

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

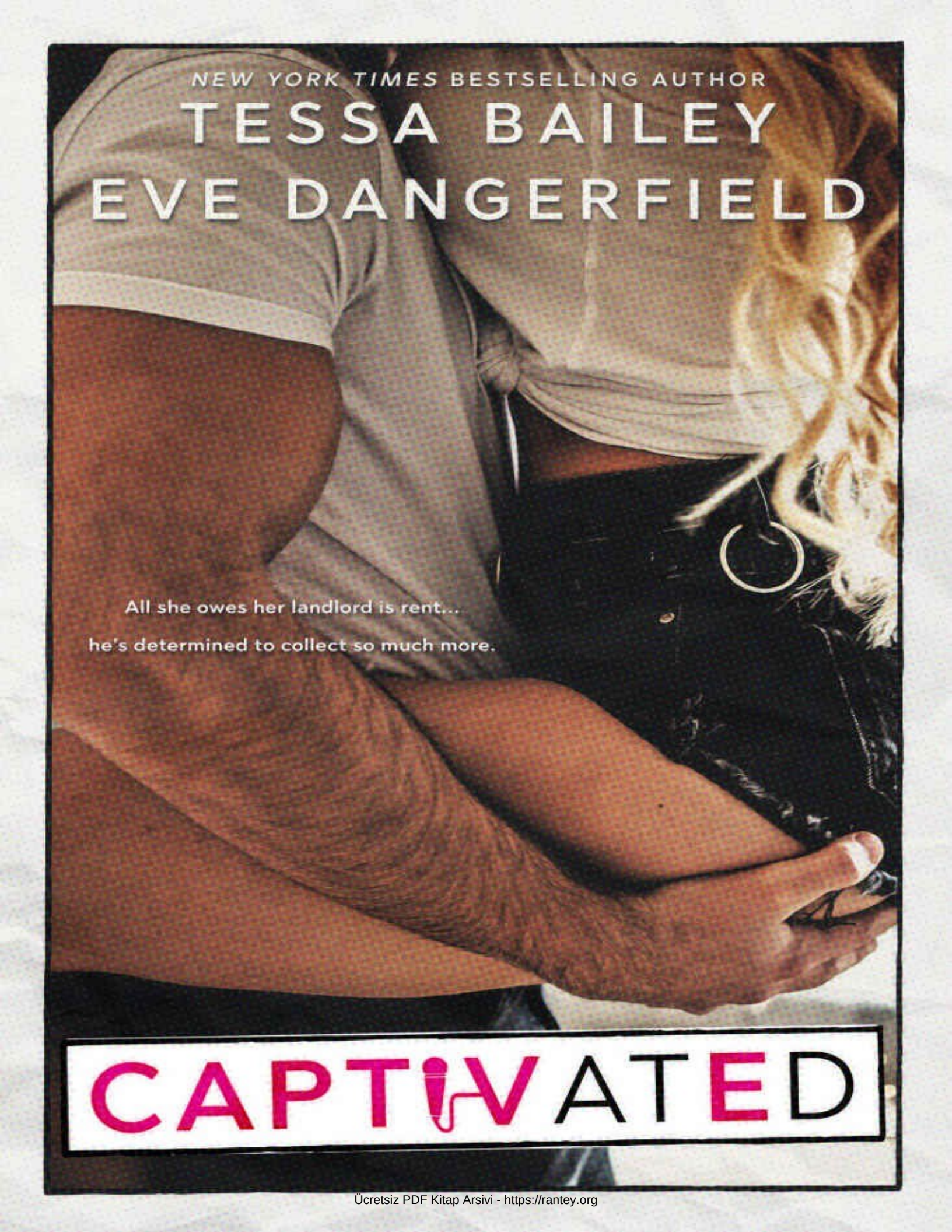
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY EVE DANGERFIELD

All she owes her landlord is rent...
he's determined to collect so much more.

CAPTIVATED

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ETKİNLEŐTİRİLDİ

TARAFIN
DAN TESSA
BAILEY
VE
EVE DANGERFIELD

Telif Hakkı © 2018 Tessa Bailey ve Eve Dangerfield Kindle
Edition

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

DEDİKASYON

Tessa

Bizi bir araya getiren Dean için.

Eve

Filomena'lar için. Ve Raffella'lar için.

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası Telif

Hakkı Sayfası İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm

Bölüm

1211

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18 Sonsöz

Teşekkür

Tessa Bailey Hakkında
Eve Dangerfield
Hakkında

BÖLÜM 1

SONBAHAR SARHOŞTU. *O kadar* sarhoş değildi ama ayık da değildi. Söyleyebildiği kadarıyla bütün hafta sonu boyunca ayık olmamıştı. Sarhoşken böyle şeyleri anlamak zordu. Gerçek bir tavuk mu yumurta mı, patates mi votka mı durumu.

İşçi sınıfı geçmişine rağmen Autumn hiçbir zaman stresli zamanlarda şişeye vuran biri olmamıştı. Alkol kutlama yapmak içindi; düğünlerde şampanya, süslü yıldönümü yemeklerinde şarap, arkadaşlarla ara sıra tekila shot. Yedi yıllık veterinerlik eğitimi onu soğukkanlı olmaya alıştırmıştı.

olarak çok olarak mümkün Yani o olabilir tutmak yukarı ile okul ödevleri. Kalifiye bir veteriner olduktan sonra bile hiçbir zaman kendini serbest bırakmak istemedi.

Ian, ikisini de partilerden eve bırakması için ona güvenmeye başladı. "Sen dünyadaki en güzel Uber şoförüsün," diye mırıldanırdı. yolcu koltuğu. "Sen en güzel taksisin."

Aslında Autumn bunu düşündüğünde pek de iltifat sayılmazdı. Altı yıllık erkek arkadaşının onu New York'a sürüklemesi, aylarca ona destek olmasına izin vermesi ve sonra onu bir grup doğaçlama hayranıyla aldatması da öyle. Görünüşe göre doğaçlama hayranları sadece var olmakla kalmıyor, aynı zamanda Ian'ın Kylo Ren taklidi için *o kadar* azmışlardı ki Pazar matinesinden sonra onun sikini yalamak zorundaydılar. Ya da en azından o hikâyeyi böyle anlatmıştı. Ian çok hikâye anlatırdı, hatta belki bazılarına inanırdı.

Ayrılmaları ne kadar korkunç olsa da ve hala ailesine ya da arkadaşlarına bundan bahsetmemiş olsa da, Autumn aldatmanın tek başına onu tüm hafta sonunu evinde kilitli bir şekilde pipetle cin içerek ve Arkham Asylum oynayarak geçirmeye iteceğini düşünmüyordu. Onu bu hale getiren şey New York'tu.

İnsanların New York hakkında pek çok fikri vardı. Ian'a göre burası onu bir yıldız yapacak, komedi kariyerini YouTube ve küçük tiyatrolardan SNL ve filmlere taşıyacaktı. Diğer insanlar mimarisini, umursamaz, 'enerjisini', her ne demekse, övüyordu ama Autumn için

Reynolds, Büyük Elma düşman bölgesiydi ve hiçbir keşif yapılmadan hava yoluyla oraya indirilmişti.

İş teklifi Ian'dan gelmişti. Oldukça tanınmış bir doğaçlama grubu olan Sparky Spark and the Electric Bunch, onun Channing Tatum'u taklit ettiği bir klibi izlemiş ve ekiplerindeki boş bir pozisyonu doldurmasını önermişti. Sonra erkek arkadaşı, bir gün onunla evlenmek istediğine yemin eden adam, onunla bir maceraya çıkmak isteyip istemediğini sormuştu. Tabii ki evet demişti. New York'a taşınmak, daha çekici ne olabilirdi ki?

Görünüşe göre, kesilmiş süten oluşan bir yüzme havuzuna atılmak.

Erkek arkadaşınız içki içerken zengin insanların köpeklerine anksiyete ilacı vermek için on saatlik vardiyalarda çalışmak ve kamera karşısında insan gibi davranmak için Stanislavski yöntemini öğrenmekle ilgili çok fazla macera romanı yoktu. İyi bir nedeni vardı. Bu bir macera değildi. Çok sıkıcı ve yalnızdı. Autumn'un tek yaptığı çalışmak, Ian'ın gösterilerine gitmek ve 'Sparky Spark and the Electric Bunch' isminin ne kadar aptalca olduğunu düşünmekti. Kendine zaman tanımasını söylüyordu ama aylar geçtikçe kendini daha da yalnız hissediyordu.

New York hayallerindeki şehir değildi, sıcak çöp gibi kokuyordu ve eğer daha iyi bilmeseydi onu bizzat öldürmeye çalıştığını düşünebilirdi - gevşek ızgaralar, raydan çıkmış trenler, kırık şişeler taşıyan evsiz insanlar. Yemekler çok pahalıydı ve bahşiş vermek tam bir kabustu ve ne zaman dışarı çıksa kafasına klima suyu damlıyordu. İş arkadaşları iyiydi ama gerçek arkadaşları değillerdi ve Ian'ın doğaçlama grubundaki herkes onun yanında garip davranıyordu. Geriye dönüp baktığında, bunun nedeni Ian'ın onu aldattığını bilmeleri ve bu konuda garip hissetmeleri idi, ama yine de ona evi özleyip özlemediğini, bira ya da başka bir şey isteyip istemediğini sorabilirlerdi. Hayatında hiç bu kadar yalnız olmamıştı.

Ian'ın aldatması sonunda ortaya çıktığında -doğaçlama gruplarından biri Ian'ın telefonuna çıplak mesaj atmış, Ian da aptalca bir şekilde duştayken okumasını istemişti- hayatının en uzun romantik ilişkisi bir şişe roketi gibi patlamıştı. Ian bavullarını toplayıp bir arkadaşının evine taşınmıştı ve o yalnızdı, yalnız, yalnız.

İki hafta olmuştu ve Autumn neden hâlâ burada olduğundan emin değildi; iş, market ve ev işleriyle uğraşıyordu. Amerika'da kalmak için hiçbir nedeni yoktu. Üzgün köpekler için klinikteki işini bırakabilirdi.

ve daha da üzgün insanlar. Eski arkadaşlarının, ailesinin ve hayatının onu beklediği Melbourne'a geri dönebilirdi. Yine de buradaydı, küçük, delicesine pahalı dairesinde kamp kurmuş, kahvaltıda avuç avuç Doritos yiyordu. Ama bu pozitif ayrımcılıkla karıştırılamazdı. Kalmaya da karar vermemişti. Çalışma vizesi yenileme formu bir aydır buzdolabının üzerinde duruyordu, son onay tarihi gittikçe yaklaşıyordu ama bir türlü adını yazacak motivasyonu bulamıyordu. Sıkışıp kalmıştı. Geçmiş ve bilinmeyen bir gelecek arasında asılı kalmış ve görünüşe göre orada öylece sallanmaktan hoşnuttu.

Autumn kendini nasıl bir zihniyetin içine soktuğunu zar zor anlıyordu. Arkasına yaslanıp her şeyi oluruna bırakacak türden biri değildi. O Bayan Düzenli'ydi, Bayan Yüzde Yüz On'du. Eğer ailesi onun ne yaptığını bilseydi, şok olurlardı. Gözyaşları, öfke nöbetleri ve onu yakalamak için uçma tehditleri takip ederdi, ancak hayatında ilk kez, ailesinin ne düşüneceği korkusu onu harekete geçirmek için yeterli değildi.

Belki de başarısızlığı kabul etmek istemiyorum, diye yazmıştı Cuma gecesi komedi not defterine. *Belki de herkesin benim için fazla çekici ve ateşli olduğunu düşündüğü erkek arkadaşımın beni aldattığını ve dünyanın en iyi şehri olarak kabul edilen bu şehrin beni bir çadır kazığı gibi yere serdiğini herkesin bilmesini istemiyorum.*

Ama başka bir neden daha vardı, içki, sodyum ve video oyunu sersemliği içinde bile yazmaya korktuğu bir neden. Yaşamak için insanları güldürmeyi hayal eden tek kişi Ian değildi, tek fark ailesinin ona bunun için fazla zeki olduğunu, bunun yerine doktor, avukat ya da uygun prestijli bir şey olması gerektiğini söylememiş olmasıydı.

Autumn ailesini seviyordu. Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, *kimseyi* hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, sadece kendini o kadar da berbat hissetmemek istiyordu. Bu yüzden Cuma günü işten sonra markete gidip abur cubur stokladı, sonra eve geldi, cin şişesine bir pipet koydu ve her şeyin çözülmesine izin verdi.

Artık Pazar öğleden sonraydı. Aynaya bakmaktan kaçınıyordu ama ne zaman kendini görse durumu pek de iyi değildi. Uzun saçları bal rengi bir yumak halindeydi ve cildi solgun ve yağlıydı. Lenslerini çıkarmış, Ian'ın nefret ettiği büyük mor çerçeveli gözlükleri tercih etmişti; bu gözlükler ela gözlerini olduğundan daha da fazla rahatsız ediyordu. Tüm hafta sonu boyunca pamuklu bir külot ve kocaman bir üniversite kıyafetinden başka bir şey giymemişti.

Melbourne tişörtü. Sütyenler umursayan insanlar içindi ve Autumn hayatında ilk kez umursamıyordu. O ve New York'un nihayet ortak bir noktası olabilirdi.

Daire de genelde tuttuğu gibi değildi. Bir zamanlar derli toplu ve ev gibi olan daire şimdi bir gecekondur ile çöp öğütücüsü arasında bir yere benziyordu. Perdeler çekilmişti, boş Dr. Pepper kutuları, pizza kutuları ve cips paketleri yerleri kaplamıştı ve vibratörü kanepenin üzerinde atılmış bir karaoke mikrofonu gibi duruyordu. Hüzünlü hisleri vardı elbette ama bu onun cinsel dürtülerini bastırmıyordu. Hiçbir şey engellemiyordu. İlişkileri cehenneme dönmüşken bile çoğu gece Ian'la seks yapmaya çalışıyordu.

"Sen ergen bir çocuksun Autie," derdi ve ses tonundaki bir şey, sürekli arzusunu mu yoksa küçük göğüslerini ve dar kalçalarını mı kastettiğini merak etmesine neden olmuştu. Annesi ona 'minyon' diyordu ama yirmi altı yaşındaki Autie daha iyi biliyordu. Ufacık tefecikti, boyu ancak bir metreydi ve sıskaydı. Herkes onun bir paket çöreği ezip geçmesine ve bir kilo bile almamasına gıpta ediyordu ama o fazladan bir cup size ya da daha büyük bir popo için bu süper gücünden seve seve vazgeçerdi. Doğaçlama pornografisinde kendini bu şekilde çizmişti; daha kıvrımlı ve daha yumuşak, çıplak göğüsleri bağlı olduğu ipleri zorluyordu.

"*Lütfen bırak gideyim,*" diye yalvardı karikatür haliyle kendisini esir alan kişiye. "*Sana ne istersen veririm, yeter ki bırak gideyim.*"

Ah, evet. Doğaçlama, çizgi roman tarzı pornografi. Bu Cumartesi öğleden sonra olmaya başlamıştı. Çok fazla uyumuyordu (ama burası hiç uyumayan bir şehir değil miydi? hur, hur hur) ve Tumblr artık ona göre değildi. Porno GIF'lerin hepsi çok yapaydı. Tüm kadınlar bacakları olan büyük memeli denizkızlarına benziyordu, uzun saçları yuvarlak kıçlarına dökülürken ünlü yakışıklı erkekler arkadan onlara biniyordu.

Bu ona Ian' ve aldattığı hayranlarını hatırlattı ve gerçekten de daha fazla hatırlatıcıya ihtiyacı yoktu. Çıplak resimleri zaten görmüştü. Zaten dizlerine kadar sefahate batmış olduğundan ve sapkın arzularını anlayacak birini bulamadığından, Autumn fantezilerinin üzerine gitmeye ve kendine porno yapmaya karar verdi. Gerçek resimlerle değil - o kadar sarhoş değildi - ama çizimlerle. Her zaman iyi bir ressam olmuştu ve zamanından başka bir şeyi yoktu. Sorun, çizeceği erkek figürünü seçmektir. Film yıldızlarını denedi ama bu biraz sapıkça geldi. Jenerik erkekleri denedi.

Yakışıklı erkeklerdi ama biraz abartılı da olsa kendi figürünün gerçekçiliğinden yoksundular.

Sonra Ev Sahibi'ni hatırladı.

Ne o ne de Ian onun adını hatırlayamıyordu, bu yüzden ona 'Ev Sahibi' demeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Onlara anahtarlarını veren ve daireyi gezdiren, elektrik prizlerini ve mimari tuhaflıkları gösteren kişi oydu. İri yarı biriydi, deli gibi iri. Bir buçuk metre boyunda ve meşhur kılıç gibi genişti. Autumn hâlâ Ev Sahibi'nin seksi olup olmadığından emin değildi. Ona ve Ian'a yeni evlerini gezdirdiği süre boyunca yüzü sürekli asıktı, sanki işinden daha çok nefret ettiği tek şey yeni göç etmiş, komedi heveslisi Avustralyalılardı.

O zamandan beri onu ne zaman görse, aynı derecede sinirli görünüyordu, merdivenler ve kovalar taşıyarak koridorlarda hantalca yürüyor, botları top ateşi gibi ses çıkarıyordu. Ev Sahibinin boyu ve cüssesi her zaman korkutucu olabilirdi ama aynı zamanda topallıyordu, yürürken sağ bacağına çok güveniyordu. Tüylü siyah saçları ve sakalıyla birlikte, binanın etrafında dolaşırken oldukça tekinsiz bir görüntü çiziyordu.

Bir keresinde posta kutusunda karşılaştıklarında Ian, "Tek eksiği bir altın dişi ve göz bandı," demişti. "Bodrumda eriyen altı fahişesi olduğuna dair bahse var mısınız?"

Kötü bir değerlendirme ama Ian kendisinden uzun boylu erkeklere karşı hep şirret davranırdı. Buna "Jon Snow'u oynayan adam" sendromu diyelim.

Ev Sahibi ne kadar ürkütücü ve iri yarı olsa da, karanlık fantezilerini süslemek için mükemmel bir adamdı. Bir ayı gibi kırışmış, iri ve acımasız. Onu karanlık bir New York caddesinde bir geyik gibi takip ederken çizdi. Çizim-Sahibi daha sonra onu yakaladı, başına bir torba geçirdi ve torbayı çıkardığında kendini mutfak sandalyesine bağlanmış olarak buldu.

"Bu kadar yeter," diye homurdandı, kadın serbest bırakılmak için yalvarırken. "Bunu ne kadar zamandır planladığım hakkında bir fikrin olsaydı, sarışın kıçının hiçbir yere gitmeyeceğini bilirdin."

Ev Sahibini insandan çok bir canavara, hantal bir gölgeler topluluğuna dönüştürdü. Temiz bir bulaşık bezini kızın ağzına soktu ve bir mutfak makası kullanarak önce tişörtünü, sonra sütyenini, sonra da kıyafetlerini kesti.

Ön kapı keskin bir şekilde çalındı.

"*Kahretsin!*" Autie saatlerdir ilk kez yüksek sesle konuştuğunu fark etti. Kalın kalın yutkundu ve bunun kim olabileceğini merak etti. Ian hoş karşılanmadığını biliyordu ve herhangi bir arkadaşı ya da akrabası da ziyarete gelmiş olamazdı. Bir elektrik şirketi satış görevlisi bir şekilde binaya girmiş miydi? Sarhoşken bir pizza daha sipariş etmiş ve unutmuş muydu?

İpucu bulmak için odaya baktı ve kendi iğrençliğinden başka bir şey göremedi. Evde olduğu belliydi, Bluetooth hoparlörlerinden Courtney Barnett çalıyordu ama kapıyı açmasına gerek yoktu, sadece çok sessiz kalacak ve-

Bir sert vuruş daha.

"Bayan Reynolds? Bay Fletcher? Ben ev sahibiniz, kapıyı açın."

Autumn'un beyni uyuştı. Ev sahibiydi. Güzel. Lanet olsun. Cehennem.

Bu bir tür şaka mıydı? Son birkaç haftadır hayat onun göğüslerine yeterince yumruk atmamış mıydı? İşler cidden bu noktaya mı gelmişti? Ev sahibi kapıyı tekrar çaldı ve kendisinde de dairenin anahtarları olduğunu hatırlayan Autumn alternatif seçeneklerinin kalmadığını anladı. Cevap vermesi gerekecekti.

"Bir saniye," diye seslendi, seks-komik not defterini kapattı ve vibratörünü kanepenin altına soktu. "Bir saniye içinde orada olacağım."

"Elbette." Ev Sahibinin ne kadar kalın bir sesi olduğunu unutmuştu. Bir anda aklı seks-komedisine gitti ve ürperdi. Daha iğrenç yiyeceklerden birkaçını taşan çöp kutusuna tıktırdı ve ardından yatak odasına koşarak bir eşofman altı çekti. Ciddi bir şüpheden kaçınmak için sadece saniyeleri olduğunu bildiğinden kafasını banyoya soktu. Beklendiği gibi Harvey, Birdman ve Pigioto hâlâ içeride, küvetin içinde atıyor, gri ve beyaz kanatlarını çırpıyorlardı. Sonbahar parmağıyla onları işaret etti. "Burada biraz sakinleşmeniz gerekiyor, anladınız mı? *Sakin*. Siz amcıklar sessiz olmazsanız başımız büyük belaya girebilir."

Güvercinlerin hepsi ona kibarca öttü, o da bunu evet anlamına aldı ve kapıyı kapattı.

"Sakin ol," dedi kendi kendine gözlüklerini kirli kapüşonunun üzerinde parlatırken. "Muhtemelen bir şey yoktur, paranoyaklaşıp çok fazla konuşma, sadece sorularını cevapla ve onu yoluna gönder."

"Bayan Reynolds?" Ev sahibi tekrar seslendi. "Sizinle konuşmam gerek."

"Tabii! Evet! Sorun değil!" Sonbahar kapının kilidini açtı ve kapıyı açarken yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi.

Oof. Tüm seks düşüncelerine rağmen bir şekilde ev sahibinin hem boyunu hem de cüssesini hafife almayı başarmıştı. Daireye adımını atar atmaz, evi elfler için yapılmış gibi göstermişti. Ağır çenesi dişlerini sıkıyormuş gibi kaskatı kesilmişti ve yüz ifadesi sertti. Hatta kabaydı.

Omurgasından aşağı küçük bir ürperti geçti. Zihninde esir rolü oynarken, Ev Sahibinin onu kaçırdığını ve kötü davrandığını hayal etmek eğlenceli olmuştu. Şimdi burada kanlı canlı karşısındaydı ve bu sinir bozucuydu. Onu bir kürdan gibi kırabileceği çok açıktı, onunla mücadele etmek için hiçbir umudu yoktu. Devasa elleri, kalın kaslı vücudu ve boyu ona güç veriyordu, onun asla sahip olamayacağı bir güç ve bu hem etkileyici hem de korkutucuydu.

Böyle bir adamın bir binayı yöneterek ne işi vardı ki? Ayılarla güreşiyor ya da bir MMA sekizgeninin içinde insanların canına okuyor olmalıydı. Hatırladığından da gençti. Kırklı yaşlarında olduğunu sanıyordu ama muhtemelen daimi surat asmasının sonucu olan birkaç kırışıklık dışında cildi pürüzsüzdü. En azından sakalla kaplı olmayan kısımları. Bir zamanlar çok temiz ve nispeten güzel olan New York City'deki dairesini incelerken hiçbir şey söylemedi.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi en neşeli, her şey yolunda sesiyle. "Genelde durmam ama şu anda tatil yapıyorum."

"Tamam."

Ev sahibi odaya bakmaya devam etti, bakışları sehpanın üzerindeki üç kutu sprey kremaya . Kaşlarını kaldırdı ve Autumn onun ne düşündüğünü bildiğinden emindi. "Evet, hayır, kahveme krema koyuyordum, nang yapmıyordum. Yani... Amerika'da krem şanti kutularından nitröz emip kafayı bulmaya ne diyorsunuz?"

Ev sahibi boş gözlerle ona baktı.

"'Whippets' mi?" dedi biraz umutsuzca. "Sanırım 'whip-it's'. İki kelime. Her iki şekilde de Avustralya'da onlara nang diyoruz, beyninizin bir tane yaptığınızda çıkardığı sestten sonra, yüksek sesle sızlanan *nannnnngggggggg* gibi."

Ev sahibinin kalın siyah kaşları daha da yukarı kalktı ve Autumn onun ne ima ettiğini anladı. "Ben uyuşturucu kullanmıyorum! Hiç uyuşturucu kullanmıyorum! Ben sadece burada yaşıyorum ve burada yaşayan hiç kimse uyuşturucu kullanmaz. Asla. Eğlence için ya da üzgün oldukları için... ya da başka herhangi bir nedenle."

Ev sahibi ona, üzerine dışkı atma riski olan anlamsız bir maymunmuş gibi baktı ve Autumn yanaklarının yandığını hissetti. Ne kadar sarhoştı ki? "Peki, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam, kadının derisini kaşındıracak kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. "Kiranız bu ay gelmedi."

Autumn elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım, çok özür dilerim."

"Sen ve erkek arkadaşın e-postalara cevap vermiyorsunuz."

'Erkek arkadaş' kelimesini söylerken yüzünde beliren ifade, Ian Fletcher'ın bir alet olduğunu düşünen tek kişinin kendisi olmadığını gösteriyordu. Bu sınırlarına iyi gelmişti. En azından onun da muhtemelen kendisinin bir aptal olduğunu düşündüğünü fark edene kadar. Kiran'ın gelmemesine gelince, bu çok açıktı. Altı aydır hiç para yatırmamış olmasına rağmen Ian'ın hâlâ para çektiğini fark ettikten sonra Ian'la ortak banka hesabını kapatmıştı. Tüm otomatik ödemelerini havale sanıyordu ama en önemlisini unuttuğuna inanmak zordu.

"Bankamı değiştirdim," dedi Ev Sahibi'ne. "Size haber vermeyi unuttum. Gerçekten çok üzgünüm."

Gülümsemeden başını salladı. "Bana yeni bilgilerinizi verin, ben de gideyim." Autumn neredeyse rahatlayarak iç geçirecekti. Bu idare edilebilir bir şeydi. "Sorun değil, Sadece bir kalem almama izin ver ve-"

Tam o sırada Courtney Barnett nasıl boktan bir bahçıvan olduğunu anlatmayı bıraktı ve apartman sessizleşti, banyodan alçak ama çok duyulabilir bir uğultu yükselecek kadar sessizdi.

Sonbahar'ın kalbi durdu. Ev sahibinin gürültüyü duyup duymadığını merak etmesine gerek yoktu. Başını banyoya doğru çevirdi, burun delikleri sanki kira ihlalinin *kokusunu* alabilecekmiş gibi hafifçe açıldı. Kuşlardan biri, muhtemelen Harvey, yine alçak sesle öttü.

Siktir, siktir, *siktir*.

Ev Sahibi birdenbire eskisinden daha büyük ve daha tehditkâr oldu, üstelik seksi porno komedisi tarzında değil. "Yaşayacak yeni bir yer aramaya başla, sürtük" . Geniş alnı kaşlarını çatarak buruştu ve

uğursuz bir yavaşlıkla ona baktı. "Bayan Reynolds, bu dairede güvercin mi besliyorsunuz?"

Evsiz kalacaktı. Bir Super 8 motelde yaşamak zorunda kalacak ve çamaşırhanede bıçaklanacaktı. "Um, ne?"

"Güvercinler." Ev sahibinin ifadesi taş gibiydi. "Bu dairede güvercin mi besliyorsunuz?"

Yeni bir Courtney Barnett şarkısı çalmaya başladı ama enstrümantaldi ve Alvin ve Sincaplar gibi uyum içinde öten güvercinlerin sesini bastıracak kadar yüksek değildi. Autumn'un kalbi hızla çarpmaya başladı ve keşke o kadar çok cin katılmış Mountain Dew içmeseydim diye düşündü. Ev Sahibi'nin tuhaf bir şekilde hipnotize eden gözlerinde kayboluyordu. Saçları gibi koyu renk olacaklarını düşünmüştü ama onun yerine çok soluk bir kahverengiydiler. Bu renge ne deniyordu ki? Mars Bars'ın içindeki açık çikolata parçası mı? Parlak kahverengi ağaç kabuğu mu?

Ev sahibi onun cevabını beklememeye karar verdi. Banyo kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açınca güvercinleri gördü. Güvercinler yeni bir şeydi. Ian'ın çıplak fotoğraflarını almasından birkaç gün sonra Autumn, Harvey'yi gördüğünde ağlamamak için kendini zor tutarak sokakta dairesine doğru yürüyordu. Yerde çırpınıyordu, sağ kanadı tuhaf bir açıyla dışarı çıkmıştı. Bir şey ya da biri onu kırmıştı, bu da ölümüne sadece saatler kaldığı anlamına geliyordu. Kimsenin fark etmeyeceğini ya da umursamayacağını, fark etseler bile bu konuda bir şey yapamayacaklarını biliyordu. Ama o yapabiliirdi. Harvey'i kazağına sardı ve eve taşıdı. Orada kanadını kurdu ve onu banyoda minik, tüylü bir general gibi dolaşmaya bıraktı. Onu izlemek yıllardır ilk kez gülümsemesine neden olmuştu. Onu tutamayacağını biliyordu, o dış dünyaya dönmesi gereken vahşi bir kuştı, ama onun sayesinde geri dönecekti. Bu bilgi ve Mountain Gin Dew, haftayı atlatmasını sağlayan tek şey olmuştu. Önce Birdman'i, sonra da Pigioto'yu kurtarmıştı; bu, küçük banyosunda güvenle tutabileceği maksimum kuş sayısıydı. Elbette onlar iğrenç New York güvercinleriydi ama kendisini çok daha az yalnız hissetmesini sağlamışlardı. Dördü de sokağa atılacağı için bunun böyle devam edeceğini umuyordu.

O yüzden bir şeyler yap, seni sarhoş fahişe! Onları tekrar kurtar!

Autumn koşarak Ev Sahibinin yanına gitti ve pazusuna dokundu. Panik halindeyken bile, kasların belirginliğine, sert kabarıklığına hayran kalmaktan kendini alamadı.

"Affedersiniz efendim, bunun çok boktan göründüğünü biliyorum ve isterseniz beni dışarı atabilirsiniz, ama lütfen, *lütfen* güvercinlere zarar vermeyin."

Ev sahibi kızgın bir şaşkınlıkla ona göz kırptı. "Güvercinlere zarar vermeyeceğim. Ben asla..." Boğazını temizledi. "Bayan Reynolds, banyonuzda *neden* güvercin besliyorsunuz?"

"Bana Sonbahar de. Ya da Autie. Tüm arkadaşlarım bana böyle seslenir. Ya da en azından Melbourne'da öyle diyorlar. Burada hiç arkadaşım yok. Güvercinler dışında. Ama gerçekten konuşmuyorlar. Yani konuşmuyorlar ama-"

"*Sonbahar*. Neden kuduz güvercinler banyona sıcıyor?"

Adam çok iyi komutanlık yapıyordu. Onu seks-komedisine dahil etmesi hiç de değildi. Adamın 'benim banyom' dememiş olması da hoşuna gitmişti, her ne kadar banyo onunkinden çok onun olsa da. "Güvercinler aslında kuduz taşımaz, bu bir efsane. Ben veterinerim."

"Farkındayım. Ancak veterinerlerin işlerini evlerine götürdüklerinin farkında değildim."

Çok dokunaklı. Autumn biraz utandığını hissetti. Ian her zaman Ev Sahibi'ne Lurch tarzı bir kuklaymış gibi davranmıştı ve bu izlenim açıkça ona da geçmişti. Şimdi onunla etkileşime girdiğine göre, bunun doğru olmadığı açıktı. O tuhaf güzellikteki gözleriyle onu inceleme şekli, gözlerinin altında çok keskin bir zihnin çalıştığını gösteriyordu.

Whelp. Zeki ve kocaman. Bu adamı bir porno çizgi roman karakterine dönüştürmek de nereden çıkmıştı?

Yüzünün her yerinde, Autumn, eski . Bunu biliyorsun.

"Bayan Reynolds...?"

Doğru, lanet güvercinler. "Bu, um, bir yan proje. Bir çeşit. Pro bono, bu tür bir şey."

Ev sahibi onu bir aşağı bir yukarı süzdü, hiç şüphesiz pasaklı saçlarını ve genel kötü havasını inceliyordu. Autumn onun bağırmasını, hırlamasını, dün defolup gitmesi gerektiğini ve depozitosunu geri alamayacağını söylemesini bekledi. Sonra gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgiler yumuşadı. "İyi misin?"

Autumn 'evet, eğer beni binadan atmazsan' demeye hazırды ama adamın sesindeki bir şey, sorudaki samimiyet, gözlerinin arkasını yaktı. Başarısızlıklar listesine 'seks resimleri çizdiğim bir adamın önünde ağlamayı' eklemek istemediği için ondan uzaklaştı.

"Unut gitsin," dedi Ev Sahibi gürleyen sesiyle. "Beni ilgilendirmez."

Gözyaşlarını silmekte olan Autumn homurdandı. "Binanızda kelimenin tam anlamıyla yabancı güvercin besliyorum, bu sizin işiniz diyebilirim. Ve bu kadar dağınık olduğum için özür dilerim, sadece duygusal bir an yaşıyorum."

"Ben...uh..."

"Erkek arkadaşımından ayrıldım," dedi, anlamadığı bir nedenle. "O da benden ayrıldı sayılır. Beni aldattı."

"Erkek arkadaşın seni aldattı." Ev sahibinin sesi düzdü. Duygusuzdu. Sanki Ian'ın neden böyle bir şey yaptığını çok iyi anlayabiliyordu. Ne de olsa deli bir güvercin kadındı ve boktan bir apartman dairesine tıkılmıştı. Tamamen anlaşılabilir.

Autumn konuşmayı kesmek istedi ama bunun yerine köşeye sıkıştığını hissettiğinde her zaman yaptığı şeyi yaptı; komik olmaya çalıştı. "Evet, doğaçlama komedi grubundaki bazı hayranlarıyla seks yapmış. İddiaya göre böyle bir şey var; eğlenmek için tavuk taklidi yapan erkeklere ilgi duyan kızlar."

Ev sahibi ona hiçbir şey vermiyordu ama bu onu daha önce hiç durdurmamıştı. "Hayranlara kıkırdayanlar deniyor ki bence bu biraz cinsiyetçi. Erkek arkadaşımı bir doğaçlama komedi tiyatrosunda eski bir kilim yığınının üzerinde becerdiler ama bu onun suçu. Kız arkadaşı olan oydu ve inanın bana, Ian'ın komedilerini izledim - onu karın kasları olduğu için sıkmiş olmaları çok daha muhtemel."

Ev sahibinin gözleri kapıya kaydı. "Tamam."

Autumn durması gerektiğini biliyordu ama yapamıyordu, yapamıyordu işte. "Ian kızların 'hayran' olduğu gerçeğini aldatmaya bahane olarak kullanmaya çalıştı ama bence bu saçmalık. Kliniğe seksi bir adam gelse ve Pomeranian'ının bağırsaklarını çözdüğüm için benimle yatmayı teklif etse, *'ooh o bir kürklü-sikici - ya da veterinerlere cinsel ilgi duyan insanlara ne demek isterseniz - teklifini kabul etsem iyi olur'* demezdim! Hayır demem mümkün değil. Ian sadece bencillik yapıyordu, tıpkı birlikte New York'a taşınmamız gerektiğini söyleyip sonra da doğaçlama komedi kirayı bölüşmekten çok daha önemli olduğu için bir işe girmeyi reddettiği zamanki gibi."

Bunu söyler söylemez, içindeki tüm komiklik uçup gitti. Eve döndüğünde boş bir daireyle karşılaşmanın, doğaçlama tiyatrosuna gidip Ian'ı komedi gruplarıyla flört ederken görmenin ne kadar acı verdiğini yeniden hatırladı. Kıskançlığını nasıl bastırdığını hatırladı çünkü o

yakışıklı bir adam olmaktan kendini alamazdı ve tabii ki asla bir *şey yapmazdı*.

"Yeni bir yerdeydik ve yeni bir kadın istediğini itiraf edecek cesareti yoktu," dedi, gözlerinde çiy damlaları gibi daha fazla yaş birikirken. "Ya da belki de benden bıkmıştı ve faturaları ödemeye devam etmemi istiyordu. Bilemiyorum. Artık ne kendim ne de bir başkası hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi hissediyorum."

Başını kaldırıp Ev Sahibine baktı, gözlerinden sıcak sular dökülüyordu. "Kuşları bu yüzden eve getirdim, bir şeylere yardım etmek istedim. Kendimi işe yarar hissetmek istedim."

Ev Sahibi çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca gözlerini kırpmadan ona baktı. Sonra bir kez daha boğazını temizledi. "Bakın... Başınıza gelenler için üzgünüm."

Sonbahar daha fazla gözyaşını burnundan çekti. Karşısındaki devasa adamın sesi samimiyetsiz gelmiyordu ama çok rahatsız olduğu belliydi ve neden olmasındı ki? "Aldatılmanın güvercinleri içeride tutmanın ya da kiramı ödememenin olduğu anlamına gelmediğini biliyorum ama lütfen iyileşene kadar kuşları burada tutabilir miyim? Sadece bir gün kadar sürer."

Ev sahibi dudaklarını ağzına götürdü. Çok dolgun ve hoş , bunu fark etmekten kendini alamadı. Sonra banyonun kapısını yavaşça kapattı ve yüzünü ona döndü. "Bana yeni banka bilgilerinizi verin, ben de gideyim. Bundan sonra ne olacağı sana bağlı. Faturalarınızla ilgili başka bir sorun çıkmadığı sürece geri dönmeyeceğim."

Sonbahar sırtıttı. "Çok teşekkürler..."

Kahretsin. Onun adını bilmiyordu. *Kahretsin.*

"Munroe," dedi Ev Sahibi, suratındaki sürekli asık ifade tanıdık bir huysuzluğa dönüşerek. "Blake Munroe."

Autumn, kardeşinin bir zamanlar Blake adında evcil bir yılanı olduğunu söylemek için kötü bir zaman olduğunu düşündü. Yılan Blake. "Ben seni sadece '*Ev Sahibi*' olarak görüyorum."

Kaşları daha da çatıldı. "Banka bilgileri?"

"Kahretsin, evet, tabii ki." Autumn sehpaye doğru koştu ve not defterini aldı, beyni utançla dolup taşıyordu. Adam onun Ian hakkındaki sızlanmalarını dinliyor, ona güvercinler hakkında bir kemik atıyor ve ona lanet olası adını unuttuğunu ve içten içe ona '*Ev Sahibi*' dediğini bildiriyor. Bunu etkileyici bir şekilde söylediğini nereden bilecekti? O

muhtemelen doğaçlama tiyatrolarında aldatılan birinin üstünde titiz bir kaltak olduğunu düşündü.

Yeni banka numarasını ve BSB'sini olabildiğince hızlı bir şekilde karaladı, sayfayı yırttı ve adama verdi. Katlanmış kâğıt parçasını tutan el, adamın kendisi kadar büyük, kalın parmaklı ve yara izliydi. Autumn bu elin boğazına dolandığını hayal etti ve içinde bir uyarılma cızırtısı hissetti. Gözlerini hızla başka tarafa çevirdi.

Bunu daha da garipleştirmeyelim, sürtük.

Blake Munroe "Teşekkürler," dedi ve banyonun kapısına yan gözle baktı. "Hastalarınızın yanına dönmenize izin vereceğim."

"Harika," dedi Autumn zayıf bir sesle. "Biliyor musun, benimle ve güvercin saçmalıklarımla daha uzun süre uğraşmak zorunda kalmayabilirsin. Bu daireyle ilgili ne yaptığımdan emin değilim ama çalışma vizem bitmek üzere ve yenilemek ve New York denen devasa korku berberinde yaşamaya devam etmek için hiç motivasyonum yok."

"Doğru." Ev Sahibinin yüzündeki ifadeye bakılırsa, hiç umurunda bile değildi ve Autumn, onun saygınlığının son kırıntılarını da yanına alarak dairesinden çıkıp gidişini uyuşmuş bir dehşet içinde izledi.

Biraz sersemlemiş bir halde banyoya doğru yürüdü ve güvercinleri kontrol etti. Hâlâ neşeyle ötüyor, iyileşen kanatlarını test ediyor ve gagalarını su kabı olarak kullandığı Tupperware kabına daldırıyorlardı.

"Harikaydı, değil mi çocuklar?" diye sordu. "Bekâr olmak harika bir şey. Kesinlikle yalnız ölmeyeceğim."

Birdman banyonun kenarına sıçtı. Autumn ihtiyacı olan tek cevabın bu olduğunu düşündü ve banyo kapısını kapattı.

Yaptığı şeyin farkına bir anda varmadı. Blake adındaki eski yılandan farklı olarak, yavaşça beynine doğru kayarak geri döndü. Kanepede uzanmış, Ev Sahibi'yle karşılaşması sırasında yaşadığı karmaşayı hatırlıyordu ki aklına basit bir soru geldi. *Yeni banka bilgilerini seks çizimlerinden birinin arkasına mı yazmıştı?*

Hayır, diye düşündü hemen. Bu delilik olurdu. Boş bir sayfaydı, bundan emindi. Tamamen ve tamamen boş.

Gerçi...

Not defteri yeni doğmuş bir kuzu kadar masum bir şekilde üzerinde duruyordu. Sonbahar kitabı kaptı ve sayfaları hızla karıştırdı. Yaklaşık bir resim çizmişti.

üçte biri, toplamda beş sayfa. Onları saydı; bir, iki, üç, dört-

"Aman Tanrım! Hayır. *Hayır!*"

Beşinci sayfa kayıptı. Kayıptı. Geriye kalan tek şey, spiralin içinde nereden kopardığını gösteren yırtık pırtık küçük kâğıt parçalarıydı. Panik yağmur gibi vücuduna doldu ve onu ağzına kadar kaosla doldurdu.

"Tanrım," dedi yüksek sesle. "Tanrım, ne yapacağım ben şimdi?"

Eğildi ve aklına gelen tek şeyi yaptı. Krem şanti kutularından birini aldı, tırnağını aşağı itti ve azotun bir kısmını geri emdi. "Siktir!"

BÖLÜM 2

Adını bile bilmiyordu.

Blake ekşi bir homurtu çıkardı ve topallayarak dairesine girdi, kapıyı çarpma gücüyle menteşelerinde salladı. İçeri girdiğinde ise omuzları çöktü. Ne halt bekliyordu ki? Öğleden sonra küçük Avustralyalı'ya ve onun sosyopat bakışlı beyaz atlı prens erkek arkadaşına daireyi , Blake banyonun nerede olduğunu bilmesiyle onları şaşırtmak dışında pek konuşmadığından emindi. Ya da radyatör düğmesinin nasıl çevrileceğini. Ne zaman konuşmuştu *ki*? Ses telleri hâlâ Autumn'un dairesindeki konuşmadan dolayı sersemlemişti ve bu beş dakika kadar sürmüştü.

Yine de... biraz daha uzun sürebilirdi ve o da buna aldırmazdı.

Blake yere bakınca sol elinin, kadının koluna dokunduğu yeri kapladığını gördü.

Kendinden iğrenerek gömleğini kafasına geçirdi ve dairesinin arka tarafına giden koridorda tepindi. Yatak odasının kapısına monte edilmiş gümüş barfiks çubuğunun altında durdu ve ayakkabılarını tekmeleyerek kendini yirmi barfiks setine attı. Dairesinden çıkmayı gerektirmeyen egzersiz yöntemleri bulmak yeni bir şey değildi, ama bu - bu yoğun stres atma ihtiyacı sadece altı aydır vardı. Ve her şeyin o kızla ilgisi vardı, lanet olsun ona.

Sözlü iletişimleri çok azdı ama tanıştıkları gün Autumn tek bir kelime bile etmeden kendisiyle ilgili her şeyi anlatmayı başarmıştı. O gün daireleri yeni bir kat boya ve tamirattan geçmiş, her birkaç metrede bir aletler ve kovalar etrafa saçılmıştı. Blake'in topallaması, anormal cüssesiyle birleşince, dağınık apartman dairesinde gezinmeyi zorlaştırıyordu. Yine de Autumn'un önünde zarifçe hareket etmesini, eşyaları yolundan çekmesini ve sessizce işleri onun için kolaylaştırmasını şaşkın bir sessizlikle izlemişti. Bir yabancıyla düşünmeden ya da kabul edilmeyi istemeden ilgileniyordu.

Bu durum onu çok sinirlendirmişti. Bu kız istemediği halde ona yardım ederek ne yapmaya çalışıyordu? Neden herkes gibi topallamasını görmezden geleliyordu? Yine de o günden sonra, onu her gördüğünde biraz acı çekiyordu. En sonunda da çok. Blake kendisine yol açan bu kızdan etkilenmek istemiyordu. Özellikle de New York'un uçan fareleri de dahil olmak üzere herkesi kurtarmaya çalıştığını öğrendikten sonra. Bu şaşırtıcı bir keşif değildi. Komşuları için her zaman kapıyı açık tutardı. Yaşlı kiracılara paketler ya da çamaşır bohçaları konusunda yardımcı olmayı asla ihmal etmemişti. Her zaman bir gülümseme ve cesaretlendirici bir sözle. Başka bir adamın kız arkadaşına göz diktiği için kendinden nefret ediyordu. Sadakatsizlik fikri geçmişinden çok derin izler taşıyordu. Ama izlemeye devam etti. İhtiyaç duymaya.

Anlamsız.

Onun Avustralya'ya dönmesini engellemek *istese* bile -ki *istemiyordu*- böyle bir şey imkânsızdı. Ondan korkuyordu. Adam dairesine girdiğinde nefesi kesilmiş, bir orman hayvanının dürbünden kendisini izleyen bir avcıyı hissettiğinde yaptığı gibi donup kalmıştı. Muhtemelen New Jersey'de narin boynunun dibindeki o hızlı tik sesini duymuşlardı. Bu tür tepkiler Blake için yeni bir şey değildi. İnsanlara karşı yüzünde göstermekten çekinmediği bir hoşnutsuzluğu olan koca bir orospu çocuğuydu. Gün boyunca binasının sınırları dışına çıkmayan biri için olağan bir durumdu. Hayır, o geceler için yaratılmıştı ve bu ona gayet uygundu.

Şimdi, Sonbahar... Gündüz için yaratılmıştı. Uzun altın sarısı saçları ve uçsuz bucaksız kumsalları çağrıştıran aksarıyla güneş ışığı tarafından tükürülmüş gibi görünüyordu. Tembel barbeküler, parmak arası terlikler, kangurular. Güneş gözlüğü takmak istiyorsa kontakt lens takması gerekiyordu. O büyük mor gözlükler çok şirindi - düğme burnuna ancak tüneyecek kadar yer bıraksalar bile - ama Avustralya sahillerinde kullanışlı olamazlardı. Yine de ne giydiği önemli değildi, hiçbir şey onun güzelliğini, gözetleme deliğinden aç gözlerine doğru ilerlerken bir nebze bile dağılmayan davetkâr ışıltısını azaltamazdı. Daha önce hiçbir kadına acı çekecek kadar ilgi duymamıştı ama bu küçük kız bir şekilde onu etkilemeyi başarmıştı. Yolları her kesiştiğinde onu sersemleten bir etki.

Blake yirmiyi çoktan geçtiğini fark etti ve çubuğu bıraktı. Yanları kabararak öne doğru eğildi ve iki elini dizlerinin üzerine koydu. Tanrım, üst kattaki kız hakkında zihninde şiirsel ağıtlar yakmayı bırakmak için neler vermezdi.

Belli ki o ilk gün sadece erkek arkadaşı orada olduğu için kendini güvende hissetmişti. Onunla bire bir olmak onu rahatsız etmişti ve bu nedenle ona gülümsediği ve dokunduğu fanteziler kurması acınası bir durumdu.

Bu, birine kutup ayısını düşünmemesini söylemek gibi bir şeydi. O anda tek düşünebildikleri beyaz kürkü ve büyük dişleriydi. Ama Blake?

Sonbahar'ı kumsalda hayal etmeye geri döndü. Ancak bu kez devasa elleri bikinisinin iplerini düğümlerinden kurtarıyor, üstündeki üçgenleri gevşetiyordu. Kumların üzerinde dizlerinin üzerinde ona döndü ve kucağına tırmandı, iri yeşil gözlerinde hiçbir çekingenlik yoktu. Sadece beklenti vardı. Güven.

Burada bizden başka kimse yok, diye fısıldadı göğüslerini avuçlayarak. Sana bindiğimi görececek kimse yok.

"Tanrım," diye mırıldandı Blake, dişlerini sıkarak barfiks çubuğunu tekrar kavradı. Boyuna hürmeten bacaklarını büktü ve geriye doğru kaldırdı, sağ dörtlüsündeki gerginlikten irkilmemek için kendini zorladı. Yirmilik bir set daha çekerek üst kattaki kızla ilgili zorlama fantezilerini durduracak sayıya kadar devam etti. Neredeyse kesinlikle *gidecek* olan kız.

Onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. İşinin Manhattan fiyatlarıyla kira parası toplamak olduğu gerçeğini bir kenara bıraksa bile, ki bu onu esasen düşman yapıyordu, farklı boyutlarda var oluyorlardı. Autumn üçüncü kattaki dairesinden normal bir saatte çıktı, asansörü yakaladı ve tost, kulaklık ve onun boyundaki bir kız için çok büyük bir çantayla hokkabazlık yaparken birinci kattaki evinin önünden hızla geçti. Görünüşe göre üst kata güvercin kaçırıyor olmasına rağmen, eve de alışılmış bir saatte döndü. Genellikle onu aldatan sik kafalı erkek arkadaşı olmadan.

Barfiks demirini sıkıca kavradı ve dişlerini önünde uzanan karanlık yatak odasına doğru gösterdi. Güvercinleri sağlığına kavuşturan bir kızı kim aldatırdı? Elbette, bir küvette kanatlı kemirgenlerle ilgili tüm bu işleri oldukça çirkin buluyordu, ama Autumn'un yaptığı her şeye aynı şefkati göstermesi muhtemeldi. Bu düzeyde bir şefkat, bir insanın elektrik düğmesi gibi kapatıp açabileceği bir şey değildi, değil mi?

, değil mi?

Hayır. İnsanların nasıl ve neden böyle davrandıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Yirmili yaşlarının başında zamanını büyük bir arkadaş çevresi içinde geçirdiğinde bile -ve evlenmek üzere nişanlandığında- hep dışlanmış biri olmuştu. Onların açık sözlü olduğu yerde o sessizdi. Arkadaşlarının tek başlarına sıçamadıkları yerde o yalnız olmaktan memnundu.

"Çok gerginsin kardeşim," diye gülerdi arkadaşları, sırtına vurarak. "Rahatla biraz.

Yine de 'neşelenmeye' çalışmak sadece garipti, çünkü sessiz tarafta olmakla ilgili bir şey vardı. Herkesten daha iyi dinliyordu. Dolayısıyla sıra katkıda bulunmaya geldiğinde, gözlemleri çok dürüsttü. Çok ciddiye.

Yalnız olmak daha kolaydı. Sabahları uyanıyor, restorasyon projeleriyle ilgileniyor ve müşterilerin e-postalarını yanıtlıyordu. Kaçınılmaz olarak bir kiracının bir şeyi onarması gerekiyordu, bu yüzden kendisi yaptı ya da gerekli uzmanı tuttu. Yemeklerini mutfağındaki tek ampulün altında yedi, penceresinin dışındaki trafiğin her zamanki telaşını saymazsanız, kulaklarına saldıracak hiçbir ses yoktu. Eğer binadan ayrıldıysa, bunun çok iyi bir nedeni vardı. Bitmiş bir projeyi güvenli bir şekilde müşterisine bırakmak, bacağı zorlanmaya hazırsa ara sıra koşmak ya da şehrin geri kalanı uyurken market alışverişi yapmak. Kimseyle konuşmak *istemiyordu*. Konuşmak ilişki kurmak demekti ve bunu geçmişi kurcalamadan yapamazdı.

Blake barı bıraktı ve bir kolunu şimdi terleyen alnında gezdirdi. Yine de volta atmak sakinleşmesine yardımcı olmadı. Münzevi olması öfkeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Olamazdı. Tanrı Autumn'un erkek arkadaşına yardım etsin, eğer şu anda koridorda yürürse. Blake onu yere sererdi. Çünkü onun ve Autumn'un tüm farklılıklarına rağmen -güneşli ve karanlık, konuşkan ve gönüllü olarak sessiz- artık ortak bir noktaları vardı. Küçük Avustralyalı'nın yerinde daha önce de bulunmuştu. Elbette daha büyük bir boyutta. Daha fazla hasar oluşmadan önce kendini kilitleme içgüdüsünü çok iyi biliyordu. Yedi yıl önce bu binaya taşınmasının ve sonunda ışık yakmayı bırakmasının nedeni de bu içgüdüydü. *İşin* içinde *ışık* yoktu. Yemek yemek, uyumak, çalışmak ve egzersiz yapmak vardı. Ve son zamanlarda artan bir başka aktivite.

Blake kaşlarını çatarak üçüncü kata çıktı ve kot pantolonunun düğmelerini çözdü. Duşa doğru yöneldi, elini sikmeye karşı verdiği savaşı kaybedeceğini biliyordu. Sonbahar yanından geçerken, çalan müziğe mırıldanarak eşlik ediyordu.

Kulaklığındaki ses, bu saygısız uygulamaya karşı koymayı yeterince zorlaştırıyordu ama bu kez onun dairesindeydi. Kızlara özgü hindistan cevizi şampuanının kokusunu almış ve kahve fincanında ruj izlerini görmüştü. Bundan kaçış yoktu.

Kot pantolonunu kalçalarından aşağı üzereydi ki arka cebinden bir kâğıt parçası fırladı. Eğilip üzerinde Autumn'un hesap numarasının yazılı olduğu not kâğıdını aldı ve lavabonun üzerine bırakırken bir eliyle kalçasındaki sancıya masaj yaptı.

"Ne oluyor be?"

Blake kâğıdı geri aldı.

Karşı tarafta bir çizim vardı. Oldukça iyi bir çizim. Çıplak bir Sonbahar'ı deşifre edebilecek kadar iyi. Alçak bir inilti onu terk etti ve siki kayarak kot pantolonunda açtığı delikten içeri girdi. Tanrım, kız böyle görünüyordu, değil mi? Şımarık memeler ve tokatlamak için yapılmış yuvarlak küçük bir kık. Geniş, masum gözleri olan bir tür seks düşkününü kütüphaneci. Kendini neyin içine soktuğunu yeni fark etmiş bir kız ve şimdi güneşte kızarmış teninin altında nabızı hızla atıyordu. Picture-Autumn'un sarı saçları bir gözünü ve şişmiş ağzının bir kısmını kapatıyordu, dizleri yere bastırılmıştı ve itaatkâr ama biraz endişeli bakışları...

Onu. Blake bir hata olduğunu düşünebilirdi, ancak benzerlik gösterdiği çok fazla insan yoktu. Fotoğrafta diz çökmüş bir Autumn'un üzerinde yükseliyordu, eli Autumn'un ensesine dolanmıştı. *Sıkıca*. Resimdeki Blake onu, pantolonundan kaçmaya kararlı görünen sikiğin kabaca çizilmiş dış hatlarına yaklaştırırken, yumuşak ensesinde çentik izleri vardı. Şu anki durumuna çok benziyordu.

Bunu *Autumn* mu çizdi?

Öyle olmalıydı. Bok kafalı erkek arkadaşı, Blake'i kız arkadaşına ahlaksız şeyler yaparken çizemezdi. Hayır. *Eski kız arkadaşı*. Autumn'un ona sakso çekmeye hazırlanırken çizilmiş bir resminin, beynine eski sevgilisinden tamamen kurtulduğunu... ve artık onun olduğunu iletmış gibi görünmesi komikti. Çünkü durum öyle değildi. Kesinlikle değildi. Aralarındaki farklılıklara rağmen, adam bu gece dairesine girdiğinde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. Ama madem ondan korkuyordu, neden onları bu şekilde bir araya getirmişti?

Blake'in vücudu ayrıntılarla ilgilenmiyordu. Şu anda değil. Kâğıdı lavabonun kenarına bıraktı ve yumruğunu hazır olan sikinin etrafına sardı. İlk darbenin yarısında, Autumn'un ellerinin arkadan bağlı olduğunu fark etti.

"*Lanet olsun.*" İçinden bir nefes titreyerek çıktı ve boştaki elini aynanın yanındaki duvara dayadı. Aklına görüntüler doluştu. Bu resimle başlayan hareketli olanlar. Autumn'la ilgili fanteziler kurduğunda, kız onu bir kumsalda beceriyordu. Ya da dairesine gizlice girip kapıya yaslanarak iğrenç bir sevişme yaşıyordu. Baskın olma ihtiyacı her zaman fantezilerine sızmaya çalışmış, onu acımasızlaştırmış, onu bastırmasını sağlamıştı. Yine de bu onu bir canavar gibi hissettirmişti, bu yüzden zihinsel sahneleri uysal tutmak için savaştı. Ama kadın kendini bağlarla bağlamıştı. Muhtemelen onun bağladığı bağlar.

"Kumsalda tembel tembel uzanmak istemiyorsun, değil mi Fun-Size?" Blake avucuna tükürdü ve onu tekrar sikine götürerek yukarıdan aşağıya doğru boğdu. "Benimle mücadele etmenin hiçbir yolu olmadan merhametsiz bir sikiş mi istiyorsun? Bunu yapacağım."

Evet, kulağına fısıldadı. Lütfen, Blake?

Omurgasından aşağı terler süzüldü. "Aptal erkek arkadaşın kaçmana izin verdi, değil mi?" Blake'in hayalinde, uzun sarı saçlarını parmak uçlarına dolamak için Autumn'un boynunu bıraktı ve açık ağzını fermuarına bastırdı. "Sakın benden de aynısını beklemeye kalkma. *Hiçbir yere* gidemezsin. Pantolonumun fermuarını aç ve yeni bakıcını selamla."

Kapı çalındı.

"Hayır," diye homurdandı Blake. Omzunun üzerinden bağırmak için döndü, "Sonra gel."

"Bay Munroe?" Autumn'un sesi onu vuruşunun ortasında duraklattı. "Sizinle gerçekten konuşmak istiyorum. Acil bir durum."

Blake'in başı acı dolu bir kahkahayla öne düştü. Şu anda bir kiracıya kapıyı açmasının imkânı yoktu, hele de otuzbir çekmeyi bırakmadığı bir kiracıya. İşinin ortasında olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, çizimi hiç görmemiş gibi davranamazdı. Oyun oynamak ya da gerçeği yumuşatmak onun DNA'sında yoktu. İnsanları rahatsız eden özelliklerinden biri daha. Eğer kapıyı açarsa, resim hakkında bir konuşma olacaktı. Çizdiği şey düşünüldüğünde, bu konuşmanın cinsel içerikli olması kaçınılmazdı.

Ona son bir kez gitmesini söylemek için ağzını açtı ama bir şey onu durdurdu. *Artık hiçbir şey bilmiyordum gibi hissediyorum, kendim hakkında ya da*

herhangi biri. Bu sözleri ona çöplerin, başıboş güvercinlerin ve taciz edilmiş krem şanti kutularının oluşturduğu bir fonda söylemişti. Kelimenin tam anlamıyla insanoğlunun bildiği en iç karartıcı manzaraydı. Şimdi de onu mi çevirecekti? Bu onu da eski erkek arkadaşı kadar büyük bir piç yapmaz mıydı? Blake, Autumn'u yabancı bir ülkeye getiren ve onu anlamsız bir şey için terk eden bir pislikle aynı kategoride olmak istemiyordu.

Blake'in kendini toparlamasına ve her zamankinden daha kötü bir topallamayla kapıya doğru yürümesine neden olan çok daha acil olan diğer konu ise şuydu. Autumn'un etrafında olmak için çok fazla şansı olmayabilirdi. Elbette, kızgın bir infazcı olarak kendini Blake'le uzlaşmacı bir pozisyona sokmuştu ama bu sadece şu anlama geliyordu... şey, bunun *ne anlama geldiğinden* emin değildi. Tek bildiği, her ne ise onu New York'ta tutamayacağıydı. Onunla ilgili hiçbir şey bir kadın üzerinde bu tür bir etkiye sahip olamazdı, özellikle de gittiği her yerde güneş onu takip ediyormuş gibi görünen sevimli, başıboş Avustralyalı bir kız üzerinde. Ayrılık acısı içinde kıvrılırken bile.

"Bekle," diye seslendi dişlerini sıkarak ve ereksiyonunun yatışmasını diledi.

"Tabii. Evet, tabii," diye tiz bir sesle cevap verdi. Sesi biraz gergin geliyordu. Blake, erkek arkadaşının geri gelip gelmediğini ve işlerin çirkinleşip çirkinleşmediğini merak etti. Ereksiyonu ortadan kaldırmanın bir yolu vardı.

Olabildiğince sakın bir şekilde, Blake sonunda kapıya ulaştı, kilitleri kırdı ve çekerek açtı. Onu görünce -yıpranmış olmasına rağmen hâlâ çok güzeldi- pislik erkek arkadaşına bir kez daha kızdı. "Öyle mi?"

"Ben-oh. Gömleksiz. Sen de öylesin." Autumn başını hızla salladı, sarı saçları dudaklarının kıvrımına takıldı. "Sen... Pantolonunun yanına yaklaştın mı hiç?"

"Nasıl..." Gömlek giymeyi unuttuğu için kendine lanet eden Blake elini kaldırdı. "Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Hayal mi görüyordu yoksa kızın dikkati sürekli adamın kasıklarına mı kayıyordu? Blake ihtiyatla, Sonbahar'a duyduğu hayranlığın yeniden ortaya çıkmadığından emin olmak için aşağı baktı ve her şeyi olması gerektiği gibi buldu.

"Neye ihtiyacım var?" diye mırıldanarak gömleğinin eteğiyle oynamaya başladı. "Bu oldukça uzun bir liste. Daha fazla krem şanti mi? Arkadaş mı? Bilmiyorum. Şu anda bir zaman makinesi için ağza alınmayacak şeyler yapardım."

Kadının bakışları bu kez cebine yöneldiğinde, Blake bunun farkına vardı. "Bu beni uygunsuz bir şekilde çizmenle mi ilgili?"

"*Siktir!*" İki eliyle yüzünü kapattı. "Seni yüksek bir raftaki bir şeye uzanmaya ikna edebileceğimi ve sonra da onu cebinden gizlice çıkarabileceğimi umuyordum."

Blake boğazında garip bir his hissetti. Neredeyse gülmek istiyor gibiydi. "Bunun işe yaramasını bekliyor muydun?"

"Belki de zaman makinesinin kullanılamaması ihtimaline karşı bir yedek plan olarak."

Bir TARDIS'e razıyım. Seçici değilim."

İç çekerek geri adım attı. Rahattı, oysa hiç de öyle hissetmiyordu. "İçeri gelmek ister misiniz, Bayan Reynolds?"

Uzun zamandır dairesine kimse girmemişti. Yıllar önce bazı mobilyalar getirilmişti ve ara sıra dördüncü kattaki Bayan Zhu içeri dalıp yüksek sesle müzik çalan komşuları hakkında Çince atıp tutuyordu ama yarı kör olduğu için yargılayamıyordu. Blake'in yaşam alanından utandığı pek söylenemezdi... tamam, belki de öyleydi. Ama sadece bir şeyleri *açıklamak* gibi can sıkıcı bir süreçten geçmek istemediği için.

Tıpkı Autumn'un dairesine girdiğinde olduğu gibi, kapalı kapılar ardında onunla yalnız kalmaktan çekiniyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve çocuk boy spor ayakkabılarının içinde kıpırdanıyordu. Adamın çizimi bulduğunu bildiği için şimdi tereddütleri muhtemelen üç katına çıkmıştı ama adam bunu onun için hiç kolaylaştırmıyordu. Sıkılmış gibi görünmeye çalışarak bekledi. "Bütün öğleden sonra vaktim yok Bayan Reynolds."

"Özür dilerim. Özür dilerim." Eşiği aştı, hindistan cevizi ve kızarmış ekmek kokusu yüzüne çarptı. "Acaba... kapıyı aralık bırakabilir miyiz? Dondurucuda bir sürü kesik uzvu olan bir seri katil olduğunu düşündüğümünden falan değil, ama bir yabancının dairesine yalnız girersem, annemin benimle nerede yanlış yaptığını yüksek sesle merak ettiğini duyarım. Sorun sende değil, onda."

İçine yerleşen gülünç hayal kırıklığını görmezden gelen Blake başını eğdi ve kapı durdurucusunu yerine tekmelemeye gitti.

"Bir daha düşündüm de, belki de kapatmalısın? Tartıştığımız şeyin hassas doğası göz önüne alındığında. Tartışıyor muyuz? Yoksa ev yapımı pornomu alıp daireme doğru en az tatmin edici utanç yürüyüşünü mü yapıyorum?"

"Ne yapmak istersiniz?"

"Ben... bana ne yapmak istediğimi mi soruyorsunuz?" Açık ağzını kapattı ve bir el salladı. "Boş ver, bana sorduğın şey tam olarak buydu. Sadece bana seçenek sunulmasına alışık değilim." Bunu yüksek sesle söylemek Sonbahar'ı sarsmış gibiydi ve gözlerini tekrar kaçırdı.

"İyi misin?" Blake sağduyusuna rağmen sordu.

Şiddetle başını salladı. "Sorun değil, beni zenginlikle utandırırıyorsun ama tek düşünebildiğim çizimimi nereye koyduğun ve onu gördüğünde nasıl bir yüz ifadesi takındığın. Şok mu oldun? İğrenme mi? Klasik bir polisiye çene çizimi mi?"

"Lütfen konuşmayı kes."

Yanaklarına renk gelmişti. "Oh."

Tanrım, insanlardan uzak durmasının bir nedeni de buydu. Bir filtreden yoksun olması, kasıtlı olmasa bile onu rahatsız ediyordu. Hiç denememek daha iyiydi, değil mi? Zaten başkalarına kapıyı gösterecek, onları sözsüz bir şekilde koridora gönderecekti. Yine de Autumn'un gitme fikri onu düz hissettirdi. Sonu gelmeyen gevezelikleri onu rahatsız etmiyor, aksine eğlendiriyordu. Devam etmesini istiyordu ve açık sözlülüğüyle yüzüne çizdiği aşağılanmadan hiç hoşlanmamıştı. "Ben sadece bir soruyu kendiniz cevaplamadan önce bana cevaplama şansı vermeniz gerektiğini kastetmiştim Bayan Reynolds. Arada bir hava almaya çıkın."

"Sana ne sorduğumu hatırlamıyorum."

"Hâlâ kapıyı kapatıp kapatmama konusunda kararsızım."

"Vay canına." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni gerçekten toz içinde bıraktım, ha?"

"Açık mı kapalı mı?"

"Kapandı," diye fısıldadı. "Sonraki bölüm neydi?"

"Siz sordunuz..." Kapıyı hızla kapattı ve yüzünü ona dönerek yüzündeki hayran ifadeyi fark etti. Sanki onu dinlediğine inanamıyormuş gibiydi. "Çizim hakkında konuşup konuşmayacağımızı sormuştun."

"Hemen demek istemedim," dedi oturma odasına doğru koşarken. "Biraz havadan sudan konuşarak başlayabiliriz. Mesela-"

Blake, oturma odasında ona katılmadan önce bile onun neden sessizleştiğini biliyordu. Autumn'un yanında durarak onun yerden tavana kadar uzanan kitap yığınlarını incelemesini izledi. Çoğu kutularda ve plastik kılıflardaydı ama kişisel kitaplarının büyük bir kısmı raflara sıkıştırılmıştı.

Ona döndü, gözleri jant kapağı büyüklüğündeydi. "Güzel ve Çirkin anı yaşıyorum."

"Sanırım bu beni canavar yapıyor."

"*Hayır.*" Autumn bir elini Blake'in koluna koydu ve Blake nefesini tuttu.

"Hayır, elbette değil," dedi. "Sen aslında... yani... ben öyle herhangi bir ev sahibi için kendimi bağlayacak değilim, anlıyor musun?" Dudakları büzülmeden önce son kısmı ancak ağzından çıkmıştı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Özür dilerim. Garip davranıyorum. Bak, bir şey söyleyebilir misin? Herhangi bir şey?"

İsteyebileceği onca şey varken, bu havadan sudan konuşmak olmalıydı. "Çalışma masam bu tarafta. Hiçbir şeye dokunma." Onu bir yığın kitabın etrafından dolaştırıp masasını gösterirken topallamasının daha az fark edilmesini diledi. Dairesini ziyaret etmeden önce orijinal bir Dickens kitabının cildini tamir ediyordu, bu yüzden mikro spatulası, makası ve tutkal fırçaları, büyüteçli kulaklığıyla birlikte hâlâ dışarıdaydı. "İşte."

Şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Kitapları mı tamir ediyorsunuz?" Adam bir kaşını kaldırdı. "Güvercinleri tamir ediyorsun."

"Bu bir hobi mi?" Sonbahar onun kabalığını görmezden gelerek, "Hobi mi?" dedi. "Onardığınız kitapları saklıyor musunuz?"

"Bazıları. Diğerleri müşteriler için."

Oturma odasının bir köşesine yığılmış kitapları incelerken, parmak ucunu bir sırtın üzerinde gezdirmeye başladı ama durdu ve geri aldı. "Müşteriler."

Blake ona hiçbir şeye dokunmamasını söylememiş olmayı diledi. O narin parmağın koyu kırmızı deri üzerinde gezinişini izlemek için neler vermezdi. "Evet, müşteriler."

Kadının sıkı vücudu onun ses tonuyla biraz bükülür gibi oldu. "Bu senin hayatının tutkusu mu?"

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece içine düştüm." Blake, onun eşyalarının, kendisinden başka kimsenin dokunmadığı eşyalarının arasında hareket edişini izlerken, bir şeyleri alıp tenine sürme isteği duydu. Çalışma bezini, kuru tutkal fırçasının yumuşak kıllarını. Ya da belki de masasının üstünde inlerken kıcına ciltli bir kitap vurmak daha çok hoşuna giderdi. Sonbahar'la ilgili tüm karanlık fantezilerinde olduğu gibi, kendini bir canavar gibi hissetmeye başladı. Ne tür bir adam böylesine kırılgan birine iradesini kabul ettirebilirdi ki?

Blake topuklarının üzerinde döndü ve oturma odasından çıktı, elleri kalçalarında kapının yanında onu bekledi. Yatak odasından bir gömlek almayı düşündü ama o daha harekete geçmeden kadın antrede ona katıldı, endişeli görünüyordu.

"Tamam. Seks çizimini şimdi tartışabiliriz. Çabucak hallederiz. Yara bandını sökmek gibi olacak." Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı. "Senin resmini çaldığım ve iznin olmadan kullandığım için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım ve bir daha olmayacak. Lütfen şimdi geri alabilir miyim?"

"Nasıl kullandın?"

Bir yutkunmayla boğazı hareket etti. "Affedersiniz?"

Blake ona doğru bir adım attı ve gözlerinde bir şey parlayınca durdu. Tam olarak endişe değil, ama cesaret de değil. "Benim benzerliğimi nasıl kullandın?"

"Cevap vermek zorunda mıyım?" "Hayır, ama cevap vermeni istiyorum."

Peluş görünümlü dudaklarını ıslattı. "Peki, tamam. Ama duygusal bir iniş çıkış treni üzerinde olmasaydım ve aşağıdaki ilaçların etkisi altında olmasaydım sana bunu söylemezdim
_."

"Nangs?" Blake önerdi.

"Hey! Onlara ne dendiğini hatırladın!" Küçük yüzü düştü. "Yani... asla yapmayacağımdan değil... nangs neydi? Bir çeşit ip mi?"

"Bayan Reynolds, beni neden seks resminizin içine çekmeyi seçtiğinizi söylüyordunuz?"

Bakışları adamın çıplak göğsüne inip yukarıdan aşağıya, bir yandan diğer yana uzun uzun gezinirken birkaç vuruş geçti. "Umarım alınmazsınız ama oldukça iri ve göz korkutucusunuz ve benim her zaman bir... dileğim olmuştur." Göğsü bir yükselip bir alçalıyor, kelimeleri küçük rüzgârlar gibi kabarıyordu. "Bir fantezi, gerçekten. Hapse atılmak. Esir tutulmak. Senin benzerliğin bana bunu yapabilecek -yapacak değil, sadece yapabilecek- birini anımsatıyor."

Vücudunda dolaşan kanın sıcaklığı bin derece arttı. "Bu seni tahrik ediyor. Seni tutsak etmem fikri."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, ama tişörtünün içinden çıkan sert meme uçlarını görmeden önce değil. "Sanırım öyle diyebilirsiniz. Ama
_."

"Sevişiyor muyuz, Bayan Reynolds? O küçük kafanızla mı?"

Autumn'dan bir gıcırtı geldi ve adam onun kalçalarının birbirine yapışmasını izledi. "Um, belki? Yani evet. Korkarım düzenli olarak."

İnanılır gibi değil. O taşındığından beri neredeyse tek kelime etmemişlerdi ama iki kat öteden zihinsel olarak birbirlerinin beynini düzüyorlardı. "Çizimi gördüğümde yüzümün aldığı şekli hâlâ bilmek istiyor musun?"

"Hayır. Yani evet. Yani... iyi bir yüzdü, değil mi?"

Blake ona doğru ilerliyor, her şeyi katalogluyordu. Geri , sonra omurgasını çelikleştirmesi ve yerini korumaya çalışması. Titreyip kapıya bakışı. Kadının gerçek endişesi onu bir karar vermeye zorladı. "Eve git."

Yüz ifadesi bir plak çizisinin fiziksel olarak vücut bulmuş haliydi. "Bekle. Ne?"

"Evine git, Fun-Size." Cebinden bir çizim çıkardı ve ona uzattı. "Korkmuş küçük kızları esir tutmam, öyle bile."

Sonbahar'ın kaşları birbirine çatıldı. "Bana yaptığın yüzü göster." Çizimi onun iki parmağının arasındaki yerinden aldı. "Bunu gördüğünde."

Ne anlamı vardı ki? Bu kızı sinirlendirdi. Autumn'a duyduğu acı verici çekimi kendine saklaması gerekiyordu. Daha yeni bir ayrılık yaşamıştı ve kırılğanlığı -çok özel bir sapkınlıkla birleştiğinde- ona fiziksel bir şeyler yapma şansı verebilirdi. Ama bundan faydalanmamalıydı. *Yararlanamazdı.* "Hayır."

Gözlerindeki yeşil, bir tür güzel kadın hipnozu gibi derinleşiyor gibiydi. "Lütfen, Bay Munroe?"

Görünüşte masum olan bu üç kelimenin ardındaki çaresizlik onu etkiledi. Kızın boğazının açıkta kalması, bir şey için yalvarırken başını arkaya eğmesi, çekincelerine büyük bir darbe indirmişti. Blake çizimi yavaşça geri aldı ve tek eliyle açarak gözlerini Sonbahar'dan ayırmadan salladı. Yeni *mahkûm* ve *gardiyan* unvanlarıyla tasvir edildiklerini görmek göz kapaklarını ağırlaştırdı. O kadar ağırdı ki onu ağzından yukarısını göremiyordu. Ve onun yüzünde gördüğü her neyse, pembe, yay şeklindeki dudaklarının aralanmasına ve alçak bir inilti çıkmasına neden oldu.

"mısın?" Sonbahar fısıldadı. Sinirlerinin az miktardaki havayı titrettiğini hissedebiliyordu ama yine de devam etti. "Bunun çılgınca olduğunu biliyorum."

ama...o benim için asla böyle şeyler yapmazdı ve onlara *ihtiyacım vardı*."

"*Sessiz ol.*"

Blake ona havlamak istememişti. Eski erkek arkadaşından bahsedince refleks olarak böyle davrandı. Kıskançlık, saf ve basit. Ama bundan daha fazlasıydı. Sağlama hakkıydı. Autumn'un kaşınan bir yarasının kaşınması gerekiyordu ve bunu eski sevgilisinden alamıyordu. Bu yüzden buradaydı ve ondan dürtülerini tatmin etmesini istiyordu. Tanrım, bunun kendi iradesine rağmen gerçekleştiğini kaç kez hayal etmişti ama asla gerçekleşeceğine inanmamıştı. En büyük arzusu ona bir tepside sunulmuştu. Gerçekten hayır diyebilir miydi? Özellikle de Autumn açıkça ihtiyacı olan bir şeyden mahrum bırakılmışken?

Onu geride tutan bir ayrıntı vardı ama bu büyük bir ayrıntıydı. "Seni terslememeliydim." Özür dilemek, onun için daha zordu. teoriden çok pratikte. Yine de Autumn onun bu yapmacık geri adımlarına aldırıyor gibiydi. Sanki adam ona bir Mercedes'in anahtarlarını vermiş gibi gülümsedi. "Sorun değil, Blake."

Kadının sözleri, onun adını söyleme şekli göğsündeki bir cıvataı sıktı. "Benim yaptığım da bu. İnsanları tersliyorum. Ayrılık yaşayan güneşli kızları tersliyorum. Ben iyi bir adam değilim ve bu yüzden benim hakkımda bu düşüncelere sahipsın."

"Ayrılık yaşayan bir sürü güneşli kızla tanışıyor musun?"

Hayır. Hayır, bir daha asla onun gibi biriyle karşılaşmayacaktı. Aklında en ufak bir şüphe yoktu. Ve her an Avustralya'ya dönebilirdi. Blake yüksek sesle,

"Bir şartım var," dediğini duydu. "Eğer gardiyanı oynayacaksam." "Bunu gerçekten de düşünüyorsun," diye nefes aldı. "TARDIS fikri Gemi kalktı mı? Çünkü kesinlikle saçımı yıkamalıyım."

"Bugün hiçbir şey olmayacak, Fun-Size. Dikkatle dinle." Sert parmaklarını büküp kızın beline yerleştirmeden önce başını sallamasını bekledi. Neredeyse tüm lanet şeyi kaplıyorlardı. Bu hemen yeterli değildi. Tüm vücudunun temas etmesini ve tırnaklarının kıkı yanaklarını paramparça etmesini istiyordu. Ya da bileklerinin zincirlerle yatak başlığına vurmasını. Ama Autumn'un nefesinin kesilmesi ona kararlılığını hatırlattı.

"Olay şu." Blake, Autumn'u yerden kaldırdı, iki adım attı ve onu duvara yapıştırdı, ağzı onunkinden bir santimetre uzaktaydı. "Seni kaçırmak ve kişisel oyuncağım olarak tutmak isteseydim, bunu yapabilirdim."

Ben daha büyük ve güçlüyüm ve sen artık yalnız yaşıyorsun. Beni durduracak bir şey yok, değil mi?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldı, adamın pençesinde kıvranıyordu. Gözbebekleri büyümüş, bakışları adamın ağzına sabitlenmişti. "Yaptığın şey bu mu?"

"Öyle olsaydım, benimle nasıl savaşırdın? Göster bana."

Sonbahar boşuna kıvranıyordu, Blake onu sert yüzeye sıkıca bastırıyor ve çırpınırken gözlerinin içine bakıyordu, amcığı bir davetiye gibi onun sert sikinin üzerinde dönüp duruyordu. "Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Yapamam."

Blake baskıyı azalttı, bir rahatlama iniltisi duyduğunda midesi düğümlendi. "Demek istediğim benden korkuyorsun. Elbette korkuyorsun, neler yapabileceğimi bilmiyorsun ama bu belirsizlikten hoşlanmıyorum." Blake kalçalarını Autumn'un kalçalarının arasına soktu ve onun titrek nefes alışının, dizlerinin sanki değilmiş gibi kalkıp onu kucaklayışının tadını çıkardı. "Seni bağlayacağım ve cezalandıracağım. Seni onun asla yapamayacağı gibi becereceğim. Ama her şey bittiğinde eve gitmene izin vereceğimi bilmeni istiyorum. Seni ıslak ve çıplak istiyorum. Korkmanı değil."

"Korkmak da bunun bir parçası. O anda bunun gerçekleştiğine inanmam gerekiyor."

"Yapacaksın."

Göz kapakları bu iki kelimeyle kapandı, sanki onun bunları kastettiğini çok iyi biliyordu. "Gerçek hayatta senin yanında daha az gergin olmamı nasıl sağlayacaksın?"

Blake farkına varmadan kendini köşeye sıkıştırmıştı. Ama artık oradaydı ve özgür olmak istemiyordu. Bu kızla bir adım atma fikri onu çok korkutuyordu ama Sonbahar'da tanıdığı bir yalnızlık vardı. Bir dünyaya kendini kapatmış ve saklanmıştı. Autumn da aynı şeyi yapma sürecindeydi. New York'ta kendine kurduğu bu yeni hayat, birileri onu çiğneyip tükürdüğü için çöpe atılacaktı. Blake bu boktan duyguyu çok iyi biliyordu. Kalması ya da gitmesi onu ilgilendirmezdi... ama uzun zamandır deneyimlemediği bir amaç duygusu onu dürtükledi. Vazgeçmemeliydi ama mağarasından çıkmadan onun fikrini değiştirmesine yardım edemezdi.

Bunu yapabilir miydi? Sonbahar'la çıkmak konuşmak demekti. Temel insan etkileşiminin olağan geleneği içinde, ona sorular soracaktı, işi, arkadaşları, geçmiş hakkında... Cevap vermemek kabalık olurdu, hatta

onun için. Ama dürüstçe cevap vermek, ona nereden geldiğini söylemek anlamına geliyordu. Eski hayatını o kadar uzun zamandır düşünmemiştir ki, şimdi bu basit eylem bile midelerini asitle yakıyordu. İronik bir şekilde, bu fiziksel tepki onu bir karar vermeye iten şeydi. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecekti ama şimdilik... ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıydı. Hiçbir şey yapmamak kabul edilemezdi. Ne de olsa, taşındığı gün onun için çöpün içindeki o yolu temizlemişti...

"Dışarı çıkıyoruz. Birlikte biraz zaman geçiririz. Böylece benim yanımda kendini rahat hissedersin." Kız ona ters ters bakınca Blake de kaşlarını çatı. "Üç randevu. Bu benim şartım. İster kabul et, ister etme."

"Al ," dedi sırtını kamburlaştırarak. "Ama şu anda kendimi biraz tutsak hissediyorum-"

Blake muazzam bir çabayla içini çekti ve geri adım atarak duvardan aşağı kayarken onu sabitledi. "Evine git, Fun-Size." Sertleşmiş aletine sessiz bir özür diledi. "Yarın gece başlıyoruz."

"Ama-"

"Bir dahaki sefere benimle yalnız bir odaya girdiğinde, korkmuş bir tavşan gibi titremeni istemiyorum." Uzanıp çenesini kavradı ve incelemek için . "En azından ilk başta."

Blake kapıyı Sonbahar'ın üzerine kapatarak bir süre orada durdu, kapıyı açıp onu içeri sürüklemek ve lanet olası şeyi menteşelerinden söküp atmak için mücadele etti. Sonunda onun gittiğini duyunca, elinde çizimle banyoya döndü. Kaldığı yerden devam etmeye niyetlenmişti ama onun yerine aynada kendine bakakaldı. Sadece bir değil, üç randevu birden mi ayarlamıştı?

BÖLÜM 3

AUTUMN tek kullanımlık lastik eldivenlerini çıkardı ve tehlikeli madde kutusuna koydu.

"İyi görünüyor," dedi hemşiresi Pauline, ameliyat masasında yatan kalın kahverengi ve altın rengi tekire doğru başını sallayarak.

"Parmaklar çapraz." Autumn parmaklarını havaya kaldırdı. "Bundan sonrasını sen halledebilir misin?"

"Elbette, tatlım. Sen git elini yüzünü yıka ve bir şeyler ye."

Autumn rahatlamasını güçlükle kontrol edebiliyordu. Kedinin yuttuğu bir atacı çıkarma operasyonu, çok sayıda kanama nedeniyle karmaşık bir hal almış ve olması gerekenden bir saat daha uzun sürmüştü. Elleri ve sırtına kramplar girmişti ve midesi ona *"Hostess mini çörekleri yemek değildir"* diye homurdanıyordu. Buzdolabından öğle yemeği çantasını aldı ve huzur içinde yemek için personel yemek masasına oturdu. Jambonlu sandviçinden sadece bir ısırık almıştı ki, kedi bağırsakları üzerinde çalışırken kafasının çok daha huzurlu olduğunu fark etti. Çiğnemekten başka yapacak bir şeyi olmadığından, bir gece önce ev sahibinin dairesinde yaşanan fiyaskoyu düşünmekte özgürdü.

On beş dakika boyunca çılgına döndükten ve azotun etkisinden kurtulduktan sonra en iyi yolun Blake'in dairesine gidip sıcak su tesisatının bozuk olduğu yalanını uydurmak ve seks görüntülerini çalmak olduğuna karar vermişti. Eğer onu yakalarsa, görüntülerin ev sahibi/kiracı ilişkilerinin bir metaforu olduğunu iddia edecek ve "Kapitalizm için beni aletini yalamaya zorluyorsun, seni büyük emlakçı!" gibi bir şeyler haykıracaktı.

Oldukça çılgınca bir plandı ama gerçekte yaşanan çılgınlıkların yanında sönük kalıyordu. İlgi çekici olmayan öğle yemeğini kemirirken, Autumn yaşanan çılgınlıkları en az şaşırtıcı olandan en çok şaşırtıcı olana doğru sıraladı.

1. Ev sahibi kapıya üstsüz gelmiş ve sadece kocaman değil, *yırtık pırtık* olduğunu da göstermişti. Bir fitness dergisinin kapağı

- Yırtık. Sadece şişkinlikler, pazılar, karın kasları ve o kalın kalça kasları.
2. Nemli bir kadın eritme mağarasında değil, güzel, deri ciltli bir kitap cennetinde yaşıyordu. Sandal ağacı ve dangalak olmayan zeka gibi kokuyordu.
 3. Ev Sahibi söz konusu deri ciltli kitapları para karşılığında tamir ediyordu. Görünüşe göre bu sadece bir iş değil, sahibi olmanın yanı sıra Ev Sahibi'nin de işiydi. Bu amcığın kaç tane bedenine uygun olmayan işi vardı?
 4. Ev sahibi onun seks çizimini görmüştü. Direkt görmüştü. Ona sikini yalatırken çizdiği resmi görmüştü. Bu onun gördüğü bir şeydi. Gözleriyle görmüştü.
 5. Onun bir sapık olduğunu ve kimliğini nazıkçe mastürbasyon rutininin dışında bırakmasını söylemek yerine... şey, *ilgisini* çekmemiş gibi görünüyordu. Temelde tek bir yüz ifadesi olan bir adam için bu çok güçlü bir kelimeydi ama kesinlikle ilgiliydi.
 6. Şiddetli bir zayıflık anında ona cinsel teklifte bulunmuştu. Bundan da bahsettiğinden oldukça emindi.
Ian tarafından esir tutuluyormuş gibi hissetmeye ihtiyacı vardı ve Ian onun için oraya gitmeye isteksizdi.

Burada Autumn, Blake 'Ev Sahibi' Munroe'yu bir daha görmeden tüm eşyalarını daireden taşımayı düşünmek için durakladı. Bunun imkânsız olduğuna karar verdi ve listesine geri döndü.

7. Ev sahibi, ona gerçekten zarar vermeyeceğine güvenene kadar rol yapamayacaklarını ve birbirlerini tanımak için önce bir değil *üç* randevuya çıkmaları gerektiğini söyleyerek ahlaksız teklifini geri çevirdi. Autumn bunun sadece deli kışını onun dairesinden çıkarmak için bir bahane olduğunu düşünmüştü ve sonra...
8. ...işe gitmek için çıkarken kapısına yapıştırılmış bir not buldu.
"Akşam yemeği 8'de." yazıyordu.

Bu da onu en çılgınca şeye getirdi.

9. İçtenlikle gitmeyi düşünüyordu. Bir randevuya. Ev sahibiyle. Ian'ın olumsuz ama doğru bir şekilde yedi denizin ünlü korsan tecavzcs Karasakal'a benzettiği kişiyle.

Yeşil elmasını kemirmeyi bitirdiğinde, Autumn bu randevuya gitmesinin mümkün olmadığına karar verdi. Bir kere, o ve Ian daha yeni ayrılmışlardı. Bir süre bekâr kalması gerekmez miydi? Ayrıca, vizesi dolup da Avustralya'ya geri dönmeden önce mahkûm fantezilerini gerçekleştirmek ve belki de birkaç nadir kitap okumak için Ev Sahibi'ni (adı Blake'ti) kullanması etik olmazdı.

Yine de, ilekli sütünü içerken, Autumn kendini bu nedenlerin geçerliliğini sorgularken buldu. Bir kere, eve gidip gitmeyeceğinden emin değildi, o zaman neden bir randevuya ıkmasındı ki? Evinde giderek daha da ksknleşen bir güvercin sürüsüyle oturmak kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olmuyordu ve Ian kesinlikle başka insanlarla görüşmeden önce saygılı bir beklememişti. Sikik herifin en az üç aylık bir n başlangıcı vardı.

Belki de motive olmak ve dairesinde tek başına sevişmeyi bırakmak için ihtiyacı olan şey bir ribaund *sevişmesiydi*. Ve konum açısından, apartmanında yaşayan bir adamla seksi, sınırsız bir kaçamak yapmak çok uygun olurdu.

Ayrıca Blake'ten hoşlanmıştı. Asık suratlıydı ama samimi görünüyordu, bu da Ian'ın onca kafa sıkmesinden sonra takdir edebileceği bir şeydi. Blake komik de olabilirmiş gibi görünüyordu, Dylan Moran'ın pek az Amerikalının ustalaştığı o alaycı üslubuyla. Ayrıca yakışıklıydı, Karasakal'a hiç benzemiyordu ve ona yatakta istediğini verebilecek kapasitede görünüyordu. Onu kapısına sıkıştırıp Ian'dan daha iyi sikebileceğini söylediğinde, Autumn i amaşının eriyip vücudundan ıkmmasına şaşırmıştı.

Ama bir *randevu*?

Ne hakkında konuşacaklardı? Yoksa Blake artık ondan korkmadığına söz verene kadar dikkatle ona mı bakacaktı? Adam tam bir orospu çocuğuydu ve altı yıllık bir ilişkiden sonra Tanrı biliyordu ki Blake'in flört becerileri paslanmıştı.

Ian'dan öncesini zar zor hatırlıyordu. Kendini derslerine o kadar kaptırmıştı ki, seks hayatı tek başına yaptığı keşif gezilerinden ve ara sıra

parti takılmaları. Ian'la üniversitenin ikinci yılının başında bir öğrenci içki gezisinde tanışmışlardı. Autumn teknedeki en ağırbaşlı kişiydi ve mavi gözlü şakacıyı hemen fark etmişti. Eski erkek arkadaşı kızlarla sohbet ediyor ve herkesi güldürüyordu. Bir süre ona bakmış, bu kadar güzel bir adamın yatakta iyi olup olmayacağını merak etmiş, sonra arkadaşlarıyla konuşmak ve peynirli puf yemek için güverteye çıkmıştı. Daha sonra, gemi limana yanaştığında çantasını almak için aşağıya yöneldi ve Ian'ı geminin kenarına yaslanmış halde buldu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve yalnızdı, şık gömleğinin önü açıktı, gür kestane rengi saçları diken diken olmuştu. Onu orada bırakmak istemişti ama geminin yan tarafından düşüp ölürse ve kampüsteki herkes gerçekten trajik bir anma törenine katılmak zorunda kalırsa kendini çok suçlu hisseceğini biliyordu. Ona doğru yaklaştı. "İyi misin dostum?"

Ian başını kaldırdı ve transa geçmiş gibi ona baktı, gözleri soğuk safirler gibi parlıyordu. "Hiç arkadaşlığın bir yanılsama olduğunu ve tek yaptığımızın birbirimizi kullanmak ve geriye hiçbir şey kalmayana kadar kullanılmak olduğunu düşündüğün oldu mu?"

Yüce İsa. Geriye doğru bir adım attı. "Uh, hayır...?"

Sırıttı. "İyimser, ha? Keşke ben de öyle olsaydım. Korkarım benim bakış açım oldukça kasvetli."

Autumn ellerini kaldırdı. "Bak dostum, bence sen sadece sarhoşsun. Birini aramamı ister misin? Belki sana biraz su ya da Adderall falan getiririm?"

Ian yaklaşmış, dikkatle onun yüzüne bakıyordu. "Çok hoşsun, değil mi?"

"Olmaya çalışıyorum."

"Bunu anlayabilirsin." Kısık bir ıslık çaldı. "Güzel ve ateşli bir sarışın. Ne mucize ama. Melbourne Üniversitesi'ne gidiyorsun, değil mi? Bu yüzden mi hiçbir yere gitmeyen bu boktan tekne gezisine çıktın?"

"Evet, veterinerlik okuyorum."

Ian güldü. "Zeki de! Üçlü tehdit! Bu nasıl oldu?"

Ian'ın kendisine seksi demesi ve Ian'ın muhteşem simetrik yüzünün güzelliği karşısında biraz tedirgin olan Autumn bir espri yapmayı denedi. "Benim kambur bir ikiz kardeşim var. Bütün ev ödevlerimi o yapıyor."

Daha da yüksek sesle güldü. "Komik! Dörtlü tehdit!"

Adamın eli kadının elini buldu ve tenleri birbirine değdiğinde Autumn'un kolunda bir oldu.

"Benimle takılmak ister misin?" Ian sordu. "Parti sonrası partiye gitmem gerekiyordu ama şimdi seninle çatıda oturup yıldızlara bakmak, hayatı, evreni ve her şeyi tartışmak istiyorum."

Autumn o zaman gülümsemişti, çünkü bu adam çok yakışıklıydı ve sözleri çok müzikaldi ve o sadece eve yalnız gidecekti. Bu çok daha heyecan vericiydi. "Bu beni ellemek için bir metafor olmadığı sürece, elbette, takılabiliriz."

Ian gülmüş, kolunu onun beline dolamış ve onu gemiden indirmişti. Yıldızları görebilmeleri için onu kendi çatısına çıkarmış, sonra onu öpmüş ve numarasını istemişti, sonra da bir çift olmuşlardı. Çift, gerçekten. Herkes onlara hayrandı ya da belki de sadece GQ-hot Ian'ın kız arkadaşı olarak kısa boylu bir ineği seçmiş olmasıydı.

Birlikte eğlenmişlerdi, o ve Ian, ama kusurlar en başından beri oradaydı, Ian'ın gözlerinin olağanüstü mavisi gibi parlıyordu. Ian onu sevmişti ama onu sevdiğine de hiçbir zaman inanmamıştı. Kalbinin derinliklerinde, insanların birbirlerini elde etmeye çalıştıklarını, aşkın kimyasal, arkadaşlığın ise karşılıklı bağımlılık olduğunu düşünüyordu. O bu şekilde yaratılmamıştı. Gerçek aşkın var olduğunu düşünüyordu, hem romantik, hem platonik ve hatta belki de kozmik aşkın. İnsanların temelde iyi olduğunu ve özverinin karşılığını aldığını düşünüyordu. Ian'ın fikrini değiştirebileceğini düşünmekle hata etmişti. Kimsenin fikrini değiştiremezsiniz, en azından böyle konularda.

Öğle yemeğinden kalanları toplarken, Autumn Blake'in aşk hakkında ne düşündüğünü merak etti. Onun kadar çok kitabı olan birinin insan doğasıyla uyum içinde olması ya da en azından bu konuda bazı ilginç görüşlere sahip olması mümkün müydü? Sonra Blake'in aşk hakkında ne düşündüğünün bir önemi olmadığını, çünkü onun hakkında bir seks-karikatürü çizdiğini ve sonra da tam bir aptal gibi *ona o lanet şeyi verdiği*ni ve ölmek istediğini hatırladı.

Owen ve Isabella mutfağa daldıklarında Autumn kendine acıyabilmek için başını masaya koymuştu. Hemen başını kaldırdı. New York'a ilk geldiğinde bu dinamik ikiliyle kısa bir süre tanışmıştı ama sonra uzman bir kliniğe transfer olmuşlardı. Taşınmaları pek uzun sürmemişti ve şimdi ikisi de bugünden itibaren Happy Paws'a geri dönmüşlerdi. Bu, Autumn'un lobiye girip de orayı flamalar, balonlar ve çiçeklerle dolu bulana kadar tamamen unuttuğu bir şeydi. O değil de

Sarhoşluğu ve ev sahibiyle olan sorunları yüzünden dün gece kek yapmaya kalkmıştı zaten.

"Selam çocuklar," dedi olabildiğince parlak bir sesle. " hoş geldiniz!"

Buzdolabına bakmakta olan Owen dönüp arkasına baktı. "Sonbahar! Kızım! Kendine saçak mı kestin?"

Bu sadece 'terk edilen sürtükler' kural kitabındaki ilk kuraldı. Kendinden utanan bir elini saçlarında gezdirdi. "Ben yaptım. Yani, bir kuaför yaptım."

"Harika görünüyor. Sen nasılsın?"

"Güzel, teşekkürler," diye yalan söyledi. "Geri dönmen harika."

Sadece manzara için bile olsa öyleydi. Owen kendisinden sadece biraz daha uzundu ve sadece eşcinsel erkeklerin olabileceği şekilde son derece yakışıklıydı. Keskin bir çenesi, süper model elmacık kemikleri ve YSL rujuyla vurguladığı gür bir ağzı vardı. Tüm müşteriler ona bayılıyordu. Hepsi hafif histerik zengin kadınlar olduğu için bu şaşırtıcı değildi ama Owen aynı zamanda delicesine karizmatikti. Autumn, eğer isterse gökteki kuşları bile büyüleyebileceğinden emindi.

Isabella onun aynadaki aksiydi. Uzun boylu ve kıvrımlıydı, kalın, siyah saçları ve Lana Del Rey gözleri vardı ve asla arka arkaya beş kelimedenden fazla konuşmazdı. Teknik olarak Happy Paws için çalışıyordu ama herkes onun Owen'ın sağ kolu olduğunu biliyordu. Owen nereye giderse, o da peşinden giderdi. Autumn onun bir tür sanatçı, şarkıcı ya da dansçı olduğunu biliyordu ama onunla hiç soracak kadar uzun konuşmamıştı. O ve Owen o kadar zahmetsizce New York'luydular ki, ne zaman bir odaya girseler *'New York, New York'* şarkısı çalmaya başlamalıydı. Her zaman kendisini sudan çıkmış Avustralyalı bir balık gibi hissetmesine neden oluyorlardı. Ayağa kalktı. "Sizi görmek güzeldi çocuklar, öğle yemeğinizi huzur içinde yemenize izin vereceğim."

"Dayan!" Owen onun omuzlarından tuttu ve yavaşça koltuğuna geri itti. "Arayı kapatmaya başlamadık bile!"

Autumn'u dehşete düşüren bir şekilde, o ve Isabella Onu.

Owen muhteşem saçlarını savurarak, "Demek döndük," dedi. "Ne oldu? Biz gittiğimizden beri inanılmaz şeyler yaptınız mı?"

Autumn açıklamaya bile başlayamadı. Konuyu değiştirmeyi umarak, "Yemeğin nerede?" diye sordu.

Owen parlak kahverengi gözlerini devirdi. "Oruç tutuyoruz. Ugly Baby'de rezervasyonumuz var ve kendimizi göğüs eti yemeye hazırlıyoruz.

 orba ve pirinç eri tesi."

"Harika," dedi Autumn, sanki o restorana duymuş gibi. "Oruç tuttu unuzda midenizin k   ld   n  ve normalde yiyebildi iniz kadar yiyemedi inizi biliyor musunuz?"

"Gerçekten mi?" Owen meraklanmı  görünüyordu. "O zaman   le yemeği için Pho sipariş edeceğim. Her zamankinden, Iz?"

Isabella karamel rengi gözlerini Sonbahar'a çevirmeden önce ba ını salladı.

Autumn yutkundu, onun cüssesi ve güzelliği her zaman olduğu gibi gözünü korkutmu tu. "Geri d nd   n için mutlu musun?"

Owen telefonuna dokunarak, "Kendimizden geçtik," dedi. "Bütün gün at trakeotomisi yapmaktan ho lanıyorsanız diğer klinik *fena* değildi ama i e gidip gelmek tam bir s rt kt  ve para? Tanrım, buna de mez."

"Bu berbat."

"Ah, bunların hepsi hayatın zengin dokusunun bir parçası," diye iç geçirdi Owen, telefonunu bir kenara fırlatarak. " imdi ait olduğumuz yere geri döndük, değil mi Iz? Hermes'ten iki blok, Manhattan Beauty'den    blok ötede."

"Kesinlikle," dedi Isabella. Sesi çok güzeldi, alçak ve melodikti. Autumn onun daha çok konuşmasını isterdi ama sessizliğin -ve Owen'ın- onun yerine konuşmasına izin vermekten son derece memnun görünüyordu. Belki de o ve Blake cennette yapılmış bir e le meydi; ikisi de uzun boylu, çarpıcı ve çok sertti.  kisinin  p   t   n  hayal etti ve midesi bir yılan çuvalı gibi burkuldu.

Ne oluyor be?

"Rüya gibi erkek arkadaşın nasıl?" Owen, Autumn'un içsel korku gösterisini bölerek konuştu. "Ona televizyon anlaşması teklif eden oldu mu? Etmeliler, sadece g l    için bile izleyecek    bin gey tanıyorum."

Ian'ın bir keresinde kendisini klinikte ziyaret edip herkesin beğenisini kazandığını unutmu  olan Autumn yalan söyleyecek hevesi kendinde bulamadı. "Ian'ın kariyerini bilmem ama beni bir grup doğaçlama hayranıyla aldattı ve umarım aleti d  er."

Owen'ın ağzı açık kaldı. "O sıçan piç! Umarım onu k ının üstüne atmı sındır?"

"Evet, bir ak hafta önce. Gerçi bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Bunun dışında pek ortak noktamız yoktu..."

Durakladı. Onun ve Ian'ın ortak noktası neydi?  kisi de naneli  okolatalı dondurma seviyordu ama bunun konuyla pek ilgisi yok gibiydi. Diğer her şey

karmaşıktı. Adam kulüpleri severdi, kadınsa canlı müziği. O banyo yapmayı, o duş almayı tercih ederdi. O doğaçlamayı severdi, kız ise stand-up'ı. Adam her zaman onun üstte olmasını isterdi, o ise her zaman bağlanmak ve-

"Sonbahar mı?" Owen sordu. "İyi misin?"

"Üzgünüm. Biraz dalmışım."

"Elbette." Owen ekşi bir düşünceyi düşünüyormuş gibi ağzını büzdü. "Ayrılık sonrası ifşaat adına, eski sevgilinin sevimli olduğunu söyleyeceğim ama onda *sürüngenlere* özgü bir şey vardı. Isabella'ya söyledim, 'bu adam boş zamanlarında evsizleri boğazlıyor gibi görünüyor' dedim. Değil mi, Izzy?"

Isabella ciddiyetle başını salladı ve Autumn gülmekten kendini alamadı. İçinden bal gibi akıyordu, uzun ve neşeli bir fışkırış. "Evet, bu Ian. Evsizleri boğmakla ilgili değil, sadece biraz kaypak görünüşlü."

Owen'ın kendisine dikkatle baktığını fark etti. "Ne?"

Bakışlarını daralttı. "Uzun süreli erkek arkadaşından çok çetin koşullarda ayrılmış birine göre çok, şey... üzgün görünmüyorsun."

Seks karikatürlerinizin nesnesinin söz konusu seks karikatürünü görmesi ve ardından size çıkma teklif etmesi, size bunu yapacaktır. "Benim... başka işlerim var."

"Ribaund draması mı?"

"Nereden biliyorsun?" dedi, etkilenmenin ötesinde.

Owen başını ödüllü bir yarış atı gibi savurdu. "Tatlım, intikam almanın avantajlarını bilen biri varsa o da eşcinsellerdir. Kim o ve zararı ne?"

Autumn tereddüt etti. İş yerinde bu konuları açmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildi. Öte yandan, güvercin olmayan birinden gelen tavsiyeleri geri çevirecek durumda da değildi. Arkadaşları ve ailesi hâlâ ayrıldığından habersiz olduğu için, Owen ve Isabella onun tek şansı olabilirdi.

Bu yüzden onlara büyük ev sahibiyle karşılaşmasını anlattı, seks çizimini atlattı ve sanki dairesine mantıklı, ev sahibiyle ilgili bir nedenle ve o da ona çıkma teklif etmiş gibi görünmesini sağladı.

"Seksi mi?" Isabella sordu.

Autumn üç kelimelik cümlesinin tadını çıkarmak için bir an durdu. "İlk başta öyle düşünmemiştim çünkü her zaman biri yüzüne yumruk atmış gibi görünüyor."

Anne, ama o gerçekten çok seksi. Biraz geniş, kıllı ve kızgın görünümlü."

"Mmm," dedi Owen hülyalı bir şekilde. "Kendine ait diyebileceğin bir ayı. Peki sorun nedir? Neden onunla akşam yemeği yiyemiyorsun?"

"Bilmiyorum, belki de ev sahibim olduğu içindir?"

"Düşman," diye kabul etti Owen. "Hey, belki onu becerirsen, bir indirim alırsın."

Güldü. "Mesele o değil. Belki de Ian'la ayrıldığımızdan beri Amerika'daki geleceğim pamuk ipliğine bağlı olduğu içindir. Biriyle çıkmak bana biraz anlamsız geliyor. Yani, neden uğraşayım ki?"

Owen iki elini de havaya kaldırdı. Autumn çoğu veterinerin parmaklarının güzel olduğunu fark etmişti ama onunkiler bir sanat eseri idi. Uzun ve ince, pürüzsüz oval uçlu tırnakları vardı. "Yukarıya, Avustralya'ya geri dönme. Daha yeni döndük ve aksanın o kadar güzel ki bütün gece ve bütün gün konuşmanı dinlemek istiyorum."

"Teşekkürler mi?"

"Rica ederim. Ayrıca, bir şeyin seksle başlaması onun anlamsız ya da başarısızlığa mahkum olduğu anlamına gelmez. Bunu görüyor musun?" Elmas nişan yüzüğünü ona doğru tuttu ve Autumn gözlerini parıltıdan koruyormuş gibi yaptı.

"Nasıl ? Patlıcan büyüklüğünde."

"Kesinlikle, ve siz buna bakıp Ryan ve benim dünyadaki en kurabiye kesici çift olduğumuzu düşünebilirsiniz, ama o benim kirli ribaundum olarak başladı."

"Siktir git!"

"Bu doğru," dedi Owen kendini beğenmiş bir şekilde. "Eski sevgilim Jeffery beni yirmi yaşındaki bir Rus balet için terk etti ve ben Grindr'a girdim. Sonra Ryan geldi ve gerçekten çok iyi anlaştık ve bir daha da gitmedi."

"Vay canına."

"Çok tatlı bir hikâye," dedi Isabella müzikal sesiyle. "Ryan'la tanıştıktan sonra daha da tatlı oluyor."

Autumn daha da şaşırdı ama "konuşabiliyorsun!" diye bağırmaktan kaçındı. "Bu güzel bir hikâye ama yeni bir erkek arkadaş için doğru kafa yapısında olduğumu sanmıyorum. Aslında, olmadığımı biliyorum."

Owen havalı bir el sallayışla, "O zaman siktir et onu," dedi. "Yemeğe çık ve sonra onu becer. fotoğraflarını çek ve mesaj at onları Psycho'ya

McGroupiefucker. Hayır, bekle, muhtemelen onları sana karşı kullanır. Onun yerine bana gönderin."

Autumn güldü. Bunu özlemişti, Ian, güvercinler ya da yanlışlıkla av köpeklerinin tüm otlarını yemesine izin veren adamlar olmayan insanlarla eğlenceli sohbetleri özlemişti.

"Adı ne?" Isabella telefonunu çıkararak sordu. "Onu araştırmak istiyorum."

Bunu daha önce de denemiş olan Autumn başını salladı. "Hiçbir hesabı yok. Facebook yok, Insta yok, hiçbir şey yok."

Owen gözlerini kıstı. "Sosyal medya hesabı olmayan erkekler hakkında ne derler bilir misin?"

"Onlar... mahremiyetlerini mi seviyorlar?" "Seri katiller."

"Blake bir seri katil değil!"

"Emin misin?" Owen ona baktı, sanki gerçek yanaklarında yazılı olabilirdi. "Bir tipin olabilir, tatlım. Önce Hilekâr McDeath-Eyes ve şimdi de Bay Yüzsüz."

"Ev sahibimin bir yüzü var! Eğer bir seri katil olsaydı, dün gece dairesine gittiğimde harekete geçerdi. Kendimi güvende hissetmemi isteyen o. Direkt olarak işin içine girmek istedim-"

Ne söylediğini fark etti ve boğazını temizledi. Isabella ve Owen anlamlı bir bakış attılar.

"Bunu söylediğimi unut."

"Yapmayacağız, o yüzden neden devam etmiyorsun...?" Owen daha yakına eğildi. "Kabalığa gitmeden önce güvende hissetmeye ihtiyaç duymakla ilgili bir şey... tam olarak ne?"

Autumn'un yüzü yanıyormuş gibi hissetti. "Sana hikayenin diğer kısımlarını anlatabileceğimi sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Bu sadece seksle ilgili. Tuhaf bir seks ve şu anda ikinizin de yüzüne bakıp bunu söylemeye hazır değilim."

Owen ağlamaklı bir inilti çıkardı. "Ama insanların tuhaf seks hayatlarını dinlemeye bayılıyorum."

"Sana söylemek *istiyorum* ama sanmıyorum. En azından ayıkken."

Owen onun elini kendi güzel elinin içine aldı. "On beş yaşındayken, süper babamın gözlerinin içine bakıp onunla eşcinsel seks yapmak istediğimi söylemek zorunda kaldım."

Erkekler. Lütfen bana inanın, beni hiçbir şey şok edemez."

Sonbahar bir kahkaha patlattı, sonra inledi. "Gitmeliyim. Öğle yemeği molam fazla mesaiye dönüşüyor."

"Peki," dedi Owen sahte bir iç çekişle. "Sanırım ev sahibiniz gibi biz de size karşı sert davranmadan önce güveninizi kazanmak zorundayız. Perşembe günü bir şeyler içelim mi? Üçümüz?"

Autumn şaşırmıştı. Arkadaş randevusu mu? İş yerindeki havalı insanlarla mı? Sadece ahlaksız seks hayatı hakkında bilgi almak isteseler bile, bunu bir kazanç olarak sayıyordu. "Tabii."

"O zaman anlaştık," dedi Owen. "Wilson's'a gideceğiz, iyi biraları var. Bu arada numaran ne? Bu gece için, böylece ev sahibini becerdikten sonra mesaj atıp eve sağ salım vardığını söyleyebilirsin."

Autumn, Isabella ve Owen'a numarasını verdi ve Blake ile dışarı çıkarsa mesaj atacağına söz verdi. Tabii Blake'le yemeğe çıkarsa. Gerçi dürüst olmak gerekirse, iş arkadaşlarıyla başarılı bir etkileşim kurduğu için kafası o kadar iyiydi ki, muhtemelen Oscar the Grouch ile çıkmaya giderdi. Seksi, huysuz, seni duvara yapıştırıp duyarsız ev sahibiyle yatmaya söz vermesi ise bambaşka bir hikâyeydi.

Bir sürü kıyafet değişikliğinden sonra Autumn kot pantolon ve converse ile ısıltılı gümüş bir atlette karar kıldı. Şirin görünmek istiyordu ama *çok da* şirin değil. Blake'in aitmiş gibi görüldüğü bir yere gidiyorlarsa -örneğin batakhane gibi- işler sarpa sararsa hızla kaçabilmek istiyordu.

"Yine de," dedi güvercinlere mor plastik küpelerinin halkalarını bağlarken. "Blake'le dövüşmeyi denemek için ölmek istiyor olmanız gerekir. O temelde bilinçli bir tuğla duvar."

Adamın onu nasıl havaya kaldırdığını ve kapısına doğru sertçe bastırdığını hatırlayınca biraz ürperdi. Vücutlarının zıtlığı hoşuna gitmişti; adam iri ve kıllı, kadın küçük ve pürüzsüz. Onu öylece alsaydı, hiçbir soru sormasaydı, hiçbir sorun çıkmasaydı mükemmel olurdu. Ona istediğini verebileceğini söylemişti ve kadın da ona inanmıştı ama adamın çekiciliğinin büyük kısmı bir yabancı olmasıydı. Elbette bir randevuya çıkmak ve konuşmak zorunda kalmak

Hava durumu ve okula gittikleri yer hakkında konuşmak bunu mahveder miydi? Bu fikri düşünmesi uzun sürmedi, ön kapıya sert bir şekilde vurulduğunda saç fırçasını daha yeni bırakmıştı. Nabızı çılgınca atmaya başladı.

Sinirlerinin tadını çıkar, dedi kendi kendine. Yakında Ev Sahibi'nin çocukluğunu, üniversiteye yeri ve yattığı tüm seksi kızları tartışıyor olacaksınız ve sonra muhtemelen David Foster Wallace'ın neden tek gerçek yazar olduğunu açıklamaya çalışacak ve sonra tüm gizem ortadan kalkacak.

Ellerini kot pantolonuna silen Sonbahar gülümseyerek kapıyı açtı. "Merhaba... Ne?"

Blake takım elbise giyiyordu. Parlak bir 'şartlı tahliye zamanı' takım elbisesi değil, gişe rekorları kıran kaliteli bir düğün pornosundan fırlamış gibi güçlü vücudunu saran kalın ve lüks bir takım elbise. Sakalını kesmiş ve saçlarını geriye tarayarak geniş kral alnını ortaya çıkarmıştı. Adam muhteşem görünüyordu ve kız kendini yaşayan en aptal kız gibi hissediyordu. "Yani... Bu durumu yanlış anlamışım."

Kot pantolonuna ve spor ayakkabılarına gergin bir eğlenceyle baktı. "Nereye gittiğimizi söylemeliydin, ha?"

Ellerini kaldırdı. "Beş dakika. Tek ihtiyacım olan beş dakika ve ben de senin kadar süslü olabilirim. Belki daha da süslü."

Bu saçmalıktı. Blake'in takım elbisesi ayarında bir şeye sahip değildi ama şu anda olduğundan çok daha iyisini yapabiliirdi. "Sorun olur mu?"

Adam başını salladı ve Autumn onun yüzünü incelediğinde hiç de sinirli olmadığını gördü. Bu onu az da olsa rahatlatmıştı. Ian bu konuda ukalaca bir espri yapmadan onun bir hata yapmasına asla izin vermezdi. Belki de eski sevgilisi bir komedyen olduğu içindi. Belki de Blake bir pislik değildi.

Yatak odasına doğru geri geri yürürken, "Sadece beş dakika sürer," diye söz verdi. "Kanepeye ya da biraz... suya ya da başka bir şeye buyurun."

Blake kaşlarını kaldırdı, görünüşe göre bu kendine özgü bir hareketi ve devasa bedenini sahte deri koltuğa bıraktı. "Git."

Sırıtmaktan kendini alamadı. Çok alaycı görünüyordu ve lanet olası takım elbise. Takım elbise içinde bu kadar iyi görünen bir adam var mıydı? O anda, Autumn hiçbirini düşünemedi. Yardımcı olmayan beyni, adamın onu yatağında kıstırdığını hayal etti. *"Kıyafetlerin seni kandırmasına izin verme, ben lanet bir beyefendiden çok uzağım. İşimiz bittiğinde, tüm kanıtları teninde olacak."*

Isı vücudunda titreşerek kafa derisinin karıncalanmasına ve ellerinin top gibi kıvrılmasına neden oldu.

"Bir sorun mu var Bayan Reynolds?" Blake sordu.

Başını salladı ve yatak odasına geri çekildi. Ama belki de özellikle kendisiyle ilgili bir sorun vardı, çünkü kapıyı kapatırken, elinin kapıyı kapatmayacak kadar gevşemesine izin verdi. Kapı, bir kaza gibi görünmesine yetecek kadar, üstünü değiştirdiğini görebileceği kadar açık kaldı.

Dolabına doğru yürürken Autumn'un sırtışı soldu. Bir şekilde, ortalama bir YouTube videosu kadar kısa bir sürede Oscar'lık seksi olması gerekiyordu. Makyajını doğru düzgün yapacak vakti yoktu, bu yüzden seksilik elbiseye bağlı . Blake'in takım elbisesinin yanında daha da kötü duracak ucuz yazlık maksi elbiseler ve ikinci el denizci frakları arasından seçimlerini yaparken yanıldığını fark etti. Seksilik, göstermeye istekli olduğu ten miktarına bağlı olmalıydı. Tanrı'nın ona verdiği her şeyi mümkün olan en az incelikli şekilde sergileyen kiraz kırmızısı bir bandaj elbise seçti. Göğüslerini yukarı kaldırıyor, hayranlık uyandıracak kadar düz karnını gösteriyor ve kıcını sarıyordu. Tamamen değersiz değildi, rengi zengindi ve malzemesi bir mumun yanında alev alma riski taşımıyordu ama yine de oldukça açıktı.

Oh neyse. Başka bir şeyin yok gibi.

Artık çocukluğundaki gibi fakir değildi ama New York'a taşınması, Ian'a destek olması ve Manhattan'daki astronomik kira fiyatları ona fazla para bırakmamıştı. Blake'in onu götüreceği yerde ne sipariş ettiğine dikkat etmesi gerekiyordu. Hesabı bölüşmeyi teklif edecekti ve bu ifadesinin arkasında durabilmesi gerekiyordu.

Üstünü başının üzerine çekti ve Blake boğazını temizledi. Bir an için onu neden bu kadar iyi duyabildiğini merak etti, sonra kapıyı kısmen açık bıraktığını hatırladı. Ona haber vermeye çalışıyordu. Ne kadar da tatlı. Autumn bir kez daha sırttı ve kot pantolonundan sıyrıldı. "Güvercinleri yarın serbest bırakıyorum," diye seslendi.

"Güzel."

Sadece ona mı öyle geliyordu, yoksa sesi eskisinden daha mı kalındı? Autumn öyle olmasını umuyordu. Kalbi mümkün olan en iyi şekilde çarpıyordu. Bu randevu seksle ilgiliydi, değil mi? Neden daha seksi hale getirmeyelim? Arkasına uzandı ve sütyenini çözdü.

"Gitmekten mutlu olacaklar," dedi elinden geldiğince kayıtsız bir şekilde. "Burada kapana kısıldıkları için çok yoruluyorlar."

Sütyeninin yere düşmesine izin verdi, istediğiniz gibi rahatça ve diğer odadan gelen alçak bir homurtu duydu. Bu açıdan adamın göğüslerini ya da en azından bir yan göğsünü görebileceğini biliyordu. Külotunu çıkardı -bildiğiniz çizgiler- ve bir hırıltı daha geldi, bu seferki ön kapının çalınması kadar duyulabilirdi. Kalbi ağzında bekledi, içeri dalıp ona bir ders verip vermeyeceğini merak ediyordu ama hiçbir şey olmadı. Görünüşe göre ev sahibi bir beyefendi idi.

Özenle giyindi, kendine normalde olduğundan çok daha fazla dokundu ve yeni yıkanmış saçlarını kabarttı. Askılı siyah sandaletlerini çekti ve sırf bir sürtük gibi davranmak için kalçalarından eğilerek kışını kapıya doğru çevirdi. Bir cevap duyamayınca hayal kırıklığına uğradı. Belki Blake telefonla falan konuşuyordu. Çantasını aldı ve dışarı çıktı. "Tamam, ben hazırım-"

Ne anlayamadan eli boğazına dolandı. Blake, öfkeli dağ gibi Blake onu kışından tutup kaldırdı ve gözleri aynı hızda olacak şekilde yatak odasının duvarına bastırdı. Alnı çatılmış ve üst dudağı kıvrılmıştı, her santimi öfkesini yansıtıyordu.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Benim aletimle dalga geçemezsin. Aletimle dalga geçmenin getireceği sonuçlara hazır değilsin."

Boğazındaki el sıkı değildi ama sertti. Ödün vermiyordu. Autumn ıslandığını hissetti ve iç çamaşırı giymesi gerektiğini anladı. "Özür dilerim."

"Hayır, değilsin." Blake'in sesi kadının içinde yankılanan gök gürültüsü gibiydi. "Üzgün olsaydın, sana söylediğimde o kapıyı kapatırdın."

"Bana mı söyledin? Öksürerek mi demek istiyorsun? Eğer öyleyse biraz belirsiz görünüyor."

Blake onun espri yapma girişimini pek hoş karşılamadı. Burunları neredeyse birbirine değecek şekilde eğildi. "Bana verdiğinden beri o resmi onlarca kez kullandım. Sonunda çıplak bedenini ne zaman göreceğimi düşünürken, şimdi akşam yemeğini ona dokunmadan geçirmem gerekecek."

"Üzgünüm. Yine de dokunabilirsin," diye yardımcı oldu Autumn. "Çıplak bedenime dokunabilirsin yani. Şimdi ya da sonra. Binaya ne zaman gelersen uğra."

Blake kalçalarını onunkilerin arasına sıkıştırarak vücutlarını birbirine yaklaştırdı. "Evet, komiksin, değil mi Fun-Size? Bu bir sorun olacak, çünkü bu konuda hiçbir şey şaka değil. Seni kıyafetlerini yırttığımda çıplak görmek istedim, yatak odanın kapısındaki çatlaktan hıyarlık yapmaya karar verdiğin için değil."

"Özür dilerim," diye tekrarladı Autumn. Başka şeyler de söylemiş olabilirdi, Ev Sahibi'nin ereksiyonu ona doğru bastırıldığında konsantre olmak gerçekten zordu ve yüzde doksan dokuzunun onun geri kalanı kadar büyük olduğundan emindi. "Belki de, bu sadece bir öneri, şimdi seks yapabilir miyiz?"

"Hayır." Blake'in eli boynundan kalkıp saçlarını avuçladı. Kalçalarından gelen itiş kakışa eşlik eden acı öpücüğü o kadar iyi hissettirdi ki Autumn'un ağzı açık kaldı.

"Zaten kızgındım çünkü o yatak odasını pislik eski erkek arkadaşınla paylaştığını biliyordum. Şimdi ise çok kızgıyım. Bu konuda ne yapabilirim, küçük kız?"

Yüce Tanrım, yap beni. Beni bu duvara yap. "Bilmiyorum."

Kıkırdadı, alçak, kötü niyetli bir ses ve sonra bir şeyler değişir gibi oldu. Biraz doğruldu ve saçını tuttuğu elini bıraktı. "Dün dersini almadın, değil mi?"

"Ne dersi?" dedi Autumn ve sonra içini . Hiç yapmadığı bir şeyi yapıyordu; aptalı oynuyordu. Adamın ne demek istediğini biliyordu. Aldığı ders onu kendisiyle dövüştürmek, fiziksel olarak ona hükmedebileceğini kanıtlamak ve seksi işlere girişmeden önce kendini güvende hissetmesini sağlamaktı. Onun hesaplarına göre biraz fazla ihtiyatlıydı ama yine de tamamen anlaşılabilirdi. Anlaşılabilirden de öte, sorumlu. Nazik. Blake'in bakışlarıyla karşılaştı. "Tamam, sana çıplak kıcımı göstererek sınırlarını zorlamış olabilirim ama anlamalısın dostum, çok korkutucusun."

Blake'in gözleri donuklaştı ve onu ayağa kaldırmak için harekete geçti. "Ben giderim."

"Hayır!" Autumn gömleğinin yakasını kavradı. "Freddie Kruger gibi korkutucu değil! Göz korkutucu demek istedim! Eski kitapları tamir ediyorsun ve benim ev sahibimsin ve bu muhteşem takım elbiseyi giyiyorsun ve muhtemelen çok zekisin... Seksle çalışabilirim, bunun için neden burada olduğunu anlayabilirim. Ama Oscar törenine gidecekmiş gibi görünüyorsun ve beni doğru düzgün bir randevuya çıkarmak istiyorsun..." Nefes verdi. "Bu korkutucu. Daha önce hiç kimseyle çıkmadım ve senin gibi biriyle de hiç çıkmadım."

"Benim gibi
mi?" "Klas.
Güzel."

Ona baktı. "Sence ben iyi biri miyim?"

"Aynen öyle, dostum. Buraya takım elbiseyle , değil mi?"

Blake başka tarafa baktı, kaşları çatılmıştı. "Huh."

Autumn anlamadığı bir içgüdüyle uzandı ve onun yanağına dokundu. Adam biraz irkildi ama geri çekilmedi, o da yanağını kavradı. Sakalı çok yumuşaktı. "Lütfen burada kalıp birkaç kadeh içtikten sonra sevişebilir miyiz Blake? Çok daha az garip olacağım, söz veriyorum."

Başını salladı, pişman görünüyordu. "Doğru zaman değil. İnan bana, yatağıma zincirlendiğin ve her saat başı amını siktiğim zaman, bunu hak etmek için ne yaptığını hatırlayacağından emin olacağım."

Vücudu hiç olmadığı kadar gergin ve sinirli olan Autumn, adam onu öptüğünde hızlı bir karşılık bulmaya çalışıyordu. Öpücük de adamın kendisi kadar çelişkiliydi; sert ama nazik, öfkeli garip bir şekilde şefkatli. Dudakları ve diliyle hem onu keşfediyor hem de üzerinde hâkimiyet kuruyordu ve geri çekildiğinde, alt dudağını sertçe ısırды ve kadının içinden bir zevk dalgası gönderdi.

"Lütfen," dedi, ne istediğinden emin değildi ama yine de istiyordu. "*Lütfen* mi?"

Onu ayağa kaldırdı. "Şimdi olmaz. Gidip yemek yiyelim."

BÖLÜM 4

BLAKE çok uzun zamandır klasikleri okuyor ve televizyon seyretmiyordu.

Kim sevgilisinin kapısına resmi kıyafetlerle gider ki? Dahası, kim sevgilisinin de aynı şekilde giyinmeyi bileceğini varsayardı? Autumn kapıyı açtığında yüzünde şaşkınlık ve dehşet ifadeleri vardı. Blake, Eleven Madison Park'taki masalarına kadar ona eşlik ederken hâlâ bu ifadeyi görebiliyordu çünkü Autumn yüksek Art Deco tavanları seyretmek için başını arkaya eğmişti. O izlerken, kadın başka bir konuğun sandalyesine çarptı.

"Kahretsin! Özür dilerim!" Pembe renk Autumn'un ensesinden yukarı doğru fırladı ve Blake sertçe yutkundu, onu durdurup o rengi tatma ihtiyacı neredeyse ezici geliyordu. Adam onu ayak parmaklarının ucuna kaldırıp kışını kucağına yaslarsa ne yapardı? Ya başını öne doğru itip tüm bu müşterilerin önünde omurgasından aşağı doğru yalasaydı?

Tanrım, öğrenmek istiyordu. Muhtemelen kıpırdamadan duracak, küçük yanları zorlukla aldığı nefeslerle hareket edecekti. Yine de sonunda, o anın gerçekleşmesine izin , çünkü onun yanındaki tüm çekingenliğine rağmen, Autumn'un hükmetme ihtiyacı gözlerinin önünden hiç gitmiyordu.

Blake onu korkuttuğu gerçeğinden yakınlıkla epey zaman geçirmişti. Onu korkutmak *istemiordu*. Ama bu korkunun büyük bir kısmının şehvetle bağlantılı olduğunu bu gece onun dairesinde bir kez daha doğrulamıştı ve Blake bunu kabul etmesi gerektiğini düşünüyordu. ona olan çekiciliği, onu korkutucu bulmasından kaynaklanıyordu. Belki de başka türlü davranmayı bilmediği için ona minnettar olmalıydı. Kaba iş ilişkileri ve apartman sakinleri dışında -ki onlar da kendi içlerinde tuhaftı- uzun zamandır kimse onun davranışlarını gözlemlememişti. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak bir restoranda yürümek zor olmamalıydı. Tabii kişi kendi dairesinde yaptığı gibi tepinmemeye odaklanmadıysa. Ya da kendini diğer erkeklerle göz teması kurarken, onların randevusuna olan istenmeyen ilgilerini izlerken bulmadıkça.

Ceketi bir tuhaftı, pantolonunun fermuarı bol pantolonlara ya da yırtık kotlara alışkın olan aletini rahatsız ediyordu. Çatal bıçaklar tabaklara sürünüyor, sandalyeler yerde sürünüyor, insanlar konuşuyordu. Olağandışı bir şey değildi ama hepsi bir araya geldiğinde, yıllardır duymadığı bir film müziği oluşturuyordu.

Queens'in güney ucunda birbirine sıkı sıkıya bağlı bir mahalle olan Rockaway Beach'te büyürken, lüks restoranlar pek gündemde değildi. Manhattan'dan uzaklaştıkça bira daha ucuzken neden seyahat edersiniz ki? Arkadaşı Kevin'in bir milyon gece önce elinde Budweiser'ıyla tahta kaldırımdaki rayların üzerinde ip dansı yaparken tam da bunu söylediğini duyar gibiydi. Hatırlamak istemediği pek çok geceden biriydi ama yine de onu hazırlıksız yakalamıştı.

Autumn omzunun üzerinden ona bakmak için dönüp elbisenin eteklerini çekiştirdiğinde, Blake onun bacaklarının arkasına bakarak kaşlarını çatıldığını fark etti. Kısaltılmış kıyafeti *onun* başının üzerindeydi. Blake bunu biliyordu. Eğer onu kalabalık bir yemek salonuna kırmızıya boyanmış bir elbiseyle getirdiğinde içinde garip bir sahiplenme duygusu oluşacağını bilseydi, üzerini değiştirmeye giden o olurdu. Ama o spontane bir adam değildi ve plan çoktan yapılmıştı. Şimdi buradaydılar ve Autumn'un elbisesine karşı x-ray görüşlerini test eden diğer erkeklerle uğraşmak zorunda kalacaktı.

Ama hoşuna gitmesi gerekmiyordu.

Blake ev Autumn'un sandalyesini geri çekmeye başladıldığını gördü ve boğazını temizleyerek eliyle onu uzaklaştırdı. Ancak sandalyeyi çekmeden önce Blake omzunun üzerinden birlikte yemek yiyen iki iş adamına kaşlarını çatarak baktı. Ancak onlar yemeklerine geri döndüklerinde pahalı mobilyayı masadan uzaklaştırdı ve kadının oturması için homurdandı. Ve sonra ağır çekimde, kızın kıçının tatlı kıvrımlarının ortaya çıkışını, kırmızı elbisenin kalçalarından yukarı kayışını, muhtemelen koltuğa oturmadan önce yanaklarının alt kıvrımını ortaya çıkarışını izledi. Eğer bu kadar uzun boylu olmasaydı, bundan emin olabilirdi. Boyuna hiç bu kadar lanet etmemişti.

Autumn beyaz peçetesini kucağına yaydıktan sonra başını geriye doğru eğerek adamın gözleriyle buluştu. "Oturacak mısın? Yoksa bütün gece sevgilinin arkasında durmak bir Amerikan geleneği mi?"

Şaka yapıyor olsa da Blake yerinde kalmanın kötü bir fikir olup olmadığını merak etti. Onun arkasında durduğu sürece, başka hiç kimse omuzlarının narin çizgisini ve sarı saçlarının avuçlarını göremeyecekti.

dokuz numaralı masada oturan melek. Ya da hangi numaraya oturmuşlarsa artık. Tanrım, ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikri var mıydı? Özellikle bu gece, neredeyse katlanılamayacak kadar fazlaydı.

Onun yanına doğru eğildi. "Karar veremiyorum. Hareket edersem çıplak sırtın görünecek. Burada kalırsam, boynunu kıracak şekilde bana bakmaya devam etmezsen yüzünü görmem mümkün değil."

"Ve sen... yüzümü mü görmek istiyorsun?"

"Bu ne kadar saçma bir soru böyle?"

Boynundaki partiye daha fazla pembe katıldı. "Temelde iltifat için balık avladığım gerçeğini gizlemek için yapılmış bir şey." Omuzlarını silkeli. "Binadan ayrıldığımızdan beri tek kelime etmedin ve ben yanlış bir şey yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyorum. Kafamda çok daha havalı görünen Sharon Stone amcığı gösterme numaram dışında."

"Anlıyorum." Blake'in göğsünde garip bir burkulma onu doğruldu. Bir süre tartıştıktan ve Sonbahar'ın arkasında oturan adamlara bir bakış daha attıktan sonra yerine oturdu. Sarkıt lambanın sıcak ışığında Sonbahar o kadar güzeldi ki, dilini çözmek için bir an durmak zorunda kaldı. "Sadece bir aptal senin yüzüne bakmak istemez."

Sonbahar gerginlikten şaşkınlığa geçti. "Tebrik kartı tasarımcısı olarak üçüncü bir kariyerin var mı? Asla çok geç değildir."

Tanrım, bunun için çok yaşlıydı, değil mi? Hayır, bu doğru değildi. Genç bir adamken bile flört etmek ona aromalı kahve kadar doğal gelmiyordu. "Bu boktan bir iltifat mıydı?"

"Bu... aslında *en iyi* iltifattı." Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve menüsünü alıp neredeyse yüzünü menüye gömecekti, görünüşe *göre* onun menüyü *görmesinin* gerekli olduğuna karar verdiğini çoktan unutmuştu.

"Aman Tanrım. Hayır. Bu fiyatlarla ciddi olamazlar. Tavuk için 100 dolar mı? Meze mi? Ama bu *tavuk*. Et bile sayılmaz..." "Fiyatlar konusunda neden endişeleniyorsun?" Blake, "Neden fiyatlar konusunda endişeleniyorsun?" dedi. kendi menüsü. "Ödeme yapmayacaksın."

"Eski kafalı olduğun için mi yoksa fatura geldiğinde ağladığımı görmek istemediğin için mi?"

Ağzı seğirerek onu şaşırttı. "İkisi de."

Kadının menüsünün üstünden kendisine baktığını fark etti ve neredeyse gülümsemek üzere olan gülümsemesini hemen kesti. "Kafanda matematik yapmayı bırak. Ne istiyorsan sipariş et."

Elindeki menüyü masaya bıraktı. "Matematik çalıştığımı nereden bildin?"

"Ekleme yaparken ağzın hareket ediyor." Blake dana wellington'da karar kıldı ve kendi menüsünü bıraktı. "Güvenlik depozitosu ve bir aylık kira için çek yazarken de aynı şeyi yaptın."

"Daireyi kiraladığımız gün mü?" *Biz* kelimesini kullandığı için hırlamamak için biraz kararlı olmak gerekiyordu ama Blake başını salladı.

Sonbahar koltuğunda kıpırdandı. "Beni tam olarak ne kadar yakından izliyordun?"

Tanrım, onun ani uyarılmasını fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Muhtemelen davranışlarının değiştiğinin farkında değildi ama o fark etmişti. Parmak uçlarının göğüs dekoltesinin ortasında gezinmesini, dilinin dudaklarını ıslatmak için gizlice dışarı çıkmasını açlıkla izledi. Ona doğru eğildi, bakışları sıkıca tomurcuklanmış meme uçlarının üzerinde gezindi. "İzlenmekten hoşlanıyor musun? Bu yüzden mi yatak odanın kapısını açık bıraktın, seni üstünü değiştirirken yakalayabileyim diye mi?"

"Hayır," diye nefes aldı Autumn, onun ağzına bakarak. "Kapıyı açık bıraktım çünkü randevuyu atlayıp doğrudan sana gidebileceğimizi düşündüm, bilirsin işte... benimle seks yapmak."

"Benimle çıkma fikri bu kadar korkunç mu?"

"Hayır, ama altı yıldır ilk randevuma çıkmadım. Hapisten yeni çıkmış bir mahkum gibiyim ve bunun için can atıyorum ama flört uygulamalarının nasıl çalıştığını ya da ayak bileğimde takip cihazı olduğu için evimden otuz kilometreden uzağa gidemeyeceğimi kızlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Demek istediğim, burada kör uçuş yapıyorum."

"On yıldan uzun bir süredir kimseyle çıkmadım." Blake bu kadar acınası bir şeyi açığa vurduğu için anında kendinden iğrenmeye başladı; Autumn'un çenesi düştüğünde ise durum daha da kötüleşti. "Söylediklerimi unut."

"Vay canına," dedi solgun kaşlarını kaldırarak. "*Sen* ayak bileği takipçisi adamsın."

"Bu metafor can sıkıcı."

"Özür dilerim." Blake, Autumn'un kendini toparlamasını, saçlarını düzeltmesini ve tahrik olmakla hiçbir ilgisi olmadığını bildiği bir şekilde dudaklarını yalamasını izledi. "Peki, ne alıyorsun?"

Blake ona metafora bir sorun olmadığını, sadece alışkanlıktan dolayı pişmanlık duymayan bir pislik gibi davrandığını söylemek ya da belki de yüzüyle ilgili iltifatının hoşuna gittiğini hatırlatmak için ağzını açtı ama garson o anı seçti

yaklaştı ve Blake ona defolup gitmesi için bağırmanın kibarca olmayacağına karar verdi. Blake en son bir randevuya çıktığında kendisi ve nişanlısı için sipariş vermişti. Bacağının yaralanmasına neden olan kazadan bir hafta önceydi. Ve onu takip eden her şeyden. Hastanede kalışı. Güvendiği herkesin arkasından güldüğünün ortaya çıkması. Hepsi çok uzun zaman önceydi ama yaraları asla tam olarak iyileşmedi. Zihinsel ve fiziksel. Hayır, etkileri etrafta dolaştı ve yeniden deneme çabalarıyla alay etti. Bu gece Autumn'la olduğu gibi.

Gerçi bu randevu onun normal, işleyen bir insan olmaya çalışmasıyla ilgili değildi, değil mi? Kendisiyle hiç ilgisi yoktu, zaten bunu yapmaya kendini nasıl ikna ettiğini de biliyordu. Autumn'un eski erkek arkadaşının yaptıklarının onu savaştan Avustralya'ya geri göndermesini istemiyordu. Böyle bir şeyin nereye varacağına canlı kanıtıydı. *Birinin* kravat takıp Autumn'a kendini önemli hissettirmesi gerekiyordu. Tanrı biliyordu ki bu iş için yeterli değildi ama bu işi başkasının yapmasını da istemiyordu. Takım elbise ve bildiği en lüks restoranda akşam yemeği için harcadığı küçük servet de bundan kaynaklanıyordu. Onun bu gece daha iyisine layık olduğunu anlayarak uyumasını istiyordu. Aldatan sık kafalıdan ve hatta kendisinden çok daha iyisine.

Autumn ballı ve lavantalı kızarmış ördek, Blake ise wellington sipariş ettikten sonra bir şişe Brunello'da karar kıldılar ve tekrar yalnız kaldılar.

"Yani..." Bir yudum kırmızı şarap dudaklarında bir parıltı bıraktı ve Blake'in elleri masanın altında yumruk oldu. "Buraya daha önce gelmediğinizi tahmin ediyorum," dedi. "Burayı seçmenize ne sebep oldu?"

"Sahibi benim bir müşterim. Yeni karısı bir koleksiyoncu." Blake kızgınlığını gizleyemedi. "Beatrix Potter'ın ilk baskısının ortasına bir delik açarak orijinal olduğunu düşündü - onun için duygusal bir favoriydi - ve nişan yüzüğünü içine yerleştirdi. Kadın teklifi kabul etti, sonra da adamın çenesine yumruğu indirdi."

Sonbahar'dan bir kahkaha yükseldi. "Tam bir bakıcıya benziyor. Tamir ettin mi

Bu

mu "Kolaylıkla."

?" Şarap kadehini dudaklarına götüren Sonbahar odaya baktı. O

Madison Square Park'ın manzarasının tadını mı çıkarıyor, yoksa evde şanti ile azot mu emiyor diye merak ederek bakışlarını takip etti.

Krem kutuları. "Onun kalibresinde bir müşteriniz olduğuna göre yaptığınız işte çok iyi olmalısınız. Onlarla görüştüğünüz bir ofisiniz var mı?"

"Ofisimi gördün."

"Evet, ama evinize gelip giden kimseyi görmedim." "Siz de beni yakından izliyorsunuz, Bayan Reynolds."

Nefes verirken göğsü çöktü, bardak elinde biraz titredi ama adam onun cevap vermesini beklemedi. "Amcam bir süre önce öldü ve binayı bana bıraktı. Kitaplar da onunla birlikte geldi. Gerçekten. Dairesi yarım kalmış projelerle doluydu. Onları sadece onun yarım kalan işlerini tamamlamak için tamamlayacaktım ama bu gerekli bir uğraş olmaktan çıkıp bir mesleğe dönüştü."

"Amcan için üzgünüm."

Blake kendi içkisinden bir yudum aldı ve omuz silkti. "Yıllar oldu." Göğsündeki sızıyı duymazdan gelerek kadehini yere bıraktı. Blake'in babası ve amcası arasındaki bazı farklılıklar nedeniyle hiçbir zaman yakın olmamışlardı. Ama adamı severdi. Ona saygı duyardı. Ve beklenmedik bina hediyesi için ona teşekkür etme fırsatını hiç bulamamıştı. "İnsanların gelip gittiğini görmemenin nedeni benim onlara gitmem. Sen küçük yatağında rahat ederken, ben dışarıda teslimat yapıyor ya da toplantılara katılıyorum."

"Gerçekten mi? Gün içinde hiç mi?"

Sözsüzce başını salladı. *Geçmişle çarpışma riskine girmemek için kendimi gün ışığından uzak tuttum, ta ki bir gün karanlık doğal gelen tek şey olana kadar.* Buna ne derdi? Binaya taşındığından beri gündüzleri sadece birkaç kez dışarı çıktığını bilse nasıl tepki verirdi? Bu güneşli kız, ayrılık sonrası gururu onarmakla ilgili ilk şeyi bilmeyen sınırdaki bir münzevi ile randevuydu - onun kalbini kurtarabileceğine dair hiçbir hayali yoktu - ama tamamen denemeye mecburdu.

"Sadece geceleri dışarı çıkarım," dedi nasıl açıklayacağını bilemez bir halde. "Genelde yanımda başkalarını getirmem."

"Yani şanslı olduğumu mu söylüyorsun?"

"Tanrım, hayır." Çatal bıçak takımını düzeltti, çatal ve bıçağı yukarıdan aşağıya doğru tam bir mesafede hizaladı. "Amcamın projelerini tamamlamak için harcadığım o haftalar boyunca sessizliğe alıştım. Tek ışık altında çalışmaya. Ve sonunda sevdiğim bir yaşam biçimi bulduğumda rutinimi değiştirmek için bir neden görmedim."

"Görünüşe göre bu geceye kadar. Baskı falan yok." Autumn'un bakışları kayarak uzaklaştı ve geri geldi. "Bekle. Binayı yönettiğini biliyordum ama binanın *sahibi* de sen misin?"

Blake'in sessizliği onun cevabı oldu.

Sonbahar gözlerini kırıştırdı. "Görünüşe göre tatlı sipariş edeceğim."

"Zaten sana sipariş ettirecektim." Masanın altında, avucu kadının dizinin üzerine kaydı ve sıktı, kaslarının zıplamasına, sırtının eğilmesine dikkat etti. "Daha sonra içini tattığımda o ağzın daha da tatlı olmasını istiyoruz, değil mi?"

Nabızı boynunun dibinde çırpınırken başını salladı. "Konuyu değiştirmenin bir yolu da bu."

"Sadece ellerimi senin üzerinde gezdirmem gerekiyordu, Fun-Size." Eli daha da yukarılara çıktı, elbisesinin eteklerinde durdu, başparmağı ve işaret parmağı arasında malzemeyi ovuşturdu, onu masanın etrafına ve kucağına sürüklemeye dürtüsüne zar zor direndi. "Orada benden çok uzaktasın. Teninin birazını tenimde hissetmek istiyorum."

"Hatırlarsan," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Evime döndüğünde sana biraz vermeye tamamen istekliydim."

"*Daha fazlasını* beklemelisin." Blake sözlerinin bu kadar sert çıkmasını istememişti ama öyleydi. Autumn sarsıldı ve elini geri çekerek küfretti. "Tanrım. Bu işte iyi değilim."

Onun kendisini merakla izlediğini hissedebiliyordu ama bakışlarına karşılık vermedi. Ta ki o, "Bu randevuyu mahvetmekten gerçekten endişeleniyorsun, değil mi?" diyene kadar.

Buna ne diyebilir ki? Evet, iyi. Endişeliydi. Aylardır üst kattaki güzel kızla ilgili fanteziler kuruyordu ve şimdi kız ona yeşil ışık yakıyordu. Sadece onu becermek için değil, şimdiye kadar hayal gücünün en karanlık köşelerine hapsettiği şeyleri gerçekleştirmek için de. Belki de teklifi kabul etmeli ve onunla birlikte koşmalıydı. Şu anda yatak başlığına bağlanmış olabilir, o seksi küçük bedenini okşarken ağzındaki tıkaçla çığlık atıyor olabilirdi. Anında tatmin olmak yerine ona daha fazlasını vermeye karar vermişti. İnanılmaz olduğuna inanması için bir neden. Bu pis şehrin üstesinden tek başına gelebilecek kadar inanılmaz. Bu kolay bir iş olmalıydı, çünkü Autumn inanılmazdı, ama bunu ona kanıtlamak gerçekten de onun ilgi alanının dışında kalabilirdi.

"Blake."

"Hmmm?"

Masanın altında parmaklarını birbirine dolamış, bir yandan da onu, sanki gerçekten çekip gidecek kadar aptalmış gibi izliyordu. Ve tüm süre boyunca nefes almayı unutmuştu. "Bana seni izleyip izlemediğimi sordun." Dudakları kıvrılıp büküldü, yanaklarına daha fazla o lezzetli renk doldu. "İzliyordum. Ve bazen gözetleme deliğinden beni izlediğini hissediyorum ve hoşuma gidiyor.

Beni gözetlediğin o günlerde, zar zor içeri giriyorum ellerim-"

"*Yeter*, Autumn." Adamın parmakları kızın parmaklarının etrafında sıkılaştı ve kızın nefesi kesildi ama bu korkudan değil, heyecandan kaynaklanıyordu.

"Bunu bana neden burada söyledin?" diye sordu.

"Çünkü sadece aptalların yüzümü beğenmeyeceğini söyledin ve benimle olan randevunu mahvetmekten endişeleniyorsun. Ve hiç kimse bunların ikisini de yapmadı."

Blake'in kalbi adem elmasına çarptı. Böylesine endişe verici bir fiziksel tepki karşısında kontrolü yeniden ele almak için bir yol aradı. "Ödülleri dağıtan *ben* olacağım." Yavaşça başparmağını bileğine bastırdı, daha derine, daha derine, nabızı kendi vücudunun içinde atıyormuş gibi hissedene kadar. "Seni daha sık izlememi mi istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı, boğazı duyulabilir bir yutkunmayla hareket ediyordu. "Bundan daha fazlasını yap, Blake." Gözleri kapandı, bileğindeki nabız daha hızlı atmaya başladı. "Sanırım beni takip etmeni istiyorum."

Aleti biraz daha sertleşirse masayı yerinden oynatacaktı. "Pekâlâ, Bayan Reynolds," diye homurdandı, tam da mezeleri geldiğinde. "Yemeğinizi yiyein."

BÖLÜM 5

KARIŞIK BİR DURUM. İlk randevular sosyal medya güncellemeleri gerektirmiyordu - en azından Autumn'a göre - ama gerektirseydi, durumunu 'karışık' olarak belirlerdi. Belki de yanına kızarmış tavuklu istiridyесinin ya da ananaslı romlu kekinin bir fotoğrafını eklerdi. Aslında, hayır, bu restoranın karmaşıklığının kaynağı olduğunu ima ediyordu ve bu doğru değildi. Yemekler akıl almaz derecede lezzetli, dekor göz alıcı, servis harika, ortam çok güzeldi. Eleven Madison Park'a on üzerinden on, dünyanın en iyi restoranlarından birinin onun lanet onayına ihtiyacı olduğundan değil.

Hayır, sorun karşısına oturmuş olan adamdan kaynaklanıyordu; sanki onu çatalının ucuna takıp yutmak istiyormuş gibi bir hali vardı. Blake Munroe'yla randevusundan onu daha iyi anlayarak ya da kötü seks çürüklerine sahip olarak çıkmayı umuyordu. Şimdiye kadar ikisini de başaramamıştı, sadece kira çekinin yarısına denk gelen bir şeyi yemiş ve neredeyse yabancı birine takip edilip zorla götürölme fantezisi kurduğunu söylemişti.

Blake'le birlikte Manhattan'ın aydınlık sokaklarından binalarına yürürken, Autumn aptallığını kafasının içinde evirip çevirmekten kendini alamıyordu. Çarpık fantezisini ağzından kaçırdığı için şarabı suçlayamazdı, sadece birkaç yudum içmişti. Belki de randevunun tamamı -Blake'in muhteşem takımı, seksen dolarlık kümes hayvanları, eski dostunun çok zengin olduğu gerçeği- onu gafil avladığı için böyle söylemişti ve bunların hepsi biraz şok etkisi yaratmıştı.

Fantezilerini sadece bir kişiye anlatmıştı; Ian'a. Ian da ona 'anlatmamış', 'Hermione'nin seksi bir oduncu tarafından rehin tutulduğu bir hayran romanı okurken yakalamış ve bu yüzden sürekli bağlanmak istediğini tahmin etmişti'. Her şey biraz utanç vericiydi, özellikle de kaşlarını kırıstırıp "Ama sen sütyen yakan birisin, neden seni kaçırmamı ve/veya tecavüz etmemi istiyorsun ki?" dediğinde.

Autie adil bir soru olduğunu düşündü. O bir feministti, aynı iş için aynı ücreti istiyordu ve geceyi geri almak ve cinsiyet eşitsizliğinin tanınmasını ve düzeltilmesini istiyordu. Bir erkeğin seks kölesi olma fantezisinin biraz *marka dışı olduğunu* düşündü.

Ama..

.

Ama..

.

Ama yine de istiyordu.

Kandırılmıyordu, zorla baştan çıkarma fantezilerinin kadınları takip ve istismar etmek için bir onay olmadığını biliyordu, ama böyle bir zarara neden olan şeyleri canlandırmak istemenin tatsız bir yanı vardı. En azından kendi zihninde. Ian da aynı şekilde hissediyordu. Bir keresinde Cambridge aksanı takınmak için bir hafta harcayacak kadar kendini aktör olmaya adanmış biri olarak, 'rıza dayalı kadın kaçırma taklidi' rolüne pek sıcak bakmamıştı. Bunu sadece bir kez denemişlerdi ve o süre boyunca kızın kıcına vurup durmuş ve ona yaramaz bir kız olduğunu söylemişti. Çok kötü olmuştu. O yaramaz bir kız değildi. Yatakta garip şeyler yapmak isteyen yetişkin bir kadındı. Çok şey mi istemişti?

Sen sordun, diye hatırlattı kendine. *Blake'e sordun. O da 'çok iyi' dedi.*

Sonbahar ürperdi ve iri yarı, emlak sahibi arkadaşına baktı. Muhtemelen manzara daha güzel olduğu için eve farklı bir yoldan gitmelerini önermişti, ki öyleydi, ama elini tutmamış ve tek kelime etmemişti. Yemek boyunca da son derece sessizdi, sorular soruyor ve cevapları dikkatle dinliyor, bir yandan da kızın ona yönelttiği 'seni tanıma' muhabbetini geçiştiriyordu. Tatlı sipariş ettiklerinde, onun ya dil kullanmaktan nefret ettiğine ya da saklayacak bir şeyi olduğuna karar verdi.

Karmaşıktı. Her şey çok karmaşıktı.

El ele yürüyen genç bir çiftle çarpmamak için direksiyonu kırdıklarında ona bir kez daha baktı. Adam o kadar yakışıklıydı ki, ona olan ilgisini sorguladığını hatırlamak zordu, ama şu anda, bol tişörtleri ve çatık kaşlarıyla binalarında dolaştığı zamankinden daha yabancı hissediyordu. Bu kadar seksi ve zengin bir adamın bekâr olması garipti. Onunla ilgileniyor olması ise düpedüz kafa karıştırıcıydı. Adamın kolay kuku için bu işin içinde olduğunu düşünebilirdi ama bunu elde etmek için onu beş yıldızlı bir restorana götürmesine gerek yoktu, yatak odasının duvarına karşı da yapabilirdi.

Taklit güneş gözlükleriyle dolu bir kart masasının etrafında dolaşırlarken, Autumn New York'un onunla işinin bitip bitmediğini merak etti - belki de işi gerçekten tamamlamak için Blake'i göndermişti.

Genç bir dadı Blake'i durdurdu ve Autumn'un daha önce hiç duymadığı bir dükkânın adresini sordu. Ayrıca onu cehenneme giden yoldaki son su şişesiymiş gibi süzüyor, saçlarını savuruyor, kıkırdıyor ve ağlayan bebek arabasının onun olmadığından emin oluyordu. Autumn kıskançlığın sıcak bir titreşimini hissetti, eğer Blake de ona karşılık verseydi bu bin kat daha kötü olurdu. Güzel dadiyla konuşurken yüzündeki ifade zerre kadar değişmemişti. Hâlâ iğne yemiş ve iğnenin daha fazlası için geri geldiğini görebilen bir İran kedisine benziyordu.

O ve Ian'ın daha farklı olamayacağını fark etti. Ian dakikada bir mil konuşuyor ve bekleme müziğiyle flört edebiliyordu. Dışa dönüktü ve ne kadar seksi olduğunun son derece farkındaydı. Autumn bunun için onu suçlayamazdı, on üç yaşından beri her gün ateşli olduğu konusunda bilgilendiriliyordu, ama kendini görünmez hissettiği pek çok parti olmuştu, pek çok çift bakış ve *'gerçekten mi? O senin kız arkadaşın mı?* Ayrıca onun akşam yemeği için hiç para ödememişti. Ya hesabı bölüşüyorlardı ya da beş parasız bir sanatçı olduğu için tüm hesabı o ödüyordu.

Hangisi daha romantik diye düşündü. Sessiz, kafa karıştırıcı bir dev tarafından akşam yemeğine davet edilmek mi yoksa karizmatik bir dolandırıcının somonuna para ödemek mi?

Karmaşık.

Autumn Ian'ı düşünmek istemiyordu ama flört tecrübesi olmadığı için bu kaçınılmazdı. Cinsel deneyim eksikliği de öyle. Lisedeki erkek arkadaşlarını ve birkaç tek gecelik ilişkisini 'erkek' olarak kabul ederseniz, tam altı erkekle yatmıştı.

Blake'e bir kez daha baktı. O bir adamdı, parası olan, birden fazla işte çalışan ve havalı restoran sahipleriyle bağlantıları olan yetişkin bir adam. On yıldır kimseyle çıkmadığını söylemişti ama bahse girerdi ki dizlerine kadar ilişkiye girmişti. Muhtemelen çok yüksek seks standartları vardı.

Erkekler yatakta neyi severdi ki? Soyunmak mı? Dişlerinle iç çamaşırlarını indirdiğin şey mi?

Biliyorum, bu aptal randevuya gitmemeliydim, güvercinlerle kalmalı ve armonikada Strangers çalmayı öğrenmeliydim - komşulara gerçekten şikayet edecekleri bir şey vermeliydim.

Tam baş ağrısı numarası yapmayı düşünüyordu ki neon pambesi bir tabela gördü ve aklından seksle ilgili tüm düşünceleri silip attı. Burası, Amy Schumer ve Bo Burnham'ı New York sahnesine çıktıkları ilk günlerde ağırlamasıyla ünlü bir stand-up komedi kulübü olan The Natch'ti. Yüz milyonuncu kez, Autumn kendini sıkışık sahnede sadece kafasının içinde duyduğu esprileri söylerken hayal etti, onaylayan bir kalabalığın kahkahalarını duydu-

"Onu mu düşünüyorsun?" Blake söyledi.

Başını kaldırıp baktı ve adamın açık kahverengi gözlerinin güzelliği hemen dikkatini çekti. Çok parlak...

"Sonbahar mı?"

"Ha?"

"Eski sevgilin. Komedi mekanını gördün ve onu düşünmeye mi başladın?"

Son on dakikadaki iç tartışmasını hatırlayan Sonbahar bir kahkaha attı. Aptal eski sevgilisini düşünmediği tek andı. "Hayır, Ian stand-up yapmıyor. Doğaçlama komedi yapıyor; bilirsiniz, otobüse binen bir maymun ya da on dakikalık ömrü kaldığını yeni öğrenen bir garson gibi davranıyor."

Blake'in kaşlarından biri kalktı.

"Evet, tam da kulağa geldiği kadar acı verici. Yani, *bazen* gösteriler komik oluyordu ama kesinlikle isabetten çok ıskalıyorlardı. Sırf kendimi varoluştan koparmamak için iki şişe burbon getirirdim."

"Neden gittin ki?"

'Destekleyici bir kız arkadaş oluyordum' uygun cevaptı ama tıpkı takip fantezisi ve seks-komedisinde olduğu gibi, bir şey onu Blake'e gerçeği söylemeye zorladı. "Yapacak başka bir şeyim yoktu. New York'ta evde oturup televizyon izlemekten daha üretken hissettim."

"Doğru."

Konuşmanın bitmesinden endişelenen Autumn ekledi: "Sanırım yanılmışım. Ian'ı robot bir avukat gibi davranırken izlediğim zamanlar oldu ve yemin ederim yumurtalarımın öldüğünü hissedebiliyordum."

Blake'in ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Çok komiksin."

"Ben... teşekkürler." Sonbahar kaşlarını çattı. "Bekle, iyi anlamda demek istiyorsun, değil mi?"

Tuhaf bir amcık değilmişim gibi mi?"

Blake ona şaşkın bir bakış fırlattı.

"Kahretsin, c-kelimesini söylediğim için özür dilerim! Avustralya'ya özgü bir şey. "Amcık-amcık" gibi değil, "eş-amcık" gibi. Tanrım, bunu söylemeyi bırakmalıyım."

amcık. Aman Tanrım, *yine* söyledim."

Blake uzandı ve bir elini onun ağzına koydu. "Söylemek istediğin herhangi bir kelimeyi söylemen umurunda değil. Hiç ayağa kalkmayı düşündün mü?"

Adam kadının ağzını serbest bıraktı ve onu kendisine bakması için serbest bıraktı. "Neden sordunuz?"

"Komik olduğunu söylemiştim zaten."

"Bu stand-up komedisi yapmam gerektiği anlamına gelmiyor. Bu gerçekten özel bir beceri. Amatör bir koro şarkıcısından siz Amerikalıların çok sevdiği o büyük spor etkinliğinde sahne almasını istemezsiniz."

"Bu superbowl."

"Doğru. Tabii. Superbowl'u seviyorsun, değil mi? Yani çok büyüksün. Hiç superbowl'da oynadın mı?"

"Konuyu değiştirme, Fun-Size. O tabelaya manşeti okumak için gereken süreden daha uzun süre baktın ve yüzünde garson diğer masanın tatlısını getirdiğinde takındığın ifadenin aynısı vardı."

"Peki bu bakış ne?"

Blake gözlerini kısarak ona baktı, gözleri bariz bir eğlenceyle parlıyordu. "Eğer tek bir kelime kullanmam gerekseydi, 'özlem' derdim. Hiç denemeyi düşündün mü? Stand-up, yani, sana tatlı siparişi verdirdiğimden beri."

Onun gözlemleri karşısında tamamen sinirlenen Autumn sessizliğini korudu. Tuhaf kaçırılma fantezilerini bir kenara bırakırsak, hiç kimse onun ayakta alkışlanan sırrını bilmiyordu. Ne Ian, ne de *başkası*. Ev sahibi onun numarasını biliyordu ve bu konuda ne hissedeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Soruma cevap verecek misin, vermeyecek misin?" Blake'in sesi daha sertti, ama Autumn bunun kızgınlıktan değil, özbilinçten kaynaklandığını tahmin ediyordu.

"Ne sorusu?"

"Hiç stand-up yapmayı düşündün mü?"

Autumn kuru dudaklarını yaladı. "Ben... yirmi dakikalık bir şarkı yazdım. Veteriner olmakla ilgili ve içinde müzik var. Casio klavye çalıyorum. Oldukça seksi, değil mi?"

Blake'in yüz ifadesi bir nebze bile değişmedi. "Programınızın adı ne?"

"Köpeğinin Otunu Yediğini Biliyorum: Müzikal."

Gözlerinin etrafındaki deri kırışarak gülümsedi ve Autumn'un kalbi sağlıklı bir şekilde çarptı. "Bunun aptalca bir isim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, bence komik. Neden bu kadar savunmacısın?"

"Sanırım..." Sonbahar tekrar yutkundu. "Sanırım kadınların komik olmadığını düşünen erkeklere alışkınım. Sanki hiçbir şey değişmiş gibi komik olduğumu söyledin."

Blake hiçbir şey söylemedi. Sessizce bir blok daha yürüdüler ve Autumn tam baş ağrısı bahanesini söylemeye hazırlanırken, "Kate McKinnon'dan hoşlanıyorum," dedi.

Autumn ona bakakaldı. "Ne?"

"Kate McKinnon'ı severim. SNL'den, bence komik biri. Bana onu hatırlatıyorsun."

Olduğu yerde durdu. "Beni cidden Kate McKinnon ile mi kıyasladın?"

Bu ona bir gülümseme verdi, gerçek bir gülümseme. Bir dış parıltısı bile görmüş olabileceğini düşündü. Sonra gülümseme geldiği gibi hızla kayboldu ve Blake yoluna devam etti. "Evet, seni Kate McKinnon'a benzettim. Devam et Fun-Size, yaya yolunu kapatıyorsun."

Sonbahar bir kez daha ona yetişmek için koştu. "Sanırım bu birinin benim hakkımda söylediği en güzel şey."

"Bu çok üzücü." Blake ona baktı, ifadesi okunamıyordu. "Neden bir amatörler gecesine falan katılmıyorsun?"

Autumn bir kez daha kendini sahnede gördü; selam verirken kahkahalar ve alkışlar yükseliyordu. Bu kez Blake, elinde kocaman bir demet gülle kenardan onu onaylayarak izliyordu. Bir an için bu fantezinin tadını çıkardı, sonra mantıklı beyni onu kapattı. "Bunun için zamanım yok. İşle çok meşgulüm."

"Hasta güvercinleri eve getirmeyi bırakırsanız daha fazla zamanınız olabilir."

"Artık bunu yapmayacağım! Ayrıca, bu ev sahibi açısından endişeleneceğin en son şey. Sanırım yedinci kattaki Ernie yine lavabosunda parmesan yapıyor ve kokusu korkunç-"

"Konuyu değiştiriyorsun," diye araya girdi Blake.

Autumn ellerini çaresiz bir pandomimci gibi havaya kaldırdı. "Size söyledim. Gösterimi sergileyecek zamanım yok. Ya da kayıt ücreti için yeterli param. On arkadaşını getirmediğin sürece genellikle yüz dolar gibi bir şey ve daha önce de söylediğim gibi Amerikalı arkadaşın yok. Tabii güvercinleri şapka ve trençkot giyip insan sesiyle konuşmaları için eğitmezsem. Sence bu işe yarar mı?"

Blake gülümsemedi. "Giriş ücretini ben ödeyeceğim." "Bu beni garip hissettirir."

"Az önce sana iki yüz dolarlık bir tatlı aldım."

Sonbahar acı dolu bir ılık attı. "Spesiyaller panosunda fiyat yoktu ve üzerinde altın varak olduğunu bilmiyordum! Sosyetik insanlar neden hep altın yemeye çalışır ki? Sanki onu kendini silmek için kullanmaktan bir adım ötede-

"Sonbahar." Blake'in ağır çenesi sertleşmiş, kaşları derin çizgilerle dolmuştu. Zorla insana dönüştürölmüş ve bir takım elbisenin içine tikiştirilmiş bir ayıyı andırıyordu.

"Evet, efendim?" Şakacı görünmek istiyordu ama sesi gergin çıkıyordu. Blake onun kolundan tuttu ve onu terk edilmiş bir Çin lokantasının içine doğru sürükledi.

"Benimle öpüşmeye çalışıyorsun, koca ?"

Blake'in burun delikleri alevlendi. Bakışları kızın ağzına kaydđ ve kız bir an için Blake'in onu yakalayıp öpeceğinden emin oldu. Onun yerine, bakışlarıyla bir kez buluştu. "Senden istediğim şey benimle yemekte yaptığın gibi dürüstçe konuşman. Ben stand-up'tan bahsetmeden önce olduğun gibi."

Autumn dudaklarını yaladı, mizah girişimlerinin ardındaki samimiyetsizlik aniden ortaya çıktı. "Anlayışınız oldukça sinir bozucu."

"Bana öyle söylendi. Bak, komedi olayı önemli bir şey değil, sadece senin kadar zeki ve azimli bir kızın neden amatör bir komedi gecesine kaydolup gösterisini yapmadığını anlamıyorum."

Bir başka keskin içgörü, ancak bu sefer gerçeği söylemedi. En azından tamamını değil. "Ne anlamı var ki? Yüz dolar kaybetmekten ve herkesin sık kafalı arkadaşları tarafından azarlanmaktan başka bir şey çıkmaz."

"Bunu bilemezsin. Burası New York, her gün daha garip şeyler oluyor."

İnledi. "Sen de mi 'New York büyölü rüyaların büyölü yeridir' diyenlerden birisin? Tanrım, gerçekten de bu şehir tarafından kendime olan saygımı yok etmek için gönderilmişsin."

"Ne?" dedi, onu duymamış gibi başını yana çevirerek, ki az önce kocaman bir kamyonun The Chainsmokers bangır bangır alarak geçtiğini düşünürsek, muhtemelen duymamıştı. Kı kafalı lafını tekrarlamamaya karar verdi. "New York'ta amatör komedi yapmak istemiyorum çünkü burası çok tuhaf bir yer."

Blake ağzını açtı ama itiraz edemeden daha yeni ve daha iyi bir bahane şimşek gibi aktı. "Ayrıca, muhtemelen yakında eve gideceğim."

Gelecek ay Melbourne'da iş arayacaksam New York'ta komedi kariyerine başlamaya çalışmanın bir anlamı yok."

Bakışları yana kaydı. "Gelecek ay mı gidiyorsun?"

Autumn kendini gülmeye zorladı, ancak kendi kulaklarına bile gerçekçi gelmiyordu. "Belki de. İşte o zaman çalışma vizemin süresi dolacak ve federaller beni kapı dışarı edecek. Kahretsin, kusura bakma, daha profesyonel bir ortamda kira kontratımı bozabileceğimi sana söylemeliydim."

"Tamam," dedi Blake, başının bir karış yukarısından bakarken gölgeli yüzü son derece yasaklayıcıydı. "Gelecek ay gidiyorsun. Tamam."

Autumn dudağını ısırды, ne söyleyeceğinden emin değildi. Anlık bir bahane bulmuştu ama belki de en iyisi buydu. Belki de Blake'e taşınacağını söylemek, sonunda ailesini arayıp "Ian beni aldattı, Happy Paws Veteriner Kliniği berbat, New York kötü, bütün kahvelerin tadı yanık, Yankee'lerin canı cehenneme, simitlerin canı cehenneme ve insanların zaten dolup taşan ve *kimsenin boşaltmadığı* çöp kutularına daha fazla çöp koyduğu o tuhaf şeyin canı cehenneme! Yakında görüşürüz amcıklar."

Küfürsüz tabii ki. Ailesinin önünde küfretmezdi, asla bir stand-up komedyeni olamamasının birçok nedeninden biri de buydu. Ya gösterilerinden birine gelirlerse?

"Gelecek ay gidiyorsun," diye tekrarladı Blake, ama bu kez doğrudan ona bakıyordu. "Melbourne'a geri mi dönüyorsun?"

"Evet. Hey, doğru şekilde söyledin. 'Mel-bun', 'Melboooooourne' değil."

"Buraya taşındığında söylediğin gibi söyledim. Nereli olduğunu sorduğumda."

Autumn karnında zevkli bir kıpırdanma hissetti. Altı ay önce yaptıkları bir konuşmayı hatırladı ve memleketinin adını doğru şekilde telaffuz etti. Kız ona gülümsedi ve o da küçük bir dudak büküşüyle karşılık verdi. Bir şey fark etti: Blake'ten hoşlanıyordu. Onun çatık kaşlarını, karamsar sessizliğini ve stand-up konusunda onu rahatsız etmesini seviyordu. Ondan ne kadar hoşlandığını göstermeye karar verdi. Başını yukarı doğru eğerek ona yaklaştı ve yüzünün yumuşadığını görünce memnun oldu. En azından adam ellerini omuzlarına koyup "Burada olmaz" diyene kadar öyleydi.

Autumn incinmiş görünmemeye çalıştı. "PDA adamı değil misin?" Başını iki yana salladı.

"Belki beni evinde öpebilirsin?"

"Benim evime geri dönmeyeceğiz."

"Oh," dedi hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. Dairesinin içini tekrar görmeyi, kitaplarına daha iyi bakmayı ve bir zamanlar Ian'la paylaştığı yataktan çok uzakta, yeni bir yatakta ateşli bir seks yapmayı dört gözle bekliyordu. "Neden?"

Blake başını sokağa doğru eğdi. Autumn da onu izledi ve tekrar yürümeye başladı. "Benim dairemde olmazsak kendini daha güvende hissedersin," dedi yaya trafiğinin içinden geçmeye devam ederlerken.

"Bu, uh... önemli mi? Fantezimin tüm amacı beni güvende hissettirmemen."

"Yapacağım."

"O zaman
neden-"

"Konuşmayı bırak ve yürü." Kaşlarını
çattı. "Neden?"

"Çünkü seni hareket ederken izlemek istiyorum."

İşte o zaman Blake'in yere bıraktığı şeyi nihayet aldı. Blake restoranda konuştukları şeyle oynamak istiyordu. O onu izliyor, o da onu . Birbiriyle çelişen duygular içinde havai fişekler gibi patladı ama en büyük ve en parlak olanı heyecandı. "Bu bölgeyi bilmiyorum. Eve nasıl gideceğimi nereden bileceğim?"

"Binaya kadar düz bir yol var," dedi Blake. "Sadece on dakika daha. Bu iyi mi?"

Autumn heyecanını gizlemek için dudaklarını ağzına götürdü. "Evet."

"Güzel." Blake'in gözlerinde daha önce olmayan bir parıltı vardı ve Autumn birdenbire anlamıştı. Yemekte ona takip fantezisinden bahsetmişti, sarhoş, yalnız ya da aptal olduğu için değil, hissettiklerinden dolayı. Mum ışıyla aydınlatılmış yemek masasına bakmış ve o inanılmaz açık kahverengi gözlerde kendi arzularının kaynadığını görmüştü. Blake de en az onun kadar heyecanlanmıştı ve belki o da bundan korkuyordu. Bir erkek olarak onun hakkında söylenenlerden korkuyordu. Bunun farkına varmak onu daha cesur, daha az yalnız hissettirdi. Ona gülümsedi, şapşal, arkadaşça bir gülümseme ve o da ona gülümsedi.

"Bence sen iyi bir adamsın," diye açıkladı. "Hatta belki *de gerçekten* iyi birisin."

Gözleri hâlâ parlıyor olsa da gülümsemesi soldu. "Yürü, Fun-Size."

Böylece Autumn ve New York sokaklarında tek başına yürümek için Blake'in önüne geçti. Takip edilmek tuhaf bir duyguydu. İlk başta sadece utandı - ya ayağı takılır da kendini rezil ederse? Ama dakikalar geçtikçe, Blake'in onu izlediğini bilerek rahatladı. Hareket ettikçe gözlerinin bacaklarında gezindiğini, kalçalarının salınımını ve kışının kabarıklığını ezberlediğini neredeyse hissedebiliyordu.

*Beni takip ediyor, diye düşündü, yaz sıcağına rağmen titriyordu.
Beni dışarıda tek başıma gördü ve şimdi de eve kadar takip ediyor.*

Blake'in restoranda ona nasıl baktığını, gözlerindeki açlığı hatırladı ve yürüyüşüne biraz daha salınım kattı, bacaklarını öne doğru kaydırды ve sarhoş bir podyum modeliymiş gibi kışını salladı. İzlenme yoğunluğunun arttığını hissettiğine yemin edebilirdi. Kendine engel olamayarak döndü ve omzunun üzerinden baktı. Blake'in bakışları onunkilere kilitlenmişti. Çenesi çıkıktı ve bir şekilde daha da büyümüş gibiydi. Sonbahar heyecanla ürperdi. Heyecanın cızırtısı karnından aşağıya, amına doğru akıyordu. İslendiğini hissedebiliyordu, izlendiği ve arzulandığı için ıslanmıştı, sanki bu aç erkek hayvanı beslemeye uygun bir avdan başka bir şey değilmiş gibi takip ediliyordu.

Tanıdık bir ses kulağına mırıldandı: "*Seni sütyen yakan biri sanıyordum.
Bu kendinden nefret ilgili bir şey değil, değil mi Aut?*

Siktir git, Ian. Git doğaçlamadan hoşlanan biriyle seks yap ve bunu bana bırak.

Mucizevi bir şekilde beyni itaat etti. Binasına doğru yürümeye devam etti, teni lezzetli bir şekilde karıncalanıyordu ve zihni Blake'in ve bundan sonra olacakların düşünceleriyle doluydu.

Blake'in onu dairesine kadar takip edip tek kelime etmeden oyunlarına devam etmeyi planladığını yarı yarıya ummuştu ama bunun için fazla sorumlu olduğundan şüpheleniyordu. Blake onu apartman kapısında yakaladı ve ağır eliyle bileğini kavradı. "Bu hoşuna gitti."

Başını salladı, nedenini açıklamaya çalışırsa havayı bozacağını biliyordu. "Şimdi ne olacak?"

Blake eğildi ve Autumn onun parfümünün kokusunu aldı, odunsu bir aromaydı ve tahrik olma hissini bin kat artırmıştı. Kendini durduramadan döndü ve onu öptü, ağzı kapalı yumuşak bir öpücük. Adam da onu öptü ve kadın dudaklarının işleyişindeki şaşkınlığı ve zevki hissedebildi. Elleri kalçalarını buldu ve sonra havada asılı kaldı

Ağzını onunkine bastırđı. Onu kendine doğru çekti ve bu daha önce hissettiğı hiçbir şeye benzemiyordu. Ian ondan uzun boyluydu, hemen hemen herkes ondan uzundu ama Blake *devasaydı*. Onun tarafından tutulmak bir kafeste tutulmak gibiydi, nazık, canlı bir kafeste. Başka bir erkekle olsa baskıcı gelebilirdi ama Blake onu derinden öptüğünde hissettiğı tek şey sıcak, güvenli ve tahrik ediciydi. Saniyeler içinde ona sürtünüyor, ağzına doğru inliyordu. Ev sahibi zerre kadar konuşamıyordu ama Tanrım, *öpüşebiliyordu*. Sanki ana diliymiş gibi öpüyordu, sanki dudakları ve diliyle bütün hikâyeleri anlatabilirdi. Kadın ona karşı kıvranmaya başladı, daha fazlası için çaresizdi ve adam gözleri ateşle dolu bir şekilde geri çekildi. "Burada olmaz. Bu şekilde olmaz. Dairene merdiven boşluğundan çıkacaksın."

Binanın ilan panosunda gördüğü tabelayı hatırlayarak, "Bakım nedeniyle kapalı olduğunu sanıyordum," dedi.

"Öyleydi. Benim tarafımdan."

"Evet, sen benim ev sahibimsin. Sana eskiden Ev Sahibi dememe rağmen unutup duruyorum."

Blake ona hızlı bir gülümseme fırlattı. "Sen . Merdivenlerden üçüncü kata çık, ben de seni takip edeceğim."

"Ne ?"

"Olmasını istediğim şey." Bakışları kızın ağzından, elbisesinin içinden sert şekerler gibi çıkan göğüs uçlarına kaydı. Bu saf ve basit bir bakıştı ve onu ceylan gibi takip edildiğı ruh haline geri döndürdü. "Ben... sanırım gidip bekleyeceğim o zaman?"

Blake başıyla onayladı. "Merdiven boşluğunun kapısı kapanır kapanmaz benimsin. Kimse bizi rahatsız etmeyecek. Planlamadığım hiçbir şey olmayacak. Baştan sona, istediğim bu, anladın mı?"

Başını salladı, sonunda bunun gerçekleşeceği, kendisinin, Autumn Martha Reynolds'ın, ergenlik çağına girdiğinden beri hayalini kurduğı şeyi nihayet yaşayacağı zayıf düşmüştü.

"Beni anladığını söyle, Autumn."

"Anlıyorum." *İç çamaşırımın mahvolduğunu anlıyorum.*

"Durmamı istiyorsan söyleyeceğın bir kelime seç. Ben dururken yanlışlıkla söyleyebileceğın bir şey..." Kaşlarını kaldırdı.

Sonbahar dudağını yaladı. "Ben... altın varağı seçiyorum. *Özellikle* altın varak. Eğer sadece 'altın' ya da 'yaprak' dersem beni yapmaya devam etmek zorundasın, tamam mı?"

Blake'in ağızı tekrar seğırdi. "Git."

Sonbahar sallantılı bacaklarıyla binaya girdi. Merdiven boşluğunun kapısındaki 'bakım nedeniyle kapalı' yazısını görmezden geldi ve kapı kolunu çevirdi. Tam da Blake'in önerdiği gibi kapı açıktı ve hiçbir şey yolunda görünmüyordu. Tırmanmaya başladı, topuklarının sesi boş beton alanda kulakları sağır ediyordu.

Normalde merdiven boşluğunu ürkütücü bulmazdı. İyi aydınlatılmıştı ve apartman kaçıklarından biri genellikle etrafta dolaşp garip bir şeyler yapıyordu. Ama bu gece Blake muhtemelen diğer katların kapılarını kilitlemişti, böylece kendisinden başka kimseyi duyamayacaktı. Görünüşe göre floresan şeritleri kapatmıştı, böylece yolunu aydınlatan tek şey daha önce hiç fark etmediği, her şeyi tek renge dönüştüren küçük dairesel projektörlerdi. Daha yukarılara çıktı, birinci katı, ikinci katı geçti ve sonra altından bir kapının çarptığını duydu.

Blake. Tüpleri diken diken oldu. Daha hızlı tırmanmaya başladı, kalbi göğüs kemiğine çarpıyordu. Siyah topuklu ayakkabıları birden çok yüksek, elbisesi çok dar ve kısa göründü. Blake'in ayak sesleri metal merdivenlere çarpıyordu, yaklaşması yaklaşan bir treninki kadar kaçınılmazdı. Blake'in ona ulaşmasının ne kadar sürdüğünden emin değildi, sadece dönüp onu gölgelerin arasında gördüğünde 1950'lerden kalma bir korku filmindeki başrol oyuncusu gibi nefesi kesilmişti. "Kimsin sen?"

Blake cevap vermedi. Orada öylece durmuş, ellerini ceplerine sokmuş, onu yavaşça aşağı yukarı süzüyordu. Değerlendiriyordu. "O ayakkabıları giymemelisin."

Autumn'un kalbi şimdi o kadar hızlı atıyordu ki başı dönüyordu. Midesi sıkışmış ve tüm sinirleri zonkluyordu. Aynı anda hem bu anın sonsuza dek sürmesini hem de Blake'in hamlesini yapmasını ve böylece bu gerginliğin sona ermesini istiyordu. "Neden bu ayakkabıları giymemeliyim?"

Yumuşak bir kıkırdama. "Kaçmayı imkansız hale getiriyor."

Ve kız daha cevap vermeye fırsat bulamadan, adam üzerine atılıp onu soğuk beton duvara doğru itti. Autumn içgüdüsel olarak çığlık atmaya çalıştı ama geniş bir el ağızını kapattı. "Bunların hiçbirine izin vermeyeceğiz sarışın. Gürültü yok, bizi bulmaya gelen endişeli vatandaşlar yok."

Boştaki eli kadının bileklerini kavradı ve başının üzerinde sabitledi. Kokusu şimdi daha güçlüydü, o odunsu kolonya daha ince bir şeyle karışmıştı,

ter ya da belki sadece Blake'in kendisi, sıcak, güçlü ve yüzde yüz erkek.

"İşte bu," diye mırıldanarak kalçalarını onunkilere doğru itti. "Seni tam istediğim yere getirdim. Tam ait olduğun yere."

Aleti karnına doğru sertleşmişti, kalın ve istekliydi. Adamın bunu istediğini, onu istediğini bilmek öyle rahatlatıcıydı ki, kadın ona doğru bastırdı. Blake sııttı, dişleri karanlıkta parlıyordu. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Elini kızın ağzından çekti ve onu öptü. Bu seferki öpücük derin, sıcak ve hayvansıydı. Onu sahipleniyor, iradesini onun zayıf kadınsı bedeni üzerinde uyguluyordu. Autumn onun ellerine karşı gerildi ve bir santim bile hareket edemediğini fark etti. Uyarılmışlığı bir derece daha arttı ve adam geri çekildiğinde, onun adını inlemekten kendini alıkoymak zorunda kaldı.

Blake. Bunu ona yapıyordu, bunu ona veriyordu. Ne lanet bir efsane.

Burnunu kızın boynuna sürterek derin derin içine çekti. "Seni izliyordum sarışın. Sokakta. Bu şaka gibi elbisenin içinde hareket edişini izledim." Elbisenin önünü çekiştirerek göğüslerini ortaya çıkardı ve Sonbahar bir iniltiyi bastırdı. Kumaşın sürtünmesi ve meme uçlarındaki serin hava tüm vücudunun zonklamasına neden oluyordu. Neredeyse hiçbir şey yapmamışlardı ve o Hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu.

Blake onun göğüslerine baktı ve bir an için maskesi düştü. Ağzı gevşedi ve yumuşak bir boğulma sesi çıkardı; bu ses sahiplenici bir şehvetten değil, Blake'in damarlarında dolaştığını hissettiği çaresizlikten kaynaklanıyordu. İkisinin de doğru zamanda tam olarak doğru yerde oldukları hissi.

"Bırak beni," diye fısıldadı, utangaçtı ama bunu doğru yapmaya kararlıydı. Hayalini kurduğu şekilde yapmak için.

"Hayır," dedi dolu bir silah gibi şaklayarak. "Artık benimsin, tatlım."

"Cüzdanımı, telefonumu alabilirsin-"

"İkisini de istemiyorum." Blake başını eğdi ve onun sağ meme ucunu emdi. İçinden elektrik gibi bir his geçti ve eğer Blake onu tutmasaydı, Autumn dizlerinin üzerine düşeceğini biliyordu. Muhtemelen bunu tekrar yapması için yalvaracaktı. "Lütfen, bırak beni?"

Göğüs ucunu bir patlamayla serbest bıraktı. "Hiç şansın yok." "Ama neden?"

Diğer meme ucunu emdi ve üzerine soğuk bir hava akımı üfledi. "İstediğin bu değil. Seni görür görmez bunu anladım. Bir erkeğin sana özel bir ilgi göstermesini istiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi, sesindeki boğukluk heyecanını ele veriyordu.

Blake elini kızın ağzına götürdü. "Söyleyeceğin şeyin bu olduğunu biliyorum, ama seni bu bebek kumaş parçasıyla dolaşırken gördüm, göğüslerin sallanıyor ve kıçın her erkeğin görebileceği şekilde bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Bu da demek oluyor ki ya pis bir kaltaksın ya da umutsuzca bir sikişe ihtiyacın var."

Sonbahar başını salladı. Gözlerinin jant kapağı gibi yuvarlak olduğundan emindi. Blake'in konuşmada kötü olduğu hakkındaki düşüncelerini geri almak zorunda kalacaktı. Delicesine tek heceli sevgilisi görünüşe göre bir tür pislik büyücüsüydü, hiçbir şey almaz ve onu saf muhteşem pisliğe dönüştürürdü.

"Bu bir hayır mı?" diye sordu, sağ meme ucunu emmek için eğildi, bu sefer daha sert, sanki ona kızgınmış gibi.

Autumn inledi ve onun avuçlarına karşı koymaya çalıştı ama başaramadı.

"Seni anlayamıyorum, tatlım. Sanırım kendi soruma kendim cevap vermek zorundayım." Ev sahibi elbisesinin eteğini yukarı çekti ve sonra elini amına dayadı. Dalga da geçmiyordu, birkaç dakika içinde iki sert parmağı delicesine ıslak yarık boyunca sürünerek amına daldı. Uyarılma o kadar beklenmedik, o kadar kirli, mükemmel ve *kabaydı* ki, Autumn avucuna karşı çığlık attı.

Blake güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm sarışın. Sen ıslaksın. İçinde boğulacak kadar ıslaksın. Ve külotun da yok, seni pis küçük sürtük."

Parmakları kızın içinde daha da derinleşti, Autumn'un eline karşı nefes nefese kalmasına neden olacak şekilde ustaca kıvrıldı. Loş ışıktaki vahşi görünüyordu, insandan çok hayvan gibiydi.

İçinden gerçek bir korku dalgası geçti. Bu adamı neredeyse hiç tanııyordu; ne anne babasının adını, ne aile geçmişini, ne de en sevdiği kitabın ne olduğunu biliyordu. Panik, gölgeli parmaklarını boğazına doladı ama daha onu ele geçiremeden, Blake'in onu binanın dışında öpüşünü, kollarında hissettiği gücü ve tatlı güveni hatırladı. Duvara, sahneye doğru gevşedi. Bu adamı tanıyordu, her ne kadar bildikleri gerçeklerden çok duygulardan ibaret olsa da.

Başparmağı klitorisini buldu, sert ped uzman bir hassasiyetle ona süründü ve orgazmı... *patladı*. Eleven Madison Park'ta sürekli getirdikleri şampanya şişelerinin mantarları gibi.

Ayakkabıları ayağında ve elbisesi her iki yöne de ters itilmiş halde bir merdiven boşluğundaydı ama bunun bir önemi yoktu. Bu çok iyi hissettiriyordu. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine karşı koymak imkânsızdı. Duvara yığıldı, kemiksizdi ama hâlâ Blake'in parmaklarını sıkıyor, daha fazlasını almaya çalışıyordu. Blake bir memnuniyet çıkardı ve onu daha da sert pompalamaya başlayarak parmaklarına daha fazla zevk yükledi. "Bunu istediğini biliyordum, pis kız."

Asansör gürültülü ve açık bir şekilde takırdayarak geçti ve diğer sakinlerin ev sahipleri tarafından ırzına geçildiği yere bu kadar yakın olduğu düşüncesi Autumn'u yeniden uçurumun kenarına getirdi.

Blake bunu biliyor gibiydi. Bir başparmağını acı verici derecede hassas meme uçlarının üzerinde gezdirmek için kızın ağzını serbest bıraktı, diğer eli klitorisini okşamak ve amının içine dalmak için daha da sıkı çalışıyordu. O kadar koordineliydi ki, bir erkekten daha fazlası gibi hissediyordu, vücudundan maksimum zevki almak için tasarlanmış bir makine gibi hissediyordu.

"Burada olduğunu kimse bilmiyor," diye hırladı. "Seni saatlerce burada tutabilirim, seni bildiğim her şekilde becerebilirim, sikimin üzerine boşalırken çığlık atmanı sağlayabilirim."

Autumn sözsüz protestolarla inliyor, bir yandan da bunun yeryüzündeki cennet gibi olduğunu düşünüyordu. Tüm bu sahne o kadar yanlış, o kadar doğru, o kadar *her şeydi* ki.

Blake başını eğdi, sakalı kızın yanağına değiyordu. "Kolayca vazgeçersen bu gece eve gitmene izin veririm. Seni evime sürükleyip yatağıma bağlamayacağım, seksi küçük bedenini yatağım olarak kullanmayacağım. Ne zaman sertleşirsem o daracık amını sikerim."

Yap şunu, diye düşündü Sonbahar yükselen bir başka orgazmın hezeyanları arasında.

Yap hadi.

Bacakları titriyor, sırtı ve alnı ter içinde kalıyordu. Sadece biraz daha fazlasına, biraz daha pislige, biraz daha uyarılmaya ihtiyacı vardı...

"Yoksa bunu mu isterdin?" Blake'in parmakları kızın meme uçlarını sertçe çekerek ısırdı ve kızın inlemesine neden oldu. "Benim kişisel amım olmak ister misin sarışın? Seni eve götürüp kölem yapacağımı mı umuyorsun?"

Autumn kendini onun yatağına bağlanmış, onun rahatını beklerken hayal etti ve içinden sıcak bir çarpıntı geçti.

"Tanrım evet," dedi ve bu sözleri söyler söylemez ikinci doruk noktasına ulaştı. İlki hızlı ve yoğundu. Bu dünyaydı-

paramparça oldu. Gözlerinin arkasında beyaz bir ışık belirdi ve Blake'in parmaklarının etrafında kasılırken ağzından hiç ses çıkmaması için dişlerini sıktı. Sessiz bir duyumdan başka bir şey yoktu.

Bitirdiğinde bir erişte gibi gevşekti, ayakta durabilmek için Blake'in ağırlığına ve duvara dayanıyordu. Gölgeyi sevgilisi elini ondan çekti ve parmaklarını ağzına götürdü. "Bu çok iyi, küçük fahişe. Şimdi sıra bende. Benim için dizlerinin üzerine çökeceksin, beni ıslatacaksın ki ben de senin amına güzelce ve pürüzsüzce girebileyim. Anladın mı?"

"Tamam," diye kekeleydi Autumn, ağzını açık tutacak gücü olup olmadığını merak ederek. Adam ellerini kızın bedeninden çekti ve kız anında duvardan aşağı kayarak zevkli artçı sarsıntılarla titredi. Bu da neydi böyle? Ve bundan sonra ne olacaktı? Daha yeni üçüncü aşamaya geçmişlerdi, *tek taraflı* üçüncü aşamaya. Bir kül yığınının dönüşmeden seksle nasıl başa çıkacaktı? Kesin olan bir şey vardı ki, altın yıldızlı bir performans sergilemek için elinden geleni yapacaktı. Bu orgazm -bunun için başka bir kelime yoktu- akıllara durgunluk vericiydi.

Blake onun önünde duruyordu, yüzü tamamen gölgeler içindeydi ve muhtemelen onun bez bebek taklidi yaptığı şu anda nasıl ilerleyeceğini merak ediyordu.

Uzun bir duraklama oldu ve Autumn, ev sahibinin beynindeki çarkların döndüğünü duyabildiğine yemin etti, muhtemelen onun gevşek kılından nasıl bir oral seks yapacağını merak ediyordu. Autumn, adam yüzünü sikerken kendisinin de yüzükoyun yere uzanabileceğini söylemeye fırsat bulamadan, adam nazik bir avuç içini yanağının üzerinde gezdirdi. "Bu senin şanslı gecen, tatlım."

"Nngh?" Autumn, konuşma gücü henüz geri gelmemişti, dedi. "Bu gece size istediğinizi vermeyeceğim," dedi. "Ben gidiyorum onun yerine seni eve benim sikim için acı çekerek göndereceğim. Bakalım beklemekten ve acı çekmekten de erkeklere yapmaktan hoşlandığın kadar hoşlanacak mısın?" Uzandı ve kızın ellerini tutarak ayağa kalkmasına yardım etti.

Autumn pompalarının içinde titreyerek duruyordu, ilk aleminden çıkmış bir genç kız kadar güçsüzdü. "Bekle, neler oluyor?"

"Ben gidiyorum." Blake elbisesini nazikçe yeniden düzenledi, böylece daha önce ortaya çıkardığı her şey örtülmüş oldu. "Eve gidiyorsun."

"Ama... ama sen bana sakso çektirecektin!" Autumn karakterini bozduğunu biliyordu ama lanet olsun, Blake'in sikini emmek istiyordu. Elbette şu anda kollarını zar zor kaldırabiliyordu ama yerde yatmak gibi seçenekleri de vardı.

"Öyle bir şey olmayacak, sarışın. Benim şartlarımla ve sadece benim şartlarımla sikileceksin." Blake'in asık suratı ona pes etmesini, sahnenin bittiğini ve ya fantezisi bozulmadan gideceğini ya da onun sik isteğini daha açık bir şekilde ev sahibi bir şekilde reddettiğini duyacağını söyledi. Gururunu bir kenara bırakmaya karar verdi. "Seni tekrar göreceğim miyim?"

"Tabii ki yapacaksın." Elini hareket ettirerek sikinin kabarıklığına bastırdı. "Bunu hissediyor musun?"

Yavaş ama kararlı bir uyarılma sarsıntısı, suya geri dönmeye çalışan bir balık gibi içinden geçerken Autumn inledi. "Evet."

"Hepsi senin için, sarışın. Seni bir daha görene kadar mastürbasyon yapmayacağım.

Hepsini yutman için saklayacağım."

Autumn inleyerek elini onun şişmiş etine doladı ama Blake geri çekildi. Yanağına hafif bir fırça daha attı ve sonra geri çekilip merdivenlerden aşağı indi.

Ne oluyor lan?

"Bu yasal mı?" diye seslendi arkasından. "Bu gerçekten seks olayının sonu mu?"

Blake cevap vermedi. Adam merdiven boşluğunun dibine ulaştığında çıkış kapısının çarptığını duydu ve bir an orada durdu.

"Çok karmaşık amina koyayım," diye mırıldandı ama gülümsemekten de kendini alamadı. Eksantrik ev sahibini uzaklaştıran garip içgüdüleri her ne ise, iyi niyetli olduklarından emindi ve bu hâlâ hayatının en iyi sekssiz anıydı. Dairesine çıkan merdivenleri yavaşça tırmandı ve üçüncü kattaki çıkış kapısının kilitli olmadığını görünce hiç şaşırmadı. Ancak kapısına yapıştırılmış başka bir not bulunca şaşırdı. Notu çıkardı ve okudu: *"İlk seferde yavaş başlayacağımızı düşündüm. İyi uykular, Fun-Size. Ev sahibi."*

Yanında küçük bir çizimi vardı...onun. Sadece kurşun kalemle yapılmıştı ama benzerliği inkar edilemezdi. Saçları bir bulut gibiydi ve gözleri büyüktü, narin ve zayıf görünüyordu. Onu böyle mi görüyordu? Gerçekten o kadar güzel olduğunu mu düşünüyordu?

İşte o zaman Autumn gerçekten, içtenlikle karmaşık bir şey hissetti; midesi ancak bir aşkın ilk kıpırtıları olabilecek bir şeyle çırpındı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı kendi kendine ve dairesinin kapısını açtı, tüm güvercinleri banyodan çıkarmaya ve uzun, sıcak bir uyku çekmeye kararlıydı.

Soak. Ayakkabılarını daha yeni tekmelemişti ki telefonunun çaldığını hissetti. Blake'in mesaj atıp atmadığını merak ederek -umarak değil, kesinlikle umarak değil- telefonunu çıkardı ve Owen'dan bir mesaj buldu. *"Selam bayan, randevu nasıl gidiyor?"*

Mesaja gülümsedi ve cevap yazdı. *"Güzel, teşekkürler. Şimdi bitti."*

Telefonu hemen çaldı. *"Detaylar. Tüm detaylar."*

Tereddüt etti, sonra sırtıttı. Eğer gerçekten bilmek istiyorsa... *"Eleven Madison Park'ta akşam yemeği ve ardından apartmanımın merdiven boşluğunda birden fazla orgazm."*

Cevap o kadar hızlı geldi ki sanki sihir gibiydi. *"Yetersiz detay. Kahve. Saat 11'de."*

BÖLÜM 6

BLAKE hasarlı İncil'i başının üzerine yerleştirdiği eller serbest büyüteçle inceledi. Dün gece geç saatlerde yerel bir finansçı aile yadigârı bir kitabı restore etmek için kendisiyle temasa geçmiş ve büyük ölçüde hayranlık duyduğu için bu işi üstlenmeyi kabul etmişti. Adam, sabırsız New Yorklu modasına uygun olarak, kitabı bu sabah erkenden göndermişti. Blake daha önce hiç bir İncil'i restore etmemişti ve sayfalar inanılmaz derecede inceydi ve çok fazla vardı. Böyle bir projenin getireceği yüksek fiyat ne olursa olsun, bu meydan okuma daha çok ilgisini çekmişti.

Ya da dikkat dağıtmak gibi.

Normalde bir işi kabul ettiğinde, üç ila altı ay arasında bir teslim süresi vardı. Kitap restorasyonu sanatında çok iyiydi ve öngörülebilir bir gelecek için planlanmıştı. Ama Sonbahar'ı tekrar görene kadar zihnini yeni bir şeyin, hatta spontane bir şeyin meşgul edeceğini umuyordu.

Tatlı, lezzetli Sonbahar.

Blake büyüteçli kulaklığı çıkardı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve homurdandı. Dün geceki randevunun bir felaket olduğundan emindi. Masa adabı ve havadan sudan konuşmak pek ona göre değildi, yüzden zamanının çoğunu Sonbahar'a bakarak ve gecenin daha hızlı geçmesini isteyerek geçirmişti... bir yandan da yavaşlatmak için aynı derecede güçlü bir dürtü duyuyordu. Onu restoranın yumuşak ışığında kanı hızlanmadan hayal edememesi rahatsız ediciydi. Güneş geceleri de onu takip ediyordu. Buluşmaları bunu doğrulamıştı. Bu *parıltı* nereye giderse gitsin üzerinde kalıyor, kirli sarışının arasındaki başıboş çillere ve beyaz saç tellerine takılıyordu. Bir erkeğin doğrudan ona bakarak, konu her yön değiştirdiğinde sesindeki küçük gezintiyi dinleyerek sohbet edebilecek kadar odaklanabilmesi Blake'i aşıyordu.

Gece de yön değiştirmişti. Onu merdiven boşluğuna getirmeyi planlamıştı ama bu kadar erken ayrılmayı planlamamıştı. Sabahı bunu yaptığı için *deli* olup olmadığını düşünerek geçirmişti. Kızın uygunsuz bir şekilde sivrilen meme uçlarını, nasıl dolgunlaştıklarını düşününce ağzı sulanmıştı.

dilinde, çok yumuşak ve tatlı. O merdiven boşluğunda onun göğüsleri ve ağzı arasında sıkışmış, daha önce hiç deneyimlemediği bir şekilde ikisine de aç kalmıştı. Kendi orgazmından çok onun orgazmına aç kalmıştı. Pantolonunun fermuarını açıp onu beton duvara karşı körlemesine becermekten başka bir şey istememişti, etkisiz kırmızı elbisesi kalçalarına dolanmıştı.

Peki neden durdu? Ağır siki bir cevap istiyordu.

Birincisi, kız Blake'e karşı gevşek ve tatlı davrandığı anda, Blake kendini, mutlu bir mizacı olan minyon kızla ilgili giderek daha karanlık fantezilere dalan o ahlaksız canavar gibi hissetti. Hani şu kiracılarla neşeyle sohbet eden ve... tanıştıkları gün ona o lanet yolu açan kız. Ayakta duracak enerjisi bile yokken gerçekten fermuarını açıp ağzını kullanabilir miydi? Onun istiyordu. Her şeyi kadar götürmek için can atıyordu. Yine de önce kafasının açıklığına yetişmesi gerekiyordu.

Ve ikincisi. Autumn'a istediğini hemen veremezdi. Sonrasında neden burada kalsın ki? O, güneş ışığına mezarından yeni uyanmış milyonlarca yıllık bir vampir gibi tepki veren bir pislikti ve o güneş ışığına aşıktı. Bacaklarının arasındaki kafanın karar vermesine izin verseydi, dün gece ailesine sahte bir fidyeye notu yazarken, yüksek sesle okurken ve zarfı yalatırken duvarına zincirlenmiş olurdu. Onu tatmin etmek için bunları yapardı. Hatta kendini tatmin etmek için.

Autumn bundan daha fazlasını hak ediyordu. Evet, onun hakkında beslediği fantezileri keşfederken rahat etsin diye üç randevu için ısrar etmişti. Aslında *korkmuyordu*. Sadece... eşiğindeydi. Gerginliğin sınırında. Ama Sonbahar'la üç kez buluşmasının ardında yatan neden çok daha fazlasıydı. Bunu yüksek sesle itiraf edeceğinden değil ama yıllar önce de aynı tür bir rehberlikten faydalanmış olabilirdi. Artık değişmesi için çok geçti ama Sonbahar gençti. Ve... inanılmazdı. Kötü bir ayrılığı atlatıp kendi ayakları üzerinde durabilen biri varsa, o da oydu.

Ona bunu gösterir göstermez, Blake şu anda yaptığı gibi karanlıkta kitap tamir etmeye geri dönebilirdi. Sürekli olarak üst kattaki sevimli Avustralyalıyı ve ikinci el bir pencere klimasıyla yeterince serin olup olmadığını merak etmek yerine *huzur* ve *sessizliğe* geri dönebilirdi. Ya da bok kafalı eski erkek arkadaşından hâlâ telefon alıp almadığını.

Masasındaki yaşlılık lekeli, yıpranmış aile yadigârı İncil de bu yüzden.

Blake masadan kalktı ve ayağa kalktı, oturma odasına doğru attığı ilk adımlar acı vericiydi, bacağı bunu protesto ediyordu. Belki de dün gece Autumn'la nadiren yaptığı kişisel bir konuşma, geçmişindeki diğer kişisel konuşmaları gün yüzüne çıkarmıştı. Çünkü Blake'in bacağındaki keskin sancı onu hastanede geçirdiği haftalara, kemik kırıklarını ve yırtık bağları onarmak için geçirdiği birkaç ameliyata geri götürdü.

Hastane odası, sandhog arkadaşları, sendika temsilcileri, hemşireler, doktorlar ve ailesiyle dolu bir döner kapı gibiydi. Ancak en çok hatırladığı şey arkadaşları ve nişanlısıydı. Etrafında nasıl garip bir şekilde yer değiştirdiklerini, gizli bakışlar attıklarını ve konu tamamen tükenmeden konuyu değiştirdiklerini hatırlıyordu. Aptal arkadaşları bir konuyu yerin dibine sokup ateşe vermeleriyle tanınırlardı. Yastıkların arasında arkasına yaslandığında, algılama yetenekleri her zamankinden daha keskin hale gelmişti çünkü sadece izlemesi gerekiyordu. Nişanlısı ve baş cerrah birlikte hastane odasındayken havadaki ince değişim, omurgasından aşağıya doğru yuvarlanan bir sezgi yumağı başlatmıştı. Herkesin sanki hata yapmalarını bekliyormuş gibi gerginleştiğini gördü.

Blake az konuşan bir adamdı. Bu yüzden, sakatlığının onu hayatında hiç olmadığı kadar zayıflattığı bir günde -ve içgüdüleri ona atılacağını söylüyordu- hiçbir istisna yapılmadı. Böyle mide bulandırıcı derecede düşük bir noktada değil. Hatta daha da az konuşabilecek durumdaydı. Blake'in nişanlısı yastığını kabartmak için eğilmiş, onunla göz göze gelmiş ve fark edildiğini anlamıştı. Elleri titreyerek yüzüğü çıkarmıştı ama adam onu durdurmuştu.

"Sende kalsın," demişti, zaten o zamana dair hiçbir fiziksel hatıra istemiyordu.

O hayat.

İşin tuhafı, acının en büyüğü o kesik nişanın hemen ardından gelmişti. Arkadaşlarına döndü. Kevin, Elaine ve Tommy odanın etrafında buzdan heykeller oluşturmuşlardı. Ve böğrüne saplanan acıya rağmen onlara *dışarı çıkmaları* için kükredi. Elaine gözyaşlarına boğuldu. Tommy kavgacı bir yüz ifadesi takındı ve hışımla çıkıp gitti. Her zaman laftan en son anlayan kişi olan Kevin öne çıktı, avuçlarını açmış, Blake'i ikna etmeye çalışıyordu. Sebep. Bugüne kadar Blake'in aklını başından alan şey, yaşayan herhangi birinin onunla konuşabileceğini düşünmesiydi.

Aylarca süren yalanlardan kurtulma yolları. Hayır. İmkânsız. Bu, onlardan herhangi birini son görüşüdü ve başka türlü de olamazdı.

Blake midesindeki asidi görmezden gelerek buzdolabına doğru yürüdü, yiyecek bir şeyler hazırlamayı planlıyordu. Ancak daha kolu kavrayamadan sabit hattı çaldı.

Bir elini yüzünde gezdirdi. "Lanet olsun."

Kimin aradığını zaten çok iyi bilen Blake, telefonu açma zahmetine girmede. Ross üst katta yaşayan ve sürekli terlikleriyle koridorlarda dolaşıp mısır gevreği yiyen genç bir ot meraklısıydı. Blake bir süre önce -ve daha iyi düşünmesine rağmen- Ross'a sabit telefon numarasını vermişti ama bunun tek nedeni Blake'in bozuk cep telefonunu değiştirme sürecindeyken adamın tavanında bir sızıntı olmasıydı. Numaraya sahip olan tek kiracı oydu. Ve saçma bir nedenden dolayı Ross bunun onu özel yaptığını düşündü. Ama yapmadı.

Blake dairesinden çıkarken alet çantasını aldı ve kendini asansör yerine merdivenlerden Ross'un katına çıkmaya zorladı. On yıl önce o gün olduğu gibi zayıf değildi, hem de hiç. Teslim olmak, zayıflıktı.

Blake üçüncü kata ulaştığında Ross merdivenlerin başında bekliyordu, bir elinde Tarçınlı Tost Crunch'a benzeyen bir kâse vardı. "Hey, dostum, yarasa telefonuna cevap vermedin."

Blake onun yanından geçerken, "Lütfen öyle demeyi kes," diye homurdandı. "Bu sefer yanlış olan ? Sana duman dedektörünün pillerini çıkarmayı bırakmanı söylemişim. Onları asla geri takamazsın."

Genç adam cevap vermek yerine mısır gevreğinden büyük bir ısırık aldı. Uluslararası bir işaret olan parmağını kaldırdı ve Blake gözlerini devirdi. Ross'un ev sahibi-kiracı ilişkisine hiç saygısı yoktu. Yine de çocuğun *o kadar* da kötü olmadığını kabul etmek zorundaydı. Bazen. Bazı kişisel hijyen sorunları ve hiç susmayan bir muhabbet kuşu vardı. Yine de Blake'i şaşırtacak şekilde Ross, kendi kulağını delmek istemeden beş dakikadan uzun süre konuşabildiği birkaç kişiden biri olmuştu. Ölüm tehdidi altında bile olsa bunu itiraf edecek değildi. Arada bir posta kutularında ya da tamirat sırasında havadan sudan konuşuyorlardı. Onlar... Ross onlara ne diyordu? İkiz alevler mi?

Tanrım, ne kadar sinir bozucu.

Blake, cıvıldaayan bir kuşun ve alkışlayan televizyon stüdyosu izleyicilerinin sesiyle Ross'un dairesine girdi. Dağınık evi taradı.

gerekli onarım işaretleri. "Eee?"

Kapı, arkasındaki zemin durdurucusundan sekerek aralık kaldı. "Tamam, kızma," dedi Ross, Blake'in ön tarafına doğru sürünerek. "Görmek isteyeceğin bir şeyim var dostum. Çok kaliteli bir şey."

Blake alet çantasını bir takırtıyla yere bıraktı. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Ot almak istemiyorum. Ve umarım polis çağırma sebebin bu..."

"Ah!" Ross ağır bir yumruk salladı. "Neredeyse yarasa telefon diyecektin." "Hayır, demedim."

"Pekâlâ, dostum. Ama ikimiz de bunu istediğini biliyoruz."

Blake, Ross'un bir saat boyunca kendini tekrarlamaktan memnun olacağını bildiği için konuyu değiştirmeye karar verdi. "Ben neden buradayım? Ve siz sormadan söyleyeyim, hayır, neden burada olduğumuzu sormuyorum. Demek istediğim, neden şu anda bu dairedeyim?"

Ross isli parmağını ona doğrulttu. "O Avustralyalı kızın kapısına not bıraktığını gördüm, seni klozet Cyrano'su."

"Sanırım Casanova'yı kastediyorsun. Ki ben öyle değilim." Blake boğazının dibinde karıncalanan sinirlerini kaşıdı. "Notu okumadın, değil mi?"

"Asla olmaz. Gizem içinde yaşamaktan mutluyum." Ross mutfak masasının üzerinde açık duran dizüstü bilgisayarını işaret etti. "Ya sen?"

"Ben gidiyorum."

Blake alet çantasını aldı ve kapıya yöneldi, tam da Bayan Zhu'nun daireye girdiği sırada. "Burada neler oluyor?" Bulaşık deterjanı ve her zaman dağıttığı sert, yeşil elma şekerleri kokarak Blake'in yanından hızla geçti. "Wendy daha başlamadı mı?"

Ross, "On dakikamız var," diye cevap verdi. "Atıştırmalık bir şeyler alın." "Bu binada çalışan kimse var mı?" Blake sordu.

Ross mankenlere özgü bir poz verdi. "Senin Avustralyalı kızın öyle."

"Adı Autumn ve ellerin çamaşırla doluyken senin için asansör çağırma düğmesine bastığını düşünürsek bunu bilmen gerekir." Blake çok fazla konuştuğunu fark etti. Her iki kiracı da şimdi bariz bir merakla ona bakıyordu. Kaşlarını çatı. "Öncelikle bornoz giyen biri için çok fazla çamaşır yıkıyorsun."

Bayan Zhu kanepeye oturdu. "Bugün çok alıngansınız Bay Munroe." Ayaklarını darmadağın üzerine uzattı. "Ben

genellikle alingan olan."

"Bu doğru. Öyle," dedi Ross sahnede fısıldayarak. "Şimdi ortaya çıktı. Saat gibi. Beni de arıyor."

"Bunun bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum," Blake.

Ross elini salladı. " demek istemedin. Buraya gel."

Mutfak masasına giderken kopmuş bir bisiklet tekerleğinin üzerinden geçti, Blake isteksizce arkasından takip etti. Ekranda aptalca bir şey bulmaya tamamen hazırды, Ross'un yukarı gelip lazer atan kedilerle ilgili bir SNL skeci izleyebilmek için lavabo tıkanmış numarası yaptığı zamanki gibi. SNL'yi düşünmek Blake'in aklına dün gece Autumn'la yaptığı konuşmayı getirdi, bu yüzden Ross'un dizüstü bilgisayarının ekranında onun resmini gördüğünde hayal gördüğünü sandı. Sonra Ross şaşkınlığını öyle bir belli etti ki, Blake bunun gerçek olduğunu anladı. Gerçekten de Autumn bir tür stadyumdaydı, kırmızı ve siyah bir forma giymişti ve üzerinde jet uçağına benzeyen kocaman bir bayrak taşıyordu.

"O kızın senin bilgisayarında ne işi var Ross?"

Genç adam geri çekildi. "Sakin ol dostum. Orada kapana kısılmış gibi değil."

"Dokunaklı," diye seslendi Bayan Zhu oturma odasındaki kanepeden.

"Bu bir kiracı toplantısı mı?" Blake, Bayan Fuller'ın yüzünde sıkılmış bir ifadeyle içeri girmesi için tam zamanında döndü. "Eğer bu bir kiracı toplantısıysa, bildirilerin önceden dağıtılmış olması gerekir."

Blake burun kemiğini sıktı. "Bu bir kiracı toplantısı değil. Açıkla, Ross."

Bayan Fuller omzunun üzerinden bakarak, "Ah, kız arkadaşınız," dedi. "Bu toplantının konusu o mu?"

Blake tekrar, "Toplantı değil," dedi.

"Ona şeker verdiğimde lolly diyor," diye bağırdı Bayan Zhu oturma odasından, kendi kendine gülerek. "Lolly."

Blake elini kaldırdı ve sessizlik çöktü. "Tamam, adınız Ross değilse ve bilgisayarınızda benim... *Sonbahar*'ım yoksa kimse tek kelime etmesin."

Ross ellerini birbirine sürttü ve birkaç tuşa bastı. Bir anda Sonbahar'ın fotoğraflarından oluşan bir tablo belirdi. Düzinelerce. Ailesiyle. Eski erkek arkadaşıyla. Elinde diploma, o güneşli haliyle gülümserken. Yere bağdaş kurmuş, dili dışarıda, bir video oyununda geziniyor. Hayatında gördüğü en güzel kız, yüzlerce farklı şekilde resmedilmişti. Hepsi

çok canlıydılar. Yine de Sonbahar'ın bu kadar çok resmini görmenin tüm yeniliğine rağmen, onun ve Ian'inkilere takılıp kalmıştı. Midesi çalkalanarak bilgisayardan uzaklaştı. "Bunları görmek istemiyorum. Kapat şunu."

"Bekle, dostum. İlginç kısma ulaşmak için profilini karıştırmak zorunda kaldım." Ross birkaç tuşa daha bastı ve Blake televizyona odaklanmak için elinden geleni yaptı ama gözleri tekrar ekrana kaymaya devam etti. Autumn'la ilgili bir yığın bilgi tam da orada duruyordu. Eğer Autumn'un tüm ilgi alanlarını önceden öğrenirse, belki bir dahaki sefere akşam yemeğinde bocalamazdı. "Bu özel hayatın ihlali anlamına gelir."

Bayan Fuller dirseğini masaya dayayarak eğildi ve "Hayır, değil," dedi. "Autumn'un hesabı herkese açık."

Blake kaşlarını çattı. "Bunu herkes görebiliyor mu?" "Evet."

Boğazında bir hırıltı yükseldi ama Autumn'un insanların bu görüntüleri görmesine aldırmadığını bildiği için vazgeçti ve ekrana odaklandı. Elinde bir kitap tutan, yürümeye başlayan çocuk boyutlarında bir Autumn resmi belirdi ve Ross kaydırmayı bıraktı.

"İşte burada. Zaman tüneline annesinden bir gönderi." Ross boğazını temizledi. "'Merhaba, Küçük New York Güzeli. Babam ve ben kulübeyi temizlerken senin ve Küçük Prenses'in bu resmini bulduk. O kitabı ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum. Kuzenin üzerine bir şeyler çizdiğinde günlerce ağlamıştın ve ben de onu çöpe atmıştım! Her neyse, kulübede senin eşyalarının olduğu kutular var ve eğer gelip onları almazsan, çöpe gidecekler. Yılın bu zamanı uçuşlar ucuz, lol! Anne XOX'"

"Küçük Prenses," diye tekrarladı Blake, göğüs kafesinde ağır bir şey kıpırdıyordu. "En sevdiğim kitap bu muydu?"

"Anneler bu konuda yalan söylemez." Ross doğruldu, inanılmaz derecede kendinden memnun görünüyordu. "Seni tanıyor muyum, Blake? Tatil fotoğraflarını ya da Buzzfeed test sonuçlarını bulmuş olsaydım yarasa telefonunu aramazdım dostum. Sana *kullanabileceğin* şeyler getirdim."

Kahretsin, Blake bu yüzden adama tahammül ediyordu. Tam yarasanın -sabit *hattının*- bağlantısını kesmeye hazırlarken, aptal çok derin bir şey yaptı. Verdiği değerli bilgi aklını başından aldı. Evet, artık onun en sevdiği kitabı biliyordu, bu işe yaramıştı. Birden, dün akşam yemekte ona doğrudan söylediği şeyi hatırladı. Takip edilmek istiyordu. Takip edilmek. Onun tarafından. Sıcaklık karnına vurdu, tutuştu, yayıldı. Elinden gelenin en iyisini yaptı.

Açlık hissine rağmen yüz hatlarını disiplinli tutmaya çalışıyordu. "Nerede olduğunu bulmak için o şeyi kullanabilir miyim?"

Ross klavyesini tıkırdatarak, "Çok haklısın dostum," dedi. Bayan Zhu ve Bayan Fuller içeri girerek Ross'un etrafında toplandılar.

Blake, Ross'a sert bir bakış atarak, "Öğrenmeyi bitirdiğinde," dedi. "Artık ona bakmak yok."

Nedense kadınlar bu son derece makul emir karşısında kendilerini kaybettiler, kıkırdadılar ve gözlerini büyüttüler. Blake onlara en sıkılmış haliyle iç geçirdi ama arkalarını döndüklerinde küçük bir gülümsemeye engel olamadı.

"Tamam, tamam. Tamam, bu yeni geldi. Autumn dondurma seviyor. Bunu yazmak ister misin, dostum?" Ross klavyeyi okşadı. "Uh..."

Ses tonu karşısında Blake'in tüyleri diken diken oldu. Üçlüye doğru yaklaştı. "Ne?"

"Güzel bir çocukla dışarıda. Şu andan itibaren..." Ross gözlerini kısarak dizüstü bilgisayarın saatine baktı. "Dört dakika önce."

Bayan Zhu ekrana baktı ve sonra ona sempatik bir gülümseme verdi. "O ateşli. Muhtemelen çok alıngan değildir."

"Alıngan değilim."

Her iki kadın da dudaklarını büzdü ve mırıldandı.

Blake yemek borusundaki ağırlığı ovuşturdu. "Neredeler?" "Herkes olsun.

Güzel çocuk onu etiketledi ve ben de onun

Profil. Bir kocası var. *O da* seksi." Başta Blake olmak üzere herkesin yüzü düştü. Tanrım, oturması gerekiyordu ama bütün boş koltuklar yarı bitmiş seramik heykellerle kaplıydı. "Batı ¹³. Cadde'deki Toasted Bean'de."

"Ben sadece..." Blake kapıya doğru ilerledi. "Bak. Wendy açık."

Herkes televizyona doğru döner dönmez, kafasında planlar kurmaya başlamış bir halde dışarı çıktı. Görünüşe göre Autumn istediğinde, o yerine getiriyordu.

Buna bayılırdı.

BÖLÜM 7

AUTUMN kapuçinosuna baktı ve bu konuda bir hıyar gibi davranmamak için kendini zor tuttu. Owen'la bir arkadaş randevusunda olduğu için çok heyecanlıydı. Burası onun en sevdiği kafeydi, vasat kahve konusunda hıyarlık yapmayacaktı. Olmayacaktı. O. Olmayacaktı.

"Çok teşekkür ederim," dedi dövmeler, piercingler ve eksantrik saçlardan oluşan tanıdık üniformasını giyen baristaya, bu durumda mavi sivri uçlu. Barista gülümsemeden başını salladı, Owen'ın üçlü espressosunu önüne bıraktı ve gitti.

"Şerefe," dedi Owen, 'hadi selfie çekelim' anlamına gelen evrensel işaretle telefonunu önlerine kaldırarak. Autumn dudaklarını fotoğraftaki gülümsemesine bastırdı, rimel sürdüğü ve saçlarını taradığı için rahatlamıştı. Owen'ın telefonu çaldı ve kolunu geri çekerek filtreleri seçmeye başladı. Autumn o anı kahvesinden küçük bir yudum almak için seçti. Evet, beklediği de buydu. Amerika pek çok şeyi iyi yapıyordu; hamburger zincirleri, sıcak kanatlar, sos, burbon, ama kahve bunlardan biri değildi, en azından Melbourne standartlarına göre. Sırf mükemmel latteler içebilmek için eve gitmesi aptalca olur muydu? Muhtemelen.

"Saçlarım bu ışıktaki harika görünüyor," diye mırıldandı Owen. "Sosh'a göndermemde bir sakınca var mı?"

Sonbahar tereddüt etti. "Sevimli görünüyor muyum? Ian muhtemelen onları görecek ve ben iki haftadır yağ komasındayım. Şirin görünmem gerek."

Owen dondu kaldı. Autumn onu gücendirmiş olmaktan korkarak kolunu okşadı. "Unut gitsin. Her şey yolunda, ne istersen koy. Ian neye benzediğimi biliyor."

Owen elektrik mavisi iPhone'unu yere bıraktı. "Autumn Something Reynolds."

"Martha."

"Ooh, talihsiz." "Bir de bana sor."

"İlk adın güzel, önemli olan da bu. Her neyse, Autumn Martha Reynolds, beni nasıl bir arkadaş sanıyorsun? Şirin görünmediğin bir fotoğrafını asla yayınlamam. O şeyi *YouCamPerfect* ile çektim ve üç farklı filtre kullandım. Bak."

Telefonunu eline aldı ve ona fotoğrafı gösterdi. Autumn onun harika görüldüğünü kabul etmek zorundaydı; pürüzsüz tenli ve evet, şirin. Owen'ın mankenlere özgü güzelliği için güzel bir tamamlayıcıydı. Ian'ı değil ama Blake'i düşünerek resme gülümsedi. Sosyal medyada olmaması çok yazık oldu. Eğer olsaydı, resmi görüp şöyle düşünebilirdi-

Ne? Blake her an ne düşünüyordu?

Owen telefonunu eline alıp uygulamayı açarak, "Tamam, sen söyle ben de Facetune'a girip yüzünü dokuzdan dokuz puana çıkarayım," dedi.

"Her şey yolunda," dedi Autumn. "Mükemmel görünüyoruz, resmi yayınlarınız ve kahve içip sohbet edebiliriz."

"Oh, çok haklısın. Tamam, gönderiyorum, başlık...'veteriner randevusu' olacak."

Owen telefonuyla oynarken, Autumn kaşığı eline aldı ve sıcak süt köpüğünü ağzına attı. Evet, yine kahve olmayan bir acılık ve biraz da yanma hissi vardı.

"Bir sorun mu var?" Owen sordu.

Autumn kaşığını yere bıraktı. "Tamam, *o pislik* olmak istemem ama Melbourne'un dünyanın en iyi kahve şehirlerinden biri olarak kabul edildiğini biliyor muydun?"

"Beni ne sanıyorsun? Bir tür hödük mü?" Owen parmaklarını saçlarında gezdirdi, sanki ne kadar hödük olduğunu vurgulamak ister gibiydi. "Melbourne'a hiç gitmedim ama eski erkek arkadaşımın kardeşi orada yaşıyordu ve hep kahveden bahsederdi. Ve drag sahnesi, ama bu tamamen başka bir hikaye. Orayı daha iyi yapan ne?"

"Bilmiyorum. Harika fasulyeleriniz var... Makine olabilir mi? Ya da süt? Burada inekleri garip şeylerle beslemeye izin var mı?"

"Tatlım burası *Amerika*. Öğle yemeğinden önce bin altı yüz kimyasal madde yemediysen, o gün senin oruç günün olmalı."

Sonbahar güldü. "Züppelik ettiğim için özür dilerim ama belki de ."

Owen espressosunu eline aldı ve bir yudum aldı. "Hmm, belki de haklısın. Eh, vasatın altındaki çöpler için fincan başına sekiz dolar ödediğimize göre, ben

buraya bir daha asla gelmemeyi
oynamayacağız." "Oh buna
gerek yok-"

"Saçmalık. Dokuzuncu caddedeki organik mekanı deneyeceğiz. Isa hep orayı anlatır durur. Bu arada burada olmadığı için üzgünüm. Joseph Heller özentisi biriyle çarşafsız ve karyola olmayan bir şiltenin üzerinde seks yapıyor." Owen küçümseyici bir koklama yaptı. "Bu adamlarda ne buluyor, hiçbir fikrim yok ama konu bu değil. Asıl mesele, kaslı ayı ev sahibinle seks randevun nasıl geçti?"

Autumn yanaklarının ısındığını hissetti. "O konuşmaya geri dönmemizin bir sakıncası var mı?"

"Bir şeyler mi ters gitti?"

"Hayır, sadece..." Autumn, Blake'in yüzünün gölgelendiği ve ellerinin ceplerinde olduğu halde onun üzerinde nasıl durduğunu hatırladı. "...gerçekten çok yoğundu ve henüz bunu nasıl kelimelere dökebileceğimden emin değilim."

Owen kahvesini aldı ve düşünceli bir ifadeyle yudumladı. "Tamam, randevu hakkında hâlâ iyi hissettiğin sürece?"

"Öyleyim, söz veriyorum."

"O zaman bu durumda diğer konuşma konumuza geçmemiz gerekecek. Neden, ah neden, bu güzel ülkeyi terk etmeyi düşünüyorsun?"

-New York'u kastediyorum- yeraltı ülkesine geri dönmek için mi?"

Autumn ağzını açtı. "I-"

"Dur! Kahve dersen tokadı yersin! Sana iyi bir kahve bulabiliriz." Owen telefonunun ana ekran düğmesine bastı. "Siri, not al, Autumn'a şehirdeki en iyi kahveyi bulacağım ya da denerken öleceğim."

"Not ," diye cevap verdi robot.

Autumn güldü ve onun bileğini tuttu. "Sakin ol, bu çılgınca sözü yerine getirmene gerek yok. Kahve yüzünden değil."

"O zaman ne var? Burada her şeyin var, dairen, seni evinden etmek isteyen ateşli bir ev sahibin, sosyopat gözlü bir erkek arkadaşın yok-"

"Arkadaşım ya da ailem de yok."

"Ahh, işte şimdi bir yerlere varıyoruz." Owen çenesini elinin üzerine koydu. "Devam et, hikayeni anlat."

Autumn ağzının geri çekildiğini, gülümsemesinin kendini bedenine geri çektiğini hissetti. Hikaye ailesiyle başlamıştı ama ailesinden bahsetmek her zaman

duygusal doğum yapıyormuş gibi hissetti. Bunu Owen'ın üzerine yıkmak istemiyordu, en azından hemen başlangıçta. "Ailenle iyi bir ilişkin var mı?"

Owen yüzünü buruşturdu. Çoğu tepkisinin aksine, Autumn bunun istemsiz olduğunu, tamamen tiyatrosuz olduğunu söyleyebilirdi. Sırıttı. "Evet, benimki de biraz öyle."

"Onları sevmiyor musun?"

"Sorun o değil..." diye iç geçirdi. "Onları seviyorum ama etrafta olmak çok zor. Gürültücü ve kabalar ve eğer bir garson siz menünüzü bıraktıktan on saniye sonra siparişinizi almazsa, sizi görmezden geldiklerini ve bağırılmaları gerektiğini düşünüyorlar."

"Yeesh."

"Bir de bana sor. Benim ailem de Ian'ı çok severdi. Bastığı yere taparlardı. Yani, tabii ki onun bir tiyatro pezevengi olduğunu düşünüyorlardı ama onları güldürüyordu ve yakışıklıydı." Karşıdan Owen'a baktı. "Annem yakışıklı erkeklerin büyük hayranıdır. Torunlar, bilirsin."

Owen anladığını belli eden bir şekilde gülümsedi. "Onlara şey hakkında bir şey söyledin mi...?"

"Ayrılık hakkında mı?" Autumn başını salladı. "Bununla başa çıkamadım. Herkes çıldıracak. Nişanlanmak üzere olduğumuzu sandılar."

"Bariz olanı sormak istemem ama Tanrı aşkına, neden böyle bir eve gitmek isteyesin ki?"

Autumn içini çekerek artık soğumuş olan kahvesini eline aldı ve yarısını bitirdi. "Bir hafta önce annem beni aradı ve *'Autie, sen ve Ian ne zaman eve geliyorsunuz? Noel yemeğini planlamam gerekiyor ve ikiniz de burada olmadığınız sürece iki jambon almayacağım-*'"

"Annenizin sesi gerçekten de 'bebeğimi dingo yedi' diyen ve üç paket sigara içen kadına mı benziyor?"

"Öyle. Her neyse, dırdır gündemindeki bir sonraki madde bana amcamın ortağının emekli olacağını ve eğer yaşamış en kötü insan değilsem eve gelip aile işini satın alacağımı söylemek."

"Aile şirketi mi?"

"Amcam veteriner. Bir kliniği var." Autie, genç yetişkinliğinin çoğunu geçireceği soluk tuğla binayı, uzun çimenleri hayal etti

ve soluk mavi ve gri tabela. "Üniversitedeyken bir sürü deneyim kazanmama yardımcı oldu-"

"Üniversite mi demek istiyorsun?"

"Evet. Okurken onun için çalıştım. Bana saatte bir dolar falan ödedi ve bir köpeğe kürekle vurarak ötenazi yaptırmaya çalıştı ama annemin gözünde o benim kurtarıcım."

Owen'ın ağzı açık kaldı. "Lanet olsun, kızım." "Biliyorum."

"Üniversite için taşındığında neden ondan ?"

Sonbahar gülümsedi. "Çünkü üniversite için taşınmadım. Benim geldiğim yerde insanlar bunu pek yapmaz. Zengin çocuklar kampüste kalıyor, geri kalanımız gidip geliyor. Ben okuduğum süre boyunca evde yaşadım."

"Neden? Nasıl parti yaptın? Cinsel deneyler? Üniversiteye gitmemiş olsaydım hâlâ gizli yaşıyor olabilirdim. Yani, pek sayılmaz ama beni anladın."

Sonbahar güldü. "Evet, ama Ian ve ben ikinci yılımda birlikte olduk. Bu benim cinsel deneyimlerimi sona erdirdi."

Owen gözlerini kıstı. "Sırtlan konusunu sonra konuşuruz. Eve taşınıp amcanın etik olmayan köpek öldürme işine ortak olmak *istemezsin*, değil mi?"

"Tabii ki hayır, ama kalifiye olduğumdan beri bunun için bastırıyor ve ailem de bunu yapmam için çok uğraşıyor."

Owen kendi omzuyla onun omzuna vurdu. "Ailenin ne istediği kimin umurunda? New York'ta kal."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Çünkü öyle! Burası dünyadaki en iyi şehir ve amcanız, bunu ne kadar vurgulasam azdır, bir köpeğe kürekle vurmanızı isteyen biri."

Autumn gözlerini kahvesine dikti. "Biliyorum ama işi satın alırsam tüm bunları değiştirebilirim. İşleri istediğim gibi yürütebilir, kendi kendimin patronu olabilirdim. Artık bana işimi nasıl yapacağımı söyleyen aşırı ilaçlı MILF'ler yok. Artık 10 saatlik vardiyalar yok. Bir ev için para biriktirmeye başlayabilirdim."

."

"Ve annemle babamın sonsuz onayını kazanmak mı?"

Autumn başını kaldırdı, *kızgınlık* değil ama aşırı maruz kalma duygusuyla dolmuştu. Önce Blake'in cinsel olarak nasıl hükmedilmek istediğine dair bilgisi onu kesip açmış ve çıplak bırakmıştı, şimdi de Owen her şeyi söylüyordu

Sadece kendi kafasının içinde duyduğu şeyleri. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun! Ailem tüm bu çılgın beklentileri benim üzerime yıktı!"

"Gerçekten mi?" Owen bir parmağının ucunu mükemmel tıraşlı çenesine götürdü. "Hmm, ailem Buttfuck, Iowa'da doğmuş en gey çocuk olarak benden beklentilerini ortaya koydular mı? Bir düşüneyim..."

Sonbahar yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, 'nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun' kartını oynamamalıydım. Bu aptalcaydı."

Bir elini havada gezdirdi. "Korkma. Sadece şirretlik yapıyordum. Ailenin nefesini ensende hissederek, olmadığın bir şey olmanı isteyerek büyümenin nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirim." Ürperdi. "Üniversite, tatlım. Başıma gelen en güzel şeydi."

"Ailenle hala konuşuyorsun, değil mi?"

Owen'ın yakışıklı yüz hatlarında alışılmadık derecede çirkin bir ifade belirdi. "İstiyorum."

"Ve seni... kabul ediyorlar mı?"

"Düğünüme geldiler ama bilmiyorum, hiç doğru gelmiyor. Hala bazen gözlerinde o eski bakışla bana bakarken yakalıyorum onları. Sanki nereden geldiğimi bilmiyorlar ve gerçek Owen'ın ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyorlar."

Autumn'un kalbi göğsünün içinde sıkıştı. Kendisini her zaman Reynolds ailesine havadan atılmış gibi hissetmişti; alkolik ve baş belası bir ailedeki tek inekti ve tuhaf bir veterinerdi ama Owen'ın daha kötü şeyler yaşadığı ortadayken bunu anlatmaya hakkı olduğunu düşünmüyordu. Elini onun elinin üzerine koydu. "Gerçekten çok üzgünüm."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bu çok eski bir tarih kızım, ama teşekkürler. Bunu anlayan başka biriyle tanışmak her zaman iyidir. Ve sen anlıyorsun."

Bir an el ele tutuştular ve Owen sulu bir kahkaha attı. "Şu halimize bak, sanki genç ve seksi veterinerler değilmışiz gibi melankolik bir şekilde oturuyoruz. Hadi başka bir şeyden konuşalım."

Birer içki daha söylediler, bu sefer çaydı ve Happy Paws'ın müdavimleri ve Isabella'nın flört geçmişi hakkında dedikodu yaptılar. Autumn o kadar iyi vakit geçiriyordu ki, tam öğle yemeği için başka bir yere gitmeyi önerecekti ki onu fark etti.

Asaletle tepki vermedi. Onun yerine bir çığlık attı ve çay süzgecini devirdi.

"Sorun nedir?" Owen sordu. "Ian'ı gördün mü?"

İçgüdülerinin ne kadar doğru olduğuna hayran kalarak başını salladı. "Hayır, sadece dilimi ısırđım, Isabella'nın becerdiği teknisyen kardeş hakkında ne diyordun?"

Owen büyük bir hevesle hikâyeye geri döndü ve Sonbahar'ı Blake'e bakması için serbest bıraktı. Ev sahibi üç masa ötede oturmuş, kendi getirdiğı anlaşılan bir gazeteyi okuyordu. Farklı görünüyordu ve Autumn onu daha önce gündüz vakti hiç görmediğini fark etti. Bu hoşuna gitmişti. Ekose gömleğinden ve kalın siyah saçlarından yansıyan doğal ışık onu bir şekilde daha gerçekçi gösteriyordu. İri, katı ve insan.

Dakikalar geçti ve kız ona ne kadar bariz bir şekilde bakarsa baksın, onunla göz göze gelmeyi reddetti. Onun orada olduğunu biliyordu, bundan emindi ama yanına gelmeyecekti. Neden? Çok mu utangaçtı? Owen'la çıktıklarını mı sanıyordu? Onu nasıl bulmuştu ki?

Sonbahar onun varlığının bir tesadüf olma ihtimalini düşündü, sonra da bunu göz ardı etti. Burası milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirdi. Sadece bir aptal bunu tesadüf olarak değerlendirebilirdi. Owen'ın Facebook'ta ikisinin fotoğrafını paylaştığını hatırladı ve sırtıttı. Bu o olmalıydı. Blake'in sosyal medyası olmayabilirdi ama kesinlikle onu takip ediyordu.

Takip.

Karnı gerildi. Tabii ya. Buraya onunla konuşmaya gelmemiştir, bir görev için buradaydı. Tıpkı bir gece önce yaptığı gibi, onun fantezisini gerçekleştirmek istiyordu. İzlemek için buradaydı. Takip etmek için.

Vücudunun bu fikre tepkisi anlık oldu, amı sıkıştı ve meme uçları tahrikle diken diken oldu. Blake onu takip ediyor, izliyor, hatta belki fotoğrafını çekiyordu.

"...ve o zaman hepimiz onun şu penis sitelerinden birinde olduğunu öğrendik, hani kızların bir sanatçı tarafından eleştirilmek üzere istenmeyen penis resimleri gönderdikleri sitelerden!"

"Ciddi misin?" Autumn bunun boşluğu güzelce dolduracağını bilerek, "Cidden mi?" dedi.

"Tanrım evet, görünüşe göre Brooklyn'in her yerinde kızlara penis bombardımanı yapıyormuş ve..."

Sonraki yirmi dakika boyunca Autumn dikkatini vermeye çalıştı. Elleri titreyerek çayını yudumladı ve Owen'ı sevmesine rağmen söylediğı hiçbir şeyi duymadı. Tüm dikkati yanında oturan, gazete okuyan ve ara sıra telefonunu çıkarıp onunla oynaşan adama odaklanmıştı.

Lütfen fotoğrafımı çek, diye düşündü. Lütfen daha sonra yatakta uzanıp seninle birlikte olmamı dilediğinde bakmak için fotoğraf çek...

Sonsuza kadar olduğu yerde oturmak istiyordu ama küçük mesanesinin ve yoğun sıvı tüketiminin başka fikirleri vardı. "Sadece tuvalete gidiyorum," dedi Owen'a. "Bir saniye içinde dönerim."

"Elbette." Owen çoktan telefonuna sarılmıştı. "Tanrım, herkes çok güzel görüldüğümüzü düşünüyor. Ve daha haklı olamazlardı."

Gülümsedi ama dikkati Blake'in üzerindeydi. Onun hareketlerini izliyor muydu? İzlediğinden emindi ama bakarsa gözlerini kaçıracağını biliyordu. Bu konuda çok iyiydi. Banyoya doğru yürürken, gözünün ucuyla Blake'in telefonunun yanıp söndüğünü gördüğüne yemin edebilirdi. Kendi kendine gülümsedi.

Kafenin tuvaleti binanın arka tarafındaydı ve uzun, dar bir koridorda yürümenizi gerektiriyordu. Autumn küçük kadınlar tuvaletini kullandı ve buranın tertemiz olduğunu fark etti. Amerikalıların iyi yaptığı bir başka şey de umumi tuvaletlerin erişilebilirliği ve temizliğiydi. Ellerini yıkadı, gözlerinin aşırı parlak ve göz bebeklerinin kocaman olduğunu fark etti. Azgın, azmış ve bu yüzden daha da canlı görünüyordu.

"Sadece seni izliyor," dedi yansımasına. "Umutsuz olma, seni ucube."

Ama bu ne gözlerindeki parlaklığı ne de dudağındaki bilmiş kıvrımı söylebilirdi. Ellerini kuruladı ve dışarı çıktı. Koridor karanlıktı - birisi kafeye giden ışıkları kapatmıştı. Gözleri karanlığa alıştığında, bunu yapan kişinin hâlâ orada olduğunu gördü. Onu izliyordu. Adamın yavaş ve derin nefes alışını duyabiliyordu.

"H-merhaba," diye fısıldadı, korku ile tahrik olma hali dondurmanın dalgalanması gibi birbirine karışmıştı. "Erkekler tuvaleti aşağıda."

Sanki karanlıkta bunu yapmak son derece saçma değilmiş gibi eliyle işaret etti. Önündeki devasa şekil hiçbir şey söylemedi. Kollarını açtı ve bir adım attı, iki adım. Sonra adam tam önündeydi. Blake olduğunu biliyordu ama yine de onun parfümünü ve sıcaklığını koklamak rahatlatıcıydı. hangi deterjanı kullandıysa.

Katiller de çamaşır deterjanı kullanır, dedi kendi kendine. Ama onun Blake olduğunu biliyordu, bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi, sesi en az kadar heyecanlanmıştı.

Cevap vermedi. Bunun yerine eğildi ve kızın boynunu içine çekti. Autumn'un kollarındaki tüm tüyler havaya kalktı ve dizleri o kadar şiddetli titredi ki düşebileceğini düşündü. Karanlık koridora baktığında etrafta dolaşan müşterileri görebiliyor, hoparlörlerden çalan indie folk müziğini duyabiliyordu. Kimse Blake'le yalnız olduğunu bilmiyordu, kimse Blake'in ona tam olarak dokunmadığını bilmiyordu. Blake onun boynunu öptü ve tüyleri diken diken oldu. Artık derin ve sert nefes alıyordu ve eğer uzanıp ona dokunursa, kot pantolonunun altında taş gibi sertleşeceğini biliyordu.

"Vakit geldi mi?" diye fısıldadı.

Adam hiçbir şey söylemedi ve kızın kalbi sıkıştı. Bunun zaman olmadığını, bunun ön sevişme olduğunu anlamıştı. Adam onunla oynuyordu. Adamın elleri bileklerine dolanıp onu soğuk, açıkta duran tuğlaya sabitlediğinde son oyununun ne olduğunu merak edecek kadar ileri gitmişti.

"Blake?"

Onun başını salladığını hissetti. O zaman Blake değil, bir yabancı. İzleyen ve doğru an geldiğinde takip eden bir adam. Autumn erojen bölgelerine daha fazla kan aktığını hissetti, ta ki sadece teni karıncalanıyor, meme uçları diken diken oluyor ve ateşli, istekli bir amcığ varmış gibi hissedene kadar. Blake onu kaldırdı ve kalçalarını onunkilere bastırarak şekilde yukarı doğru bastırdı. Adam sandığı kadar sertti. Nazik bir el ağzını kapattı ve sonra sallanmaya ve itmeye başladı. Öğütmeye. Adamın bacaklarının arasındaki kotun kabarıklığı ona sürtünürken inledi. Söğüt desenli bir tayt giyiyordu ve adamın her santimini hissedebiliyordu.

Daha sert yaptı ve parmaklarını ağzına soktu, görünüşe göre onu tıkamaya kararlıydı. İyi de oldu. Eğer konuşabilseydi, yalvarırdı. Sadece çok iyi hissettiriyordu. Adamın boşluğu, sessizliği, onun üzerinde seks simülasyonu yapması, sanki o sadece onun küçük bebeğiymiş gibi. Sanki ikisine de yakında daha fazlası için geri döneceğine dair söz veriyordu. Güçlü kalçaları onunkilere karşı esnemeye devam ederken, eli üstünden aşağı uzandı ve meme uçlarını çekiştirmeye başladı. Zevk, orgazmdan önce gelen akışkan ısı ile kıvılcımlandı. Başını arkaya yatırdı ve Blake'in oynadığı yabancı mesajı hemen aldı, parmaklarının etrafında inlemesi için tenini öptü ve ısırdı. Yıldızlar toplanıyor, orgazmı - kulağa ne kadar çılgınca gelse de - artıyordu. Yabancı dişlerini kadının omzuna gömdü, siki kadının ağrıyan amcığına sertçe vuruyordu.

Gel, der gibiydi. Gel ve sonra bana ait olacaksın.

Koridorda karanlık bir şekil belirip ışığı lekelediğinde saniyeler - milisaniyeler- uzaktaydı. Muhtemelen tuvaleti kullanmak isteyen başka bir müşteriydi. Blake anında karşılık , onu ayağa kaldırdı, ondan uzaklaştı ve sanki her şey sahnelenmiş gibi ışığa doğru yürüdü.

Gerçi tuvaleti kullanan adamın ona attığı sert bakışa bakılırsa öyle olmamıştı ama Autumn bunu hiç umursamadı bile. Duvara doğru yığıldı. "Aman Tanrım..."

Bu... inanılmazdı. Tüm bu deneyim, keşfetmeyi umduğu her şeyin ötesindeydi. Hayal kırıklığına uğramıştı, bütün alt tarafı arzuyla zonkluyordu ama yabancıнын onu arzulu bırakmış olmasından da memnundu. Her neredeyse Blake'in de aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyordu. Karanlıkta kendine sarıldı, kendini sıcak ve açık hissediyordu ve... başka bir kelime, aklına gelmiyordu ama bu ona sanki altınla yıkanmış gibi hissettiriyordu.

Kadınlar tuvaletine geri döndü ve yüzüne su çarptı, bu duyguyla birkaç dakika daha baş başa kalmaya ihtiyaç duydu ve sonra kafeye geri döndü.

"Kızarmış görünüyorsun," dedi Owen otururken.

Sonbahar bir elini yanaklarına ve alınına bastırdı ve nemli tenini hissetti. "Hayır, istemiyorum."

"Ve sen uzun zamandır yoktun."

"Evet, şey... kahve, bilirsin?"

Owen ona çeliği kesebilecek kadar delici bir bakış attı. "Hızlı bir soru, biz çayımızı içerken üç masa ötede iri yarı bir canavarın oturduğunu biliyor muydunuz?"

"Um..."

"Ve siz tuvalete gittiğinizde kalktı, kahvesinin parasını ödedi ve sonra o koridorda kayboldu? Arkasından ışıkları kapattınız mı?"

"Gerçekten mi?"

"Evet ve siz dışarı çıkmadan hemen önce, tüm dünyası alt üst olmuş gibi görünerek bu binadan ayrıldı."

Autumn gülümsemesinin yüzüne yayılmasına olamadı.

Owen boğazını temizledi. "Tamam, sanırım bana şu ev sahibinden bahsetmenin zamanı geldi küçük hanım, ama önce parayı ödeyip gidelim, garson kız bana pis pis bakmaya devam ediyor."

Autumn gülümsemesini engelleyemeyerek, "Elbette," dedi. Owen'la birlikte çantalarından cüzdanlarını çıkararak ayağa kalktılar ve tezgâha doğru ilerlerken Autumn koridorda yaşadığı yıkanmış altın hissinin adını hatırladı.

El üstünde tutulmuş. El üstünde tutulduğunu hissetmişti.

BÖLÜM 8

İnsanlar gün boyunca birbirlerine DOĞRU BAKARLAR. Blake bunu unutmuştu.

Geceleri insanlar şehrin kaldırımlarında başları öne eğik bir şekilde yanından geçip gidiyordu, en fazla tehdit olup olmadığını anlamak için yan gözle bakıyorlardı. Onları kadar takip edebilecek ya da çantalarını zorla alabilecek biri. Hangisini tercih ettiğini bilmemesi onun hakkında ne söylüyordu? Büyük ölçüde görmezden gelinmek ya da kırılğan öğleden sonra ışığında açıkça kabul edilmek. Bu hafta ikinci kez oradaydı. Işıkla yıkanıyordu. İlk seferinde, Sonbahar'ı takip etme niyetiyle dışarı çıkmıştı. Şimdi ise ona bir *hediye* almak gibi saçma bir dürtüyle hareket ediyordu.

Eğer bu onun bir kadını nasıl etkileyeceği konusunda en ufak bir fikri olmadığını kanıtlamazsa, hiçbir şey kanıtlayamazdı.

Blake caddeden sapıp yan sokaktan eve doğru, sakat bacağıyla yapabildiği kadar hızlı bir şekilde ilerlerken, kendi kendini yargılama Blake'in dudağını büktü. Bir kulaklık setini paylaşan iki çocuk, yolundan çekilmek için kablo bağlantılarını kopardı. Kendini onlara dönüp bakarken bulunca şaşırdı ve keşke etraflarından dolaşsaydım diye düşündü. *Lanet* olası Autumn ve onun üzerindeki bu etkisi. Her zamanki davranışını sorgulamasına, onun bunu nasıl değerlendireceğini kendisine sormasına neden oluyordu.

Melbourne'a döner dönmez, o da normale dönecekti.

Kaldırımında kendisine doğru yürüyen biri karşıdan karşıya geçmek için yön değiştirdiğinde Blake kaşlarını çatıldığını fark etti. Her zamankinden daha da kötü.

Kötü ruh halinin neden kaynaklandığını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kahve dükkanından beri Autumn'la konuşmamıştı. Onunla kafede de konuşmamıştı. Kabul, sadece yirmi dört saat geçmişti ama iç huzurunu sağlamak için bilmesi gereken şeyler vardı. Yeterince ileri gitmiş miydi? Çok mu ileri? Kahve dükkânı ikinci randevuları sayılır mıydı, yoksa hâlâ iki daha var mıydı?

Neden en başta kendini bu şekilde ortaya atıyordu ki?

Yumuşak tenin ve kavrayan kalçaların anıları adımlarında bir aksama yarattı. Tanrım, neredeyse onu koridorda becerecekti. Ve ondan önce, onun arkadaşına gülümsemesini ve kahvesine kaşlarını çatmasını izlemek... bunun sekiz saat daha sürmesi onu yine de rahatsız etmezdi. Kadının bir içkiden nasıl bu kadar tutkuyla nefret edebildiğine ve her yudum aldığında hâlâ buruşturduğuna hayret etmişti. Kadının yarattığı eğlence ve koridordaki sıcak, ona gündüz vakti dışarıda olduğunu unutturmak gibi imkânsız bir şey yapmıştı. Tüm kahve dükkânı onun güneş ışığının etrafında dönüyordu ve kız bundan daha fazla habersiz olamazdı.

Evet. Blake'in neden kendini attığı o kadar da gizemli değildi, değil mi?

Autumn uygun bir zamanda eve gelerek akıl sağlığını daha kolay koruyabilirdi. Dün gece kendine İncil projesine odaklanmasını emretmişti. Omuzları yanana kadar barfiks çekmişti. Kahve dükkânının koridorunda onun göğüslerini nasıl avuçladığını, kulağına çıkardığı küçük sesleri hatırlayarak iki kez tempo tuttu. Kız onun gözetleme deliğinden süzülüp geçtiğinde, adam hâlâ bir yay gibi gergindi, sağduyu yüksek sesle karşı çıksa bile eski sevgilisiyle birlikte olacağından emindi. Yine de kıskançlığında sağduyuya yer yoktu. Hayır, sıcaktı ve yoğunlaşmıştı. Hem de *yeni*. Geçmişteki tek ilişkisinde hiç kıskançlık hissetmemişti. Sadece şok. İnançsızlık. Kıskançlık, ikisi arasında en az kontrol edilebilir olanı gibi görünüyordu. Uzun bir atışla.

Ian'ı gördüğünde nasıl tepki vereceğinden emin değildi ama diğer adamı her düşündüğünde göğüs kafesinde oluşan asitli yanma Blake'e bunun çirkin olacağını söylüyordu.

Binaya yaklaşırken Blake paketi diğer koluna geçirdi ve ağrıyan bacağına masaj yapmak için aşağı uzandı. Mülkü her zamanki gibi taradı, kaldırımında birinin takılıp düşebileceği ve kendisine dava açabileceği çatlaklar olup olmadığını araştırdı. Ya da caddeye bakan pencerelerden herhangi birinde şehir tarafından zorunlu tutulan metal korumaların eksik olup olmadığına baktı. Her şey her gibi görünüyordu. Bayan Zhu dördüncü kattaki pencereden çiçeklerini suluyordu. Ross pencereden eğilmiş esrar içiyordu ama Blake'i görünce hemen sakladı ve yumruğunun içine bir duman bulutu öksürdü. Blake başını salladı ve yoluna devam etti, Sonbahar'la ilişkilerinin ne durumda olduğuna dair sorulara cevap verecek durumda değildi. Ross hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama Blake'in kolunun altındaki pakete kendini beğenmiş bir havayla baktı.

Blake sinirli bir homurtuyla anahtarlarını çıkardı ve bir grup güvercin gözüne çarptığında ana kapıyı açmaya başladı. Tereddüt etti. İçlerinde Autumn'a ait olan var mıydı? Muhtemelen değildi. Bu gri ve siyah belalardan şehirde milyarlarca vardı. Yine de, sanki onu koruyorlarmış gibi Sonbahar'ın küvetinde ileri geri yürüdükleri o gülünç yolu hatırlamadan edemedi. O hafta sonu korunmaya ihtiyacı vardı, değil mi? Belki de ona biraz rahatlık bile getirmişlerdi, ne kadar iğrenç olsalar da.

"Yüce ." Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra Blake cebinden yarısı yenmiş bir yulaf ezmesi çıkardı, ufaladı ve uçan farelerin ziyafet çekmesi için yere bıraktı. Ve öyle de yaptılar, bir şeyler atıştırmak için mahalleye üşüşen tüm güvercinlere sessiz bir alarm verildi. "İğrençsiniz. Hepiniz iğrençsiniz. Bunu ilk ve son kez yapıyorum."

"Şimdi de güvercinlerle mi konuşuyorsun, dostum?" Bir el Blake'in omzuna vurdu. "Hiç karşılık veriyorlar mı?"

Soğuk Blake'in sırtından aşağı kaydı, kasları taşa dönüştü. dönmeden, adamın sesi ve omzundaki el ile ilgili her şey tanıdıktı. Son on yılda onunla tanışan insanlar bırakın sırtına tokat atmayı, ona dokunmamışlardı bile. Hayır, sadece onu *eskiden* tanıyanlar bu konuda iki kere düşünmüyordu.

Yüz hatlarını nötr tutan Blake döndüğünde Kevin Donahue'nun kendisine gülümsediğini gördü. Yüzü yaşlanmıştı. Hem de çok. Gençlik kaçmış, geride gri saçlar ve ağır yanaklarla birlikte izler bırakmıştı. Blake'in birinin görünüşünü yargılamaya hakkı olduğundan değil -kızgın Yeti estetiğiyle değil- ama her zaman bira içmekten biraz sersemlemiş görünen genç adamı hatırlayınca, Kevin'in taktığı yeni maske şok ediciydi. "Ne istiyorsun?"

"Kahretsin." Kevin biraz sendeleyerek geri çekildi, elini yaralanmış gibi göğsüne götürdü. "Çok uzun zaman oldu. Bir merhabaya ne dersin? Ya da çocuklar nasıl?"

"Çocuklar mı?" Blake, aptal güvercinleri beslemek için durduğu ya da gün boyunca dışarı çıktığı için kendine lanet ederek tekrarlardı. "Sen mi?"

Kevin dört parmağını kaldırdı. "Bütün kızlar. Günahlarımın bedelini ödüyorum, B- Money. Yıllardır boş bir hafta sonu geçirmedi. Hep dans dersleri ve saç aksesuarları için kavgalar." İç çekişi uzun ve acınasıydı. "Fransız örgüleri hakkında çok şey biliyorum, dostum."

Sessizlik havada asılı kaldı. Blake bunu doldurması gerektiğini fark etti. Rockaway Beach'te birlikte büyüdüleri Kevin'in karısı Elaine'i sordu. Tanrım, Rockaway'de herkes birlikte büyüdü, birbirine çok yakındı. Queens'in bir tarafında okyanus, diğer tarafında körfez olan bir şeridi. Yazlar tahta kaldırımında, gidonuna tünemiş bir arkadaşla sokakta bisiklet sürerek, ¹¹⁶. Cadde'deki Ciro'dan dilim almak için para biriktirerek geçirdi. Her evde bir polis ya da itfaiyeci yaşardı. Eğer iki görev kolundan birine katılmadıysanız, Blake'in babası gibi başka bir sendikanın üyesiydiniz.

Michael Munroe emekli olup Blake'in annesini Florida'nın güvenli siteleri götürmeden önce madenciydi. Bir sandhog-şehrin altında tüneller inşa eden adamlara verilen lakap. Kirli, tehlikeli bir işti ama iyi para kazandırıyor. Blake bilirdi, kazadan önce kendisi de öyleydi.

Belli ki Blake konuşmanın uzamasına izin vermişti, çünkü Kevin araya girerek binayı işaret etti. "Demek burası, ha? Buranın sahibi siz misiniz?"

Blake bir kez başını salladı.

Kevin'in yanaklarında kırmızı bir renk belirdi. "Daha önce de geçmiştim ama beni görmek isteyeceğinden emin değildim." Kaşları birbirine yaklaştı. "Görünüşe göre haklıymışım."

"Öyle görünüyor."

Kevin sert bir kahkaha attı. "Hâlâ kör bir orospu çocuğu. Hiç değişmemişsin."

Sabırsızlık Blake'i dürttü. "Bana hâlâ burada ne aradığınızı söylemediniz."

"Elaine kızları bir gösteriye götürdü. Aslan Kral. Lanet şey boyunca horlayacağım için fazladan bilet vermek istemedim."

Yirmili yaşlarındaki Kevin'in çok fazla şarap içtikten sonra kumların üzerinde uyukladığı bir an Blake'i hazırlıksız yakaladı. Bu anıdan hoşlanmamıştı. O zamanlar için nostaljik hissetmesine neden olan hiçbir şeyden hoşlanmamıştı. O kadar çok şeyin yalan olduğu ortaya çıkmıştı ki.

"Ben de yürüyüşe çıktım, bira aldım. Sonunda kendimi burada buldum," diye bitirdi Kevin, ne yapacağını şaşırmış gibiydi. "Hâlâ bazen senin hakkında konuşuyoruz. Acaba her şey daha farklı olabilir miydi? Hepimizin kendi sorunları var,

Adamım. Ben biraz sarhoşum. Elaine sır tutamaz. Tommy bir iğne ucu kadar ahlakı olan bir zampara. Sen sadece herkesi aptal yerine koymak için ağzını açıyorsun. Ama iyi kötü arkadaşlık ve geri kalanımız hâlâ arkadaşız."

Blake iç çekti. "Bunun için zamanım yok."

"Siktir git Munroe. Zaman yarat."

Binaya girip Kevin'i kaldırımda bırakmaya niyetli olan Blake, anahtar kilidin yarısındanayken kendini durmuş buldu. "Jodie'den bahsettiğini duymadım," dedi başını eğerek geri dönerken. "Neden?"

Kevin ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırdı. "Eğer fark etmediysen, bu buluşma pek de iyi gitmiyor. Senin için hassas bir nokta olduğunu bildiğim için bunu karıştırmak istemedim."

"Aslında öyle değil," diye açıkladı Blake. Kevin şimdiden yenilmiş gibi görünmeye başlamıştı ve Blake bunun yarattığı suçluluk duygusunu tokatlayarak uzaklaştırdı. Kevin'in yüz ifadesini çok iyi tanıyordu. *İşte Blake hepimizi susturmaya geliyor. Bizi susturmak için.*

"Bu başka bir hayat önce oldu. Ve bana hepinizi geride bırakmam için bir bahane verdi."

Belki de Blake'in son kısmı kendi iradesi dışında eklemesine neden olan küçük suçluluk duygusuydu. "Ben her zaman tuhaf biriydim, arka planda takılıp herkesi rahatsız ederdim. Jodie'yle olanlar dışarı çıkmamı kolaylaştırdı. *Şimdi* benden ne istiyorsun?"

Blake'in patlaması karşısında hazırlıksız yakalanan Kevin, Blake omuzlarını kaldırıp binaya girerken ağzı açık kalmıştı. Ama kapı kapanmadan Kevin kapıyı yakaladı ve Blake'in arkasından kapı aralığından içeri daldı. "Biliyor musun Munroe? Kafan kışına o kadar girmiş ki göbek deliğinden dışarısını görebiliyorsun."

Blake yürümeye devam etti. "Bunu Elaine'den almışsın."

"Bunu görüyor musun? İşte bu yüzden arkadaş kalıyoruz." Blake'in apartman kapısının önünde durdular, Kevin parmağıyla havayı işaret etti. "Çünkü birbirimizi herkesten daha iyi tanıyoruz, çoğunlukla kötü şeyler olsa bile. Tommy'yi bir çift naylon çorapla mastürbasyon yaparken yakaladığımız zamanki gibi."

"Tanrım, bunu unutmayı başarmıştım."

"Evet. Eee?" Kevin ağzı bir gülümsemeye dönüşerek konuştu. "Şanslısın."

Eski dostunun gülümsemesi *saldırgandı*. Sinirleri bıçak gibi derisinin altına kaymıştı. "Biliyordunuz. Hepiniz Jodie'nin ne yaptığını biliyordunuz ve hiçbir şey söylemediniz."

Blake, Kevin'in üzgün ifadesini görmezden gelerek anahtarlarını çıkardı ve kilide soktu. "Arkadaşlık buysa, sende kalsın."

Binanın ön kapısının açılıp kapandığını duyduğunda Blake'in ayaklarından biri dairesinin içindeydi. Kevin'in omzunun üzerinden baktı ve Autumn'un içeri girdiğini gördü, güneş ışığı sarışın başının üzerinde bir hale oluşturuyordu. Lanet olsun. O kadar güzeldi ki. Onu görünce durakladı, kulaklıklarından birini çıkardı, ela yeşili gözleri merakla bakıyordu. Siyah pantolonu ve dar, beyaz düğmeli bluzuyla kırmızı elbiseli kızdan farklı görünüyordu ama yine de kendisiydi. Acı verici, zarif bir şekilde kendisiydi. Yine de Kevin sanki artık yalnız olmadıklarını bilmiyormuş ya da umursamıyormuş gibi dönüp yeni gelen kişiye bakmadı. "Blake, anlamalısın..."

Paniğe kapılan Blake başını çıkışa doğru salladı. "Bu çok iç açıcıydı ama artık gitme vaktiniz geldi."

Ama Kevin'in hâlâ son söylediği şeye takılı kaldığı belliydi. *Biliyordunuz. Hepiniz Jodie'nin ne yaptığını biliyordunuz ve hiçbir şey söylemediniz.* "Genç ve aptaldık, tamam mı? Bir şeyler yaptık ve bir şeyler biliyorduk... sonuçlarını anlamadan. Özür dilerim."

"Özür dilemeni istemedim," dedi Blake, sesi alçak ve gergindi. "İstemiyorum da."

"Zaten bir tane var," Kevin'in elleri kalçalarına gitti, sonra düştü. "Bak. Blok partisini yapıyoruz - her zaman olduğu gibi aynı tarihte. ¹²⁴. sahil bloğunda. Sen de gelmelisin."

Blake'in dikkatini posta kutularının arasına karışmaya çalışan Autumn'dan ayırmaktan başka çaresi yoktu. "Ciddi olamazsın."

"Seni orada istiyorum." Kevin kapıya doğru geri çekildi. "Bunu kabullen."

Kevin gitmek için döndü ve sonunda Autumn'u gördü, ama o Blake merakla, yanaklarındaki yüksek renge rağmen. Ve Blake'in, Kevin'in Blake ile Autumn arasında yavaş yavaş bilmiş bir bakış attığını fark etmesi bir anını aldı... çünkü Blake de ona bakmaktan kendini alamıyordu. Ne kadarını duymuştu ki?

Uzun zaman önce kapattığını sandığı yaralar açıldı. Bastırılmış anılar yüzeye çıkıyordu. Biri onu görmeye nasıl cüret edebilirdi?

Özellikle de Autumn. Ona güç istemek, korkacak birini bulmak için gelmişti ama Autumn şu anda onun hayalindeki canavardan çok uzakta hissediyordu ve bu onu kızdırıyordu çünkü sunabileceği tek şey buydu. Geçmişle yüzleşmek onun dikkatli kontrolünü elinden almıştı. Bu kabul edilemezdi.

Kevin çıktı, kapı arkasından kapandı ve fuayeyi sessiz bıraktı. Tek, sessiz halojen dışında loştu. Autumn'un temkinli ifadesi Blake'e acısının yüzünden okunduğunu gösteriyordu. İçindeki kontrolü geri alma açlığı cızırdayarak ne yapacağına karar verdi. Parmağını Sonbahar'a doğru uzattı. "Gidelim sarışın."

Adımları tereddütlüydü ama yaklaştığında Blake gözbebeklerinin büyüdüğünü, nabzının boynunun dibinde tik-tak attığını görebiliyordu. "Kimdi o?"

Konuşmaya kulak misafiri olduğu için Autumn'a karşı duyduğu yersiz kızgınlığa rağmen Blake, Autumn'un ona vereceği şeyi istediğinden emin olacak kadar kendini tutabiliyordu. "Eğer içeri gelirsen, soruları ben soracağım."

Bir elini kızın pürüzsüz köprücük kemiğinin üzerinden geçirip gevşekçe boynuna doladı ve kızın ağzı açıldığında bir hırıltıyı bastırdı. "Dün gece neredeydin? Oradan başlayalım."

Autumn'un sırtı kamburlaştı, göz kapakları çırpındı. Bu hoşuna gitmişti. Belki de onun sahipleniciliğinin oyunun bir parçası olduğunu düşünmüştü. Ama değildi. "Acil bir iş. Bir köpek kafasını aile boyu bir simit küvetine sıkıştırdı ve Owen onu çıkarmasına yardım etmemi istedi." Blake, Autumn'un gergin bir dille dudaklarını ıslatmasını izlerken rahatlamıştı. *Sadece işte.* "İçeri girirsem, bu sefer senin için bir şey yapmama izin verecek misin?"

"Bu bir şart mı?"

"Daha çok bir rica," diye fısıldadı. "Adil olmak adına."

Hayır, kahretsin. Onun sevimli olmasını istemiyordu. Göğsünün o bölgesinde bir gerilme hissi yarattı ve son yirmi dakika içinde olan her şeyin üzerine şimdi bu çok fazlaydı. O kadar uzun süre kendini kapatmış, hiçbir şey hissetmemiş, hiçbir şeyi riske atmamıştı. Ama şu anda tek istediği ödülken, çok fazla şey hissetme riski çok yüksek görünüyordu. Kendini bırakmak ve unutmak.

Hareket eden asansörün sesi, sadece Autumn'un onu sokabileceği trans halini delip geçti ve eli hala boğazındayken onu daireye yönlendirdi. Autumn'un nabızı avucunun içinde çılğınca atmaya başladı.

eşığı geçtikleri anda. Blake bunu anlayabiliyordu. Aleti doksan derecelik bir açıda ve teni onunla temas etmek için yalvarıyordu.

Oturma odasında durdular, Blake arkasından dolanırken Autumn titriyordu, paketi sehpanın üzerine bırakıp bir elini muhteşem kalçasında gezdirdi ve bir yanağını kaba bir şekilde sıktı. "Bu sefer beni boşaltmak istiyorsun, doğru mu?"

"Evet." Titrek bir nefes. İki. "Lütfen."

Lanet olsun, Blake'in bir yanı onu öpmek, diz çökene kadar nazıkçe itmek ve onu emerken övmek istiyordu, sırf bu kadar cesur olduğu ve beslenme saatinde aslanın inine girdiği için. Ama bu yanı, ona hükmeden kişi olarak kendini yeniden ortaya koyma ihtiyacı tarafından cüceleştirildi. Zaten onun istediği de buydu. Saçma sapan komplikasyonlar istemiyordu. Kasasının açılmasını istiyordu ve o da şifrenin kendisinde olduğunu biliyordu.

Dişlerini boynunun kenarında gezdirirken Autumn'un titrediğini hissetmek, nefesinin kesilmesini dinlemek biraz *fazla* iyi hissettirmiş olabilirdi. Evet, fazla iyi hissettirmişti çünkü bugün ondan aldığı et parçasını on katıyla geri verecekti. Çok iyi çünkü Blake Autumn'u bu amaç için kullanacaktı... ama başı gücünü kaybedip sola düşerek ona ziyafet çekmesine izin verdiğinde, kendini nasıl durdurabilirdi?

"Gelecek ay kirayı geciktireceğini söylemeye mi geldin? Yine mi?" Blake teklifini inceliyormuş gibi çenesini yukarı ve yana eğerek sordu. "Belki de buraya bana bu küçük ağzınla ödeme yapmaya geldin."

Oyun bir anda yön değiştirdi ve Blake frene basmadı. Yapamazdı. Autumn bir motel yatağı gibi titrerken, gözleri devam etme izniyle parlarken olmazdı. İçgüdülerinin onu ele geçirmesine izin vermek. "Bir dahaki sefere parayı alacağıma söz veriyorum ama..."

"Ama?" Blake T harfine sertçe vurdu, başparmağını Autumn'un dudaklarına bastırıp daha da derine kaydırırken dişlerini hecenin etrafına geçirdi. "Ama bu sefer sunabileceğin tek şey sikimi sokmak için ıslak bir yer mi?"

Ayaklarının üzerinde sallanırken bile başını güçlü bir şekilde sallıyordu.

"Peki, devam et. Beni ikna et." Blake boştaki eliyle kızın saçlarını topladı, yumruğunun etrafında döndürdü ve başını geriye doğru çekti. "Tanrı biliyor ya, çok güzel bir ağzın var. Geri kalan her şeyinle uyumlu..."

Çıplak dişlerini kızın kulağına bastırdı. "Ve ikimiz de biliyoruz geri *izliyor*. Çok yakın. Özellikle de bana bir gösteri yaptığınızda,

dar kışınla merdivenlerden çıkarken. Binanın küçük sarışını. Öyle değil mi?"

Blake onun içindeki beklentinin kendisini sıkıca çektiğini hissetti. Kadın nefesini tutmakla, adamın başparmağının etrafında kocaman yudumlar almak arasında gidip geliyordu. Adam parmağını, kızın "Öyle olmak istemiyorum," yetecek kadar uzun bir süre dışarı kaydırdı.

"Ne yaptığını çok iyi biliyorsun." Başparmağı bir kez daha yuvasına gömüldü. "Şimdi bana ağzının horozumun etrafında ne yapacağını göster."

Autumn iniltili emişlerle başparmağını çekmeye başladığında şaka Blake'in üzerindeydi, kirpikleri yanaklarında keskin, siyah desenler oluşturuyordu. Saçlarını hâlâ sol yumruğuyla tutan Blake, kızın boğazı ortaya çıkana kadar çekti; başparmağını emmek için gösterdiği hevesli çabayla birlikte narin kaslar da hareket ediyordu. Ve dilini, zamanı durduramayacağı gibi, o değişen kasları yıkamaktan ve okşamaktan da alıkoyamıyordu.

"Aferin kızıma," diye homurdandı Blake, başparmağını kızın ağzından çıkarırken. "Dizlerinden bu kadar sert emebilir misin?"

"Evet."

"Anlaştık o zaman." Onu diz çökme pozisyonuna getirdi, beklenti sıcak ve keskin bir şekilde içini yalıyordu. Blake'in bu kadar tahrik olmasının nedeni kesinlikle Sonbahar'dı, ama binaya taşındığından beri çoğunlukla bekâr kalması muhtemelen sabrına yardımcı olmamıştı. Onu yere itip ağzını ahlaksız bir hayvan gibi kullanmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. "Gelecek ay kira yok, sarışın. Sadece güzel pembe ağzını kişisel olarak kullanacağım."

Pantolonunun fermuarını açarken elleri titriyordu. "Teşekkür , Mr. Munroe."

"Beni dudaklarının arasına al ve bunu tekrar söyle."

Autumn sarsılana kadar, onun sikini ilk kez gördüğünü unutmuştu. Elleri ne yapacağından emin değil gibiydi, çenesi yere doğru düştü. "Oh... Burada bir çeşit oyun planı yapmam gerekebilir. Belki bölümler halinde halledebilirim ya da aynı anda hem ellerimi hem de göğüslerimi sokabilirim?"

Sevimli komedyen Autumn'un paylaştıkları fantezinin içinden bakışı göğsüne saplanan bir dal gibiydi ama Blake onu dizlerinden kaldırıp kucaklamamak ve tatmin bulmak için ihtiyaç duyduğu bu sahneyi sona erdirmemek için kendini bunu görmezden gelmeye zorladı. Ona geri dönmek için vermesi gereken tatmin.

Kontrol. "Hepsini alacaksın." Blake sikini yumrukladı ve dudaklarının arasından geçirdi, birkaç santim inanılmaz nemli sıcaklığa gömüldükten sonra durdu. "Em onu. Yoksa sen de herkes gibi kirayı ödersin."

Göz kapakları düştü, ama tekrar kalktıklarında, inanılmaz ela yeşili sırlanmıştı ve ona hizmet etmeye başladı. *Aman Tanrım*. Blake bunu yüksek sesle söylemiş olmalıydı. Buraya taşındığından beri deli gibi aşık olduğu bu muhteşem yaratık dizlerinin üzerine çökmüş onun aletini emiyordu... ve buna bayılıyordu. Birçok yönden kibirli bir adam olduğunu biliyordu ama kızın dudaklarının aletinin etrafında gerilmesi ve nefes alış verişindeki küçük kesilmeler onu alçaltmadıysa ne olaydı. Güven buydu. Kendisinin iki katı büyüklüğünde, narin ve savunmasız bir adamın önünde diz çöküyor ve ağzını bir kurban gibi sunuyordu.

Blake'in kalbi, kuşların kapıya çarpması gibi kaburgalarına çarpıyordu. Tanrım, onu kanepeye yatırıp becermek istiyordu. İş gömleğini yırtıp açmak, böylece dilini onun çıkık meme uçlarına dolamak ve çığlık atana kadar emmek istiyordu. Aletinin büyüklüğü onu şok etmişti. Bu biraz sızlanacağı ve yavaş başlaması için yalvaracağı anlamına mı geliyordu? Bunu yapabilecek miydi? Yoksa kontrolünü kaybedip, çığlıklarını yakalamak için ağzını kullanarak, kendini tutamadan amına mı girecekti?

Bu kıza ihtiyacım var. Ona başka hiçbir şeye olmadığı kadar ihtiyacım var.

Autumn'un gözlerini kaçırana kadar başının arkaya eğik, ağzının açık, kalçalarının öne doğru yuvarlanmış olduğunu fark etmedi. Hemen onları aradı, şehvetli ama meraklı buldu. Biraz da şefkatli. Kalbi tekledi, sıcaklık ensesini yırttı. Açık yaraları görünüyor muydu?

Hayır. Hayır, siktir et. Blake onun sempatik olmasını istemiyordu. Bırakın Autumn'unkini, *kimsenin* sempatisini bile istemiyordu. O anın içinde kaybolmasını istiyordu. Tek bir zayıflığını değil, güçlü yanlarını görmesini istiyordu. İhtiyacı olan şey buydu, değil mi?

Ona ters ters baktı. "Buna alışmak için yeterince zamanın oldu. İyi bir kız gibi biraz daha al."

Panik gözlerinde parladı, ama iki elini de onun tabanına sardı ve biraz boğulacak şekilde bir inç daha aşağı indi. *Fuuuuuck* mükemmel hissettirdi. O mükemmeldi. İç uyluk kasları zıpladı ve esnedi, omurgasının tabanı sıkışmaya başladı. "Daha sert em, sarışın. İşimi bitir ki kendime gelebileyim. Sonra her şeye yeniden başlarız."

Autumn'un elleri durakladı, vücudu gerildi.

Yüzünün yan tarafını avuçladı. "Gitmene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Göğsü inip kalkmaya başladı. Hızlı. Çok hızlı.

"Senin gibi genç ve tatlı bir kızın, sakso çekmede ne kadar iyi olduğunu bildiğim için çıkıp gitmesine izin vereceğimi mi sandın? Bu işler böyle yürümez." Blake elini kızın başının arkasına doğru kaydırды, sarışının tellerini parmaklarının etrafına doladı ve kabaca kızın ağzına soktu. Daha derine. Daha sert. Güç, dizlerini yerde birkaç santim geriye doğru itti. "Orası artık benim ağzım. Onu tutuyorum. *İşime* yarıyor. Gelecek hafta bu saatlerde onu o kadar çok sikmiş olacağım ki, tüm binanın kirasını iki kez ödemiş olacaksın."

Autumn inledi, kalçaları huzursuzdu. Buna bayılmıştı. Tanrım, o da bunu seviyordu. Adamın eti ağzına girerken azmasını seyretmeye bayılıyordu. Ve tam da aklını daha fazla başından alamayacağını düşündüğü anda, kız daha da yaklaştı ve ona tapınmaya başladı. Artık gözlerinde hiç sempati yoktu. Kesinlikle hayır. Onu boşaltmak istiyordu. Tadına bakmak istiyordu. Elleri, her geçen saniye daha da eminleşen beceriksiz kıvrımlarla onu kaldırıyordu, muhtemelen Blake camı kıracak kadar yüksek sesle inlediği için.

"Şimdi ellerini kullanmanın tadını çıkar, küçük sarışın kız. Onlara her zaman sahip olamayacaksın. Üzerinde adın yazan bir ipim var."

İnleyerek, sanki bunu yapması gerektiğinden emin değilmiş gibi tereddütlü bir el ile taşaklarını avuçladı... ve bariz bir sinirle ona baktığında, boğazında bir yumru oluştu. "Beni incitmek için yapabileceğin tek şey durmak," homurdandı ve oyunu bir anda bıraktı. Ondan başka bir şey görmüyordu. "Beni o kadar iyi hissettiriyorsun ki, buna zar zor dayanabiliyorum."

Blake kendi sözlerini ancak olaydan sonra anlayabildi. Ve onun tepkisinin mizah ya da karakterini bozduğu için hayal kırıklığı olmasını bekliyordu. Bir milyon yıl geçse de kızın yüz hatlarına yayılan o soluksuz güveni beklemiyordu. Ya da bunu takip eden sert emmeyi, ağzının fantastik bir pembe bulanıklık içinde sikişinin üzerinde aşağı yukarı sallanmasını, elinin taşaklarına masaj yapmasını.

"Daha sert," diye boğuldu Blake, kalçalarını ileri doğru iterek kusursuz bir ritimle ağzıyla buluştu. Boğazında bir kükreme oluştu. "*Daha sert.* O küçük tatlı boğazından aşağı üfleyeceğim."

Autumn onu derinlere çekti ve mırıldandı, bu titreşim sikini salladı ve taşaklarına şok dalgaları gönderdi. Tüm vücuduna.

"Oh, Tanrım. *Siktir.*" Blake'in ciğerleri sıkışmış, fokur fokur kaynayan sıcak dölleri sikine o kadar hızlı tırmanmıştı ki, Autumn'un ağzı hâlâ kucağındayken ayağa kalktı. Geriye çekilip bir kez daha derinlere dalma gücünü kendinde nasıl bulduğunu bilmiyordu, tek bildiği mükemmelliğin bitmesini istemediğiydi. Daha önce hiç böyle bir zevk almamıştı. İliklerine kadar işliyor ve kan hücrelerini futbol topu gibi zıplatıyordu.

Ayakta durmak zorlaştı, özellikle de Autumn bir patlamayla sikini bıraktığında ve elinin pantolonunun içinde olduğunu görmek için aşağı baktığında, yüzü kalkık ve zevk doluydu. Ön kolu boşalmadan önce sadece iki kez hareket etti, minyon vücudu titriyordu, sert bir inilti apartmanda yankılandı. Onu orgazmın sancıları içinde izlemek Blake'in sikini bir kez daha sıvılaştırdı ve elinde olmadan yarı sert sikini kaldırarak Sonbahar'a yaklaştı ve sikini onun dudaklarına bıraktı.

Benimkini.

Benimkini.

Bir süre öyle kaldılar, nefeslerini tuttular. Blake sikini kaldırıp Autumn ağzını silerken kendine bir şeyler yapmasını emretti. Sevgiliniz oturma odanızın zemininde yığılıp kaldığında bir şeyler yapılmalıydı. Ama aklına gelen tüm seçenekler kulağa yanlış geliyordu. *Ona sarılmak.* Bunu ister miydi?

Ona gülümsemek. Nasıl yapacağından emin değildi.

Konuş onunla. Ne hakkında?

"Dışarıdaki güvercinleri besledim." Siktiğimin salağı.

Sonbahar'ın dudaklarının bir ucu yavaşça kalktı. "Onları beslemek güvercinleri etkinleştirmek için bir geçit. Bir sonraki durak, tam güvercin iyileştirme."

Blake alay etti. Bir an kendisiyle boğuştuktan sonra ellerini Autumn'un koltuk altlarından geçirerek onu ayağa kaldırdı ve hemen bir adım geri çekildi. "Nefesini tutma, Fun-Size. Onlara bunun tek seferlik bir şey olduğunu söyledim."

Gözle görülür bir şekilde yumuşadı, gözleri parladı ve dudakları dolgunlaştı ama bundan ne anlam çıkarması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ona güvercinlerden onu memnun etmek için bahsetmemişti. Söylemiş miydi? Blake boğazını temizledi. "Peki o zaman."

"Peki o zaman." Gömleğinin kolunu kıvırdı, sonra bileğine doğru geri itti. "Ben... koridordaki o adamla konuşmanıza kulak misafiri olmak istememiştim ama kazara, kulak misafiri olmadan bir şeyler duymuş olabileceğime göre, o adam arkadaşın mıydı?"

"Hayır," diye tersledi Blake, derisinin altındaki o sıcak gelgit bir derece yükselmişti. Buraya nasıl geri dönmüşlerdi? "Bırakalım bu konuyu."

Autumn'un çenesi kalktı; bu onun hoşuna giden yeni bir cesaret gösterisiydi, çünkü bu ondan korkmadığı anlamına geliyordu. Ama yine de buna içerledi çünkü bunu sormasını istemiyordu.

"Seninle Ian hakkında konuştum," dedi. "Sadece düşündüm-" "Ne düşündün?"

Blake onun kaba ve kırılğan sesini duyabiliyordu ama yapacak bir şey yoktu. Autumn'un geri çekilme şeklinden nefret etse de, henüz ona sarılmanın doğru olup olmadığına karar vermemişken aralarına mesafe koyuyordu. Geçmiş bugün onu bir kez kı ından ısırmıştı bile. On yıl boyunca bastırđıđı ihanet ve şokun acısı şaşırtıcı derecede tazeydi ve Autumn'un bunların *hiçbirini* bilmesini istemiyordu. Arkadaşlarının haberi olduğu halde nişanlısı tarafından aldatılmak. Bunu, bir sakatlık nedeniyle alışılmadık derecede savunmasız bir durumdayken, seçtiği kariyer -babasının devrettiği kariyer-paramparça olmuşken öğrenmek. Bunlar, onun kendisi hakkında bildiklerine dayanamayacağı aşağılamalardı.

Bu, ondan ne kadar daha iyi bir insan olduğunun bir kanıtıydı. Çünkü onun ağzını bir vahşi gibi sikmiş, sonra da iki kez terslemiş olmasına rağmen, uzanıp elini onun koluna koydu. "Bilmiyorum. *Düşündüm* ki... arkadaş olabiliriz. İkimizin de arkadaşı olmadığına göre?"

Blake yumruk büyüklüğünde bir şey yuttu, göğsündeki organ davul gibi gerildi. En  irkin olduğu anda ona yöneltilen o tatlı jest? Bu hayatta bir kez olacak bir şeydi. Bir daha asla olmayacaktı -özellikle de Autumn gibi bir melekten- ve buna bir cankurtaran halatı gibi tutunması gerekiyordu. *Ama o gidiyor. Gidecek.*

Bu hatırlatma kalan sigortalarını da attırdı ve tüm duyarlılığını yok etti. Bu bir kapı  arpmasıydı. Ruhuna daha fazla zarar gelmesini engellemenin bir yoluydu. Bu kızın teklifini kabul etmek, şefkatini içine çekmek ve ona geçmişindeki berbat şeyleri anlatmak... sonra da onun Melbourne'a giden bir uçağa binmesini izlemek mi? Hayır. Bu hayatta değil. Arkadaşlık  yle bir şeydi ki

Geldi ve gitti ve her şey söylendiğinde ve yapıldığında onu yalnızlığa terk etti. Bu da farklı olmayacaktı.

"Bir arkadaşına ihtiyacım ya da isteğim yok, sarışın." Kendinden nefret eden ama yine de frenleri boşalmış bir tren gibi son sürat ilerleyen Blake uzanıp onun çenesini kavradı. "Dizlerinin üzerindeyken senden istediğim her şeyi bana verdin."

Autumn elini adamın kolundan çekti, yüzü solgunlaştı. "Vay canına. Siktir git," diye nefes aldı ve kapıya doğru döndü. Kapının çerçevesi içinde duraklayan Blake onun üzgün olduğunu görebiliyordu ama yine de düzgün bir veda cümlesi kurmaya çalışıyordu. "Muhtemelen... güvercinleri *zehirledin*, tam bir pisliksin." Arkasını döndü. "Bu iş bitti."

"Sonbahar," diye homurdandı.

Blake ne söyleyeceğini bilmiyordu. *Affet beni. Özür dilerim. İnsanların burada kalmasını, hatta benden hoşlanmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum, bu yüzden sen ortaya çıkıp her şeyi aydınlatmadan çok önce denemeyi bıraktım.* Belki de sehpanın üzerindeki paketi ona uzatacaktı. Ama onu görmezden geldi, kapıyı arkasından çarparken menteşeleri takırdadı.

Ve Blake hiç bu kadar boş hissetmemişti.

BÖLÜM 9

EN KÖTÜ KISMI ise yalan söylemesiydi. Blake'le üçüncü türden karşılaşmasını takip eden uykusuz sinirli saatlerde Autumn, büyük boy ev sahibinin onu sadece dizlerinin üzerinde istediği konusunda yalan söylediğini fark etti. Eğer yaşlı dostum kayıtsız şartsız bir ilişki istiyorsa, üç eyaletteki herhangi bir bekârlar barına girip istediğini seçebilirdi. New York'un bekâr kadınları onun uzun boylu, ateşli, paralı kıcını bomba köpekleri gibi koklayacaklardı, ama bir porno yıldızını bile güvensiz kılacak bir sık mı? Unut gitsin.

Hayır, ondan başka bir şey istiyordu. Bu onun bir pislik olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Aslında daha da kötüleştirdi, çünkü sıradan seksi es geçen, *"Sonbaharda üç kez çıkmalıyız!"* diyen oydu. *Bana güvenmelisin! Eski sevgilin gibi delik deşik bir pislik değilim! Ben süper iyiyim!"*

"Her neyse," diye mırıldandı Autumn nefesinin altında. "Erkekler. Onlarla birlikte yaşayamam, hepsini güneşe fırlatamam. İşe yaramazlar."

"Bir şey mi dediniz?" Pauline'in her zamanki neşeli ifadesi çizildi ve bakışları kliniğin kapısına yöneldi.

"Hayır," dedi Autumn çabucak. "Sadece kendi kendime konuşuyorum. Deliliğin ilk belirtisi, biliyorum ama eminim hastanın umurunda değildir."

İncelemekte olduğu tekiri kabarık yanları boyunca okşadı. "Senin için sakıncası yok, değil mi Malefiz?"

Pauline küçük bir kahkaha attı. "Eminim öyle değildir, ama iyi olduğuna emin misin tatlım?"

Autumn endişesi için onu suçlamadı. Amcık ev sahibinin kendisini içine sikini soktuğun şişme kadın bebeklerden birine benzetmesinden sonra uyuyamamış, bütün gece Arkham Asylum oynamış ve vardiyasından otuz dakika önce kanepesinde uyandığında kızarmış göt gibi görünüyordu. Hasarla buz gibi bir duş ve bolca yeşil kapatıcı sürerek mücadele etmeye çalışmıştı ama yine de göt gibi görünüyordu.

Daha da kötüsü, klinik tamamen doluydu ve her on beş dakikada bir, birilerinin sevgili aile hayvanlarını iyileştirmesini talep etmek için gelenler oluyordu. Saatlerdir bir şey yememişti.

su yudumlamak için. Normalde bu, zihnini sorunlarından uzak tutabilirdi ama Blake'le ilgili anılar dikkatinin dağılmasına izin vermiyor gibiydi. Dışarı çıkarken ona atabileceği daha iyi laflar bulamadığında, boğazından aşağı inerken Blake'in nasıl göründüğünü hatırlıyordu.

Hiçbir zaman dünyanın en büyük oral seks hayranı olmamıştı. Bunu yapmıştı, çünkü ağzına alınmak istiyorsan yapacağın şey buydu; horoz temsili olmadan am vergisi olmazdı ve tüm bunlar. Yine de Blake'in önünde diz çöktüğünde heyecandan titriyordu. *Titriyordu.*

Onun üzerinde dururken çok güzel görünüyordu; kalın kaşları birbirine kenetlenmiş, dişleri hem korkutucu hem de bir şekilde savunmasız bir hırıltıyla açılmıştı, güçlü bir adam zevkten alçalmıştı. Ondan yaklaşık altı saniye sonra boşalmıştı ve bu anı o zamandan beri onu delicesine azdırıyordu. Yine de dün gece bu konuda bir şey yapmayı reddetmişti, Blake'in yazlık slam-parçası olmayı reddedemezdi ve hemen ardından onun için kendini anlamsızca becermeye geri dönemezdi. Bir kızın kendine *biraz* saygısı olmalıydı.

"Akşam için bir şey hazırladın mı?" Pauline açıkça onu farkındalık alanına geri getirmeye çalışarak sordu.

Autumn meslektaşına muhtemelen daha fazla güvercin kurtaracağını ya da Blake hakkında bir seks karikatürü çizip sonra da onu ateşe vereceğini söylememeye karar verdi. "Ailemle Skype görüşmesi yapmam gerekiyor. Bugün annemin elli beşinci doğum günü."

Uykusuz beynini zorlayacak bir görev daha. Annesini tanıdığından, sohbet "*doğum günün kutlu olsun anne, herkes sana ne aldı? "dan "Ian nasıl? "a doğru* akacaktı. *Evlenme teklif etti mi? İkiniz eve geliyor musunuz?"* ve sonra yalan söylemek ya da şöyle bir şey söylemek zorunda kalacaktı, "*hayır anne, beni aldattığı için onu kovduğumdan beri Ian'dan haber almadım, ama ev sahibimle niş cinsel kaçırma fantezilerimi gerçekleştirdiğimi bilmekten mutlu olacaksın. En azından o kendini devasa bir pislik olarak gösterene kadar öyleydim.*

Yeesh.

Ian'dan ayrılma olayı ilk gerçekleştiğinde yara bandını yırtıp atmalıydı ama ailesi bunu kolaylaştırmadı. O onların tek kızıydı ve kendileriyle gurur duymasını istemedikleri zamanlarda ona vitraymış gibi davranıyorlardı. Üç erkek kardeşinin de tutuklanmış ve birinin hapis yatmış olmasına aldırmadan, onlara New York'ta yalnız yaşadığını söylerse, dehşete düşeceklerdi. Kim gidecekti

onu silahlardan, çete şiddetinden ve NYC'de gerçekleştiğini hayal ettikleri Hollywood'dan ilham alan diğer tüm sorunlardan korumak için?

Annesi de bariz bir şekilde ifade edecekti; Ian'ın hayali onu orada , neden çalışma vizesi formunu yırtıp atmasın, eve amcasının işini satın almasındı?

"Köpek lorazepamimiz kalmamış," dedi kapıdan yüksek bir ses. "Bir sipariş verdim ama yarına kadar gelmeyecek. Manhattan'ın endişeli köpekleri bunun yerine papatya çayı içmek ya da sinirlendiklerinde küçük bir mantra söylemek zorunda kalacaklar."

Autumn başını kaldırdığında Owen'ın kapı çerçevesine uzandığını gördü. Yeni tıraş edilmiş yüzü ve şekillendirilmiş saçlarıyla aşağılayıcı derecede mükemmel görünüyordu, alt dudağı FDA'nın yasaklamayı başaramadığı serumlarla dolgunlaştırılmıştı. Kıyaslandığında kendini bir anda on kat daha kötü hissetti. "Köpek lorazepaminin gittiğinden *emin* misin? Şu anda kesinlikle biraz kullanabilirim."

Owen sırtıttı. "Korkarım bu doğru. Öğle yemeği 10'da mı? Isa hâlâ Pitbull'un sahibini Fido'nun rujunu yalamasına izin vermemesi için etmeye çalışıyor ve ben de çok fazla Çin yemeği sipariş ettim. Eğer orada olursan, kendime sadece yarısını yediğimi söyleyebilirim."

Autie Pauline'e baktı, umutsuzca bedava yumurtalı ekmek özlemi çekiyordu ama görevini bırakmak istemiyordu. "Sakıncası yoksa...?"

"Hiç de değil. Bayan Beech gelmeden Malefiz'i arkaya götüreceğim. Sen git."

Autumn'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu. Eldivenlerini çıkardı, muayene odasından fırçalayarak çıktı ve yemeklerin olduğu yöne doğru koşmaya başladı. Neyse ki Owen sohbet etmeye ondan daha hevesli görünmüyordu. Yemek çubuklarını aldılar ve Autumn kafasını bir paket moo-shu domuz eti kabına daldırdı ve karnı öfkeli miyavlama sesleri çıkarmayı bırakana kadar tekrar ortaya çıkmadı. "Teşekkürler, buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Sorun değil." Owen ona bir kutu diyet kola uzattı. "Sodyum seviyen düzeldiğine göre sorabilir miyim; zor bir gece mi geçirdin?"

Sonbahar kutuyu kırdı ve biberli içeceğin yarısını yuttu. "O kadar belli mi?"

"Evet, açıkçası. Geceyi bir WWE hayranı sürüsüyle güreşerek geçirmiş gibi görünüyorsun. Kötü anlamda."

Sonbahar yüzünü buruşturdu. "Kahretsin. Bir mağazaya gidip bir yığın makyaj malzemesi almak istiyormuşum gibi yapmam gerektiğini biliyordum, böylece yüzümü yaparlardı ve

sonra da yalan söyleyip cüzdanımı evde unuttuğumu söylerim."

"O kadar da kötü değil, sadece beni bekletme. Hayvani ev sahibinle ilgili son gelişmeleri duymak istiyorum, sanırım kötü gecenin sebebi de buydu."

Autumn'un hızlı şeker ve karbonhidrat alımı sırasında yükselen ruh hali anında çöktü. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Yine mi bu! Sadece bir yer seç ve oradan git! Az önce bu şehrin sunduğu en iyi sahte Çin yemeğini tatmadan içine çekişini izledim. Bana borçlusun."

Sırıttı, Owen'ın bir parçası olduğunu ve ciddiye alınmaması gerektiğini öğrendiği kabalığından en ufak bir rahatsızlık duymamıştı.

Kahve randevuları sırasında ona "Sözlerimi değil, yürüyüşümü kısaltırım," demişti. "Çok şirret olduğumu düşünüyorsan çenemi kapatmamı söyle yeter."

Ama Autumn asla yapmadı. Arkadaşlarına ödeme yapmak Avustralya'nın değerli bir eğlencesiydi ve Owen'la sadece iş arkadaşlığı yapıyor olsalar bile bunu tekrar yaşamak güzeldi. Yine de Owen'a Blake'le ilgili son gelişmeleri anlatmak sorun yaratıyordu. Mutlu bir son yaşamalarına büyük yatırım yapmış görünüyordu. Blake'in ona güvenebilmesi için kendisiyle üç kez çıkmak istediğini söylediğinde, Owen sahte bir baygınlık geçirerek yere yığılmıştı.

"Günümüzün Güzel ve Çirkin'i gibi," dedi. "Tanrım, keşke benim başıma gelseydi ama senin başına geldiğine göre, senin aracılığınla yaşamama izin vermelisin. Bu insan-canavar aşkının tüm detaylarını canlı olarak öğrenmek istiyorum."

Autumn dedikodusu yapılacak bir sırrın olmasının eğlenceli olduğunu düşünerek kabul etmişti ama bu daha önceydi. Owen'a, tuhaf ama sevimli Canavar'ın kendisine onun sikini yalamaktan başka bir işe yaramadığını söylediğini anlatmaktan hiç hoşlanmamıştı. Hayal kırıklığı yaratan bir son oldu. Disney kesinlikle hakları satın almayacaktı.

"Yani dün gece." Autumn boğazını temizledi. "O..."

Owen kaşlarını çatı. "Canavar sıçıp batırdı mı?"

"Evet," dedi rahatlayarak.

"Tipik. Altın falan kalmıyor." Owen yemek çubuklarını evrensel 'devam et' işaretiyle döndürdü. Bu yüzden ona lobideki olayı ve Blake'in onu nasıl kötü giden bir öğleden sonra keyfi için üst kata sürüklediğini anlattı. Olayı tekrar anlatmak Owen'ın canını daha çok yakmıştı.

Öyle olacağını düşünmüştü. Olayı anlatırken unuttuğu ayrıntıları hatırlamıştı; Blake'in dehşetle kıvrılan dudağı, onunla sanki dünyanın en aptal insanıymış gibi konuşması. En azından Owen harika bir izleyiciydi, skandalın ve merakın mükemmel bir karışımıydı ve her üç cümleden birini "aman tanrım" ve "ne sikim ama!" diye kesiyordu. Kız sözlerini bitirdiğinde Owen Pekin ördeğini ona doğru itti. "Al, buna benden daha çok ihtiyacın var."

"Teşekkürler." Yemek çubuklarını aldı ve bir parça ördeği ağzına götürdü, ördeğin yapışkan tatlılığının göğsünde açılan boşluğu doldurmasını umuyordu.

"Tam bir hayal kırıklığı," diye düşündü Owen. "Modern Canavar'ın erkeklik ağrısı sorunları olan New Yorklu bir hödük olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Evet." Autumn ördekten sadece bir lokma almıştı ama yemek çubuklarını bıraktı. Kendini hafif hasta hissediyordu ve bunun nedeni paket servis değildi. Şimdiye kadar fark etmemişti ama Blake'in de modern Canavar olmasını umuyordu. Yine de, Ian'ın daha yeni ve daha iri bir versiyonu gibi, sadece kendini beğenmiş bir pislik olduğu ortaya çıkmıştı.

"Onun sadece bir pislik olduğunu mu düşünüyorsun," dedi Owen, görünüşe göre zihinleri okuyabiliyordu. "Yoksa deli olduğunu mu düşünüyorsun? Ya da ikisi birden mi? Ya da ikisi de mi?"

Sonbahar omuz silkti. "Onu karar verecek kadar iyi tanımıyorum. Sanırım oldukça kötü yaralanmış. Onu görmeye gelen arkadaşı da bu konuda konuşmak istiyordu."

Owen düşünceli bir şekilde başını salladı, bir yandan da tek bir biftekli wonton ile oynuyordu. "Anlaşması her neyse, onunla görüşmeye devam edemezsin. Bir adam sana sadece sikişmek için iyi olduğunu söylediğinde ve bu ifadenin hemen ardından 'Üzgünüm, az önce büyük bir banyo tuzu sırası yaptım, acil servise hangi yoldan gidilir? Asıl soru, şimdi ne olacak?'"

"Sanırım saklanmaya geri döneceğim. Belki armonika repertuarımı genişletirim.

Artık '*Love Me Do*'nun neredeyse tamamını yapabiliyorum."

"Ne?" Owen tamamen iğrenmiş görünüyordu. "Hayır! *Hayır*. İkinci bir canavar olmayacaksın, sadece çok daha küçük ve dişi olacaksın. Benim gözetimimde olmaz."

"Ama bunun için zaten saçım var?" Sonbahar yine kafa derisini işaret etti. "Gördün mü?"

Owen onun elini tokatlayarak uzaklaştırdı. "*Hayır* dedim. İhtiyacın olan şey, intikam aletinin üstesinden gelmek için biraz intikam aleti bulmak. *Çifte* intikam aleti."

"Sanırım kafayı bulmuş olabilirim."

"Saçmalık." Owen'ın gözlerinde çelik gibi bir parıltı vardı. "Oraya geri dönmeli ve hayatına devam etmelisin. Ev sahibinle yaptığın adi baş başa görüşmelerden bahsetmiyorum. Vücut sıvılarını cömertçe yutan kadınlara nasıl davranacağını bilen klas erkeklerle gerçek randevulardan bahsediyorum."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey yok." Telefonunu çıkardı. "Senin tipin ne? Eski sevgililerin manken güzelliğinden baba ayısına kadar değişiyor. Hangi yöne gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Aydınlat beni."

Yaklaşık 1.80 boylarında, siyah saçlı, yakışıklı, münzevi... Oh ve eğer benim binamı yönetiyorsa, çok daha iyi...

"Bir tipim olduğunu sanmıyorum ama gerçekten biriyle çıkmam gerektiğini de düşünmüyorum."

"Bayi seçimi, bayıldım," diye mırıldandı Owen, ekranına çılgınca vurarak. "Bunu bekliyordum, Ryan aradığını bulmaya çalışan *bir* sürü seksi heteroseksüel tanıyor ve Isabella da kronik satmayan ya da ukulele çalmayan biriyle seks yapmayı reddediyor. Otuzlu yaşlarının sonundaki erkekler hakkında ne düşünüyorsun? Yarın gece boş musun?"

Autumn kafasının içinde çalkalanan kaosla mücadele etmek için gözlerini kapattı. Dairesinde Blake'in hasretiyle yanıp tutuşmak istemiyordu ama başka bir erkekle çıkmanın ona nasıl yardımcı olacağını da bilmiyordu. Aslında bu fikir bile midesini bulandırıyordu.

"Çok mu hızlı gidiyorum?"

"Ah, belki," dedi Autumn gözlerini açarak. "Çabanı takdir ediyorum ama bu biraz fazla oldu."

Owen telefonunu bıraktı, özür diler gibi bakıyordu. "Özür dilerim, sadece bir şeyleri tamir etmeyi seviyorum."

"Sorun değil, bu yüzden harika bir cerrahsın. Çabanı takdir ediyorum, sadece bu kadar çabuk başka biriyle çıktığım için kendimi garip bir şekilde suçlu hissediyorum. Ya Blake bunu öğrenirse?"

"Bunun ne önemi var ki?" Owen'ın gözleri kısıldı. "Yeni ve geliştirilmiş bir Canavar'la içeri girdiğini görürse seninle kavga edeceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet, muhtemelen onu duvara fırlatırdı." Sonbahar tereddüt etti. Kendine çok mu fazla kredi veriyordu? Belki de umurunda olmazdı. Tanrım, keşke Blake'in ne olduğunu bilmeye kendini bu kadar adanmıştı.

düşünmeye başladı. Nasıl bu kadar çabuk bu kadar önemsemeye başlamıştı? Daha iyi bilirse, düştüğünü düşünecekti-

Hayır.

Oraya gitmiyorum.

"Bilmiyorum," diye düzeltti. "Belki de umurunda olmazdı. Sadece... bana sinirli ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bakardı ve ben de organlarım ezilerek püre haline getiriliyormuş gibi hissederdim." Titredi. "*Bunu hayal etmek* bile organlarımın ezilmiş gibi hissetmesine neden oluyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum!" Ama bunu söyler söylemez, Autumn biliyordu. Blake onu başka bir erkekle görürse nasıl bakacağını çok iyi biliyordu. Bunu daha önce de görmüştü, Ian'la birlikteyken. O zaman bunun ne anlama geldiğini anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. Kıskanmıştı. Ya da belki de onun bu kadar berbat bir zevki olduğu için hayal kırıklığına uğramıştı, tıpkı stand-up yapmadığı için hayal kırıklığına uğradığı gibi. Belki de bu yüzden kızın sadece ona sakso çekmek için iyi olduğunu söylemişti; çünkü gerçek dünyada Autumn, kafasında yaşayan fantezi kızla boy ölçüşemezdi. Bu fikir onu kızdırmış olmalıydı. Bunun yerine, göğsündeki sıcak ağrıyı daha da kötüleştirdi.

"Kızım." Owen'ın ifadesi ciddiydi. "Canavar'dan hoşlanıyor musun? Gerçekten hoşlanıyor musun?"

Sonbahar başını öyle bir salladı ki, saçlarının arasında olduğunu bilmediği pirinç taneleri dışarı fırladı. "Nasıl yapabilirim ki? Sadece bir kez çıktık!"

Ona bir bakış attı. "Bana yalan söyleme" bakışı.

"Hayır, ondan hoşlanmıyorum. Yani ondan *hoşlanıyorum* tabii ki. Komik, hoş ve seksi ve aslında bir güvercin besleyicisi olduğu halde çok acımasızmış gibi davranması çok sevimli..."

Owen kaşlarını kaldırdı ve Autumn argümanını berbat ettiğini fark etti. "Ama tüm bunların altında, o kocaman bir alık," dedi, toplayabildiği tüm inançla. "Ama aramızda gerçekten yoğun bir cinsel kimya var. Tamamen berbat. En psikopat fantezilerimin vücut bulmuş hali gibi ve bana hiç kimsenin yapmadığı şeyler yapıyor. Asla. Yani, bana dokunmasını düşünmek bile..." Blake'in sikini ağzında hissettiğini, ona tepeden baktığını ve ona bütün binanın kirasını ödeyecek kadar sakso çekebileceğini söylediğini hatırladı.

"Yüzün kızarıyor." Owen güzel, turkuaz uçlu parmaklarıyla kızın elini okşadı. "Bak, bu 'psikopat fantezilerin' ne olduğu konusunda dans ettin, ama eğer bir ucube istiyorsan, sana iyi ve saygın bir ucube bulabilirim. Senin kaçık ev sahibin yatakta garip şeyler yapan erkeklerle ilgili son söz değil."

Autumn gülümsedi ama içten içe aynı fikirde değildi. Yirmi altı yıldır yeryüzünde yürüyordu ve Blake'in yaptığı gibi onu cinsel olarak zorlayan bir adamla tanışmaya hiç yaklaşmamıştı. Eğer ruh eşlerine inanan bir hippie olsaydı, tanışmalarının tesadüften öte bir şey olduğunu düşünürdü. Evrenin, dünyanın iki farklı ucundan birbirine mükemmel şekilde uyan iki insanı bir araya getirdiğini düşünürdü. Ne de olsa New York'ta kiralanacak kaç yer vardı? Ve kaç tanesi onun tüm gizli özlemlerinin kişileşmiş hali tarafından sahiplenilmişti? Yine de milyonlarca insanın yaşadığı bir şehirde birbirlerini bulmuşlardı. Belki de Blake onun fantezileri için son sözdü, kendisini hem bu kadar ahlaksız hem de güvende hissettirebilecek tek erkekti.

Evet, ama seks orkestranın şefi senin bir döl çöplüğünden başka bir şey olmadığını söylemişti, hatırladın mı? Bu pek de "bilge, gökkuşağı ve özel ruh bağlantıları" değil, değil mi Reynolds?

Autumn iç çekti. Kendi göbek deliğinin derinliklerine bakmayı gerçekten bırakması ve programa ayak uydurması gerekiyordu.

Owen'a "Tamam, bu hafta randevu yok ama fikrimi değiştirirsem ve Bachelorette'in kendi düşük kiralı versiyonunda rol almak istersem sana haber veririm" dedi.

"Düşük kira mı? Bu ne cüret. Ben sadece en yüksek kalitede heteroseksüel ve biseksüel erkekler tanıyorum. Doğu yakasında ve ötesinde sevilen yakışıklı, mütevazı bireyler."

Güldü ve tam ona bunu kanıtlamasını söylemek üzereydi ki beyaz önlüğünün cebinde telefonunun çaldığını hissetti. Kalbi ağzına doğru fırladı. Blake miydi? Bu kadar azgın bir horoz olduğu için üzgün müydü? Telefonunu çıkardı ve ağzı kurudu.

"Canavar mı?" Owen sordu. "Daha kötüsü. Ian."

Nefes nefese kaldı ve bir elini ağzına götürdü. "Hayatım boyunca neredeydin? Sen gelmeden önce öğle yemeği eğlencesi için TMZ'de gezinmek zorunda kalıyordum."

Autumn gülümsemeye çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı. Ian'ın ona mesaj atması kötü bir anlaşma olmalıydı, öyle olmalıydı. "Ne yazdığını duymak ister misin?"

"Papa ormana mı sığıyor?"

Mesajı açtı ve yüksek sesle okumaya başladı. *"Hey Auts, ailene ayrıldığımızı söyledin mi bilmiyorum ama annene doğum günü için mesaj attım, umarım sakıncası yoktur. Eğer konuşmak istersen seni bu akşam arayabilirim, Ian.* Sonra bir gülen yüz ve iki öpücük koydu."

"Ciddi misin sen?"

"Veba gibi." Telefonunu tekrar cebine soktu. "Tanrım, ne anüs ama."

"Hmm." Owen sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını esprili bir film dedektifi gibi göğsünde kavuşturdu. "Geri döndü."

"Ha?" Autumn, düşünceleri bumerang gibi Blake'e ve onun böyle bir pislik olduğu için özür dilememesine geri dönmüştü. "O da neydi öyle?"

"Geri döndü," diye tekrarladı Owen. "Eski sevgilin. Tekrar içeri girmek istiyor." "Hayatta olmaz!"

"Yol."

Autumn telefonunu tekrar çıkardı ve Ian'ın mesajına baktı, Owen'ın nasıl bu kadar emin konuşabildiğine şaşırmişti. "İnan bana, bu sadece Ian'ın huysuzluğunun bir göstergesi. Annemle babamı seviyor. Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

"Emin misin? Bana seni özlediğini söylüyor gibi geldi. Sonunda uyanıp doğal sarışın bir veterineri ektiğini fark edecek kadar çok grup seks yapmış gibi geliyor bana. O küçük sikik çocuğa mesaj atmasan iyi edersin."

"Yapmayacağım!" Telefonunun kilidini açtı ve mesajı sildi. "Gördün mü? Boş ver onu. Yeterince sorunum var."

"İyi karar, ama tetikte olun. Eğer heteroseksüel erkekleri tanıyorsam -ki birçoğuna aşık oldum, kesinlikle tanıyorum- geri gelecektir. Hassas bir anda olmadığından emin olmaya çalış. Belki ev sahibini mahvettiğinden bahsedebilirsiniz. Erkekler bundan nefret eder. *Her neyse.*" Owen ellerini çırpı. "İntikamını planlamanın zamanı geldi, seni ikna edemeyeceğime emin misin?"

"Affedersiniz?" Glenn, güzel Hollandalı resepsiyonist kafasını yemek odasına uzattı. "Burada seni görmek isteyen biri var, Autumn."

"Kim?" diye sordu Owen'la birlikte.

"Çok uzun boylu bir adam. Sanırım Blaine olduğunu söylemişti."

Autumn'un midesi altüst oldu. Belli ki Owen da aynı şeyi düşünüyordu çünkü "*Blake*'i mi kastediyorsun tatlım?" diye sordu.

"Evet, belki," diye itiraf etti Glenn. "Söylemesi zor, resepsiyonda çok gürültü var."

"Hayır, hayır, hayır!" Sonbahar inledi.

Burada olamazdı, *burada* olmazdı. Vahşi görüldüğü ve vücut ağırlığının yarısını Çinceye vermiş olduğu şu anda olmazdı. Yanında Owen otururken, efsanevi canavarla yüzleşme şansını yakaladığı için heyecandan titrerken olmazdı. Çabuk hareket etmesi gerekiyordu. Çok, çok çabuk. Owen bir şey söyleyemeden, Autumn eliyle ağzını kapattı. "Haber verdiğin için teşekkürler Glenn, ama lütfen Blake'e meşgul olduğumu söyler misin?"

", ama sen özgür olana kadar beklemekten mutluluk duyacağını söyledi."

Yüce Tanrım.

Owen parmaklarını yalayarak kendini ağız hapsinden kurtardı. "Glenn, lütfen Bay Blake'e Autumn'un duygularını esirgeyen drama krallarından daha iyisini yapabileceğini ve aşırı kıllı vücuduyla bu binayı bir daha asla söyle."

Glenn sanki yanlış duyup duymadığını merak ediyormuş gibi Autumn'a şaşkın bir bakış attı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Owen ayağa kalktı. "Tamam, ona söylerim. Bu *çok* heyecan verici bir Çarşamba."

Autumn onun yanından geçerken kolunu tutmaya çalıştı ama başaramadı. "Hayır! Onunla konuşma, Owen! Lütfen, Tanrım, yapma!"

Döndü ve ona göz kırptı. "Üzgünüm tatlım, ama sana iftira attı. Ayrıca neye benzediğini yakından görmeliyim, buna *mecburum*."

Owen son hızla odadan çıktı ve hâlâ kafası karışmış görünen Glenn'in etrafından çevik bir hareketle dolandı. "Bu adam senin erkek arkadaşın mı Autumn? Özür dilerim, onun erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

Autumn ayağa fırladı. "O benim erkek arkadaşım değil, sadece kiraladığım bir sik ve merak etme, buna bir son vereceğim!"

Glenn pek güvende görünmüyordu.

Owen'ın peşinden koşarken, bir iş arkadaşına çarpmanın onu kovdurup kovdurmayacağını merak ediyordu. Resepsiyon alanına daldı ve rahatlayarak kahkahalarla güldü. Owen'ın Blake'le yüzleşmesi konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Armani giyimli bir grup kadının arasına tamamen dalmıştı. Happy Paws'ın en popüler veterineriydi, adeta küçük bir ünlüydü. Owen

uzun bir süre boyunca çekici Manhattanlılar ve onların nevrotik kedileri dışında bir şeye bakmayacaktı.

Sonbahar kıkırdadı, sonra buraya gelmesinin nedenini hatırladı. Odayı taradı ama Blake'i hiçbir yerde göremedi. Her şeye rağmen kaçıp gitmiş miydi? Glenn ismini mi karıştırmıştı? Hayal kırıklığı, Blake'i bekleme odasının köşesinde çömelmiş halde görene kadar ancak geçebilmişti. Sırtını ona dönmüştü ve hüngür hüngür ağlayan küçük bir kızla konuşuyor gibiydi.

Tanrım, bana onun küçük çocukları da korkuttuğunu söyleme...

Ama durum böyle olamazdı. Küçük kız gözyaşlarını etrafa saçıyordu ama korkmuş görünmüyordu. Sanki Blake ona önemli bir tıbbi tavsiyede bulunuyormuş gibi yavaşça başını sallıyor, yüzünde ciddi bir ifade vardı. Autumn resepsiyon bankosunun arkasından çıkıp onlara doğru yürüdü.

"Artık onu okşayabilirsin," diyordu Blake. "Sadece nazıkçe. Bu kadar. Burada onunla birlikte olduğun için çok mutlu."

"Öyle mi?" diye sordu küçük kız sulu bir sesle.

Hafif bir duraksama oldu ve sonra, "Tabii ki, bunu yapmaması aptallık olurdu.

Ve o aptal değil, çok zeki." "Gerçekten mi?"

"Evet. Tabii ki."

Sonbahar yutkundu. "Blake?"

Omuzları zeytin yeşili tişörtünün altında kasıldı, sanki kadın onu bir sığır sopasıyla vurmuş gibiydi. "Sen... Sen burada mısın?" diye sordu.

"Ben burada çalışıyorum."

"Evet. Öyle. Uh, bir saniye bekle."

Adam ayağa kalkıp arkasını döndüğünde Autumn sanki biri rahmine balyoz indirmiş gibi hissetti. Ev sahibi tıraş olmuş ve iç çamaşırlarını yakan o kolonyadan daha fazla sürmüştü, elinde karamel rengine bir spaniel yavrusu tutuyordu. Köpek onun kocaman ellerinde kıvranıyor, sadece spaniellerin yapabileceği gibi hem acı verici bir şekilde heyecanlı hem de kederli görünüyordu. Adamın köpeği uyutabileceğini ve bunu kasten yapmadığını hissediyordu; ona göre bu alçakça bir hareketti. Hormonların kendisini alt etmesine izin vermemeye kararlı bir şekilde Blake'in etrafından dolanarak küçük kıza doğru eğildi. "Bu kim?"

Küçük kız burnunu çekti. Yedi yaşından büyük olamazdı. "Bu benim yavru köpeğim, Popcorn. Çok *korkmuştu*. Veteriner misiniz?"

"Evet," dedi Autumn, etrafına bakınıp kızın ailesini ararken. "Buraya annenle mi yoksa babanla mı geldin?"

"Annem orada." Cıvıl cıvıl bir İngiliz aksanı olan küçük kız, Owen'ın etrafında toplanan kadınlardan birini işaret etti; zehir yeşili bir eşarp takmış, heykelsi bir esmerdi.

Çocuğunuzu ve yavru köpeğini çılgın bir ortamda yalnız bırakmanın yolu bu, bayan, diye düşündü Autumn, sonra kıza döndü. "Adın ne senin?"

"Clover. Altı yaşındayım ve üç bitim var."

"Vay canına! Peki Popcorn'u üzen şeyin ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Clover omuz silkti ve Blake'i işaret etti, Blake'in kızardığını görünce hem memnun oldu hem de eğlendi.

"Sanırım gürültüden korktu," dedi Blake, yanaklarındaki ve kulaklarındaki bordo renk her kelimedede daha da yoğunlaşıyordu. "İnlemeye ve Clover'ın ellerinden kurtulmaya çalışmaya başladı. Ben de tam oradaydım ve düşündüm ki... Ben sadece..."

"Bana yardım etti," dedi Clover yüksek sesle. "Popcorn'u hemen geri istiyorum. Onu geri alabilir miyim?"

Blake başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve yavru köpeği ona uzattı. Küçük kız onu göğsüne bastırarak kucakladı. "*Teşekkür ederim.*"

"Ne zaman istersen," dedi Blake huysuzca. "Sanırım annen şimdi geri geliyor."

Yeşil atkılı kadının onlara doğru yürüdüğü ve sinirli görüldüğü kesindi; bu da tek bir anlama gelebilirdi: Owen hayran kulübünü silkeliyordu ve yakında onlara saldıracaktı.

Autumn hiç düşünmeden Blake'in elini tuttu. "Konuşmak mı? Dışarıda mı? Şimdi mi?"

Autumn onu çıkışa doğru sürüklemeye başlamadan önce, Owen'ın görüşünün hâlâ kendisine inananların artıkları yüzünden bozulmamış olmasını umarak zar zor 'evet' demişti. Gün ışığına çıktılar ve Autumn hâlâ ev sahibinin elini tuttuğunu fark etti. Teninde bir ürperti belirdi ve hemen elini bıraktı.

"Demek öyle," dedi Blake'e güneş ışığından gözleri kamaşmadan bakmaya çalışarak. "Pişmanlığını ifade etmeye mi geldin?"

"Evet."

Blake için tek bir şey söyleyebilirdi; adam kısaydı. "Özrünüze bir köpek yavrusunu dahil etmek oldukça ucuzdu."

"Şansım yaver gitti." Blake ağırlığını yana kaydırды ve Autumn birdenbire görebildi.

"Teşekkürler," dedi otomatik olarak, sonra başını salladı. "Size çok , Ev Sahibi. Çok kızgınım."

O sinir bozucu gülümsemelerden biri. "Emin misin?"

Lanet olsun ona. Autumn parmağıyla onu işaret etti. "Yavru köpek yüzünden. Küçük bir kıza ve onun yavru köpeğine yardım eden birine kızmak çok zor. Hem de adı '*Popcorn*' olan bir yavru köpeğe."

Blake gözlerini kaçırarak sokağın aşağısına baktı. "Ağlıyordu. Bunu yapabildiklerini bilmiyordum."

Adamın böyle bir şeyi deneyimlemekten duyduğu bariz rahatsızlık, kadının kalan öfkesinin daha da azalmasına neden oldu. "Bu dünyadaki en acı verici şey, değil mi?"

"Hayır. Dünkü yüz ifaden bunu kazandırır. Eller aşağı." Sonbahar lastik kaplı ayak parmaklarıyla kaldırımdaki bir çatlağı dürttü.

"Evet, burnunu ait olmadığı yere sokarsan böyle olur. Ders alındı sanırım."

"Bana bak." Boğazını temizledi. "Lütfen."

Eğer ona bunu yapmasını emretseydi, hatta bunu yapmasını emrediyormuş gibi *bir ses çıkarsaydı*, onun kışına tekmeyle basar ve kliniğe geri koşardı, ama bu bir talep değildi. Blake'in sesi incedi, sanki yırtılmanın eşiğindeydi. Acı çekiyordu, bunu hissedebiliyordu ve ona her ne söylemiş olursa olsun, acısını uzatacak gücü kendinde bulamıyordu. Blake'in gözleriyle karşılaştı, midesinde çoktan derinlere indiğini söyleyen o tanıdık dalgalanmayı hissetti. "Ne?"

"Özür dilerim. Söylediklerim doğru değildi. Bu seksten daha fazlası." Sertçe yutkundu, adem elması güçlü boğazında kasıldı. "Bazı zamanlar..."

Tekrar durdu, görünüşe göre devam edemiyordu.

Gün boyunca kurduğu tüm boş intikam fantezilerine rağmen, Autumn'un bu iri, sessiz adamın güneş ışığında kendini kesip biçmesini izlemeye hiç iştahı yoktu. Kelimelerin Blake'in güçlü yanı olmadığını biliyordu ama belli ki ne pahasına olursa olsun ısrar edecek, onu affedene kadar konuşacaktı ve bugün buraya bu niyetle gelmişti. Bunun kesinliği göğsünü bir bebek güneşi kadar sıcak hissettirdi.

"değil," dedi. "Olayların bu şekilde gelişmesini istemediğini biliyorum."

"Bu iyi değil. Başka bir adamın sana söylediklerimi söylediğini , yemeklerini pipetle yerlerdi." Bir adım daha yaklaştı, sanki gizli bir kombinasyon arıyormuş gibi yüzünü inceledi. "Sana böyle davranmaya hakkım yoktu. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Ben bir pisliğim. I-"

"Blake." Autumn tekrar onun elini tuttu. "Sorun yok, meraklı davranıyordum ve sen de kötü tepki verdin. Anlıyorum."

". " Blake'in açık kahverengi gözleri onunkilere kilitlendi. "Sen lanet olası bir güneş ışığı ve sana böyle davranılmalı. Bunu anlamayı her şeyden çok istedim."

Autumn gözlerini kaçırdı, içinden geçen mutluluğun saflığı karşısında kafası karışmıştı. Adam onun özel olduğunu düşünüyordu ve lanet olsun ki, bunu söyleme şekli onun bunun doğru olduğuna inanmak istemesine neden olmuştu. Bu sadece minnettarlık değildi, değil mi? Bu olmalıydı-

Hayır.

Oraya gitmiyorum.

Neyse ki, Autumn'un kalbini durduran bu ifadeye tepki vermesine gerek kalmadan Happy Paws Veteriner Kliniği'nin kapısı pat diye açıldı ve Owen terminatör gibi Autumn'a nişan aldı. "İşte buradasın, benim kaygan sarışın arkadaşım."

Bakışları ondan Blake'e kaydı ve tekrar geri döndü. "Peki bugün gibi yoğun ve önemli bir günde dışarıda kiminle konuşuyorsun?"

Ev sahibi ona kaşlarını çatı, sözünün kesilmesinden memnun olmadığı belliydi. "Ben Blake, Autumn ile konuşuyordum-"

"Kira," diye araya girdi. Owen'ın seks hayatıyla ilgili bir diyaloga tanıklık etmesini gerçekten kaldıramazdı ve Blake'in özrüne devam etmek üzere olduğundan oldukça emindi. İki adamın arasına girdi ve kollarını uzattı. "Owen, bu benim ev sahibim Blake. Blake, bu Owen. Kendisi buradaki herkesin tanışmak için can attığı çok popüler bir veteriner."

"Doğru," dedi Blake.

"Mmm," diye yanıtladı Owen.

El ele tutuştular. İkisi de eski *ezme -bu adamın en güzel kemikleri- kimin en güzel olduğunu kanıtlayacak -eh?* şeyini yapıyor gibi görünüyordu. Autumn, Owen'ın tuttuğunu görünce hiç şaşırmadı,

Parmakları gibi boyalı ve mücevherliydi. En büyük, en saldırgan köpekleri bile zapt etmekte hiç zorlanmamıştı. Blake'in bir bahane uydurup gitmemesine şaşırmıştı. Bunun yerine, sonunda birbirlerinin ellerini serbest bıraktıklarında, Owen'a Happy Paws'ta ne kadar süredir çalıştığını sordu ve gerçek bir yetişkin sohbeti başladı. Bir veteriner kliniğinde çalışmanın nedenlerini ve niçinlerini gözden geçirirlerken, Autumn her iki adamın da diğeri hakkında ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Bu imkânsızdı. Blake profesyonel bir poker oyuncusu kadar ifadesizdi ve Owen'ın yüzü bir kase krema kadar pürüzsüzdü. Öte yandan, kendini o hayalet biberlerden yemiş gibi hissediyordu. Koşmak, çılgılık atmak, bol bol içmek ve tualete gitmek istiyordu ama yine de olduğu yerde sabit kaldı, içi canlı yılanlar gibi kıvranıyordu. Sonunda Owen güzel dudaklarını büzdü. "Peki, arkadaşşıma karşı dev gibi niyetin nedir?"

Autumn'un kulakları çınlamaya başladı. Niyet mi? Arkadaş mı? "Owen, cidden-" "Üç randevuluk bir anlaşmamız vardı," dedi Blake kesin bir ifadeyle. "Owen'ı istiyorum. diğeri ikisi."

"Benim işimde, üç schnauzer'ı ameliyat edecekseniz ve ilkinin öldürürseniz, insanlar diğeriyle başa çıkamayacağınızı düşünme eğilimindedir."

"Owen!"

Dönüp ona baktı. "Bu adam şu ana kadar sana acıklı bir kur yaptı, evet mi hayır mı?"

Sonbahar bir elini saçlarında gezdirdi. Şimdi tam zamanıydı. Blake'e bir daha siktirip gitmesini söylerse, onun gideceğini biliyordu ama asıl mesele onun gitmesini istememesiydi. "Aynı fikirde değilim ama Blake'le çok eğlendim. Sadece bir daha çıkarsak biraz sohbet etmek, ince ayar yapmak gerekebilir diye düşünüyorum."

Blake'in gülümsemesini bekliyordu ama o sadece başını salladı. "Anlaşıldı. İkinci randevu için bu akşam sekizde müsait misin?"

Sonbahar'ın midesinde bir sürü kelebek uçuşmaya başladı. Onu bir daha asla göremeyecekken bu gece bir randevuya çıkmak inanılmazdı.

Karmaşık, diye fısıldadı kulağına küçük bir ses. *Çok karmaşık*.

Ama Blake'le en az iki gece daha geçireceğini bilmenin verdiği heyecan ve rahatlama duygusuyla bunu görmezden geldi. "Elbette."

"Seni sekizde alırım. Bu sefer takım elbise yok." Owen'a başıyla selam verdikten sonra arkasını döndü ve sokakta kendine bir yol açarak ilerlemeye başladı

New York'un en inatçı yayalarını bile.

"Tamam," dedi Owen. "Anladım. Biraz kısa ve öz, saçlarını kestirmeye ihtiyacı var ama anlıyorum. Çok erkeksi, çok eski dünya erkeksi. Dikkatli olman gerek. Boynunda altı yüz kiloluk bir albatros var. Onunla yeni tanıştım ve bunu biliyorum."

Blake'in yürürken sırt kaslarını nasıl esnettiğini izleyen Autumn dikkatini topladı, "Ne yaptığımı biliyorum."

Owen şüpheci görünüyordu ama de ona gülümsedi. "Elbette biliyorsun. Hadi işimize dönelim."

"Oh kahretsin. Evet. Bütün insanlar."

Owen içeri girerken kapıyı onun için açık tuttu ve Autumn ona nasıl arkadaşım dediğini hatırladı. Tereddüt etti, sonra ona sarılma içgüdüsüne teslim oldu. "Çok teşekkür ederim."

"Ne için? Eşcinsel erkekler olabilir. Bu bir şey."

"Biliyorum, ama aynı zamanda beni savundun ve sen ve Blake şu erkeksi el sıkışma şeyini yaptınız... güzeldi ve sadece... teşekkürler."

Onun sırtını hafifçe sıvazladı. "Ne zaman istersen. Hayranlarım kıskanmadan önce ayrılalım. Sırf dışarı çıkabilmek için onlara kız kardeşimin doğum yapacağını söylemek zorunda kaldım."

"Seni gerçekten seviyorlar."

Dramatik bir iç geçirdi. "Herkes yapar. Bu lanet bir yük."

BÖLÜM 10

SONBAHAR dairesinin kapısını açtı ve hemen Blake'in suratına kapattı.

İç çekti.

"Cidden, bu randevular için kıyafet kurallarını bana daha önceden bildirmeniz *gerekıyor*," diye seslendi Autumn odunların arasından.

Blake onun ayak seslerinin yerde koştuğunu, şifonyer çekmecelerinin açıldığını duyabiliyordu. Ayakkabılar tekmeleniyordu. Eşofmanının içine uzanıp anahtarlarını çıkarmadan önce derin bir nefes aldı. Doğru anahtarı bulduğunda kilide soktu ve çevirdi.

"Tam olarak söylediğin *şey bu sefer takım elbise değildi*. Ama bu bana kot pantolon ve güzel bir üst düşündürüyor. Tişört ve koşucu değil, Tanrı aşkına. Beni hangi cehenneme götürüyorsun?"

Blake kapıyı arkasından ses çıkarmadan yavaşça kapattı ve Autumn'un oturma odasında ağır adımlarla ilerlemeye başladı. Yatak odasına doğru ilerlerken mutfakta gözüne bir şey çarpınca durakladı. Buzdolabının üzerine yapıştırılmış resmi görünümlü bir form, üzerinde 'Uluslararası Çalışma İzni Başvurusu' yazıyordu. Vizesinin yenilenmesi. Ona lanet olası şeyin süresinin dolmak üzere olduğunu söylemişti; ne kadar zamanı vardı ki?

Bu gece vardı. Tek yapabileceği bu geceye odaklanmaktı.

Blake gideceği yere, yani Sonbahar'ın yatak odasına doğru ilerledi. Omzunu kapının pervazına dayadı ve manzarayı inceledi. Ortalık karmakarışık; Autumn iç çamaşırları ve mor bir atletle çekmecelerinden giysilerini çıkarıp yatağın üzerine fırlatıyordu. Belli ki onun orada durduğunu fark etmemişti çünkü nefesinin altında onun ne kadar düşüncesiz bir pislik olduğunu mırıldanmaya devam ediyordu.

Yeterince doğru. Son zamanlarda yaptığı hataları göz önüne alırsak, muhtemelen dışarıda, koridorda beklemeliydi. Yapılacak en kibar ve centilmence şey buydu. Ama doğrusu... gözlerinin onun üzerinde olmamasına bir dakika daha dayanamazdı. O yüzden buradaydı. Şansına, kızın takip fetişi vardı.

Sonbahar iki çift taytı havaya kaldırdı, belli ki hangisini giyeceğine karar vermeye çalışıyordu. O dantelli tangayı onun için mi giymişti? Kıçının sıkı yanaklarını ayırıyor ve hafif kalçalarını sararak dilinin olmak istediği tüm yerlere dokunuyordu. Kadının her yeri öylesine pürüzsüz, öylesine güneşte öpülmüş ki, ona yukarıdan, aşağıdan ve yandan tapmak istiyordu. Blake'in açlığı her zamankinden daha da keskindi ve insanların övgüyle bahsettiği makyajlı seks ihtiyacının bu olup olmadığını merak etti. Ona kızgın olduğunu bilmek Blake'te ona orgazm olma isteği uyandırıyor. Gürültülü, tırmalayıcı, terli orgazmlar.

Onu affettiği için minnettar . Kesinlikle onun hâlâ ilan ettiği gibi bir pislik olmuştu. Ve bugün iş yerine vardığında onu saç sakalı birbirine karışmış, yorgun olduğu her halinden belli ama yine de içler acısı güzellikte gördüğünde... yaptığı şeyin büyüklüğü suratına bir ton tuğla gibi çarpmıştı. Kız tam karşısında durana, güneş ışığı ela gözlerindeki benekleri toplayıp saçlarını altın rengine dönüştürene kadar yolda bir özür dilemek imkânsız gibi görünmüştü. Neyse ki, ağzından kaçırıldığı her neyse, bu geceki randevuyu kabul etmesi için yeterince iyiydi. Şimdi, umarım nereye gittiklerini öğrendiğinde geri adım atmazdı.

Her iki taytı da atmış ve sonsuz gibi görünen stoğundan iki tane daha çıkarmıştı. "Siyah olanlar yıpranmış," diye mırıldandı, "beyaz olanlar külotumu gösteriyor. Lanet olsun, neden bu kadar çok taytım var?"

Blake odaya doğru iki yavaş adım attı ve farkındalığın Autumn'un omurgasına tırmanışını izledi. Tüyleri, bir şehrin silüetinde yanan ışıklar gibi boynu boyunca diken diken oldu. Sağ ayak bileği sol ayak üzerinden geçti, sonra eski yerine döndü. Sallanıyor, sallanıyor.

Oh, evet. Kesinlikle ona orgazm yaşatmak istiyordu. Ve daha fazla özür dilemek. Onun içinde, sikini G noktasına sürtünerek çıkaracağı türden. Hızlanan nefes alış veriş ve boynunun kenarındaki titreyen nabız Blake'e onu yatağa yatırmanın zor bir mücadele olmayacağını söylüyordu. Geceyi onun amına gömülerek geçirecek, yatak başlığı alçıpanda çukurlar açacaktı. Ama bir şey henüz onu almasına izin vermiyordu. Hak etmeden olmazdı. Kazanılmaya layık olduğunu bilmeden olmazdı.

Blake elini arkadan boğazına doladı, botlarının uçları çıplak topuklarına bastırıyordu. Buna onun da ihtiyacı vardı. Ve Tanrım.

Blake'in ona dokunması gerektiğini biliyordu. Dün kendini ondan mahrum bırakmıştı ve avuçları onun şeklini, dokusunu ve sıcaklığını özlüyordu.

Parmakları kızın boğazında daha sıkı kenetlendi ve vücudunu kızın sırtına yasladı. "Seni siyahlar içinde seviyorum sarışın," dedi ağzını saçlarında gezdirerek. "Üstten ikinci çekmecedeki sakladıkların."

Takma isimle birlikte içinden bir ürperti geçti, bu oyunun başladığının işaretiydi. Yutkunu adamın avucunda yukarı aşağı kaydı. "Onları nerede sakladığımı nereden biliyorsun?"

Tabii ki, onu kapı aralığından izliyordu. Bu şekilde biliyordu. Ama istediği cevap bu değildi. "Buraya ilk kez mi girdiğimi sanıyorsun?"

Blake sağ elini Autumn'un boğazından aşağı indirdi, sol eli de göğüslerinde ona katıldı ve sütyeninin önünü açarak kollarından aşağı çekti ve yere düşmesine izin verdi. Autumn'un belini kavradı ve sertçe sıkarak onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı. "Sahip olduğun her lanet şeye dokundum."

Autumn' nefesini tuttuğunu, göğüslerine dokunmasını beklediğini hissedebiliyordu. Onları okşamasını ve şekillendirmesini. Blake onun omzunun üstündeki bakış açısından meme uçlarının ne kadar sertleştiğini görebiliyordu. O tomurcukları çimdiklemek ve emmek için can atıyordu ama bunu yaparsa bu gece yatak odasından çıkamayacaklarını biliyordu.

Bunun yerine, uzanıp şifonyerin üst çekmecesini açtı, önünde Nike swoosh olan beyaz bir spor sütyeni bulana kadar birkaç külot ve çorabı bir kenara taşıdı. Sütyeni başının üzerinden aşağı çekti, kollarını her delikten geçirdi ve sıkı malzemeyi göğüslerinin üzerine sabitledi, bu hareket kucağında sıkı kışını salladı. "Bunu çok sık giymiyorsun, değil mi? Her zaman göğüslerini yukarı kaldıran ve sikimin acı çekmesine neden olan seksi şeylere uzanıyorsun."

"Neye uzandığımı bilmemelisin-"

"Kıyafetlerinin altında ne olduğunu bu kadar merak etmemi istemeseydin, Sarışın..." Açık ağzını kızın boynunun kenarına bastırarak kiraz kokusunu içine çekti. "Binanın etrafında öyle güzel görünerek dolaşmayı bırakırsın ki... hiçbir şeye konsantre olamam. İşime..."

Kahretsın.

Sessizlik odayı buldozerle kapladı. Oyunu berbat ettiğini fark eden Blake kaşlarını çatı ve Autumn'un elindeki tayı kaptı. Onu döndürdü.

ve -ağzının sevimli O'sunu ve bacağındaki sancıları görmezden gelerek- eğildi ve bel kemerini açtı. "Senin bir sikle dalga geçtiğin hakkında bir şeyler söyleyecektim."

"Ama sen diğer şeyi söyledin. Güzel olan şeyi."

Blake'in kaşları daha da çatıldı. Onun güzel olduğunu düşünmesinden duyduğu rahatlamayı görmezden gelemiyordu. Tanrım, bu her şeyi çözdü. Aklını kaçıırıyordu. Neden dişlerinin arasına bir gül sıkıştırıp onu tangoya götürmüyordu ki? Bu kız tutsak edilmek istiyordu ve o da ona romantizmi dayatıyordu. Bu konuda hiç deneyimi yoktu.

Plana sadık kalın. Bildiklerinize ve onun kabul sadık kalın.

"Şu lanet şeyleri giy. Geç kalacağız."

Bir ayağı havada, sallanıyordu. "Bunun yerine burada kalmak istemediğine emin misin?"

Dizini yakalayıp ağzına götürdü ve yumuşak iç derisini dişleriyle ısırdı. "Bu dairenin duvarları senden çıkarmak istediğim sesleri hiç duymadı sarışın. İnan bana. Ama sana karşı bencilce davrandıktan sonra..." Dili ısırdığı yeri yatıştırdı ve kızın ürpertisini emdi. "Şu andan itibaren bunu doğru yapmazsam özür dilememe ve sana tekrar çıkma teklif etmeme izin vermeyeceğim. Senin için doğru olanı yapmazsam. O yüzden kokun beni bir yalancıya dönüştürmeden şu lanet taytı giy."

Autumn sersemlemiş bir şekilde itaat etti, tangasının ön tarafında ıslak bir nokta yayıldı. Sanki onu hırpalamadan binadan çıkmak zaten yeterince zor değilmiş gibi. İnce, siyah pantolonu baldırlarından ve kalçalarından yukarı çekip kalçalarına yerleştirdi ve onu giydirirken hissettiği sahiplenici tekmeyi yuttu. Lanet olsun. Neden bu kadar güzel hissettiriyordu?

Dikkatini sutyen ve daracık bir pantolondan başka bir şey giymemiş olan seksi vücudundan çekmeyi başardığında, onun kendisini dikkatle izlediğini gördü. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Krav Maga." Büyük bir gayretle topuklarının üzerinde döndü ve yatak odasından çıktı. "Şehir dışında bir başlangıç sınıfı."

"Ciddi misin sen?" Elleri çenesinin altında kenetlenmiş bir halde oturma odasının ortasında onunla karşılaştı. "Bir şeyleri yumruklayıp tekmeleyebileceğim gibi mi?"

"Bir saat içinde tek kadınlı bir ölüm makinesi olacaksın."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama kıkırdamasını tam olarak engelleyemedi. "Bu bir şaka mıydı, ev sahibi?"

"Belli ki öyleydi. Bir güvercini öldüremezsın." Elini kızın ayaklarına doğru salladı. "Git ayakkabılarını giy. Ve örtün."

"Hey, beni giydiren sendin." Kadının dikkati, şu anda eşofmanının dikişini zorlayan ereksiyonuna takıldı. "Ne zamandır orada durmuş beni izliyordun?"

Blake kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sadece bir pislik olmadığımı, kibirli bir göt deliği olduğumu bilecek kadar uzun süredir."

"Bunun için üzgünüm," dedi, kapının yanındaki ayakkabı yığınının doğru dans ederek gitti ve onları ayağına geçirmek için tatlı bir zaman ayırdı. "Dürüst olmak gerekirse, buraya dev bir sapık ninja gibi gizlice girdin."

Ağzı gülümsemekle tehdit etti. "Tık tak, Fun-Size."

BLAKE, Autumn'u Krav Maga'ya getirme fikrini onun dairesine ilk adım attığında . Kendisinden iki kat büyük bir adamdan kendisini rehin almasını isterken, onun minyon, ayrılık sonrası yirmili yaşlardaki halinin üzerinde yükselmiş ve cesaretine hayran kalmıştı. Blake'te güvenmesine neden olacak bir şeyler hissetmiş olmasını ummak çok fazlaydı. Umut etmek için çok fazlaydı.

Hayır, belli ki çaresizlik noktasına ulaşmıştı. Ev sahibinin iri yarı piçinin cazip hale geldiği bir noktaya... Ama o, hediye edilen atın ağzına bakmıyordu. Hayır, bu ayrıcalığa olduğu için olağanüstü bir şekilde başarısız olmamaya çalışıyordu. Her şeyden çok, kızın sergilediği özgüveni almak ve... yapabileceği herhangi bir şekilde büyümesi için ona yer vermek istiyordu.

Yukarı Doğu Yakası'ndaki antrenman merkezine Uber'le gitmişlerdi çünkü Autumn atletini giydikten sonra bile Nike swoosh'unu görebiliyordu. Dürüst olmak gerekirse, gardırobundaki her şeyi onu cinsel olarak sinirlendirmek amacıyla satın almış gibiydi. Ama Autumn'un akşam yemeği randevularına giderken sessizliği yüzünden utandığını hatırlıyordu, bu yüzden kendini kelimeleri oluşturmaya ve işini sormaya zorladı. Autumn ona yanlılıkla bir tablet asit yutan bir tavşanı ve ardından Owen'ın tavşanın sahibine dayağı anlatınca Blake kendini gülerken bulmuştu.

Uzun zaman önce, başka bir yaşamda, arkadaşları -Kevin, Elaine, Tommy-onun ne kadar nadir güldüğünü çok büyütürlerdi. "Senin bir huyun olduğunu biliyorduk.

mizah anlayışı var. Fotoğraf çek! Doktor Doom gülüyor.' Eskiden durması için onu rahatsız ederdi. Ancak son zamanlarda kahkahalar Kevin'in bina koridorunda söylediklerini tekrarlamasına neden oluyordu. *Çoğunlukla herkesi aptal yerine koymak için ağzınızı açarsınız. Ama biz arkadaşlık - kalın ve ince - ve geri kalanımız hala öyle.*

Takside Autumn'la birlikte güldüklerinde, Autumn biraz kekelemişti, belli ki hazırlıksız yakalanmıştı ve Autumn buna hiç aldırmamıştı. Onu şaşırtmak hoşuna gitmişti. Değişmiş miydi? Yoksa sadece arkadaşlarını daha sert bir standartta mı tutuyordu?

Blake ve Autumn spor salonuna girdiklerinde durdular.

"Aman Tanrım," dedi Autumn, kendini yelpazeleyerek. "Burası tropikal bir yer." "Merhaba! Özür dilerim." Sarkık saçlı ve bıyıklı genç bir adam koşarak

Mavi ve altın rengi eğitimci üniformasıyla onlara doğru geliyordu. "Bikram dövüş sanatlarını falan test etmiyoruz. Klima bozuk. Lütfen gitmeyin. Bedava su. Size bedava su vereceğim."

"Suyun her zaman bedava olması gerekmez mi?" Sonbahar sordu. "Sanki gökten düşüyormuş gibi."

Bir zamanlar Blake yerin altında, saatlerce nemin içinde kilitli kalarak, tulum ve ağır ekipmanlarla çalışmıştı. Bu bunaltıcı spor salonu onun için çocuk oyuncağıydı. Öte yandan Autumn'un bu tür bir nemli sıcağa dayanmış olması pek mümkün değildi. Ona döndü. "Bu senin için iyi olacak mı?"

"Bana tekme ve yumruk sözü verildi." Gülümsedi ve Blake'e doğru eğildi; Blake'in burnundaki dağınık çilleri sayabileceği kadar yakındı. "Geri almak yok."

Blake eğitmene bir kez başını salladı. "Yolu göster."

Blake ve Autumn spor salonunun tüm zeminini kaplayan mavi bir matın üzerinde gerinirken, bir düzine sınıf üyesi daha içeri girdi ve sadece bedava su vaadinden sonra kaldılar. Saat sekizde eğitimci sınıfın önündeki yerini aldı ve ayaklarının üzerinde ileri geri zıplamaya başladı. "Pekâlâ. Kısa bir tarih dersi millet. Krav Maga İbranicede *temashı dövüş* anlamına gelir. Kökeni, çılgın sokak dövüşü becerilerini bir sanat formuna dönüştüren Imi Lichtenfeld'e kadar uzanır. Şimdi İsrail Savunma Kuvvetleri tarafından kullanılan resmi askeri savaş sistemi. Ve *çok* da fena..."

Eğitmen başlangıç hikâyesini anlatmaya devam ederken Blake yarım kulakla dinliyordu. Derse kaydolmadan önce kendi araştırmasını yapmıştı ve temel tarihçeyi biliyordu. Göz ucuyla Autumn'u izlemekten kendini alamadı, dinlerken başını nasıl eğdiğini, dilini ağzının kenarına nasıl sıkıştırdığını, sarı saçlarını yanağına nasıl dayadığını fark etti. Bu, dikkatini Autumn'un göğüslerinin üzerinde oluşan çalkantıdan uzaklaştırmaya yetti.

Dersin ilk on beş dakikası kuvvet antrenmanına odaklandı. Planking, sınav, eğitmen tarafından yönlendirilen bazı zihinsel hazırlıklar. Blake sakat bacağını kendi evinin mahremiyeti dışında bir yerde test etmeyeli epey olmuştu ama neyse ki kimse onun bacağını tercih ettiğini fark etmemişti. Zihinsel olarak, bir sakatlığın kendi bilincinde olması gereken bir şey olmadığını biliyordu, ancak bunu hayatında unutmak istediği bir dönemle ilişkilendirmekten kendini alamıyordu. Yakın zamanda yüzüne vurulmuş bir zaman.

"Pekâlâ, millet." Eğitmen ellerini çırpı. "Eşleşin. Düz yumruk kombinasyonuyla başlayacağız. Arka duvarda, tutma kayışları olan bazı torbalar bulacaksınız. Eşlerden biri torbayı tutacak, diğeri Rocky gibi yumruk atacak." Herkes güldü. "Sadece iki parmak eklemenizle temas edeceksiniz. İşaret parmağı ve orta parmak. Tüm enerjinizi ileri doğru yönlendirin. Etkiyi en üst düzeye çıkarın."

Autumn çantayı aldı ve ona döndü, son anda aralarındaki hatırı sayılır boy ve kilo farkını hatırlar gibi oldu. "Belki de normal boyda birini bulmalıyım?"

"Konuşmayı seven birisin. Seni cebime koyabilirim." Çantayı ondan aldı. "Yumruklarım sana yaklaşmayacak. Sadece çantayı tutacağım."

"Tamam." Spor minderi lav haline gelmiş gibi biraz zıpladı. "Son saniyede yırtıp atmayacaksın ve beni kıcığımın üstüne düşürmeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki değilim."

"Ve..." Heyecanının bir kısmını kaybetti. "Spagetti kollarımla dalga geçmeyeceksin, değil mi?"

Odanın köşesinde asılı duran bir kum torbası vardı. Ve Blake o anda her şeyden çok gidip onu yumruklamak istiyordu. Çoğu zaman bunu iyi saklıyordu ama Autumn'un kendine olan saygısının, sık kafalı eski sevgilisi tarafından bir garajın çöplüğüne atıldığı açıktı. Kendisini her zaman küçük görmediğini bilecek kadar parlak bir kadın vardı. Başka nasıl bilmeyebilirdi ki?

Komik, güzel, anlayışlı ve sıcak olduğunu sürekli olarak? Bunu ona Ian denen o pislik yapmıştı. Bundan hiç bu kadar emin olmamıştı. Ya da hasarı tersine çevirmeye yardım etmeye daha kararlı.

"Sana bu gecedен bahsettiğimde irkilmedin bile," dedi. "Bu tipik bir ikinci buluşma değil. Yaptığımız hiçbir şey tipik değil ama sen her şeyi bir profesyonel gibi karşıladın. Yeni bir şey denemek konusunda hiçbir çekincen yoktu. Sadece giyindin-"

"Yine efendim, beni giydirdiniz."

"Burada samimi olmaya çalışıyorum," diye homurdandı. "Bu torbanın kıcını tekmele, Fun- Size. Kimse seni durduramaz. *Kimse* seni bir şey yapmaktan alıkoyamaz."

Yavaş yavaş tekrar zıplamaya başladı. "Çantayı benim sürtüğüm yap, tamam mı?"

"Lanet , senin kaltağın olsun."

Daha fazla zıplama. "Şimdi mi?"

"Bu yüzyılda. Evet."

Yumruğunu geri çekti, yüzünü buruşturdu ve çantaya vurdu. Sertçe. Dengesini bozmaya yetmedi ama yine de bir adım geri çekildi - ve yüzünde bir gülümseme belirlediğinde yalan söylediğine değdi. "Seni de benim sürtüğüm yaptım!"

". "

Blake bütün gün orada durup Autumn'un yumruklarıyla onu izin verebilirdi. İlk yumruktan sonra bir ritim tutturdu, duruşuna yerleşti, hedefe odaklandı ve kendini bıraktı. Her yumrukta biraz daha kendine güvenerek ayağa kalktı. Omuzları dik, çenesi yukarıda. Yaptığı her şeye tepkisini ölçmek için ona bakmayı bıraktı. Tatbikatın sonuna doğru, kızın hayal kırıklığını yumruklara yönlendirdiğini hissetti. Vuruşları sertleşti, hızlandı, dudakları düz bir çizgi halinde bastırdı. Kum torbasının canına okurken ne kadar vahşi görünüyorsa, ifadesinde de o kadar kırılmanlık vardı. Ve Blake'in torbayı bırakıp ona sarılmaması için büyük bir irade gücü gerekiyordu. Ya da özel bir an olmasına rağmen ne düşündüğünü sormadı. Bu yüzden kadın çantayı tutarken o da çantayı tutmakla yetindi.

"İyi işti millet. Bugünkü son talim!" Eğitimci tişörtünün arkası terden sırlıklam olmuş halde salonda bir tur attı. Ders spor salonu giderek daha da ısınmıştı ve Blake bile biraz serinlemeye ihtiyacı olduğunu kabul etmek . Bu yüzden eğitimci bir gönüllüyü çekerken

Blake bir yere indirme manevrası göstermek için salonun önüne geldiğinde gömleğini çıkarıp tribünlere doğru fırlattı.

"Ne yapıyorsun?" Autumn fısıldadı, hayalet görmüş gibi onun bedenine bakıyordu. "Etrafta öylece dolaşamazsın. Bu çok kaba."

"Bunun neresi kaba?"

"Bu bir başlangıç sınıfı. İnsanlar *diğer* formsuz insanların da kendilerine katılacağını bilerek kayıt yaptırdılar. Sonra siz Aquaman gibi görünerek ortaya çıktınız ve onların rahatlık yanılmasını paramparça ettiniz."

"Evet, eğer bir şeyle tanınıyorsam, o da yabancıların rahatı için endişelenmektir."

"Aslında sen bu özelliğinle tanınıyorsun. Benim tarafımdan."

Alay etti. Çoğunlukla göğsündeki sancıdan uzaklaşmak için. "Nasıl yani?"

Eğitmen Autumn'a doğru baktı ve Autumn sanki onun gösterisini dikkatle dinliyormuş gibi başını salladı. "Bu üç randevunun amacı bu, değil mi? Beni bağlaman için Karasakal'ın varlığında yeterince rahat olduğumdan emin olmak mı?"

Bu, gerekçesinin sadece bir kısmıydı ama Blake geri kalanı hakkında Autumn'a ipucu vermeyecekti. "Bu arada nasıl gidiyor?"

Kirpiklerinin arasından ona bakarak çapkın bir omuz yuvarlaması yaptı. "Oldukça iyi."

Blake kasıklarında ağır bir çekilme hissetti. Evet. Kontrolü yolun sonuna yaklaşıyordu. Eğer o anda spor salonunda sadece onlar olsaydı, kalçalarını yukarı kaldırmak için kum torbasını kullanarak arkadan kızın amına girmeye çalışırdı. "Seni ikna etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Duruma göre değişir," diye mırıldandı. "Kim kimi mindere atıyor?" Blake hiç tereddüt etmedi. "Beni yere atacaksın."

"Gerçekten mi? Sen suda yaşayan bir seks tanrısı gibi kasıla kasıla dolaşırken beni örtünmeye zorladığın için seni cinsiyetçilikle suçlamaya hazırdım."

"Eğer seni yere atarsam, Autumn, sikişmeden eve varamayız."

"Açıklamak mı?" diye nefes aldı. "Ayrıntılı olarak."

Grubun dışında durduklarına sevinen Blake bir elini Autumn'un tayıtının arkasına kaydırды. Dantelle kaplı amını buldu ve klitorisine iki parmağıyla masaj yaptı. "Sen aşağı atılmak için yaratılmışsın. Ve ben seni yere sermek için yaratıldım. Bundan bahsetmiyorum."

Fiziksel olarak, senin ve benim o lanet olası pis ihtiyaçlarımızdan bahsediyorum." Blake doğrudan kızın kulağına konuşarak danteli bir kenara çekti ve orta parmağını kızın içine soktu; kıza her şeyi verene ve yüzünün kenarları ateş kırmızısı olana kadar durmadı. "Gücümü senin üzerinde kullansaydım, bunu bir arada tutamazdın. Kalçaların yazarkasa gibi açılır ve herkes sikimi aralarına almak istediğini anlar. Gerçek bu değil mi?"

Cevabı bir iniltiden öteye gitmedi. "Evet."

Blake parmağını, ped G noktasına değene kadar döndürdü. Yavaşça ovmaya başladı ve Autumn'dan alçak sesle bir hıçkırık kopardı. "Yabancıları ne kadar az önemseydiğimi bildiğim için, görünüşe göre senin dışında, sonunda onu sırt üstü yatırırsam sevimli, küçük yalvaran Autumn'a ne verirdim?"

"Sen..." Elinde değilmiş gibi kalçaları adamın elinin üzerinde kıvrıldı. "Herkesin önünde benimle seks yapardın."

"Hayır, herkes not alırken ve beni kıskanırken güzel sarışınımı *becerirdim*."

Bedeni adamın parmağının etrafında sıkılaştı ve bir nefes vererek titredi. Bu şekilde boşalabilirdi. Herkesin içinde parmaklanmak. Ama eğitimci düdüğünü çalmak için o anı seçti ve Autumn iki elini de kızarmış yüzüne bastırarak ondan uzaklaştı. "Um. Ne?"

Kız kendisine doğru sallandığında onu sabitledi. "Kahretsin. Dikkat etmemiştim. Ne yapmamız gerekiyor?"

Gösterinin çıplak kemiklerini hatırlayarak, onu geri çevirdi ve ön tarafına geri getirdi. Kucağının görünmesini engellemesi iyi bir şeydi, çünkü siki eşofmanının sağ bacağını dolduruyordu ve onun için can atıyordu. Ve onu kıcının tatlı kıvrımına dayamaktan başka çaresi yoktu, aynı anda hem aşağı doğru sürüyor hem de kalçalarını geri çekiyordu. Kolunu kızın boynuna doladı ve onu gevşek bir şekilde tuttu. Odanın diğer ucunda, aynada göz göze geldiler; adamın onu nasıl küçüldüğünün gözle bir kanıtıydı bu; göğüs kasları sarışın başının üzerinde gerilmiş, genişleyen duruşu kalçalarını onunkilerin iki yanına koymuştu.

"Bu bir arkadan çıplak boğma," dedi eğitimci.

"Keşke," diye mırıldandı Autumn.

"Kendinizi bu pozisyonda bulursanız, hatırlamanız gereken en önemli şey geriye yaslanmamaktır," diye seslendi eğitimci. "Eğer yaparsanız, bu

Saldırganın sizi yere düşürmesi çok daha kolay olur. Ağırlığınızı öne doğru verin."

Autumn talimatları izledi, bu hareket arka tarafını adamın sikine daha sıkı bastırdı ve daha da fazla kanın güneye akmasına neden oldu.

"Şimdi saldırganınızın kolunu dirseğinden tutun, alçalın ve döndürün. Omuzlarını döndürün ve umarım dengelerini kaybedecekler ya da en azından merkezden uzaklaşacaklar."

O ve Autumn aynada birbirlerine bakmaya devam ederken, Blake kendisine neler olduğundan emin değildi. Karnında inkâr edilemez bir şehvet birikmişti ama aynı zamanda... şefkat de vardı. Belki de yansımada kollarını ona dolamış, Autumn'un bir güven gösterisiyle arkasına yaslanmış olduğunu görüyordu. Bunu bilmiyordu. Ama onu cesaretlendirme dürtüsü şehvetine katıldı ve onu daha da dokunaklı hale getirdi. Onları odadaki tek iki kişi haline getirdi.

"Devam et, Fun-Size," diye mırıldandı kulağına. "Beni orospun yap."

Dirseğini yakalayıp bir bulanıklık içinde dönerek dengesini bozmadan önce, onun neşeli gülümsemesine ve ardından hipnotize olmuş yüz ifadesine sadece kısa bir an göz atabildi. Tam olarak mindere çarpacak kadar değil. Ama yere düştüğünde bile yüzünü buruşturarak mindere çarptı. "İyi işti."

Diğer öğrencilerden birkaçı Autumn'u alkışladı ve Blake dirseklerine yaslanarak Autumn'un alkışları zevkle içine çekmesini izledi. Elini uzatmadan önce diğer yeni başlayanların kendi egzersizlerine dönmelerini bekledi. "Kalkmama yardım eder misin?"

"Yani, en azından bunu yapabilirim-"

Blake bir elini Autumn'un bileğine doladı ve çekerek onu kendine doğru çekti. Duraksamadan pozisyonlarını değiştirdi, Autumn'u minderin üzerinde altına aldı, ağırlığını destekleme zahmetine girmede. Tam da onu uyarmış olduğu gibi -tam da canının istediği gibi- kalçaları otomatik olarak adamın kalçalarına doğru açıldı. Elleri sanki bir çapa arıyormuş gibi başının üzerinde havalandı. Bir ip. Bir başlık. Uyuşturucu, nefesi bir kamıştan gelip gidiyordu.

"Seninle gurur duyuyorum." Ağzının yanından törpüledi.

"İnanılmazdın." "Ne?" Kızın ağzı açılıp kapandı. "Ben... teşekkür ederim."

"Bence sen her şeyi yapabilirsin, Autumn. Sen..."

Tanrım, bu şehvet-sevgi ikilisi tam bir cinayetti. Bu lanet duygudan hoşlandığından bile emin değildi ama bunu yapmaya çalışan herkesin işini bitirirdi.

onu al. "Sen bir savaşçısın, anlıyor musun? İradeni elinden almak ve kurtulma çabalarına gülmek üzere olsam da, o iradenin orada olduğunu biliyorum. Derinlerde. Tamam mı?"

"Tamam," diye nefes aldı, kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Teşekkür ."

Blake kalçalarını kızın klitorisinin üzerine doğru eğdi ve boğazındaki tıkırtıyı dinleyerek ileri doğru itti. "Şimdi eğer iyi bir dilenciysen ve söyleneni yapıyorsan başını sallama."

Autumn başını salladı, gözbebekleri büyümüşü, kalçaları huzursuzdu. İzledikleri aklının bir köşesindeydi ama altındaki titreyen kız dışında hiçbir şeyi umursamamaya giderek daha fazla mahkûm oluyordu.

"Seni uyarmıştım sarışın. Seni yere atarım, sikişmeden binadan çıkmayız. Ama kışını sikimin üzerinde sürüklemen gerekiyordu, değil mi?"

Blake bir an kızın boğazına baktı, böylece elini boğazına kilitlemeyi düşündüğünü anlayacaktı. "Ben gelip seni alana kadar kadınlar soyunma odasında kal. Bu saçma taytın altındaki külotunu çıkar. Anladın mı?"

BÖLÜM 11

SONBAHAR bunaltıcı soyunma odasında oturmuş, taytını aşağı sıyırmaya çalışıyordu. Dar kumaş kendi isteğiyle gitmiyordu ve teninin kaygan olması ve ellerinin titremesi de yardımcı olmuyordu. O ve Blake sonunda seks yapacaklardı. Bu gerçek derisinin altında, kemiklerinin içinde titreştiriyordu. Nefesini kontrol etmeye, beklentinin tadını çıkarmaya çalıştı ama tek istediği gösterinin başlamasıydı. Külotunu bacaklarından aşağı indirdi ve tüyleri diken diken oldu. Heyecanlıydı, hem de çok heyecanlıydı.

Sadece sikişiyoruz, diye hatırlattı kendine. Neden bu kadar sinirlisin?

Bir anı canlandı; on beş yaşındaydı, ailesi hafta sonu için uzaktaydı. Kaçırılma filmleriyle ilgili Wikipedia girdilerini okumuş ve iç çamaşırını doyuracak kadar tahrik olmuştu. Sonra kulübeye gidip babasının turuncu, çok amaçlı ipinden bir parça almış ve kendi bileklerini birbirine bağlamıştı. Bu ezici fantezi karşısında, her zamanki ergenlik beceriksizlikleri tek bir şeye odaklanmıştı: sahiplenilmek. Geniş ve yüz­süz bir çiftçi onu arazisine izinsiz girerken bulmuştu. Onu bağladı ve bir hayvan gibi ahırında tuttu, ne zaman ihtiyaç duysa onu kullanmak için dışarı çıktı.

Autumn o yaşta nelerden hoşlandığını zaten biliyordu ama çiftçi fantezisi daha önce kurduğu hayallerden çok daha canlıydı. Gözlerinin ardında canlanmış, ipin çiziklerini, çiftçinin kalçalarındaki sert ellerini hissetmesini sağlamıştı. Yatağında tek başına bu fanteziye kendini kaptırmış, iğne deliğinden geçen bir iplik gibi içine kaymıştı ama sonrasında o kadar utanmıştı ki ipi yakmış, bir daha asla böyle iğrenç şeyler düşünmemeye yemin etmişti. Diğer kızların katlanmaktan başka çaresi olmadığı şeyleri istemek yanlıştı. Bu onun iyi olmadığı, zeki olmadığı, ailesinin istediği gibi bir çocuk olmadığı anlamına geliyordu.

Yirmi altı yaşındaki Autumn, tozlu soyunma odası aynasında bakışlarıyla karşılaştı ve gençlik korkularının yeniden doğduğunu gördü. *Ben hatalıyım. Kırıldım. Yapmamalıydım*

bunu yapmasına izin verilmemelidir. Bunu yapmak isteyen herkes de yanılıyor. Canım yanacak. Blake canımı yakacak ve sonra benim iğrenç olduğumu düşünecek.

O anda paniğe kapılması an meselesiydi. Sonra torbayı yumruklarken nasıl hissettiğini hatırladı, içinde yükseldiğini bile bilmediği hayal kırıklıklarını temizliyordu; Ian'ın mesajı, annesinin eve dönmesi yönündeki amansız talepleri, hayatının kendisine ait olmadığı, başkalarının onun adına karar vermesine izin verdiği hissinin giderek artması. Daha sert ve daha sert vurmuştu ve bu ona herhangi bir çözüm getirmemiş olsa da, çok iyi hissettirmişti. Blake ona bunu vermişti. Ve şimdi, eğer ona izin verirse, ona daha fazlasını verecekti. Ona ete kemiğe bürünmüş bir fantezi verecekti. Gerçek korku ve gerçek tatmin. Soru şuydu, hazır mıydı?

Autumn döndü ve omuzlarına gömülmüş yumuşak pembe izlere baktı. Blake'in onu sıkıştırdığı minderden hatıralar. Blake'ağırlığının üzerine çöküşünü ve bunu yaparken bacaklarının arasında kabaran sıcaklığı tekrar hatırladı. Hiç korkmamıştı, en ufak bir korku bile duymamıştı; alev alev yanıyordu. Bu gerçeğin onu yatıştırmasına izin verdi, daha derin nefesler alması için onu cesaretlendirdi.

"Kimse ne istediğinizi onun kadar iyi bilemez," dedi aynadaki kendisine. "Bizimle ilgilenecek ve kesinlikle iğrenç olduğumuzu düşünmeyecek."

Gülümsedi ve yansıması da ona gülümseyerek karşılık verdi, gerçekten rahatlamış görünüyordu. Uzun zamandır fantezilerinde yalnızdı. Şimdi biri ona katılmıştı ve bu biraz bunaltıcıydı. Blake'le gizli fantezilerini taklit edecek şekilde seks yaptıklarında, bekâretini yeniden kaybetmiş gibi olacaktı.

Bu fikre biraz gülümseyen Autumn, taytını başarıyla sıyırdı ve dantel külotunu çıkardı. Kendini ilk bağladığı geceki kadar ıslaktılar, ılık tatlı koku zihninin çelişkiler içinde olmasına rağmen vücudunun böyle bir kaygısı olmadığını açıkça ortaya koyuyordu. Blake'i ve bu fanteziyi istiyordu. Şimdi. Taytını kalçalarına doğru çekti ve tenine düz bir şekilde oturacak şekilde ayarladı. Zihni şimdi Blake'in gömleksiz, geniş, pırıl pırıl ve neredeyse rahatsız edici derecede erkek olduğu anılarla doluydu. Onu dikizlemesine çok şaşırmış gibiydi, sanki onu çekici bulduğuna inanamıyordu. Geriye dönüp baktığında, onunla vücudu hakkında alay etmemiş olmayı, ona ne kadar güzel olduğunu içtenlikle söylemiş olmayı diledi. Utanacak bir adama benziyordu ama sözlerini sonsuza dek hatırlayacaktı.

Külotunu çıkardıktan sonra yapacak başka bir Şey bulamayan Autumn soyunma odasında dolaşmaya başladı. Hiçbir Şekilde güzel bir yer değildi, sadece birkaç ahşap bank ve kırık aynalar, atılmış egzersiz ekipmanlarıyla çevriliydi; bank çubukları, ağırlık rafları ve hantal eliptik makineler. Belki de burası Krav Maga'ya dönüŐtürülmeden önce genel bir spor salonuydu? Kapıya yaklaşan ayak seslerini duyduğunda kendini tozlu bir barfiks barının üzerine atmıŐtı.

 ubu u bıraktı ve ayaklarının üzerine düştü. O buradaydı. Fantezi baŐlamak üzereydi. Nefes nefese bekledi ama kapı beklediği gibi açılmadı. Bunun yerine, ayak sesleri kadınlar tuvaletinin dışında durdu. Autumn tahtanın arkasından Blake'in nefes alışını duyabildi inden emindi. Saldırmak için kendini hazırlayan bir bo a gibi derin nefesler. Kalbi g  s nde sertçe çarpıyor, bu çarpıntı bacaklarının arasında yankılanıyor, artık çıplak olan amcı ı Blake'in ona verebileceğini bildiği Şeyi arzulayarak kendi içine çekiliyordu. Yana doğru baktı ve yansımasının bir insan geyi ine ait olduğunu gördü; parlak gözler ve endiŐeyle se iren bir a ız. "Orada... orada biri mi var?"

Kapı gıcırdayarak açıldı, ses korku filmlerindeki kadar heyecan vericiydi. Ama ortaya çıkan Şey çok daha iyiydi: Çıplak g  sl , kıllı ve iri Blake'in solgun gözlerinde soğuk bir parıltı vardı. "İyi akşamlar sarışın."

Autumn'un bir sonraki adımın ne olacağını hatırlayamadı ı bir an oldu. Sonra yutkundu. "Erkekler tuvaleti koridorun diğer tarafında."

"Erkekler tuvaletinin nerede olduğunu biliyorum."

"O zaman neden oraya gitmiyorsun? Lütfen?" Autumn sesinin korkmuş ve kız gibi çıkmasına bayılıyordu. Hiçbir zaman iyi bir oyuncu olmamıştı ama tamamen rol yapmıyordu. Blake o kadar büyük, o kadar acımasız, o kadar öteki görünüyordu ki, altından heyecan fiŐkırsa bile korku hissetmemek imkânsızdı.

"Buraya konuşmaya gelmedim." Blake kapıyı arkasından kapattı ve sürgüyü sürükleyerek karşıya geçirdi.

Donuk t rp  Autumn'un kalp atıŐlarını . "Hayır, yapamazsın-"

"ŞŞŞ." Ona doğru yürüdü. Tozlu döŐeme tahtaları üzerindeki ağırlığı tüm odanın titremesine neden oldu. Sanki bir randevu için kadınların soyunma odasında buluŐmaya karar vermiŐler gibi tembel bir ifadeyle onu s zd . "Seni buralarda birkaç kez gördüm."

"I-"

"Şşşt." Blake raftan eski bir sağlık topu aldı ve onu bir balonmuş gibi havaya fırlattı, sakın gülümsemesiyle daha da uğursuz hale gelen sıradan bir güç gösterisi. "Seni bir kez gördüm mü, görmeden duramazdım. Ama sen bunu biliyorsun, değil mi sarışın?"

"Hayır. Söz veriyorum yapmayacağım."

"Evet, bunu söylersin, değil mi? Senin tipini biliyorum. İyi kızı oynuyorsun, gülüyorsun ve gülümsüyorsun, böylece kimse sana ne olduğunu söyleyemez - bir pislik."

"Hayır-"

"*Sessiz ol dedim.*" Blake sağlık topunu düşürdü. Top ateş gibi bir ses çıkararak ayaklarının altındaki zemini salladı. Autumn denese topu kaldırıp kaldıramayacağını, koşması gerekip gerekmediğini merak etti. Heyecan göğsünde bir yumruydı, onu sindiremiyor ve ortaya çıkaramıyordu. Bir sonraki hamleyi yapması için Blake'e güvenmesi gerekiyordu, onun gibi davranan adama güvenmese bile. Adam daha da yaklaştı, bakışları kızın göğüslerindeydi. "Kaç beden sütyen giyiyorsun prenses?"

"Bu seni ilgilendirmez." Kadın vücudunu sağa doğru kaydırđı ve adam da onunla birlikte kayarak, boyundan ve cüssesinden yayılan görünmez güç alanıyla kadını geriye doğru bastırđı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Gidebilir miyim?"

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Şimdiden yalvarıyoruz, öyle mi? Komik, bu spor salonunda kağıt gibi ince taytlarınla dolaşmaya, çıplak karnını göstermeye ve buradaki her erkeğin ter havlusunu sikinin üzerine koymasına karar verdiğinde yalvardığını söyleyebilirim."

"Özür dilerim," dedi bir adım daha geri çekilerek. "Bunu yapmak istememiştim."

"Bence yaptın. Bence bizi sertleştirmekten hoşlanıyordun, kirli penislerimizi içine sokmamıza asla izin vermeyeceğini biliyordun. Bu yüzden mi bu salonu seçtin, Uptown Kızı? Neden buraya geldin? Alt sınıfla ucuz heyecanlar mı?"

O konuştuğça Autumn kendini Blake'in çizdiği sahneye kaptırdığını hissetti. Kendisi hiçbir şeyden gelmiyordu ve Blake zengindi ama bu senaryoda zengin olabilirdi. Neden olmasındı ki? Belki de o bir Park Avenue prensesiydi, Blake gibi sert görünümlü erkekleri azdırmak ona başka hiçbir şeyden almadığı zevki verdiği için mavi yakalıların gittiği bir spor salonunda çalışan bir veletti. Ellerini havaya kaldırdı. "Kıyafetlerim için özür dilerim. Çalışmak için yeni bir yer bulacağım."

Blake'in ağız bir gülümseme taklidiyle kıvrıldı. "Çok az, çok geç, sarışın."

Sonbahar keskin bir nefes aldı, elleri ve ayakları sinirden karıncalanıyordu. "Peki ya ben... sana iki bin dolarlık bir çek yazarsam? Hiç soru sormadan."

Blake gülmedi ama açık kahverengi gözleri bariz bir eğlenceyle parlıyordu. "Bir arabulucu, ha? Bunu bilmek güzel. Sen ve ben önümüzdeki birkaç gün boyunca her türlü anlaşmayı yapacağız."

"Ne gibi?"

"Bir parça ekmek, biraz su, bir saat uyku karşılığında bana yapacaklarınız gibi. Bu tür anlaşmalar."

Autumn'un tüm vücudu şimdi titriyordu, tıpkı on beş yaşındayken *Taken*'ın Wikipedia girdisini okurken olduğu gibi. Geriye doğru bir adım daha attı ve kendini çene kaldırma çubuğuna doğru bastırılmış halde buldu. Köşeye sıkışmıştı.

Sonunda, içinden bir ses fısıldadı. *Sonunda*.

Blake uzandı ve nazik bir elle onun saçlarına dokundu. "Artık benimsin. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar iyi olur."

"Lütfen," diye fısıldadı, çıplak sırtına değen çubuk soğuktu. "Lütfen, sana her şeyi veririm. On bin dolar, arabam, dairem..."

"Gereksiz. İstedğim her şeye sahibim, sen hariç." Kızın buklelerinden birini parmağının etrafında döndürdü. "Yine de yalvardığını duymak güzel. Benim için başka zengin kız teklifin var mı sarışın?"

Autumn'un tahrikten tamamen tükenmemiş bir parçası ne dediğini biliyordu; 'şimdi "altın varak" konuş yoksa lanet olsun'. Alt dudağını titretti. "Lütfen gitmeme izin verin, efendim?"

Lupin bir gülümseme. "Hiç şansın yok. Seni birazdan eve götüreceğim, kimse arabamın bagajına girdiğini görmesin diye montuma saracağım. Ama ondan önce, sanırım seni burada, tam da bu daracık kıyafetleri giydiğin yerde becereceğim. Bu sana gösterecek, ha?"

"P-lütfen-"

"Şşş." Başparmağını spor sütyeninin çizgisinde gezdirdi. "Meme uçların her zaman çok sert."

Autumn elini . "Kendimi savunma dersinden yeni çıktım."

Blake güldü, kısa ve sert bir havlamaydı. "Biliyorum, seni izledim. Bir ie yarayacağından değil. Atein var, Sarıın, ama bu seni yatakta cehennem kedisi yapacak türden bir ateş. İ kendini korumaya geldiğinde, çok önemli bir şeyin eksikliğini hissediyorsun."

" da ne?" Autumn spor ayakkabısının tabanını sola doğru kaydırırken sordu.

Yakına eğildi, burnu onunkinden santimetrelerce uzaktaydı. "Bunu destekleyecek bir vücut. Sahip olduğun şey bir erkeği sertletirmekten başka bir ie yaramıyor."

İşte o zaman Autumn hamlesini yaptı, kapıya doğru kaçmak niyetiyle sola doğru fırladı. Blake onu belinden yakaladı ve tıpkı sağlık topunu kaldırdığı gibi kolayca havaya kaldırdı. Kız tekmeleyip debelenirken güldü. "Gördün mü? İstesen de kaçamazsın. Küçük, sıkı vücudun ie yaramaz olduğundan değil, Sarıın. Aslında, benim için yapabileceği çok şey olduğunu düşünüyorum."

Autumn ne kadar gürültü yapmasına izin verildiğinden emin değildi ama o anda o kadar bastırılmıtı ki kendine engel olamadı. ığlık attı, spor salonu üyelerinden herhangi birinin hala etrafta dolaıp dolamadığına bakılmaksızın serbest bırakılmaya ihtiyaı vardı.

Blake'in eli ağzının üzerine indi ve dudaklarına sertçe bastırdı. Yakınına eğildi, gözleri öfkeyle kararmıtı. "Böyle bir ses daha çıkarırsan seni bankın üzerine yatırırım. O kıcını kabartırım. Anladın mı?"

Autumn baını salladı ve ona tekme attı. Ayağı adamın yan tarafına değdi ama adam o kadar kaslıydı ki, sadece parmağını acıttı. "Ow!"

Blake homurdandı ama bunun acıyla değil öfkeyle olduğunu biliyordu. "Bu şekilde mi istiyorsun, ha? İyi o zaman."

Bir saniye sonra dizlerinin üzerine km, Blake'in kasıklarıyla göz göze gelmişti. O daha tepki veremedi Blake'in bir eli baının arkasını kavrıyorsa, diğeri de antrenman ortunun içine dalıyordu. Ve ite oradaydı, siki, kalın ve kanla morarmıtı, hatırladığından bile daha büyüktü.

"Em," diye hırlayarak onu öne doğru çekti. Autumn dudaklarını ayırdı ve onu derinlemesine içine aldı, teri ve başka bir şey yapmadan önce bunu yapmanın katıksız aağılanmasını tattı. Sanki sokaktan aldığı ve hemen ie koyulduğu bir fahieydi.

Eli kızın saçlarını okadı. "İşte bu kadar. Ben hazırlanırken enenini kapalı tutacaksın, anlaşıldı mı?"

Başını salladı, 'hazır ol'un ne anlama geldiğini bilmiyordu ama çenesini genişletmeye, onu daha derine çekmeye çalışırken umursamıyordu. Bir an için

Bunu en son yaptığında, oturma odasında ona sakso çekmenin heyecanını takip eden acıyı hatırlıyordu. Tek iyi olduğu şeyin oral seks olduğunu ilan etmişti. Belki de Blake onun tereddüdünü hissetmişti çünkü saçlarını sıkın eli ensesinden aşağı doğru iniyordu. "Benimle başa çıkabilir misin, tatlım? Eğer yapamazsan, ağzını bağışlayacağım. Hepsini amına sakla."

Hakaret olarak çerçeveleenmiş bir güvenceydi. Autumn başını salladı ve onu ağzının derinliklerine aldı.

"Seni duyamıyorum."

"İgh caghn hangle ight," diye geveledi dişlerinin gergin kafesi arasında.

Patronluk taslayan bir baş okşaması. "İyi kız. Şimdi bana sakso çek. Bana ne kadar değerli olduğunu göster."

Sonbahar onu daha sert emdi, ön meninin küçük tuz patlamalarını tattı. Onun da kendisi kadar tahrik olduğunu ve *tahrik* olduğunu bilmek memnuniyet vericiydi. Kalçaları artık tozluklarının altında kayganlaşmıştı ve meme uçları ağrıyordu. Blake hassas yerlerinden herhangi birine parmağını değdirse boşalacağını biliyordu ama Blake hassas yerlerinden hiçbirine parmağını değdirmemi, sadece Blake'in onu emmesine izin verdi ve Blake onun üzerinde hareket ederek ne olduğunu anlayamadığı bir şey yaptı.

Bir yerden çekilen bir ipin fısıltısını duydu ve ne yaptığını görmek için içgüdüsel olarak geri çekildi. Blake hemen bir avucunu başının arkasına bastırarak onu sikinin üzerinde tuttu. "Bu seni ilgilendirmez, Uptown Kızı. Sikimi emmeye devam et ve biraz daha çaba göster, dilini taşaklarımda hissetmek istiyorum."

Autumn işine geri döndü, daha da sinirlenmişti ama artık çığlık atamıyordu, Blake'in muhtemelen düzenlemede hesaba kattığı bir şeydi bu. Başının üzerinde müzik çalmaya başladı, Blake'in telefonundan geldiğinden şüphelendiği hafif tanıdık bir rock müziğiydi.

"Sadece ortamı hazırlıyorum," dedi ve kızın kafasına aşağılayıcı bir vuruş daha yaptı. "Masadaki adama biraz mahremiyet için yüz dolar verdim, ama komşuların spor salonunda beyni sikilen kız merak etmesine izin veremem, değil mi?"

Autumn onun sikinin etrafında inledi. Onu becerirken fark edilmeyeceğinden emin olmak için attığı adımların görüntüsü o kadar mükemmeldi ki. Bununla ilgili her şey öyleydi.

Blake onun yanağını okşadı. "Artık bitti, tatlım. Bir kez daha em ve ağzını üzerimden çek, tamam mı?"

Autumn itaat etti, o kadar derine daldı ki, onu dudaklarından kaydırmadan önce biraz öğürdü. Serbest kalınca baktı ve adamın barfiks çubuğunun etrafına kalın, gümüşü bir ip bağladığını, onu bir tür koşum takımı gibi ördüğünü gördü. Kukusu sıkıştı ama biraz irkildi, çünkü irkilmesi gerektiğini biliyordu.

Blake ona dudak büktü. "Böyle yapma sarışın. Buna bay. Senin gibi sürtükler her zaman sever."

Kendisinin birçoğundan biri olduğu, Blake'in bunu daha önce başka bir kızla da yaptığı iddiası egosunu okşadı. "Ben bir sürtük değilim. Seksi o kadar çok istiyorsun ki, birini bile kaçırabilirsin. Sürtük olan *sensin*."

Blake'in gülümsemesi soldu. Adam kızın yanaklarına uzandı ve kızın bir sonraki bildiği şey, sikinin tekrar dudaklarının arasında olduğuydı.

"Dersini almadın, değil mi?" diye hırlayarak kendini kadının ağzına soktu. "Adımı haykırmadığın sürece söyleyeceklerin umurumda bile değil. O güzel kafanı buna alıştırabilir misin yoksa oturamayana kadar kışını tokatlamak zorunda mı kalacağım?"

Autumn başını salladı.

"Emin misin? Sana gerçek bir erkeğin ukala bir kadınla nasıl başa çıktığını göstermekten mutluluk duyarım."

"Tamam," başardı. "Güzel. Şimdi tekrar geri çekil."

Kadın adamın kalınlığının ağzından kaymasına izin verdi ve Blake uzanıp onu havaya kaldırdı. Başını barfiks çubuğunun tepesine yasladı ve bacaklarını beline doladı. "Kıpırdama, yoksa başın büyük belaya girecek, sarışın."

Autumn kıpırdamadan durdu ve adam onu koşum takımına bağlamaya başladı, ip göğüs kafesinin, omuzlarının ve kalçalarının etrafına sıkıca dolanıyordu. Kısa süre sonra, beklediğinden çok daha kısa sürede, kollarını ve bacaklarını iki yana açmış, barfiks çubuğundan sarkıyordu. Rahatsız edici değildi. Ağırlığı eşit olarak dağılmıştı ve iplerin hiçbirisi sürtünmüyordu ama adam kıyafetlerini çıkarmayı unutmuştu. Hâlâ spor sütyenini ve taytını giyiyordu, bu da daha sonra gelmek istediği her şeyi kısıtlayacaktı. Boğazını temizledi. "Bana ne yapacaksın?"

Sırıtarak. "Pek çok şey. Bunun için endişelenme." Geriye doğru adım attı ve hayranlıkla eserine baktı. "Güzel kızsın, değil mi? Eminim herkes sana öyle söylüyordur."

Au contraire mon frère, dedi içindeki eleştirmen ama Autumn bunu duymazdan geldi. Bu bir fanteziydi, çok güzeldi ve herkes ona bunu söylüyordu. "Lütfen..."

"Sessiz ol, tatlım. Canını acıtmak istemiyorum ama bana bak." Gövdesini işaret etti. "Bak ne kadar büyüğüm. Denemeden bile canını yakabilirim ve sen canının yanmasını istemiyorsun, değil mi?"

Başını salladı. Bu hareket bağlarının içinde hafifçe sallanmasına neden oldu ama bir santimden fazla hareket edemedi. Örümcek ağındaki bir böcek gibi sıkıca bağlanmıştı. İçini bir heyecan kapladı. *Nihayet. Nihayet.*

"Uslu bir kız olacak mısın sarışın?" Tereddüt etti.

"Beni ağzına aldın, her yerimin büyük olduğunu biliyorsun. Seni en başından itibaren sertçe alsam nasıl hissederdin sence? Kendimi daracık amına soksam ve seni tüm gücümle içime alsam, gibi? Sence bu hoşuna gider miydi?"

Kardeş country müziği berbat mı? Autumn kendi kendine başını salladı.

"O zaman anlamalısın ki, Küçük Bayan Uptown Blonde, burada iyi bir adam olmaya çalışıyorum. Sana seçenekler sunuyorum. Sen iyi ol, ben de senin için iyi olmasını sağlayayım. Şimdiye kadarkilerin en iyisi. Eğer iyi olmazsan..." diye omuz silkti. "Kim bilir neler olur."

Autumn dudaklarını yaladı, orada tuz ve Blake'in tadını aldı.

"Ee, ne diyorsun?" dedi ve uzanıp büyük bir avucunu kızın sağ göğsüne dayadı. "Benim uslu kızım olacak mısın?"

Başını salladı. "Evet, iyi olacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu da bizi asıl cazibe merkezimize getiriyor." Bir adım öne çıktı. Kız olduğu gibi bağlıydı, gözleri neredeyse aynı hizadaydı. Blake aşağı uzandı ve kızın taytının kemerini çekiştirdi. "Bir sorunumuz var, değil mi? Beni siktiğin spor salonu saçmalığın, ne kadar hoş olsa da, erişimimi engelliyor. Katılıyor musun?"

Autumn başını salladı.

"Bunun için bir çözümüm var ama bu kıyafetinize veda etmeniz anlamına gelecek."

Yessssss.

"Kıyafetlerimden kurtulabilirsin," dedi cılız bir sesle.

"Hızlı öğreniyorsun, sarışın." Spor sütyeninin çizgilerini tekrar parmaklayarak altındaki derinin uğuldamasını sağladı. "Gittiğin yerde bunların hiçbirine ihtiyacın olmayacak. Sabahtan akşama kadar çıplak olacaksın."

Yatağında soyunmuş halde tutulduğunu, canı istediğinde ters çevrilip sikildiğini hayal etti. Bir başka elektriksel uyarılma zıplaması onu sarstı. Kukusu bağımsız bir şekilde canlı hissediyor, küçük darbeler halinde sıkılıyor ve çırpınıyordu. Daha önce beklentilerine ve utancına kapılmıştı. Şimdi yeni bir netlik yükseliyordu. Kendini Blake'e teslim etmişti ve şimdi tek istediği sikilmektir. İyi bir kız olmak ve ödülünü almak.

Blake spor sütyenini iki eliyle kavradı. "İşte başlıyoruz."

Adam çekti ve Autumn bunun mümkün olduğuna inanmazdı ama kalın örgü malzeme yırtılarak meme uçlarını ortaya çıkardı. Açıkta kalan hava ona düşündüğünden daha iyi geldi. Bağlarının içinde debeleniyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

"Sakin ol sarışın." Eğildi ve onu ağzına aldı, dilinin sıcaklığı ve ıslaklığı kalçalarının koşum takımına çarpmasına neden oldu. "Lütfen dur!"

Bunun yerine Blake daha sert emdi. Elleri kızın belinden legging giymiş kalçalarına doğru hareket etti. "Sanırım neredeyse zamanı geldi, Uptown Kızı. Sen ne düşünüyorsun?"

Autumn sadece inleyebildi, konuşmanın daha fazla gecikmiş hazza yol açacağından korkuyordu.

"Kulağa evet gibi geliyor." Bacaklarının arasındaki yeri avuçladı. "Sırılsıklam olmuşsun ve külotun da yok, ha?"

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim."

"Hayır, pişman *olacaksın*." Taytının kasıklarının avuçladı ve çekti. Dikiş yarıldı ve Blake malzemeyi çekiştirerek daha da genişletti, amını tamamen çıplak olmasından daha açık bir şekilde ortaya çıkardı. Ev sahibi dizlerinin üzerine çöktü, böylece amcığıyla göz hizasına geldi. "Pürüzsüzsün. Birinin sana ağda yapmasına izin mi verdin, Uptown Kızı? Başka birinin seni benim için hazırlamasına izin mi verdin?"

Aslında saçlarını Ian'ın geride bıraktığı erkek jiletleriyle kazımişti ama şu an böyle şeyleri açıklamamanın zamanı değildi. "Evet."

"Artık değil, değilsin. Şu andan itibaren, burada sana dokunan tek kişi benim. Küçük amcığının pürüzsüz olmasını , seni kendim tıraş ederim."

Anladın mı?"

Autumn başını salladı.

Kızın bacaklarını bir oyuncak bebekmiş gibi omuzlarına doladı ve dikkatle kalçalarının arasına baktı. "Hâlâ vazgeçmeyecek misin?"

"Evet," diye fısıldadı ama adam başını ona doğru eğene kadar ne yapmaya niyetli olduğunu anlamadı. Bu planın bir parçası değildi. Onun sikini emmek ve bağlanmak, evet. Ama oral? Bu ona kimin patron olduğunu nasıl gösterecekti?

"Hayır!" dedi. "O değil."

Blake ona ters ters baktı. "Senin kararın değil. Seni yiyip bitireceğim sarışın ve bunu ne kadar sevdiğinden nefret etmeni sağlayacağım."

"Hayır! Lütfen! Bunu istemiyorum!"

Cevap gülümsemesi kötü niyetliydi ama içinde ev sahibinden de bir şeyler vardı, onu lüks bir restorana götüren ve istediğini sipariş etmeye zorlayan adamdan. Hak ettiğini düşünüp düşünmediğine bakmaksızın ona zevk vermeye kararlı olan adam. *Alacaksın, Fun-Size*, diyordu o gülümseme, *alacaksın çünkü bunu hak ediyorsun*.

"Bunu yapıyorum," dedi.

"Ama-"

"Aması yok. Beni ağzına aldın, neye sahip olduğumu biliyorsun ve onu içine almak istiyorsam, sırlıslık olman gerekecek. Ayrıca..." Başını eğdi ve kızın amından geçen uzun, sıcak bir çizgiyi yaladı. "...Aylardır tadının nasıl olduğunu merak ediyordum."

Ellerini kızın kıkına bastırdı ve yüzünü kızın amına gömdü. Birkaç saniye boyunca başka bir şey yapmak yerine onu içine çekiyor, kokusunu ve tadını ağzına bastırıyor, dudaklarına sürüyor gibiydi. Kadın , bu his zevk vericiydi ama boşalmasını sağlayamayacak kadar keskindi. Sonra ateşi düşer gibi oldu ve dudakları klitorisinin etrafında dönüp endişelenirken dilini içine kaydırıldı.

"Küçük bir amcık," diye mırıldanarak etinin titremesini sağladı. "Çok ıslak, çok sıcak. Yeni favori yerim."

Ona bunu sevdireceğini söylemişti ve sözünü tuttu. Ağzı Autumn'a kıyasla o kadar büyüktü ki her yerini aynı anda kaplıyor, yalıyor, emiyor ve Autumn'un halat kayışının içinde çırpınmasına neden oluyordu. Autumn daha önce hiç ayakta oral seks yapmamıştı ama manzara muhteşemdi-Blake'in karanlık kafası kalçalarının arasında, onu yutuyordu.

Ian'ın başını sallayışı üstünkörü, neredeyse klinik bir kesinlikteydi. -Onu boşalt ki, o da Blake'i boşaltabilsin. Blake sanki klitorisinden sikine zincirlenmiş sinirler varmış gibi amının içinde inliyordu. Tepkisini ölçmek için sürekli ona bakıyordu ve Autumn orgazma yaklaştıkça, önce büyük bir parmağını, sonra da iki parmağını içine soktu; dilinin yumuşak, akıcı hareketleriyle garip bir tezat oluşturunuyordu. Autumn çıkaracağı seslerden, hissedeceğini bildiği tamamen terk edilmişlikten korkarak, olabildiğince uzun süre orgazmla savaştı. Sonra kalın parmaklarından biri daha göt deliğiyle oynamaya başladı ve çığlık atmasına neden oldu. "Hayır, lütfen Blake, *hayır*. Her şeyi değil, hepsini birden değil."

Bir saniye bile yavaşlamadı. "Karşı koyma sarışın. Sana yaptığım şey açgözlü küçük amcığını alev alev yakıyor. Boşalmaktan başka yapabileceğin bir şey yok."

"Hayır," diye inledi, "Hayır."

Ama çoktan sona ermişti. İçinde erimiş bir zevk yükseliyordu. Her şeyin o kadar farkındaydı ki, sadece amının değil, ağrıyan meme uçlarının, onu barfiks demirine bağlayan iplerin, havadaki tozun, Blake'in tatmin edici inlemelerinin. Her şeyin. Hepsi birden.

Sertçe boşaldı, titriyor, sarsılıyor ve Blake'in adını haykırıyordu. Uzuvarı kaskatı kesildi ve ıslaklığın onun istekli ağzına fışkırdığını hissetti. Bağlarına doğru gevşekçe kaymadan önce ne kadar süre içten içe yandığından emin değildi, titreyen et ve istekli kemikten başka bir şey değildi. Sonsuzluk gibi geldi.

"İşte bu," diye homurdandı Blake, parmakları kadının içine sertçe pompalanırken. "Güzel bir his, değil mi? Kötü adamın amını boşaltması? Bunu kabul etmekten başka seçeneğin olmadığını bilmek?"

Çaresizce inledi, bunun onu toplayabileceği tüm gevşek cümlelerden daha fazla tahrik edeceğini biliyordu.

Blake ayağa kalktı, göğsü terden pırıl pırıl parlıyordu ve aleti şortunun içinden zorlanıyordu. Cebinden altın bir kare çıkardı ve yırtarak açtı.

"Hayır," diye yalvardı, içindeki her şey 'oh lanet olsun evet' dese bile.

"Kapa o lanet ," diye hırladı Blake. "Kapa çenenin ve bak sikime bak."

Usluca prezervatifi indirmesini izledi. Şaftı ağırdı ve kanla kaplanmıştı ve onun için daha fazla bir şey istememesine rağmen

Bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordu. Adam çok *büyük*tü ve pilates yapmalı aylar olmuştu...

Blake, "Şimdi prezervatif alıyorsun çünkü polislerin bulması için bir pislik bırakmayacağım," diye homurdanarak onu tekrar dikkatine getirdi. "Yeni evine girdiğinde sadece bareback olacaksın, Uptown Kızı."

Autumn'un amcığı, bu devasa adamın ham ve içine pompaladığı, sıvılarını vücuduna yedirdiği düşüncesiyle kasıldı. "Doğum kontrol hapı kullanmıyorum," diye yalan söyledi.

Blake sırttı, kadının güçsüzlüğü karşısında duyduğu zevki ifade eden şeytani bir sırıtıştı bu. "Çekeceğim ve memelerine boşalacağım. En azından zamanın yarısında. Şimdi bacaklarını kaldır."

Adamın kendisini yakalamasının ve bağlı bacaklarını adamın beline dolmasının verdiği zevk için itaatsizlik etti. Aleti kadının girişine bastırılmıştı ve kendini şekerden bir çitin önünde duran bir koçbaşı gibi hissediyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu ve Autumn gerçekten de bilmiyordu. Sonra ona bir bakış attı, ona zarar vermeyeceğini, onu incitmektense ölmeyi tercih edeceğini söyleyen bir bakış. Bunu kastettiğini nasıl anladığını açıklayamıyordu, sadece son çekincelerini de yok etmişti. O bir kadındı ve kadınlar karpuz büyüklüğünde bebekler doğururdu. Blake'in her şeyini içine alacak, bundan zevk alacak, o kendisini sahiplenirken o da Blake'i sahiplenecekti.

"Yap şunu," diye fısıldadı, dehşete kapılmış tutsak rolünü oynayarak. "Lütfen yap ve bitsin bu iş, lütfen."

Sırtımayan bir gülümseme, ama daha fazlası. "Nasıl istersen, Uptown Kızı."

Adam ileri doğru bastırdı ve kadın tereyağı gibi ayrıldı. Amcığının onun etrafında yayılması tam da ihtiyacı olan şeydi ve daha fazlasına ihtiyaç duyarak kalçalarını ona doğru salladı. "Blake. *Blake*."

"Bana bak, Autumn."

Ona ismiyle seslenmişti. Gözlerini açtı ve Blake'in ona baktığını görmek için yukarı baktı, bakışları o kadar sıcaktı ki yakıyordu. Adam daha da derine kaydı ve kızın amı yanıp etrafında zonklarken ağzı açık kaldı. Blake bunu hissedebiliyordu, hayatı üzerine bahse girebilirdi. Kalçalarını kavrayan elleri titriyordu ve çenesinde bir kas sıçraması vardı. Kızın içine dalmamak için kendini zor tuttuğu belliydi ama yine de yavaşça ilerliyor, kızla ilgileniyordu.

Santim santim onu daha geniş, daha derine yaydı ve kısa süre sonra Autumn ona karşı iten, onu kamburlaştıran, daha fazlasını, daha hızlı almaya çalışan kişi oldu. İlk orgazmının ateşlediği sıcaklık geri dönmüş, bacaklarının arasında bir alev gibi yanıyordu. Tekrar boşalmaya, ev sahibinin onu spor salonundan kız kaçıran bir adamın vahşiliğiyle becerdiğini hissetmeye ihtiyacı vardı.

Yine de Blake bu sahneyi oynamıyordu. Onu sıkıca tuttu ve yavaşça içine girdi. Sonunda kendini onun içine iyice yerleştirdiğinde, kalçaları kilitlendi ve Autumn, Blake'in sikiyle hiçbir ilgisi olmayan bir dolgunluk hissetti. Adamın inanılmaz gözlerine baktı ve açıklayamadığı bir nedenle, "Teşekkür ederim," dedi.

Ağzı bir fıkra anlattığında olduğu gibi seğirdi ama gözleri alev alev parlıyordu. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu, ama sonra başını salladı ve o şey kayboldu. Tam olarak susmamıştı ama Autumn hissettiklerini bir kenara bıraktığını görebiliyordu. Bu büyük sessiz adam istenmeyen şeyleri nerede saklıyorsa orada saklıyordu. Gözleri karardı ve kaşları düştü, yakışıklı yüzünü yine kaba bir hale getirdi. Kalçalarını itti ve Autumn bacaklarının arasındaki zonklamayla inledi.

"Hoşuna gitti mi, küçük fahişe? İçindeki koca sikimi seviyor musun?" Kız başını salladı ve adam güldü. "Senin gibi kızlar hep bunu ister. Bir erkeğin onları sertçe becermesini isterler. Onları sertçe al ve bundan hoşlanmalarını sağla. Ve sen benim her şeyimi alabildiğine göre, benim de senin her şeyini almamın zamanı geldi."

"N-" diye söze başladı ki, adam eliyle ağzını kapattı. "Sikilme vakti geldi sarışın. Söyleyecek bir şeyin kalmadı."

İçine daldı, ev sahibini en karanlık fantezilerine yerleştirdiğinden beri hayal ettiği hızlı, acımasız tempoyu ayarladı. Bu bir patlamaydı, doğrudan amcığine zorla akıtılan bir zevk süvari alayıydı. Hareket edemiyor ya da karşı koyamıyordu. Her itiş gücü onun çaresizliğini, Blake'in iradesine tabi oluşunu pekiştiriyordu. Kalbi hızla çarpmaya başladığında zaman hızlandı ve ter hala giyinik vücuduna yayıldı. Yıkıcı bir orgazma daha da yaklaşırken zar zor tanıdığı sesler çıkarıyor, miyavlıyor, inliyor, kedi sesleri çıkarıyordu.

Lütfen daha fazlasını söyle, diye düşündü ve Blake bir zihin okuyucu gibi ağzını onun kulağına indirdi. "Bunu seviyorsun, değil mi Uptown Kızı? Sikimi derinlere almak?"

Kızın itirazları adamın avuçlarında boğuluyordu ama Blake'in anladığı belliydi. Onu daha sert becerdi, eti onunkini tokatladı, klitorisine ritmik bir şekilde vurdu ve

Tüm vücudu titriyordu.

"Sen lanet bir yalancısın, sarışın. İstemedin, boşalmadın ve şimdi üzerime fıskırmak üzeresin. Seks kölem olmaya, yemeklerimi pişirmeye ve taşaklarımı boşaltmaya bayılacaksın. Senin gibi veletlerin istediği tek şey bu."

Bu doğru değildi ama Autumn, Blake'in bunu bildiğine, bunun bir duman, bir ayna ve hoş, seksi bir yalan olduğuna inanıyordu. Başını geriye attı, orgazm bacaklarının arasında olgun bir meyve gibi kabarıyordu.

Blake'in dili onun boynunu yalayarak terinin tadına baktı. "İşte bu kadar. Sahibin için gel, bebeğim. Onu gururlandır."

Blake başka bir erkek olsaydı ona zarar vermekten endişe ederdi, ama onun kocaman ve sert olduğunu görünce endişelenmemeye karar verdi. Bunun yerine, vücudunda damarlar gibi dolaşan parlak zevk damllarına odaklandı. *Uçuyordu.*

Blake sert bir feryat kopardı ve elini kızın ağzından çekerek iki kalçasını da kavradı. Onu daha sert bir şekilde becerdi, kendi doruk noktasını kovalayarak terk edilmiş bir şekilde içeri ve dışarı itti. Onu bu kadar vahşi görünce inledi, sert, mesafeli ev sahibi dikiş yerlerinden ayrılıyordu ve hepsi onun yüzünden. "İçimde bitir, Blake. Lütfen?"

Küfretti, yakışıklı yüzü zevk ve acının karışımıyla altüst oldu.

"Lütfen," diye tekrarladı. "Lütfen içime gel?"

"Yapacağım," diye inledi. "Seni dolduracağım. Bir daha asla başka bir erkeğe ihtiyaç duymamanı sağlayacağım."

Kulaklarına garip gelen bir şeyler vardı ama o kendini fazla kaptırdığı için fazla duraksamadı. "Biraz daha? Lütfen daha fazla?"

"Daha fazlasını alacaksın," dedi Blake, bakışları kalınlığının içinde kaybolduğu yere kilitlenmişti. "Her saat vücuduna bineceğim, seni lanet bir ceket gibi giyeceğim. Sen bir sürtüksün sarışın, sen benim sürtüğüksün."

Autumn onun boşalmak üzere olduğunu biliyordu ve bunu izlemeyi binlerce kez hayal etmiş olsa da, gözlerini kapadı ve bunun yerine her şeyi hissetmesine izin verdi. Adam boğuk, neredeyse yaralı bir iniltiyle kendini bacaklarının arasına bıraktı. "Sonbahar. *Sonbahar.*"

Bir an için, doruk noktasını takip eden çerçevesiz pencerede asılı kaldılar. Blake'in omzuna sokulurken gözlerini kapalı tuttu ve onun tuzunu tattı. Tekrar teşekkür etmek istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu.

doğru değildi. Az önce bir şey paylaşmışlardı ve minnettar olsa da ona teşekkür etmek aptalca olurdu. Onu birlikte inşa etmişlerdi. Her neyse.

Tam prezervatif konusunda endişelenmeye başlamıştı ki Blake alnına sert bir öpücük kondurup çekildi. Blake prezervatifi çıkarıp şortunun kumaşını tekrar sikinin üzerine geçirdiğinde gözleri hâlâ kapalı bir şekilde onu dinledi.

"Sonbahar mı? Nasıl hissediyorsun?"

Gözlerini açtı ve onun hafif endişeli bakışına gülümsedi.

"Hissediyorum..." "Öyle mi?"

"Kendimi çok özgür hissediyorum."

Ve başını geriye atıp güldü çünkü bu doğrudu, havada asılı duruyordu, yarı çıplaktı ve ter içindeydi ama kendini çok *özgür* hissediyordu.

Blake ellerini ceplerine soktu ve bir tür gülümseme verdi. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Eminim öyledir. Nasıl hissediyorsun bu arada?"

"Güzel," dedi Blake, ki bunun 'son derece harika Autumn, sen kesinlikle en iyisisin' anlamına geldiğine inanmayı seçti. "Bu çok iyi."

Öne doğru uzandı ve onun yanağına dokundu. "Sana ihtiyacın olanı vermek hoşuma gitti."

"Sen yaptın." Bağlarının içinde doğrulup ona baktı, göğsündeki sıcak baskıyı, Blake ne zaman tatlı bir şey söylese içine dolan o hissi görmezden geldi. "Tamam, peki... şimdi ne olacak?"

Ev sahibinin alametifarikası olan gülümseme ama gülümsememe hallerinden biri daha. "Şimdi bir şeyler içmeye gidiyoruz."

BÖLÜM 12

SONBAHAR barın etrafına baktı. Blake bir kez daha onu şaşırtmıştı. Burası pis ya da son derece lüks bir yer değildi, aksine... havalıydı. Yüzen pembe ışıklar, cafcacflı yağlı boya tablolar ve siyah deri koltuklar, her zamanki ihtişamlarıyla bir araya gelen New York yerlileri tarafından kullanılmayan her alanı dolduruyordu. Autie eflatun ruju, siyah kaşkolu ve yarı karanlıkta bile şık sayılabilecek kıpkırmızı sigara pantolonu için minnettardı.

"Ne?" Blake onun karşısındaki kadife küvet koltuğuna yerleşirken sordu.

"'Bir şeyler içelim' dediğinde bunu beklemiyordum. Ama senin yaptığın bir şeyi nadiren beklerim, belki de bunu beklemeliydim."

"Burayı sevmiyor musun?"

"Hayır, gerçekten beğendim, sadece pek... sana benzemiyor." Autumn tek sayfalık kokteyl menüsünü eline aldı ve neredeyse dilini yutacaktı. "Tamam, bu mu? İnanılmaz bir etiket şoku mu? *Bu* sana benziyor."

Blake güldü, sesi obuanın alt notalarına benziyordu. "O zaman 'Fun-Size'dan ne istersen sipariş et ve fiyat etiketi hakkında sızlanma' demek zorunda kalmamalıyım. Ama söyleyeceğim. Ne isterseniz sipariş edin ve fiyat etiketinden şikayet etmeyin."

Autumn menüye dokundu. "Bir shot votka için ne kadar istediklerini gördün mü? Bu çok *saldırgan*. Bu barın içinde bir işgal hareketi örgütleyeceğim."

Yine kıkırdadı. Bu gece çok daha hafif görünüyordu. Krav salonundan bara giderken defalarca gülümsemiş ve yolun karşısına geçtiklerinde onun elini tutmuştu. Yürürlerken, New York sokaklarında ilk kez kendini tamamen güvende hissetmişti, tıpkı halat kayışında sallanırken kendini güvende hissettiği . Blake ona sahipti ve kötü bir şey olmasına izin vermeyecekti. Görünüşe göre bir kokteyl için otuz iki dolar ödemek dışında.

Ev sahibi ellerini granit kalçalarında gezdirdi. "Pekala, ne istiyorsun?"

Sonbahar menüye bir kez daha baktı ve seçenekler sarhoş, oldukça pahalı balıklar gibi ona doğru yüzdü. "Ben... benim için seçebilir misin?"

Blake tereddüt bile etmedi. "Elbette."

Ayağa kalktı ve bara yöneldi. Saatler sonra ilk kez yalnız kaldığında, Owen'a iyi olduğunu ve ikinci randevunun iyi gittiğini bildiren kısa bir mesaj attı. Blake elinde iki içkiyle döndüğünde telefonunu daha yeni bırakmıştı. Onunki bir highball'du; onunki ise pembe çiçekler ve ananas parçalarıyla dolu parlak yeşil bir milkshake'e benziyordu. Kız şaşkınlıkla baktı. "*Nedir* bu?"

Blake omuz silkti. "Ananaslı bir şey."

Kadının önüne koydu ve Sonbahar öne doğru eğilerek bambu pipetten küçük bir yudum aldı. Soğuk ve tatlıydı, hafif buruk bir tadı vardı. "Güzelmiş, teşekkür ederim."

Blake başını salladı.

"Bunu nasıl seçtin? Barmene kız gibi bir şey yapmasını mı söyledin?"

"Hayır."

Autumn bekledi, sessiz kalırsa daha fazlasını söyleyeceğini biliyordu. Birkaç saniye geçti ve ev sahibinin kaşları birbirine yaklaştı. "Başka biri daha sipariş etti ve ben de beğeneceğinizi düşündüm. Tatlar tropikal görünüyordu. Güneşli. Sana yakışacak gibi görünüyorlardı."

Autumn kokteyline gülümsedi, onu Happy Paws'ın dışındaki güneş ışığına nasıl benzettiğini hatırladı. "Futbol takımım Bombers kaybederken beni hiç görmedin. O zaman beni güneş ışığına benzetemezsin. Saniye başına küfür sayısında yeni rekorlar kırdım."

Blake içkisini yudumlarken dudakları hafifçe kıvrıldı ve kadın bir iltifatın ne zaman o küçük yarı gülümseme kadar iyi hissettirdiğini merak etti. Asla, diye fark etti. Ve sessizlik hiç bu kadar tatlı olmamıştı. Güçlü ve sessiz tiplerin cazibesini daha önce hiç anlamamıştı ama Blake'le birlikte olmak, veteriner müşterileriyle yaptığı gibi sürekli gevezelik etmek zorunda olmadığı anlamına geliyordu. Ian'la olduğu gibi bitmek bilmeyen, kendine odaklı hikâyeler dinlemek zorunda değildi. İçkisinin tadına varmakta, barın etrafına bakmakta, sanat eserlerini ve insanları incelemekte, sohbetin akışını kaybetme endişesi duymadan özgürdü. Bu çok huzur vericiydi.

Autumn dokuz yaşındayken kuzeni Jessica eve Brezilyalı bir erkek arkadaş getirmişti. Josef neredeyse hiç İngilizce konuşmuyordu, Jessica ise

Neredeyse hiç Portekizli yoktu ama kısa süre sonra nişanlandılar ve birlikte yaşamaya başladılar. Autumn'un ailesi bu durumu son derece tuhaf bulmuştu.

"Söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadığın birini nasıl sevebilirsin ki?" diye inledi annesi sabit telefona. "Asla yürümez."

Düşünceli olamayacak kadar genç olan Autumn, o Noel Jessica'nın yanına gitmiş ve ne dediğini bilmeden nasıl bir erkek arkadaşı olabileceğini sormuştu. Jessica'nın yüzündeki ifadeyi, gizemli gülümsemeyi, gözlerindeki sıcaklığı asla unutamayacaktı. "Herkes benim hakkımda dedikodu yapıyor, değil mi?"

Autumn başını salladı.

"Gidip hepsine anlatabilirsin, umurumda değil. Aşk sadece olmaz. Hissettiklerimiz gerçektir."

O Autumn, kuzeninin öpüşmeyi kastettiğini ya da muhtemelen -Ama şimdi Blake'e bakınca, söyledikleri bu sevimli, kafa karıştırıcı adam bağlamında yeniden düzenleniyordu. Doğru, Blake İngilizce konuşuyordu ama sadece isteksizce. Kelimeleri açtı ve edepsiz konuşmaları bir yana, üçerli beşerli kümeler halinde geliyordu. Bu kelimelerin en gerçek yorumu neyse tam olarak onu ifade ediyorlardı, ne eksik ne de fazla. Bu bir sorun olmalıydı ama değildi.

Aynı dostane sessizlikte içkisini yudumlarken, bunun önemli olmadığını fark etti çünkü adamın söyledikleri yaptıklarının yanında soluk kalıyordu. Onu beş yıldızlı bir restorana götürmüş, ona komedi hakkında sorular sormuş ve iş yerine gelip bir horoz efendisi olduğu için bizzat özür dilemişti. Bu şeyler konuşuyordu. Onun özel, ilginç ve zaman ayırmaya değer biri olduğunu düşündüğünü söylüyorlardı. Seksleri de konuşuyordu. Vücutları arasındaki bağlantı o kadar akıcıydı ki, BM tercümanı olarak hizmet edebilirdi. Kendini hiç bu kadar vahşi ama tamamen güvende hissetmemişti.

Aşk sadece kelimelerle ifade edilmez, Sonbahar düşüncesidir.

Hissettiklerimiz gerçektir.

Öne doğru eğildi. "Ne düşünüyorsun?"

"Düşünüyordum da, sessiz bir adam olarak aslında çok şey söylüyorsun."

Gülümsemesini ya da iki kelimelik bir espri yapmasını bekliyordu ama adam ona baktı, gözleri onun içindeyken yanan aynı yoğunlukla yanıyordu. Onun derin bir şey söyleyeceğinden emindi. Sonra gözlerini kaçırdı ve daha önce onun vurdumduymaz doğasını kabul etmesine rağmen, Autumn'un düşünebildiği tek şey şu oldu: Konuş benimle sık kafalı! Beynin ne yaptığını söyle!

Blake onun yerine içkisinden bir yudum daha aldı. "Neden veteriner oldun?"

Autumn içini çekti. Havadan sudan konuşmak. Blake'le altı ay boyunca aynı binada yaşamışlar, birbirlerinin mahrem yerlerini emmişler, iki yüz dolarlık bir pastayı paylaşmışlar, birlikte kendini savunma dersi almışlardı ve *şimdi* de ilkel bir havadan sudan konuşma yapıyorlardı. Tanrım.

Sevgilisine baktı ve ne hissettiğini bilmeyi diledi. Ondan hoşlanıyordu; onunla seks yapmaktan hoşlanıyordu ama her ne kadar takdir etse de gerçek şu ki Josef, Jessica'ya kız arkadaşı olmasını teklif edecek ve sonra da Avustralya'ya gelmeyi kabul edecek kadar İngilizce biliyordu. Autumn'un ana dilini çok daha iyi kavramasına rağmen Blake ikisini de yapmamıştı. Blake bunu bir kaçamaktan öte bir şey olarak gördüğüne dair ona hiçbir işaret vermemişken, Jessica onun üzerine abanıyordu. Onun gitmeyi düşündüğünü biliyordu. O gün güvercinlerle birlikte dairesinde ona iş vizesinden bahsetmişti. Ama adam ona İngilizce ya da başka bir dilde, ona değerli bir seks arkadaşından başka bir şey olarak yatırım yaptığına dair hiçbir işaret vermemişti.

Böyle aptalca şeyler düşündüğü için içten içe kendini azarlayarak dudağını yaladı. Bu fırtınalı bir sikiş festivaliydi ve Blake harikaydı. Vizesini yenilemeden ya da kaderin ya da daha çok iç güvenliğin onu Melbourne'a geri götürmesine izin vermeden önce kalan haftalarda -günlerde, gerçekten- bunun tadını çıkaramaz mıydı?

"Hayvanları seviyorum," dedi, alıştırmış cümleler her zaman olduğu gibi dilinden dökülüyordu. "Yani, herkesin hayvanları sevdiğini biliyorum, ama çocukken amcama yardım etme konusunda çok deneyimim oldu - o da bir veteriner, bu yüzden ne yapacağımı biliyordum. Hepsi bu kadar gerçekten..."

Verdiği cevap karşısında kendini aptal gibi hissederek içkisinden büyük bir yudum aldı ve neredeyse boğuluyordu. Blake ya fark etmedi ya da bu insan olma başarısızlığını görmezden gelmeyi seçti. "Başka ne var?"

"Ha?"

"Veteriner olmanızın tek nedeni bu değil. Dahası da var."

Bu bir soru değil, bir ifadeydi ve doğru olduğu için daha da sinir bozucuydu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi ve sonra kendini aptal gibi hissetti. Kaç yaşındaydı, on dört mü? "Senin hakkında bir şey bilmeden bu konuda konuşmak istemiyorum. Kişisel bir şey."

Blake kaşlarını çatı. "Neden?"

"Çünkü eğer kendimi , yalnız hissetmek istemiyorum."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra yüksek sesle nefes verdi. "Sana on yıldır kimseyle çıkmadığımı söylemiştim. Çünkü eskiden nişanlıydım."

Vay be.

Autumn, bu ifadenin gerçekliği üzerine yıkılırken, yüzünü asmamak için kendini zor tuttu. Blake nişanlıydı. On yıldan daha uzun bir süre önce birinin *kocas*ı olabilirdi. Ne kadar da tuhaftı. "Ne oluyor... ne oldu?"

Blake bakışlarını barda gezdirerek su mavisi saçlı bir deniz adamı resmine takıldı. "Aldattı. Kötü bir zamanda öğrendim. İyi bir zaman olduğundan değil."

Ian'ın telefondaki çıplak fotoğraflarını düşünen Autumn, birinin Blake'e bunu yapması fikrini sindirmekte zorlansa da başını salladı. Ev sahibi sadece sevimli olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok *da anlayışlıydı*. Eski sevgilisi onu aldatacak kadar uzun süre gözünü boyamayı nasıl başarmıştı? Bir şeyler söylemek istedi ama kulağa acıma gibi gelmeyen hiçbir kelime bulamadı - onun güceneceğini biliyordu. Tanrı biliyordu ki öyleydi. "*Hiçbir fikrin yoktu, ha? Bir ipucu bile mi? Bir dahaki sefere iyi şanslar tatlım.*"

"Özür dilerim," demeyi başardı, çünkü biri onu incittiği için çok üzgündü. "Boktan bir şey olmalı."

"Öyleydi." Blake sandalyesine geri oturdu. "Kişisel bir şey söyledin, Eğlence Boyutu. Konuşma vaktin geldi."

Sonbahar suratını asmaya çalıştı. "Neden gerçekten veteriner olduğumu bilmek istiyorsun?"

"Çünkü ben biliyorum."

"Detaylandırmak ister misin?" Blake ona öylece baktı.

"Peki." Autumn kokteylinden güçlendirici bir yudum aldı, bardağının neredeyse dibine geldiğini fark etti ve köpüklü yeşil sıvının geri kalanını ağzına boşalttı. Kendine geldiğinde Blake ona sırtıyordu. "Peçete ister misin?"

"Kapa çeneni." Ön kolunu ağzının üzerinde gezdirdi. "Gerginim."

Adam bardağının kenarından onu izledi ve içkisini yudumladı.

Autumn bekledi, ona geçmişini anlatma zahmetine girmemesini söylemeyeceğini anladı ve sonra içini çekti. "Yani ailem fakir. Gerçekten fakir. Çocukken annemin en çok kullandığı cümle "bu çok pahalı!" idi. Benim

babamınki, 'ışıkları kapatın! Elektrik bedava değil! Ben ve kardeşlerim şimdi buna gülebiliyoruz ama ben çocukken pek komik değildi."

Sonbahar derin bir nefes alarak Blake'in sessizliğini bir kez daha takdir etti. Çocukluk anılarının havuzlarında nadiren kürek çekerdi ve bunun iyi bir nedeni vardı. Sevgi, kafa karışıklığı ve kızgınlıkla dolu bataklıklardı. Bu konuda konuşmak için kendi hızında ilerlemesi, düşüncelerini ve anılarını ortaya çıktıkça işlemesi gerekiyordu.

"O evde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu anlatamam," dedi bir dakika sonra. "Üç erkek kardeşim var ve onlar sürekli işlere, ilişkilere, rehabilitasyona ve bazen de hapse girip çıkıyorlardı. Annem boş odada bir kuaför salonu işletiyordu ve babam da boşanmış bir arkadaşının kanepemizde yatmasına izin veriyordu. Sonra ırkçı büyükannem taşındı ve Koreli komşularımızla kavga etmeye başladı..." Sonbahar derin, ürpertici bir nefes aldı. "Çılgıncaydı. Her şey her zaman çılgıncaydı. Sabahtan akşama kadar gürültü, insanlar, kavgalar ve dram vardı."

"Peki tüm bu çılgınlığın içinde sen neredeydin?" Blake sordu. Sesi alçaktı ve Autumn onun sesinin bu kadar sakin, bu kadar etkilenmemiş çıkmasını seviyordu.

"Bir köşede bir şeyler çiziyordum ya da kütüphanede ödevimi yapıyordum. Herkesin yolundan uzak duruyordum."

"sağlayamadın."

"Asla. Özel bir şey değildim ama o eve ait değildim. Gürültüden nefret ederdim. Herkesin her an ortaya çıkıp her şeyi yapabileceği gerçeğinden..." İçinden bir ürperti daha geçti.

Blake başını eğdi. "Notların iyi mi?" "Tam A."

"Hiç başın belaya girdi mi?"

Autumn gülmeye çalıştı, ama bu bir tür huff olarak çıktı.

"Hayır." "Eminim ailen seninle gurur duyuyordur."

"Öyleydiler." Onun gözlerinin içine baktı ve anladığını görünce rahatladı. Onun nasıl iyi bir çocuk olduğunu, Shane ve Patricia'nın bakıp boktan ebeveynler olmadıklarına kendilerini nasıl ikna ettiklerini. Sevgilerinin her zaman bir zorunlulukla kesilmiş gibi hissettirdiğini. Onun başarılı olmasına o kadar inanmışlardı ki, onu Dan Amca'nın yanına itmişler ve onu veteriner yapmasını söylemişlerdi. Annesi yapmıştı, babası ise doktor olmasını istiyordu. Bugüne kadar babasının şahsen tanıdığı bir doktor olmadığı için minnettar olmuştu, yoksa Autumn Reynolds, yani beyin cerrahı olacaktı.

"Peki, neden veteriner oldun?" diye sordu Blake. Sesi hafifti ama bakışları gerçeği bilmek istediğini söylüyordu ve lanet olsun ki sonbahar bunu ona söylemek istiyordu.

Yutkundu. "Veteriner oldum... çünkü ailemi gururlandırmak istedim."

"Peki ya her şeyi yeniden yapabilseydiniz?"

Hiçbir şey görmeden bara baktı. Asıl soru bu değil miydi?

"Söylemesi zor," dedi yavaşça. "Veteriner olmayı seviyorum ama yedi kez iş değiştirdiğiniz ve ne istediğinize dair hiçbir fikrinizin olmadığı o kaotik ilk yılları kaçırmışım gibi hissediyorum. Belki bu bencillik, ama hiçbir zaman gerçekten bir seçeneğim . Ben günde on iki saat ders çalışırken arkadaşım Candice avluda kedi taklidi yapıyordu, tiyatro oynuyordu."

"Hiç tiyatro okumayı düşündün mü?"

"Pek sayılmaz. Okulumun *İki Efendinin Hizmetkârı* oyununda Beatrice rolündeydim. İyi bir oyuncu değildim ama insanları güldürmeyi seviyordum."

"Yine de durdun."

"Üniversiteye başladıktan sonra oyunlarla başa çıkamadım. Ve sonra..." Ian'dan gereksiz yere bahsetmek istemediği için tereddüt etti.

"Devam et," dedi Blake. "Her ne ise, bana söyleyebilirsin."

"Ve sonra, Ian ortaya çıktı ve gösterinin yıldızı olmak onun olayıydı." Blake'in yüzünü buruşturmasına güldü. "Evet, ondan bahsetmek istemedim ama konuyla ilgisi var."

Ev sahibi bir şey söyleyecekmiş gibi göründükten sonra başını salladı. "Sahnenin ortasında olmamanı hayal bile edemiyorum, Fun-Size."

"Beni mi çağırıyorsun-"

Blake onun bir sonraki sözlerini doğru tahmin ederek, "Sana drama kraliçesi demiyorum," dedi. "Ama sen *eski sevgilinin* olabileceğinden çok daha ilginç birisin."

Gülümsedi. "Owen da böyle bir şey söylemişti. Sanırım bunu sadece benimle şimdi, New York'ta ve Ian'dan sonra tanışan insanlar söyleyebilir. Ondan önce hep sessiz ve sorumluluk sahibi biriydim. En azından onun ya da ailemin aksine." Orada oldu a kısa Sessizlik, ve Autie keçe Yani aniden ve ezici bir şekilde açıkta kalınca yüzünü ellerinin arasına gömdü. "hiçbirini unut. O kadar ki sarhoş bile değilim. Beni görmezden gel."

Lütfen bana bakmayı kes. Bırakın öleyim."

"Fun-Size, bana bak."

"Hayır, teşekkürler."

Sabırsız bir iç çekiş. "İlgi odağı olmayı tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun."

"Şerefe," dedi Autumn avuçlarının içine. "Ama az önce seni becermemiş olsaydım bu çok daha anlamlı olurdu."

"Ciddiyim. Tatlı ve komiksin. Düşüncelisin. Tanrı aşkına, hasta hayvanlarla ilgileniyorsun. Tanıştığın herkesin seni bundan haberdar etmeyen bir moron olduğunu düşünmeye başlıyorum. Sen... inanılmazsın. Tamam mı?" Bir iç çekiş daha. "Bir dakika içinde döneceğim. Sana bir içki daha getireceğim."

Ağzını açtı, gözleri aniden aşırı parladı. "Teşekkür ederim, Ev Sahibi. Bu gerçekten çok tatlıydı ve-"

"Bu konuda konuşmana gerek yok."

Ona hayranlıkla gülümsedi. "Peki, bir sonraki içkim hakkında..."

"Bu farklı olacak. İlkini sevmiştin ama bayılmamıştın." Sonbahar kaşlarını çattı. "Ne istediğim hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

Ev sahibi mi?"

Omuz silkti ve aşırı maruz kalma hissi tekrar yükseldi. O kadar açık mıydı? Bu kadar basit miydi? "Cidden, her zaman ne istediğimi nasıl biliyorsun? Erkeklerin kadınların ne istediğini bilmemesi tamamen bir şey değil mi?"

Blake suratını astı. "İnsanlar hep kadınlar başka bir türmüş gibi davranıyor. Sanki kediler, gezegenler ya da başka bir şeymiş gibi. Eğer gerçekten bakar ve dinlerseniz insanların ne istediğini görmek zor değil."

"Bu gerçekten bir cevap değil."

Blake eğildi, böylece yüzleri birbirine yaklaştı, vücutları bu gürültülü, modaya uygun barın özel bir baloncuğunda yer aldı. "Sen meşgul bir kadınsın," dedi. "Kendini her zaman o pis güvercinlere, spor hocasına, diğer kiracılara vermek zorunda hissediyorsun. Ailenin sana çok baskı yaptığını öğrendim ve bu beni hiç şaşırtmadı. Taşındığınız gün, eski sevgiliniz telefonuyla uğraşırken her şeyi yapan sizdiniz. Sen..."

Sözünü kesti.

"Ne?" Sonbahar ısrar etti.

"Yürümem için o yolu sen açtın," diye mırıldandı Blake. "Bacağımı gördün ve biliyordun... bu pek çok insanın yapabileceği bir şey değil."

ama sen yaptın. Önemsiyorsun, Fun-Size, bir şeyleri fark ediyorsun. Gösteriyi sen yönetiyorsun ve bunu iyi yapıyorsun, bu yüzden insanlar senin istediğinin bu olduğunu düşünüyor."

"değil mi?" diye fısıldadı.

Blake başını salladı. "Hayır. İçkilerinizi sipariş etmemi, nerede yiyeceğimizi ve nasıl sevişeceğimizi seçmemi istiyorsunuz. Pembe ya da mavi bir içki seçmem umurunda değil. Seni ayakta ya da sırt üstü becermem umurunda değil. Karar vermek zorunda olmamayı önemsiyorsun. Bir kez olsun başka birinin güvenilir olmasını istiyorsun. Düşersen, başka birinin seni tutabileceğini hissetmek için. Bu yüzden bağlı olmak seni özgür hissettiriyor. Sorumluluğu bana yüklüyor, bu şekilde rahatlayabilir ve kendini suçlu hissetmeden eğlenebilirsin. Senin istediğin de bu, Eğlence Boyutu. Bir başkasının deneyebileceği kadar önemli olduğunu hissetmek."

Kulaklarında, kıyıya vuran bir okyanus dalgası gibi bir uğultu vardı. Blake onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı, inanılmaz gözleri onunkilere kilitlenmişti. Sevişmelerinden dolayı hâlâ kırmızıydı, rengi sakalının altında daha da artmıştı, kokusu daha topraksı ve erkeksiydi. Ona bakarken içinde derin bir titreşim hissetti. Eski ve yeni, korkunç ve harika bir şeyin farkına varmıştı ama bunu tanımlayacak kelimeyi bulmaya çalıştığında, his kayboldu ve Blake'in onun kendisiyle ilgilenmesini istemesiyle ilgili söyledikleriyle baş başa kaldı. "Sanırım bu... bu oldukça doğru," dedi.

Blake başıyla onayladı, ayağa kalktı ve bara doğru yürümeye başladı. "Bekle!"

Döndü ve kaşlarını kaldırdı.

"Eğer istediğim şey sorumluluk yükünü sana yüklemekse, neden bunu kabul ediyorsun? Bunda senin çıkarın ne?"

Adam kendini onun derinliklerine kaydırıradamın ona attığı aynı akıl almaz bakışla karşılaştı. "Yakında döneceğim."

Adam döndüğünde, Autumn konuşmayı ilerletmeye karar vermişti. İhtiyaçları hakkındaki ifşaatları, sikiş sonrası sıradan bir içki olması gereken bir şeyde içinde derin ve rahatsız edici bir şeylere çarpmıştı.

"Peki, ev sahibi olmadan önce ne iş yapıyordun?" diye sordu adam ona uzun, şeftali rengi bir kokteyl uzatır uzatmaz. "Yoksa onlu yaşlarınızın sonundan beri binayı mı yönetiyorsunuz?"

"Ben bir kum işçisiydim." Kızın yüzündeki şaşkınlığı açıkça okuyan adam, "Argoda yeraltı inşaat işçisi" diye ekledi.

"Oh, bu neyi içeriyor-" Autumn'un telefonu çantasının içinde vızıldadı, yüksek titreşim düşünce trenini kırdı.

"Aramak mı?" Blake sordu.

"Metin sanırım? Kontrol etmemin bir var mı? Owen olabilir."

"Devam et. Sana göz kulak olan bir arkadaşın olması hoşuma gitti."

Autumn gülümsedi ve o yeni-eski tuhaf duygunun bir kez daha parladığını hissetti.

"Hemen geliyorum."

Telefonunu çıkardı ve ekranı aydınlattı.

Lanet olsun... Ne?

Autumn yüksek sesle bir şeyler bağırmamak için kendini zor tuttu ama bunu başardı. Ne yazık ki, aldığı istenmeyen resimli mesaja fiziksel bir tepki göstermiş olmalıydı çünkü Blake masaya doğru eğildi. "Her şey yolunda mı?"

"Tamamen iyiyim," diye yalan söyleyerek telefonunu çantasına geri koydu.

Lanet olsun. Ian'ın bunu aştığını, yeni parlak seks arkadaşlarıyla yetineceğini ve onu rahat bırakacağını düşünmek buraya kadarmış. Owen haklıydı, kolay sekse doymuştu ve şimdi vücut yastığını geri istiyordu. Tanrım, ne yapacaktı ki? Zaten çıplak fotoğraflarını gönderiyordu, ya ailesini arayıp ona geri dönmesi için ricada bulunursa? Ya da kardeşlerini? Ya da arkadaşlarını? Tanrım, ya kapısında çıplak ve elinde bir düzine gülle belirirse? Bu tam ona göre olurdu.

"Sonbahar." Blake'in sesi içkisindeki buzdan daha soğuktu. "O mesaj kimden gelmişti?"

O anda Owen'ın zaten bildiğini ya da en azından şüphelendiğini anladı ama kendini tutamadı. "Owen, o sadece... merhaba diyordu."

Blake'in yüzü bomboştu, duygudan tamamen yoksundu. ", değil mi?"

Autumn bu doğrudan soru karşısında yalan söyleyemezdi, Blake'in zaten bildiğini bildiği halde 'kim o' diye de soramazdı. "Evet."

"Ne dedi?"

Gerçekten bir şey söylemediğini düşünürsek, zor. En azından kelimelerle. Bir eli ona aldığı lacivert külotun içine sokulmuş halde yatağında gömleksiz yatıyor olması çok şey ifade ediyordu. "Şey... şey..."

"Autumn, yemin ederim eğer sana zarar vermeye çalışıyorsa-" "Öyle bir şey değil, tamam mı? Sadece bir mesajdı."

Blake sandalyesinde arkasına yaslandı, omuzları şişmiş, göğsü genişlemişti. Yüzü hâlâ boştu ama şimdi kendini bir savaşa hazırlayan bir adam gibi görünüyordu.

bir bar kavgası.

"Peki," dedi, sesi gibiydi, "o metinde ne yazıyordu?"

Derin bir nefes aldı. "Bir fotoğraftı."

Blake'in sessizliği binlerce kilise çanının aynı anda çalmasından daha sağır ediciydi. Üst dudağı kıvrıldı ve kadın onun bildiğini anladı. Biliyordu ve öfkenin de ötesindeydi.

Telefonunu tekrar çıkardı. "Sileceğim."

"Sonbahar." Blake'in sesi şaşırtıcı derecede düzdü. "Ona hâlâ bu tür şeyler mi gönderiyorsun?"

"Hayır," dedi, o kadar hızlı söyledi ki kelime daha çok 'nurghh' gibi çıktı. "Hâlâ birbirinizle konuşuyor musunuz?"

"Hayır! Bugün annemin doğum günüyle ilgili mesaj atana kadar onunla konuşmadım. Yaptıklarından sonra neden onun aletine bakmak isteyeceğimi düşündü bilmiyorum-"

İki saniye kadar sonra, sik olayından bahsetmemesi gerektiğini fark etti. Gerçekten sik olayından bahsetmemeliydi.

"Eski erkek arkadaşın sana sikinin fotoğrafını mı gönderdi?"

"Hayır. Biraz. Şuradan şuraya kadar gibi bir şey," dedi Autumn, elini yüzünden kasıklarına doğru sallayarak. "Sadece başının bir kısmını görebiliyorsun. İstersen sana gösterebilirim, bu kesinlikle onun işine yarar."

Blake'in yüzü fırtına bulutlarının dalgalanması gibi karardı.

Lanet olsun, Reynolds.

"Aslında onu sileceğim," dedi. "Çöp kutusunu boşaltacağım.

Ve eğer teselli olacaksa, sen çok daha büyüksün."

Blake'in ifadesi ona bunun yakın bile olmadığını söylüyordu. "İçkini bitir."

"Onun kıcını tekmelemeyeceksin, değil mi? Hıyarın teki olduğunu biliyorum ama şiddetten nefret ederim."

Blake viskisini tek bir yudumda bitirdi ve bardağını yere vurdu. "O küçük pisliği görmekle ilgilenmiyorum. Bu seni ve beni ilgilendiriyor, sarışın. Evime geri dönüyoruz. Sana teselli olarak gördüğüm şeyi göstereceğim."

BÖLÜM 13

BLAKE NEDEN kadınlar söz konusu olduğunda manzaranın bir tepesini hep görmezden geliyordu?

Dinledi. İzledi. Çok fazla şeyle övünmezdi ama algılama yeteneği bunlardan biriydi. On üç yaşındayken ailesinin zor bir geçtiğini fark etmişti. Para sorunları vardı, ki bu mahalledeki herkes için alışılmadık bir durum değildi. Blake'in babası özellikle düşük banka bakiyesinden rahatsızdı, çünkü Blake'in amcası, kardeşi, genç yaşta gayrimenkule yatırım yapmıştı. Blake'in babası çok daha az bir ücret karşılığında bir yeraltı madeninde boğaz tokluğuna çalışırken, amcası Manhattan'da bekâr hayatı yaşıyordu.

Bütün bunlar Blake'in on yaşındayken farkına vardığı şeylerdi. Amcasının adı her geçtiğinde babasının ağzını bükmesini fark etmemek imkânsızdı. Ya da babasının işine karşı duyduğu hevesin azaldığını. Bu süre zarfında Blake, babasının karanlık ruh halinden kaçmak için annesinin onu evin içinde yönlendirmesine izin verdi. Annesi ona dışarıda bisiklete binmesini söylediğinde, yüzüne sıkı bir gülümseme yapııştırarak onu eğlendirdi, ama her şeyi görmüş ve duymuştu. Babasının terfi aldığı ve evdeki yoğun sisin kalktığı gün de dahil olmak üzere neler olduğunu biliyordu.

Ya da o öyle sanıyordu. Bir sabah otobüs durağına yürürken annesi gözyaşlarına boğulmuştu. Bazı şeylerle uğraşırken bu kadar sabırlı olduğu için ona teşekkür etmişti.

"Sorun yok anne. Babam artık terfi aldı. Her şey ."

Şaşırmış görünüyordu. "Doğru. Gerçi zamanında alamadı. Arkadaşlarımla iş yapmak için biraz paraya ihtiyacım vardı. ¹²⁹uncu caddedeki yeni spa'yı biliyor musun?"

Paltosunu boynuna doğru çekti. "Sorun değil. Her zaman bir sonraki sefer vardır, değil mi?"

Her nasılsa annesinin mücadelesinin sonunu kaçırmıştı. Tamamen kör olmuştu. On yıldan uzun bir süre sonra, nişanlısının gerçek duygularına karşı kör olmuştu. Görünüşe göre bu onun hayatında devam eden bir tema olacaktı.

hayat. Önemli olan şeyler dışında *her şeyi* görebiliyordu. Nişanlısının düşünlerinden bir ay önce başka biriyle -tam cümlelerle konuşan ve nasıl sosyal olunacağını bilen biriyle- yatması gibi... O her sabah hayatlarının planlandığı gibi gittiğini, sessiz ruh halini ve tuhaf davranışlarını tam olarak kabul etmeyen ama bunlarla yaşamayı öğrenmiş birini bulduğunu düşünerek kalkıyordu.

Blake yanında yürüyen Autumn'a baktı. Taksi onları caddede bırakmıştı ve binaya kadar kalan mesafeyi yürüyorlardı. Bardan beri tek kelime etmemiştir ve Blake onun eski sevgilisini düşünüp düşünmediğini merak etti. Bu fikir onda onu omzuna alma ve dengesiz bir King Kong gibi tuğla yapının kenarına tırmanma isteği uyandırdı. Vücudundaki her güç keman teli gibi gerilmişti, yanlış bir şekilde koparılmaya hazırdı, böylece patlayabilirdi.

Kıskançlık küçük, cılız bir kelimeydi. Şu anda serçe parmağında tüm şehre yetecek kadar vardı. Yani tüm vücudunu hesaba katarsak, uzmanların Blake'in Autumn'un eski erkek arkadaşından bir sik fotoğrafı alması karşısında nasıl hissettiğini tanımlamak için yeni bir deyim bulmaları gerekecekti. Ama çıldırmanın iyi bir başlangıç olduğunu düşünüyordu.

Elleri, Autumn'un çantasından cep telefonunu koparıp yok olmasını engellemek için ceketinin ceplerinde yumruk oldu. Evet, elbette bu kızın kendisinden başka kimsenin sikine bakmasını istemiyordu. Bu gece ilk kez kızın içine girmesine izin vermiş, kız etrafında titreşirken, kalçaları iplerin arasında gerilirken saplantısının derinliklerine doğru kaymıştı. Buna hayatının en iyi seksi demek, şu anki ruh halini 'kıskanç' olarak tanımlamakla eşdeğerti. Autumn bağılyken ve inlerken, sıkı, kaygan vücudu onu evinde karşılariken, aynı anda hem kral hem de şanslı bir piç olmuştu. Her şey aynı anda.

Duygular, bir çay fincanı oyunu gibi yönetebildiği şeylerdi, onları hareket ettirir ve rakipleri pes edene kadar ödülü saklardı. Ama hayatında ilk kez ödölün izini kaybetmişti. Belki de Autumn onu elinde tuttuğu ve fark etmediği içindir.

Blake uzandı ve beyninden gelen resmi bir komut olmadan Autumn'un elini tuttu. Bu hareketi anlamamıştı, çok kızgındı ve intikamını iğrenç bir seksle almayı planlıyordu. Yine de en başından beri, bilmesine ihtiyacı vardı... daha önce öleceğini anlamasına

onu incitmek. Biraz dengesiz bir ruh halindeyken bile, onun kendisine güvenmesi hâlâ en önemli şeydi.

Özellikle de yavaş bir nefes alıp onun yanına sokulduğunda. Top mermileri göğüs kafesinin içinde ateşlenmeye başladı. Boom, boom, boom.

Kahretsin, onu öfkenin doruğuna çıkarabilir ve bir yanak sokuşuyla tekrar aşağı düşürebilirdi. Bunun farkında mıydı? Yarı yarıya farkında mıydı? Evet, onun bir başkasının sikine bakması fikri sağ gözüne saplanan bir çivi gibiydi ama bundan daha fazlası mantıklı değildi. Ne tür bir aptal, Autumn gibi bir kadını böylesine saçma bir şeyle geri kazanmaya çalışırdı?

Öfkesi dikenli ve metalik bir tatla geri döndü. Yatağında çırılçıplak uzanmış sırttan Ian'ın görüntüsü aklından çıkmıyordu. Autumn'u baştan çıkarmaya niyetlenmişti, en azından bir zamanlar onu baştan çıkarmıştı. Belki de hâlâ öyleydi, çünkü Blake ne bilirdi ki? Geçmişte yaptığı gibi, manzaranın içinde başka bir tepeyi gözden geçiriyor olabilirdi. Eski sevgilisinden fotoğraf almayı seviyor muydu? Onu özleyor muydu? Üç randevuluk anlaşmalarını sadece dikkat dağıtıcı bir şey olarak mı görüyordu?

Blake binanın ön kapısının kilidini açıp Autumn'u içeri yönlendirdiğinde, öfke ve belirsizliği kollarını açarak karşıladı.

Seni sikmek için daha iyi, canım. Onun içini doldurmasıyla zihninde bir milimetre bile belirsizlik kalmayacaktı. Efendisini tanıyacak, onu adıyla çağırarak ve bedeni de buna göre tepki verecekti. Her şeyin iliklerine kadar soyulduğunu hissettiği şu anda elindeki tek silah seksti. Bu yüzden onu kullanacaktı.

İçinde bu kadar kıskanç olmaya ya da Autumn'u herhangi bir şekilde sorumlu tutmaya hakkı olmadığını kabul edecek kadar rasyonellik vardı. Hem de hiç. *Sevişmek* için bir anlaşma yapmışlardı. Kıyafetleriyle yaptıkları her şey Blake'in kendi ısrarıyla olmuştu ve Tanrım, bunu acınası bulma ihtimali vardı. Bir müzik grubu üyesine benzeyen ama karakterden zerre kadar nasibini almamış bir adamla yaşadığı ilişkiden yeni çıkmıştı. Yine de, Ian'ın Autumn gibi zeki bir kızı elde edebilmesi için görünüşünün yanı sıra başka kurtarıcı nitelikleri de olmalıydı. Neyi vardı? Birinci katta bir mağara, yığınla kitap ve güneş ışığından nefret etmek.

Hayır. Bir şeyi daha vardı. Onu tutsağı yapabilme yeteneği.

Blake, Autumn'un elini bir kez sıktı ve iç kapıda duraklayarak koridorda tek başına yürümesine izin verdi. Neredeyse dairesine kadar,

omzunun üzerinden ona ürkek bir bakış gönderdi ve kanı damarlarında sertçe pompalanmaya başladı. Bu gece kendini tutmak yok. Ondan başka bir şey görmeyecekti. Onun hissetmesini istediği şeyler dışında hiçbir şey hissetmeyecekti. Evet. Autumn'un durumunu kontrol etmek tam da ihtiyacı olan şeydi. Yürüyüşündeki küçük ürpertiye, avuçlarının kalçaları boyunca kayışına bakılırsa, onun da buna ihtiyacı vardı. Aklının sesi Blake'e olanlar hakkında konuşmaları gerektiğini söylüyordu ama o bunu duymazdan geldi.

Autumn dairesinin önünden geçip asansöre yöneldiğinde, Blake sakat bacağının zonklamasına aldırmadan hızla onun peşinden koşmaya başladı. Gömleğinin arkasına bir yumruk indirerek dengesini bozdu ve onu vücudunun ön tarafına sıkıştırdı. Nefes nefese kaldı ve çırpındı, ellerini apartman kapısına dayadı ve kalçalarıyla geri itti. Küçük, sıkı kıcı adamın sert sikinin üzerine bastırdı ve bu o kadar iyi hissettirdi ki, adam gerçek bir inilti çıkardı. Tanrım, onu sikmesi gerekiyordu.

Saçlarını parmak uçlarına doladı ve Autumn'un başını geriye doğru çekerek ağzını kulağına dayadı. "Benimle kavga edersen durumu sadece kendin için zorlaştırırsın sarışın. Anlıyor musun?" Kalçalarını öne doğru iterek onu kapıya sıkıştırdı. "Am istiyorum. Ve onu alacağım."

"Hayır." Parmak uçları kapıyı tırmaladı. "Lütfen. Ben..."

"Ne yapmıyorsun?" Blake'in sağ eli pantolonunun içine daldı ve şehvetinin kaynağını kavradı. "yok mu? O zaman bu dar, küçük şey de ne?"

"Lütfen, efendim." Kadının teni adamın ellerinde ısındı, olgun ve itaatkârdı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Bu çok kötü oldu. Artık yeni bir evin var." Ona kabaca masaj yaptı, parmaklarından taşan ıslaklık karşısında homurdandı. "Benim de yeni bir evim var. Yerleşmek için sabırsızlanıyorum."

Autumn çırpınışlarını yenileyerek Blake'e elini dar pantolonundan çekip dairenin kilidini açmaktan ve onu içeri sürüklemekten başka çare bırakmadı. Onunla mücadele etti - *sertçe* - kollarını büktü ve inciklerini tekmeledi. Ve sikinin kabarma şeklinden, bunun sadece Autumn'a ait bir şey olmadığını bir kez ve herkes için anladı. Evet, ona sert davranmayı hayal etmişti ama onun özel ihtiyaçları kendi ihtiyaçlarını da keskinleştirmişti. Bu işte ikisi de beraberdi. Derin. Autumn'un bir tutsak olmaya ihtiyacı vardı ve ona her şeyi verme arzusu bu rolü arzulamasına neden oldu.

O benim.

O benim.

Blake onu yutmaya hazırdı. Kasları dalgalandı ve titredi, parmakları kalçalarının iki yanında esnedi. Yine de bir şey onu anlık bir duraksamaya itti. Belki de Autumn'un her zamankinden daha sert bir şekilde karşı koyması ya da Ian'ın mesajı hakkında konuşmamış olmalarıydı. Tanrım, aralarında seksle ilgili olmayan her şeyin üzerinde kocaman bir soru işareti vardı. Vizesini yenileyecek miydi? Eğer kalırsa, bu gerçekçi bir şekilde üç randevudan daha uzun sürebilir miydi? Belirsizlik ne olursa olsun, ona güvende olduğunu hatırlatmak zorunda hissetti. Onunla her zaman güvende.

"Sorun ne sarışın?" Dişlerini kızın boynunun yan tarafına geçirdi. "Yeni evinin daha güzel olmasını , değil mi? Belki biraz altın varaklı mobilya?"

Güvenli sözcüğünü söylediğinde Autumn'un çırpınışları kesildi. İkisi de derin derin nefes aldı, ses sessiz dairede susturucudan çıkan silah sesi gibiydi. Omzunun üzerinden ona bakmak için döndüğünde, bir eliyle ağzını kapatıp onu yerden kaldırmadan ve yatak odasına doğru hantalca ilerlemeden önce kendine bir anlık şefkat izni verdi. Boş yere umutlanmak istemiyordu. Eğer her şey sadece kafasındaysa, onun aşkına karşılık veriyormuş gibi yapmasını izlemek istemiyordu. Hayır. Ellerinde *güvenebileceği* tek şey buydu. *Kızın da güvenebileceği*. Autumn da bunu anlamış olmalıydı çünkü yeniden mücadele etmeye başladı.

Blake onu çırpınarak ve çığlık atarak yatak odasına taşıdı. İçeri girdiğinde, onu randevularına götürmeden önce ne ayarladığını görmesini bekledi. Bu daireye son gelişinde ona yaptığı korkunç muameleden sonra, bu geceki beklentileri konusunda makul davranmıştı. Evet, onun vücudunu hak etmediğine karar verme ve Krav'dan sonra eve gitmek isteme ihtimali vardı. Bununla birlikte, sevişme ihtiyacı duymadan onun yanında uzun süre kalamazdı. Autumn'un da farklı olmadığını biliyordu. Bu karşılıklı sapkınlık önlerinde bir oyun alanı gibi yayılmışken olmazdı.

Autumn'un yatak odasının duvarına, komodinin hemen üzerine bantlanmış resimleri gördüğü saniyeyi tam olarak biliyordu. Vücudu gevşedi ama boynunun dibindeki nabız noktasının çılgına döndüğünü görebiliyordu, farların arasında kalmaktan gizlice heyecanlanan yavru bir geyik gibiydi.

Blake normalde cep telefonunun kamerasını sadece müşterilerine devam eden işlerinin fotoğraflarını göndermek için kullanırdı.

o lanet şeyle takip ediyordu. Ama Autumn'un üç fotoğrafını çekmeyi başarmıştı, hem de ona fark ettirmeden. İkisini iş yerinin karşısındaki köşede, onu Owen'la ayakta bıraktıktan sonra çekmişti. Bir diğeri ilk randevu gecelerinden, çok kısa, çok dar kırmızı elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla önünde yürürken. Son olarak, kızın çeşitli soyunma hallerini gösteren birkaç kaba taslak çizim yapmış ve bunları cep telefonu ile çektiği fotoğrafların etrafındaki duvara gelişigüzel bantlamıştı.

"Sen," diye kekeledi. "Sen...?" "Bu doğru. Bunu bir süredir planlıyordum."

Onu yüzüstü yatağın üzerine itti ve bir eliyle sırtının ortasına bastırarak sabitledi. Yanağını yorgana bastırarak göz ucuyla Blake'i izledi. Blake onun görüş alanına daha net bir şekilde girdi ve pantolonunun üzerinden kendini okşadı. "Seninle ilgili her şeyi biliyorum. İşe gidiş yolunu. Kahveni nasıl içtiğini. Çalışma programını. Birkaç gün boyunca kaybolduğunu kimsenin fark etmeyeceği gerçeğini." Blake öne eğildi, bir dirseğiyle yatağa destek vererek kızın kıcının ortasını yaladı, materyali ıslattı ve kızın şok olmuş iniltisinin tadını çıkardı. "Yine de insanların senin gittiğini fark etme riskini göze almam gerekebilir, değil mi? Yakın zamanda doyacağımı sanmıyorum. Seni götürürken sikimi yıpratacağım."

"Ne istiyorsun?" Yatağın üzerinde dönmeye çalıştı ama Blake sinirli bir ses çıkararak kendini tuttu. "Sana her şeyi verebilirim... yanımdan başka."

Blake kıkırdadı. "O zaman bana hiçbir şey veremezsin. Almak zorundayım." "*Lütfen*. Bu hiç adil değil."

"Adil mi?" Blake doğruldu ve kemerini çözerek kayışların arasından geçirmeye başladı. Muhtemelen deriyi indirmesini beklediği için kık kasları beklentiyle kasıldı. Onun yerine bileklerini geriye çekerek sırtının alt kısmında birleştirdi. Kız oksijeni içine çekip kurtulmaya çalışırken, Blake onun kıcına, çığlık atmasına neden olacak kadar sert ve beklenmedik bir tokat indirdi. "Adil olan, reklamını yaptığın şeyden vazgeçmektir, Sarışın. İşte bu adil."

Blake'in siki pantolonunun içinde sertleşmiş ve rahatsız olmuştu. Homurdanarak fermuarını açtı ve kumaşın V'sinden kaçıp bel kemerine yerleşmesi için serbest bıraktı. Autumn'u görüş alanında tutarak -güzelliği ve mutlak güveni ona başka seçenek bırakmıyordu- şifonyerine gitti ve tek ipek kravatını çıkardı

sahip olduğu. İlk buluşmalarında, aptallık edip etmediğini merak ederken aldığı pantolon. Adamın yaklaşmasıyla kaskatı kesildi ama adam hiç vakit kaybetmeden pantolonu bacaklarından aşağı indirdi, kışının gergin kabarıklıklarını ve aralarındaki gergin tangayı ortaya çıkardı. Sıcaklık şakaklarını, damarlarının iç kısımlarını yaladı.

Becer onu, becer onu. Al. Onu tatmin eden tek erkeğin sen olduğunu göster ona.

Onu.

Yine de onu henüz almayacaktı. Yapılması gereken sınırlar vardı. ilk itilen olmak. Test etmesi için ona güvendiği ve onun da yok etmek için can attığı.

Autumn pantolonsuzdu, bilek bağlarıyla savaşıyor ve önünde hıçkırarak yalvarıyordu, erkekleri hem azgın hem de suçlu hissettirmek için internetin uzak köşelerinden çağıran karanlık bir porno video gibi görünüyordu. Ama Blake diz çöküp Autumn'un tekmeleyen ayak bileklerini toplayıp ipekle birbirine bağlarken şehvet ve sorumluluktan başka bir şey hissetmiyordu.

"O fahişe yanaklarını ayırmamı ve seni şimdi becermemi istiyorsun, öyle değil mi?" İşaret parmağını kadının kışında gezdirdi. "Derinlerde bir yerde, sadece erkeklerin yaşamak zorunda olduğu o *mide bulandırıcı* anın sebebi olmak istiyorsun. Boşalmaktan başka bir şey için yaşamadığımız o an. Ben senin güzel resimlerine bakarken beni her saat başı o ana *götürüyorsun*."

Blake bir kolunu Autumn'un belinin altından geçirdi, gözbebeklerinin büyümesine, teninin yoğun, pembe kızarıklığına dikkat etti. Nefesinin sığığını. Onu yataktan kaldırdı ve bir koluyla havada tuttu.

"Biraz rahatlama var. Ama hemen geri geliyor, değil mi? Sebep *olduğun* baskı, sarışın. Sonra tekrar resimlere bakmaya ve sikimi ovmaya başlıyorum. Senin suçun olan kısır bir döngü. Sen ve şehrin her yerinde sergilediğin bu vücut." Dolabının kapısını tekmeleyerek açtı ve Autumn'un kulağına doğru gülerek, Autumn'un kekelemeye başladığını söyledi. "Bu iş umduğun gibi çabuk bitmeyecek. Hayır, yaptıklarını düşünmek için biraz zaman harcayacaksın."

Ortası büküldü, ayakları yere basmaya çalıştı. "Beni oraya koymayın. Yapamazsın. *Lütfen*."

"Kapa çeneni, sarışın. Ne istersem onu yaparım."

Blake onu bir bez bebek gibi içeri atmaya cesaret edememişti, ama onu arabanın dibindeki dik duran bir bavulun yanına sabitlerken oldukça sertti.

Dolap. Onu bıraktığı anda boynu güçten düşer gibi oldu ve kafası güm diye duvara çarptı. Blake neredeyse hafif darbeyi hafifletmek için zıplayacaktı ama sonra kadının kalçalarının arasındaki nemi gördü. Tangasının altındaki kıvrımları kayganlaştırıyor ve bacaklarının iç kısımlarında parlıyordu.

Tanrım, bir de spor salonunda ateşli olduğunu sanıyordu.

"Lanet olsun, eğer ellerin serbest olsaydı, bacaklarının arasındaki o küçük inciye parmaklıyor olurdun, değil mi?" Blake uzandı ve onun çenesini yakaladı. "Beni dikkatle dinle. Buraya benim kişisel sikiş prensesi olmak için geldin. Seni istediğim kadar sert ve istediğim kadar sık becereceğim ve bundan alacağın her zevk bir kaza olacak." Tutuşunu gevşetti ve dolap kapısının tokmağını kavrayarak kapatmaya hazırlandı. "Şimdi iyi bir kız ol ve bana borçlu olduğun her şeyi düşün."

"Uh...um." Kapı kapanmadan hemen önce sesini buldu ama paslanmış ve boşuktu. "*Bekle-*"

Yarım bir gülümseme onu hazırlıksız yakalamadan önce onu küçük alana kapattı. Yüce Tanrım. Az önce bir kadını dolabına kilitlemişti ve sırtıtmak istiyordu. Yine de mantıklıydı. Hiçbir şey onu Autumn'un ikna edici bir rehine olamayacak kadar tahrik olduğunu bilmek kadar mutlu edemezdi. Blake tam bir dakika boyunca dolabın dışında durdu, Autumn'un altın varak sözcüklerini fısıldama ihtimaline karşı. Sonbahar bu kelimeleri söylemeyip kapana kısılmış bir fare gibi etrafta dolanmayı tercih ettikçe, Blake için nefes almak, kasıklarında biriken yakıcı basınç dışında herhangi bir şeye konsantre olmak o kadar zorlaşıyordu. O anda gardiyan kendisiydi ve mahkûmunu bağlayıp onu rahatlatmaya hazır hale getirmişti. Aynı anda hem fiziksel hem de zihinsel bir rahatlama. Evet, alının her iki yanındaki pompalama ve boğazındaki kavrama yeniydi. Şu ana özgü. *Sonbahar'a*.

Blake içgüdülerini dinleyerek dolabın kapısını birkaç santim araladı. Yavaşça komodine doğru yürümeden önce Autumn'un heyecandan gerilmiş yüzünün bir parçasını yakaladı. Kırmızı elbiseli fotoğrafını duvardan söktü, kesik bant sessizliği yardı. Fotoğrafi masanın üzerine bıraktı ve gömleğini fırlatıp atarak kendisini çıplak göğüslü bıraktı. Sonra bir elini sikişin etrafına sardı ve resimdeki Autumn'un eteklerinin kalçalarının arkasını yaladığı noktaya odaklandı. Açlık karnına doğru çöktü ve taşaklarını vücuduna doğru çekti. Blake'in boşalmaktan başka çaresi yoktu. Zor. Bu ihtiyacı daha mı acil hale getiriyordu?

Autumn'un onu dolaptan izlediğini bilmek? Sadece bin kat daha acil. Daha yanlış. Daha doğru. Daha fazla *onlar*.

"Bak bana ne yapıyorsun." Tabanı boğdu ve yumruk yaptığı elini kabaca uca doğru kaydırarak uçtaki nem damlasını sıktı. "Şuna bak, seni alaycı küçük velet."

Sonbahar'ın nefesi gidip . "Beni buradan çıkar ve bunu tartışalım mı?"

"Tartışalım mı? Elbette." Blake'in kahkahası mizahtan yoksundu. Yumruğu boyunda aşağı yukarı yaptığı yolculukta sert bir ritim buldu. "Önce bacaklarından aşağı damlayan ıslaklık hakkında konuşalım."

Etrafında biraz dolaştı. "Ben... ben buna açık olduğumdan emin değilim."

"Hayır mı?" Blake bir elini duvara dayayıp dolaba baktı ve Autumn'un şaşkınlıkla onu izlediğini gördü. "Eğer dolaptan çıkmak istiyorsan, gece gündüz sikimi sertleştirmekten zevk aldığını itiraf etmelisin. O ukala ağzından çıkacak kelimeleri duymak istiyorum."

Autumn'un yanıt vermesi bir an aldı. "Bunu söylersem ne yapacaksın?"

"İstediğin şeyi sana vereceğim." Blake bir mızrak gibi inledi zevk hedefine ulaştı, karnının en alt kısmına dayanılmaz, yapışkan bir sıcaklık gönderdi ve daha hızlı vurmasını sağladı. "O kadar dar bir elbise giydiğin için sana bir ders vereceğim, yakınlaştırdığımda amının dış hatlarını görebiliyorum. Tabii benim için giydiğini itiraf etmezsen. İzleyeceğimi biliyordun."

"Hayır, yapmadım," diye itiraz etti, sesi soluğu kesilmiş gibiydi.

"Hiçbir fikrim yoktu." "Sen her zaman bilirsin."

"Hayır-"

Blake bir iniltiyle onun sözünü kesti. Omurgasının tabanında bir kıskaç sıkılaştı ve görüşünün dış kenarları kıvılcımlanmaya başladı. Başka birine göstereceğini hiç düşünmediği bir içgüdüyle hareket ederek, boştaki eliyle fotoğrafı aldı ve dolaptan gelen boğuk iniltileri dinleyerek yukarıdan aşağıya doğru yaladı.

"Lütfen," diye feryat etti Autumn. "*Yapma*."

"Ne yapmayayım sarışın? İşimi mi?" Blake fotoğrafı komodinin üzerine fırlattı, bir elini duvara dayadı ve Sonbahar'ın resminin üzerine doğru eğildi, yumruğu yüksek hızda titriyor, kırmızı elbiseyi kirletmeye hazırlanıyordu. "Neden? Kendin için mi istiyorsun?"

"Hayır!"

Blake gergin bir kahkaha attı. "Bak ne diyeceğim sarışın. Onu senin dar, alaycı amcığına saklamamı istediğini itiraf et, başından beri istediğinin bu olduğunu kabul et, o zaman alabilirsin."

"Ben istedim." "Daha yüksek sesle," diye hırladı.

"*Ben istedim.*"

Blake bir hamlede odanın öbür ucuna varmış, dolabın kapısını açtığında Autumn'u dizlerinin üzerinde, alt dudağında diş izleriyle bulmuştu. Kalçaları titreyen, gömleği bükülmüş ve yukarı kalkmış bir insan karmaşasıydı. Kendi dizlerinin üzerine çökmeden önce onun hayal edilemez güzelliğinin, kırılğanlığının ve gücünün zihninde bir fotoğrafını çekti. Acı mı? Ne acısı? Bacağını *kaybetmiş* olabilirdi ama yine de onun önünde diz çökmenin bir yolunu bulurdu. Kendini bu kızla birleştirmek için.

Onun içinde olmadan bir an daha geçirmeye dayanamayan Blake, omzunun hemen ötesine uzandı ve bavul parçasını yana doğru devirerek yakınına sürükledi.

"Arkanı dön ve bavulun üzerine eğil. Kıcını *kaldır*. Beni sabırsızlandırdığın için ilk sikişini dolapta yaşayacaksın."

Autumn'un dizleri yerde beceriksizce dönerken kaydı, tepeden tırnağa bir ürperti geçti. Elleri ve ayak bilekleri birbirine bağlı olduğu için ancak bavulun üzerine düşebildi, sarı saçları yüzünü örtüyordu, bu onların oyunu olan karanlıkta bir ışık perdesiydi. "Özür dilerim. Lütfen bana zarar vermeyin."

Blake dizlerini onunkilerin dışına yerleştirdi, sikini eline aldı ve ağırlığını kullanarak kıç yanaklarına birkaç kez vurdu. "Mahkûmların söz hakkı yoktur, sarışın. Ama senin denemeni dinlemek çok hoş." Sikişin ucunu kızın kıcının yarıklarında gezdirdi, sırılsıklam olmuş amcığında durdu ve oraya sürttü. Taşlıyordu. Bir şeytan gibi hırıliyordu. "*Benim.*" Bu kelime doğrudan onun içinden geliyordu, yalvaran, çaresiz ve aynı anda emreden. "Benim, Sonbahar. *Benim... Sonbahar'ım.*"

Bu itiraf onu öylesine sıyırmıştı ki, kadının parmaklarının vücutlarının arasında esnediğini hissedene kadar neredeyse geri alacaktı. Ellerini sınırlı bir şekilde kullanabiliyordu ama bunu karnının derisini yavaşça okşamak için kullandı. Sonbahar'ın onun üzerinde hak iddia etmesiyle aynı şey değildi ama daha fazlasıydı. Onunla birlikte olduğu anın içinde kalmak için ihtiyaç duyduğundan daha fazlası.

Blake dişlerini onun omzuna gömdü ve daha fazla ilerleyemeyene kadar sikini derinlere sürdü. İlk başta yavaşça içine pompalamaya başladı ama itişleri hızla hızlandı. Kaygan sürtünme, keskin nefesi, karnına çarptığı kıcının zıplaması... tüm bunlar bir anda gerçekleşmiş ve Blake'i ipinin ucuna getirmişti. Şimdiden. Daha birkaç saat önce onun içine girmiş olmasına rağmen *şimdiden* sikişmek. Bu hayal kırıklığı damlası Autumn'u kendine getirmek için ihtiyaç duyduğu şeydi ve onu kucakladı.

"Nasıl bir kız kendisini kaçırın kişi için bu kadar ıslanır?" Blake kızın kalçasına uzandı ve aşırı ıslaklığını klitorisinin etrafında daireler çizerek yaydı. Kız inlemeye başlayıp kendini onun dokunuşuna bıraktığı anda Blake elini geri çekti ve kızın kalçalarının arasına sert bir tokat attı. "Evet. Annen ve baban bu çarpık küçük kızları hakkında ne derdi?"

"Bilmiyorum," diye hıçkırdı. "Durma."

"Daha da iyisi..." Bıçaklar Blake'in içinde keskinleşti, açlığını, Autumn'un bedeninde kaygan gezintisini ama en çok da sahiplenme duygusunu artırdı. Bu özel bıçak yükseldi ve onu kürek kemiklerinin arasından bıçakladı. "Daha da iyisi, o pislik eski erkek arkadaşın ne derdi? Seni şimdi görebilseydi, bunca zamandır ihtiyacın olan şeyi elde ettiğini? Sana veremeyecek kadar bencil, topal bir hıyar olduğu şeyi aldığını."

Autumn'un saçlarını bir yumrukta topladı ve sürmeye, itmeye devam etti; aralarındaki çekimin kokusu havada miske dönüşüyordu.

"Onun ne diyeceği umurunda değil," diye fısıldadı sırtını kamburlaştırarak. "Sadece bunu önemsiyorum."

Blake'in umurundaydı. Hem de çok önemsiyordu. Eğer Autumn onunsa, eninde sonunda kıskançlığı yenmeyi öğrenecekti. Büyük adam olacaktı, çünkü kızı hak etmişti. Ama şu anda onu hak etmemişti, değil mi? Bir yanılsaması vardı ve elinden geldiğince buna tutunmaya çalışacaktı. "Durmayacağım sarışın," diye homurdandı, kızın amına bir dizi hızlı tokat atarak. "Ama onu getiren adamın adını söyleyeceksin. Ne sikime ihtiyacın varsa onu getirecek."

"Blake," diye hıçkırdı. "*Blake*."

Rolü bırakmanın yarısına gelmişlerdi ve o bunu umursamıyordu. Hayır, bir kırılma noktaları olduğu gerçeğinden zevk alıyordu. Gerçek *bir şey* yardım edemezdi ama kanıyordu. "Kim daha büyük, Autumn? Her açıdan mı?"

"*Sen*."

"Benim lanet *adım*, Sarışın." Blake derinlere pompaladı ve orta parmağını Autumn'un klitorisine dayadı. "Akşam yemeğine bin dolar verip yine de seni bir sürtük gibi becerecek olan kim? Adını söyle."

"*Blake!*"

Kukusu dalgalanmaya ve sikinin etrafında daralmaya başladı, sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar sıkılaştı ve Tanrı'ya şükretti, çünkü boşalmadan bir dakika daha geçirmek zorunda kalırsa, bu hayatından yıllar eksiltecekti. Hayal edebileceği en inanılmaz şeydi, vücudu bağlıydı ve onunla bavul arasında kıvranıyordu. Akıllara durgunluk veren, narin ve vahşi. Tam sınırdaki olduğunu bildiğinden, klitorisini iki parmağının arasına aldı ve her iki yanında yukarı ve geri sürükledi, kalçaları eğilmiş kıkına defalarca çarptı.

"Buna alış, pis kız. Seni dolabımda tutacağım. Sadece azdığım zaman seni dışarı çıkaracağım. Bu seni ne yapacak? Benim kişisel neyim mi?"

"Sikeyim prensesi." Kadın bir çığlık attı, vücudu titriyor, adamın sikini öyle sert sağıyordu ki Blake kendi zevk homurtularına engel olamadı. "*Aman Tanrım.*"

Sonbahar güvenli bir şekilde zirveye ulaştığında, Blake onu takip etti, her molekül vücudundan boşalıyor gibi görünüyordu, kafasından başlıyor, kasıklarında merkezleniyor ve bir kum saatindeki hızlı ileri sarılmış kum gibi aşağı, aşağı akıyordu. O anda her şeyinin kaynağı olan Sonbahar'a mümkün olduğunca yaklaşmak için çarpıcı, inkar edilemez bir ihtiyaç vardı. Bu yüzden öne doğru eğildi, her iki kolunu da Autumn'un kabaran orta kısmına doladı, son bir hamle için onu kucağına çekti, boğaz kasları bağırışının gücüyle gerildi. Blake artık verecek bir şeyi kalmadığını düşündüğü anda, kadın geri çekildi ve Blake'in vücudundan bir fışkırma daha olmasını sağladı; fışkırmanın sıcaklığı Blake'in iç bacaklarına, karnına damlıyor ve yapışıyor.

Autumn ağlamaya başladığında Blake hâlâ yaptıklarının etkisiyle kendine gelmeye çalışıyordu. Yüksek sesle değil ama tamamen kaybolmuş birinin küçük, yumuşak hıçkırıklarıydı. Panik boğazını kesti ve elleri bileklerini bağlayan kemere gitti, ayak bileklerini saran ipeğe geçmeden önce kemeri rekor bir sürede çözdü.

"Lanet olsun, Fun-Size." Onu göğsüne yasladı ve yüzünü görebilmek için saçlarını önünden itti. "Bana seni incitmediğimi söyle."

Autumn ona sulu bir gülümseme verdi. "Hayır. Yemin ederim yapmadın. Bu sadece her şeyin açığa çıkması, anlıyor musun? Tüm bu... bilmiyorum, bir birikim vardı ve şimdi yok. Sadece süzülüyorum."

Blake rahatlayarak yere yığıldı ve Autumn'u da yanına aldı. Autumn hiç vakit kaybetmeden Blake'in kucığında yan döndü, serbest kalan bacaklarını Blake'in kalçasının üzerine attı ve iki kolunu da Blake'in boynuna doladı. Blake şimdi ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Kucığında ağlayan bir dişi vardı ama mutluydu ama yine de teselli edilmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Sağ avucunu kızın saçlarının üzerine koydu. "Bir şeyin yok."

Bir kahkaha patladı ve ardından daha fazla gözyaşı döktü. "Evet, ev sahibi. İyi olduğumu biliyorum. Sen iyi misin?"

"Ben daha çok senin için endişeleniyorum." Kızın saçlarına deneme amaçlı bir dokunuş yaptı, kız başını eğdiğinde kalbi küt küt atmaya başladı. Daha fazlasını mı istiyordu? "Bu hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye mırıldandı göğsüne doğru. "Çok güzel." "Ben sadece burada oturuyorum."

"Henüz mutfağa gitmedin ya da telefonuna bakmadın," dedi parmakları göğsündeki saçların arasından kayarak. "Belki de bu konuda düşündüğünden daha iyisindir."

Blake kıskançlık cehenneminin dokuzuncu çemberinden daha yeni kurtulmuştu ama bu zararsız yorum onu oraya geri göndermekle tehdit ediyordu, çünkü bu onun neye alışık olduğuna dair bir ipucuydu. Hak ettiğini alamadığının bir kanıtıydı. Autumn yanağını onun göğsüne sürerken ve vücudu seksten gevşemişken, yine de dış çemberlerden birinde kalmayı başardı. Şimdilik. Autumn sonsuza kadar orada oturmaktan memnun görünüyordu ve Blake de öyle olduğunu fark etti. Sessizliğin içinde oturuyor, kollarını koruyucu bir kalkan gibi Autumn'a sarıyor ve tenindeki kızarıklığın kaybolmasını izliyordu. Bu ona verebileceği başka bir şeydi. Fantezilerin ötesinde bir şey.

Ya içinde ona verecek kadar şey varsa? New York'ta kalmasına yetecek kadar?

Blake içten içe alay etti ama Autumn'un başının güneş ışığıyla süslü tepesine bakınca, bunu hayal etmekten kendini alamadı. Onu elinde tutmak istiyordu. Bunu kabul edebilirdi. O pislik heriften ayrılmadan çok önce, bir süredir onu elinde tutmak istiyordu ve şimdi onu kucagina almış, dudaklarını ayırmış, yanağını kalp atışlarına bastırmışken

olasılık hiç bu kadar gerçekçi görünmemiştir. Tanrım, eğer o giderse, her dakikasını onun güvende, sıcak ve mutlu olup olmadığını merak ederek geçirecekti. Bunu düşünmek bile boğazını jilet gibi keskin taşlarla tıkiyordu.

Autumn'un nefes alış verişini değiştir ve Blake onun kendisine baktığını fark etti, ela gözleri yorgun ama meraklıydı. İçgüdüsel olarak başka tarafa bakacak, lanet olası yerden kalkıp giysilerini giymesi için bir öneride bulunacaktı. Ama yapmadı. Gözlerini dikti ve doğru hissettiren şeyi yaptı. İçgüdüleri ona ikisinin de ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Kollarını onun etrafında sıktı ve sağa sola sallandı, arada bir eğilip alnından öptü. Aşamalı olarak daha da gevşedi. Omuzları, boynu, dizleri, sanki üzerlerinde sihirli bir değnek sallamıştı. Blake karanlıkta yerde onu sallayarak ne kadar kaldıklarını bilmiyordu, beş dakika da olabilirdi, kırk dakika da. Sonbahar'ın hazır olduğunu hissettiğinde ayağa kalktı, onu göğsüne bastırdı ve yatak odasına doğru yürüdü.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

Ona baktı. "Kalmanı istiyorum."

Kadının bakışları genişledi ve Blake nefesinin altından küfretti. "Bu gece. Yani bu gece burada kalmanı istiyorum. Benim yatağında."

Autumn'un ağzı adamın pazusuna karşı bir gülümsemeye dönüştü. "Bence en iyisi bu. Bu koridorlar geceleri güvenli değil."

Oyunlarından bahsettiğini anlayan Blake onu nazikçe sıktıktan sonra yatağına yatırdı. Kız hemen uykulu bir esnemeyle yorganın içine gömüldü ve doğal olarak ona katılması gerekirdi. Yine de onu orada görmek Blake'i olduğu yerde dondurdu. Kendisinden başka hiç kimse onun yatağına uyumamıştı ve kız kral boy şiltenin üzerinde çok *küçük* görünüyordu. Onu kollarında tutmanın verdiği korumacılık hissi birkaç kademe daha arttı. Bu kız söz konusu olduğunda sonsuz sayıda çentik varmış gibi görünüyordu.

"Sanırım çok fazla yatıya kalmadın," diye mırıldandı yastığına, sarı saçları yüzünü çerçevesliyordu. "Bayan Zhu ile yastık kavgası yapmak için kaçırılmış bir fırsat gibi görünüyor. Ya da belki sen daha çok yüz bakımı ve erkek erkeğe konuşmayı seven birisin."

Tanrım, çok tatlıydı.

Ona bir aptal gibi bakmayı kes. Blake silkindi ve yatağına tırmandı, Autumn bir kolunu göğsüne geçirip başını onun boynunun kıvrımına sokarken nefesini tuttu. "Bir kere pijama partisine gittim ve

zombi filmleri ve uykuya ilk dalan kişinin üzerine Sharpie bıyık çizilmesini içeriyordu."

"Sen bebekken mi?" "Evet."

Onun gülümsediğini hissetti. "Bıyık alan sen miydin?"

"Sadece bir kere yatıya kalmamın bir sebebi var. Sonunda bukleler olan bir gidondu. İki gün okula gitmedim."

Autumn'un kıkırdaması kendi dudaklarının kenarlarını çekiştirdi ve bunu karanlıkta saklamaya zahmet etmedi. "Bu gece sana çizeceğim çok daha şık olacak. Bunu brunch'a giderken giyebilecek ve hippilerin arasına karışabileceksin."

"Tam da her zaman istediğim şey."

Parmak uçları göğsüne desenler çizdi. Yanılmıyorsa, içinde gülen bir yüz olan bir altıgen.

"Blake?" Saçlarını koklama konusunda ihtiyatlı davranmaya çalışıyordu, bu yüzden sadece mırıldandı. "Her şey bu kadar güzelken bu konuyu açmak aptalca olabilir ama bu gece olanlar için üzgünüm. Bilirsin işte. Adını vermeyeceğim metin. Dönüş yolunda, aynı şey olsa nasıl hissedeceğimi hayal etmeye çalışıyordum. Yani, ben orada otururken sen çıplak olsaydın. Sanırım olması gerekenden çok daha fazla acıttırdı."

Şaşkınlık Blake'in resmi olarak ağırlaşmış göz kapaklarını ardına kadar açtırmıştı. "Kıskanır mıydın?"

"Ciddi misin sen? Bana milyonlarca yıl önce neredeyse evlenmek üzere olduğunuzu söylemiştin ve bunu duymak bile hoşuma gitmemişti. Bir de fotoğraflı kanıt eklersen..." Parmakları adamın göğsüne vurarak konuşmasını sürdürdü. "Kendimi ciddi bir mazoşist olmaktan ve bu kadın hakkında daha fazla ayrıntı istemekten alıkoymaya çalışıyorum."

"Bu seni üzmekten başka ne işe yarar ki?"

Karanlıkta ona bakmak için başını eğdi. "Bazı erkekler bir kızın kendilerini kıskanmasından hoşlanırlar."

Blake, Autumn'un kendisine imrenmesi konusunda ne hissettiğini gözden geçirdi. "Kıskanacak kadar ilgilendiğini bilmek hoşuma giderdi. Ama aynı zamanda bunu durdurmak da isterdim. Senin incinmeni istemem."

Autumn yüzünü onun boynunun kıvrımına soktu. "Senin gibisi yok, ev sahibi."

"Seni az önce bir dolaba koyduğumu düşünürsek, çok da uzak değilsin."

Güldü. "Çılgınca olan şey, eğer bana sarılsaydın, muhtemelen tüm nişanlı hikayesini duyabilir ve iyi olabilirdim. Ellerinin tenimde hissettirdiği bir şey var... Beni sakinleştiriyor."

Memnuniyet karnına bir tekme atarak bir homurtuyu serbest bıraktı. "O zaman onları orada tutacağım."

Yorganın altında, Autumn'un eli kalçasının üzerinde , parmak uçları uyluğunu okşadı. "Bana bacağını nasıl yaraladığını anlatacak mısın?"

Zayıflığının tartışılmasına içgüdüsel tepkisi konuşmayı kapatmak oldu. Ya da konuyu tartışmakla çok daha fazla ilgilendiği bir şeye, ona çevirmekti. Ama tıpkı daha önce Autumn'u yerde salladığında olduğu gibi, kendini ona daha fazlasını vermeye çalışırken buldu. "Sakatlığım... bu da hikâyenin bir parçası. Olaydan hemen sonra nişanı bozdum."

"Biliyordum. Seni bıçakladı."

"Ne?" Blake aşağıya bakınca onun alaycı bir gülümsemeye boğulduğunu gördü. "Bıçaklamak yok ama muhtemelen televizyonda ne izlediğini tartışmalıyız."

"Bu televizyonun suçu değil. Bir *sürü* gerçek suç podcast'iyle hile yapıyorum. Suç mahallindeki birini genetik kanıtlarla teşhis etmenin neredeyse imkansız olduğunu biliyor muydunuz? Yerlere boşalmadığınız ve zaten suç veri tabanında yer almadığınız sürece, polislerin tek yapabileceği spermlerinizi toplamak ve tekrar saldırmanızı ummak."

Blake buna inanamıyordu. Hayatının en karanlık dönemlerinden birini tartışırken bu melek -evet, lanet olsun, Autumn bir melekti- hâlâ gülme isteği uyandırabiliyordu. "Stand-up gösterin hakkında konuşmalıyız, Fun-Size. Uzun zamandır -belki de hiç- bana her durumdaki mizahı gösteren ilk kişisin."

O konuştukça, kadının gülümsemesi yavaş yavaş soldu. "Teşekkür ederim."

Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bunu benim için yapar mısın?"

"Ben... Ben bunu kesinlikle düşüneceğim." Yüz ifadesi şüpheli bir hal aldı. "Dikkatimi katil eski nişanlından uzaklaştırmak için mi beni okşuyor ve komik olduğumu söylüyorsun?"

"Hayır. Ciddiyim." Blake içini çekti ve onu kendine yaklaştırdı, on yıl öncesine ait ama hâlâ çok taze anılar canlanırken gözlerini kapattı. "Sana bir sandhog olduğumu söylemiştim, değil mi? Yaklaşık on yıl öncesine kadar. İkinci Cadde metro tüneline çalışıyorduk. Bir patlama yaklaşık bir aydır işteydim. Yavaş bir gaz sızıntısı ve bir kıvılcım yetti. Metal bir çubuk bacağıma saplandı."

"Kahretsin! Ouch! Aman Tanrım, Blake."

Sempatiye alışık olmayan Blake ona garip bir baş okşaması daha yaptı. "Artık çok sık ağrımıyor," diye yalan söyledi. "Her neyse, beni getirdikleri hastanede hemşireydi. Şehrin öbür ucunda büyük bir hastane ve kader ya da karma gibi bir şey olmalı, ama beni arkamdan görüştüğü cerrahla eşleştirdiler. Bana atanmamıştı ama ziyarete gelmişti... ve onları birlikte gördüğümde anladım."

"Özür dilerim." Autumn bir an sessiz kaldı. "İkimiz de mahvolduk. Bu yüzden mi Ian'a bu kadar üzülüyorsun? Nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ian yüzünden üzülüyorum çünkü onun sana dokunması, sana sarılması ya da seninle *herhangi bir şey* yapması düşüncesinden nefret ediyorum." Bu çıkış çok anlamlıydı ve hemen geri alabilmeyi diledi. "Ama sanırım bu da işin bir parçası. Birine aşık olsanız da olmasanız da gafil avlanmak acı verir."

"Ona aşık değil miydin?"

Başını salladı, anılarından gölge ve ışık bulanıklığı içinde ona geri geliyordu. Rockaway'deki tahta kaldırımında yürümek, bisikletlerin sekiz çizmesi, kahkahalar ve tartışmalar, gençliğini oluşturan tüm anlar. "Ben ve Jodie birlikte büyüdük. Ayrılmak grubu parçalardı. Yirmi yaşındayken grup her şeydir." Rahatsızlık boğazına yayıldı. "En çok acı veren ihanetin kendisi, değil mi?"

"Evet," dedi Autumn'un karanlıktaki sesi. "Her şey sayılmayı bırakıyor. Harcanan tüm zaman, tüm konuşmalar, yemekler ve dönüm noktaları, hepsi hiçbir şey ifade etmiyor ya da en azından çok daha az şey ifade ediyor gibi geliyor." Başını kaldırdı. "Koridordaki o adam... Eski bir arkadaş olduğunu söyleyebilirim. Yanlışlıkla seni dinlediğim zaman mı? Bir şeyler bilmek ve sonuçlarını anlamamakla ilgili bir şeyler söylemişti. Gruptaki arkadaşların... hepsi biliyor muydu?"

Blake onun sessizliğinin bir cevap niteliği taşımasına izin verdi.

"Ve o c-kelimesi seni bir partiye davet etme cüretini mi gösterdi?" Sonbahar nefes aldı. "Sanırım gidebiliriz. Ve onları bıçaklayabiliriz. Ve gerçek suçlar hakkında bildiğim her şey sayesinde paçayı kurtarabiliriz."

Bu sefer gülmesine izin verdi. "Ellerini bağlamakta haklıymışım."

Hafif kaşlarını salladı. "Tek gözün açık uyu, ev sahibi."

Neredeyse onun daha ayrıntılı bir plan düşündüğünü duyabiliyordu. "Belki de partiye gitmek iyi bir şey olur. Bonnie ve Clyde gibi içeri girip onları toza çevirebiliriz. Blake Munroe'yla karşılaştıkları güne pişman olurlar." Durakladı. "Uzun zaman oldu. Ve eğer eşin on yıl sonra hâlâ sana geliyorsa, iyi arkadaş olmuş olmalısınız. Bunu yapmamız belki, akla yatkın, belki de olasılık dâhilinde olabilir mi?"

Rockaway'e adım atma şansı yoktu ama yardım etmeye çalıştığı için Autumn'u suçlayamazdı. Bu onun doğasında vardı. "İyi geceler, Fun-Size."

İç çekti. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. İyi geceler, Blake."

Yeni ama doğal bir şeydi, Sonbahar'ın ona doğru yerleşmesi. En azından yarısını kaplayana kadar kıpırdanarak ona yaklaştığından donuyor olabileceğini düşündü. Yaklaşık yirmi dakika onu yorganla örtmekle, sonra yorganı ikiye katlamakla, kollarını da onu yerinde tutmak için etrafına dolamakla geçti. Yine de, ayakları adamın baldırları arasında tutunuyor, elleri göğsünde dinleniyordu. Ne yaptığının farkında mıydı acaba? Neden gülümsemeyi kesemiyordu? Ağzını normale döndüremezse uyumak zor olacaktı.

Sonunda yerleşti ve hareket etmeyi bıraktı. Uykuya dalmadan hemen önce, parmağıyla adamın göğsüne son bir gülümseyen altıgen çizdi ve bu kez dalgali bir keçi sakalı ekledi. "Tamam, ev sahibi. Sana rutini göstereceğim."

Meğer bir adam gülümseyerek uyuyabiliyormuş, çünkü uyandığında gülümsemesi hâlâ oradaymış.

BÖLÜM 14

AUTUMN tıka basa dolu bara bakarken gözleri odaklanmamıştı. Zihninde Blake yatağının başucundaki komodinin üzerine uzanmış, güçlü ellerini sikinin etrafında kenetlemişti. Onun resmine bakarak otuz bir çekiyor, o izlerken resmin her yerine kendini püskürtmeye ve resmini aşağılamaya hazırlanıyordu. Tek seçeneği onun siki için yalvarmak, dolaba sokulmak ve o tuzlu sıvıyı içine almaktı. Tanrım, neredeyse onun tekrar üzerine geldiğini hissedebiliyordu, kalçaları onunkilere karşı sıcaktı, sert eti onun poposuna baskı yapıyordu-

"Yeni aşk, Isabella. Dünyada heteroseksüel insanları bu kadar aptal gösteren bir şey var mı?"

Sonbahar hayalinden sıyrıldı ve şimdi sırttan meslektaşlarına odaklandı. "Üzgünüm, düşünüyordum da-"

"Dick mi?" Owen sordu.

"Hayır!"

"Ev sahibinin büyük ayı penisi mi?"

"Hayır!"

Owen Isabella'nın kaburgalarını dürttü. "Şuna bak, çok ıslak." Autumn tam itiraz edecekti ki onun çok terlediğini fark etti.

Bir elini alnına silerek tomurcuklanan damlacıkları topladı. "Bu kelimedenden nefret ediyorum."

"Herkes yapar. Bunu diğer insanları iğrendirmek amacıyla söyleyenler hariç herkes. Onlar buna tahammül edebilirler."

"Çok akıllıca." Autumn bira bardağındaki son IPA'yı da boşalttı. O, Owen ve Isabella Happy Paws yakınlarındaki küçük bir barda mesai sonrası içkilerini yudumluyorlardı. Köhne ama rahat ve ucuz bir yerdi. Blake'le burada buluşacağı için heyecanlıydı, ona bir kez olsun New York'un havalı bir yerini gösterme şansı vermişti. Randevu konusunda kendini geliştirmesi gerekiyordu. Aslında üçüncü ve son randevularına yıllar önce çıkmaları gerekiyordu ama Blake özel bir olayı beklediğini söyleyerek ayak sürüyordu. Bu arada, her gece onun ya da kızın evinde takılıyor, paket sipariş ediyor ve vücutları edene kadar seks yapıyorlardı. Sık sık, Blake gelip

Onu seksten sonra küçük Tayland restoranlarına, indie rock konserlerine ve cupcake butiklerine götürmek için ayrıntılı bahaneler buluyordu. Onunla gerçekten eşleşmek istiyorsa, bir aylık sağlam bir randevu planlaması gerekiyordu.

Vizenizin süresi dolduğunda bunu yapmak zor olabilir, Reynolds. Yoksa bunu unuttun mu?

Yüzü buruştu. Bu sabah formu buzdolabından indirip adını doldurduktan sonra tekrar yerine koyacak kadar ileri gitmişti. Onun sorunu neydi? Neden hiçbir şeye söz veremiyordu? Bir hafta içinde yeni sevgilisi sınır dışı edilirse Blake'e ne diyecekti? Ama o da oyun oynamıyor değildi, randevularıyla dalga geçiyor ve geleceklerini konuşmayı reddediyordu...

"Hâlâ onu düşünüyorsun," dedi Owen yüksek sesle. "Seni anlayabiliyorum ama ya dikkatini toplaman ya da düşündüklerini yüksek sesle söylemen konusunda ısrar etmek zorundayım. Ev sahibinizin cesediyle ilgili yeterince ayrıntı duymadım."

"Sana söyledim, o kıllı ve kaslı," diye itiraz etti Autumn. "Ve kötü bir bacağı var."

"Üç şey mi? Pfft. Ryan'ın kıcı hakkında *saatlerce* şiirsel ağıtlar yakabilirim." "Memnuniyetle dinlerdim ama öyle bir yeteneğim yok. Her neyse..."

Sonbahar omzunun üzerinden baktı. "Birazdan burada olur, onu korkutmak istemiyorum."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Owen talep etti. Beş bira içmişti ve biraz sinirliydi. "Ucube olduğumuzu mu söylemek istiyorsun? *Misafirperver* olmadığımızı mı?"

"Hayır! Sadece Blake utangaç ve sen de çok..."

"Hayır," dedi Isabella, elini Owen'inkinin üzerine koyarak. "Bir tur daha ister misiniz?"

Hepsi bunun mükemmel bir fikir olduğu konusunda hemfikir. Isabella bir anda elinde taze biralarla döndü. Autumn hiç şaşırmamıştı. Meslektaşı New York sıcaklığına rağmen havalı ve muhteşem görünüyordu ve dövme barmen neredeyse göğüs dekoltesinin içine düşecekti.

Autumn birasını kabul ederken, "Şu bardaki adam kesinlikle içeri girmek istiyor," dedi. "Şu anda telefonuyla konuşuyor. Bahse girerim sana Tinder atmaya çalışıyordur."

Isabella gözünü bile kırpmadı. "Tinder'ı bir ay önce sildim. Çok daha fazla çalışması gerekecek."

"Tanrım, çok havalısın," dedi Autumn, kendini durduramayacak kadar sarhoş bir halde. "Çok fazla ama konuştuğunda sanki..." dedi.

başparmak ve işaret parmağı. "Mükemmel."

Isabella güldü, sesi de konuşması kadar yumuşaktı. "Teşekkürler. Ayrıldıktan sonra eve taşınmadığına sevindim."

Autumn kendini garip hissederek birasını yudumladı. Yalan söylemek istemiyordu ama vize durumuyla ilgili gerçekler bir Cuma gecesi konuşulamayacak kadar karmaşıktı. Neyse ki Owen hepsini son metro grevi hakkında bir sohbe te çıktı ve geleceğı konusunu ait olduğı belirsizliğe bıraktı. Yirmi dakika sonra biraları yine tehlikeli bir şekilde azalmaya başlamıştı. Owen omzunun üzerinden işaret ettiğinde Autumn bir tur daha atmanın eşiğindeydi. "İşte orada, fetheden canavar! Ona bak, Isa!"

Autumn döndü ve Blake'in gerçekten de geldiğini gördü. Kareli gömleğı ve kot pantolonu içinde muhteşem görünüyordu ve Owen'ın onu çağıracağını bildiğı aşk dolu gülümsemesinin ağzında yayılmasına izin vermemek için aktif olarak çalışması gerekiyordu. Ayrıca, sevgilileri gelir gelmez arkadaşlarını terk eden kızlardan biri gibi görünmemek için de yerinde kaldı.

Isabella dönüp Blake'e bir göz attıktan sonra ona gülümsedi. "Çok yakışıklı. Birlikte harika görünüyor olmalısınız."

Sonbahar saçma bir şekilde gururlanmıştı. "Teşekkürler! Ayrıca sesine bayılıyorum, lütfen daha çok konuş."

Isabella ve Owen güldüler.

"Eğer sesini beğeniyorsan, Pazar günkü performansına gelmelisin." Owen bir kolunu arkadaşının omuzlarına attı. "Bu küçük Brooklyn bebeğı Essence Tiyatrosu'nda şarkı söyleyecek. Bu sefer yirmi dakikalık bir setin mi var?"

Isabella o görkemli başını salladı.

"Tebrikler," dedi Autumn. "Ne tür müzik yaparsın?"

"Gösteriye gelin ve bizzat öğrenin," diye araya girdi Owen. "Erkek ayını da getir. Ryan da geliyor, grup olarak takılabiliriz."

"Kulağa harika geliyor!" Autumn bir kez daha bir grupla birlikte olma fikrinden öylesine heyecanlanmıştı ki, bar taburesinden fırladı ve hâlâ sarhoş işadamları kümesi arasında yolunu bulmaya çalışan Blake'e doğru koştu. Tüm saygınlığını bir kenara bırakarak kollarını Blake'in beline doladı ve ona sıkıca sarıldı.

"Hey, nasılsın? Geldiğın için teşekkürler! Pazar boş musun?"

Blake kaşlarını çattı. "Sarhoş musun sen?"

"Hayır. Biraz. Evet," diye itiraf etti. "Ama daha önemlisi, Pazar günü boş musun? Bunu bana şimdi söylemen çok önemli çünkü Isabella'nın performans şeyinde bizimle takılmanı istiyorum. Bu mükemmel bir üçüncü randevu malzemesi, hep birlikte takılacağımız bir grup-"

Blake onu kucağına aldı ve öptü, büyük bir öpücük değildi ama gözlerinin kapanmasına ve dizlerinin titremesine yetecek kadar. Nerede olduğunu tamamen unutmamasına yetecek kadar. Adam geri çekildi ve ona gülümsedi, ifadesi çok yumuşaktı. "Hey."

"Ah, hey," diye fısıldadı Autumn, biraz başı dönmüştü. "Bu ne içindi?"

Blake onu tekrar ayağa kaldırdı. "Seni öpmek için bir nedene mi ihtiyacım var?"

"Hayır, sadece..." Kızardığını hissetti ve cümleyi 'PDA'dan hoşlanmadığını söylemiştin ve beni gerçekten öpmek istiyor gibiydin' diye bitirmeyi reddetti. "Gel de arkadaşlarımla tanış. Ya da Owen'la zaten tanıştığını göre Isabella'yla tanış. New York'taki arkadaş sayım üçe yükseldi ve ben buna bayılıyorum."

Blake'in elini tuttu ve onu masaya doğru çekmeye başladı. Blake elbette bir milim bile kıpırdamadı. "Bekle, Fun-Size, masaya içecek bir şey lazım mı? Üçüncü arkadaşın kim?"

"Bir güvercin daha evlat edindim Blake ve bu seferki gerçek." Autumn onun yüzündeki dehşet dolu ifadeye güldü. "O sensin, seni koca aptal ev sahibi. Sen benim üçüncü eşimsin."

Belki de güvercin şakası yüzünden ama Blake bundan pek etkilenmiş benzemiyordu.

"Ben bara gidiyorum," dedi, ağzının kenarları aşağıya doğru kıvrılmıştı. "Bir sürahi bir şey alacağım."

Bir sürahi beyaz şarap sangria olduğu ortaya çıktı ve inanılmaz derecede iyi gitti. Autumn, hiçbir sosyal becerisi olmadığını itiraf eden Blake'i daha geniş bir çevreyle tanıştırma konusunda gergindi ama Owen ve Isabella'nın yanında tamamen rahattı. Çok fazla konuşmadığı doğrudu ama çok soru soruyordu ve Isabella'yla aralarında hemen güçlü/sessiz bir yakınlık oluşmuştu. Owen ile aralarında hâlâ hafif bir gerginlik vardı ama düşmanca bir gerginlik değildi. Autumn bunun bir tür erkek rekabeti olduğunu ve bazı rekabetçi nüanslar içerdiğini tahmin etti. Ayrıca, Owen muhtemelen 'Günümüz Güzeli ve

Canavar'ın hikayesi. Yine de sohbet akıp gitti ve bir tur beyaz şarap sangria ikincisiyle birleşti. Çok geçmeden kendini hissetmeye başlamıştı. Isabella Blake'le hâlâ yalnız mı çıkacaklarını yoksa Alphabet City'de karaoke yapmak için onlara katılmak isteyip istemediklerini sorduğunda Autumn saatin dokuz olduğunu ve saatlerdir barda olduklarını fark etti.

Karaoke için çok istekliydi ama Blake kendi ayağını kesmeyi tercih edecek gibi görüldüğü için neşeyle reddetti. Blake, Isabella'nın Essence tiyatrosundaki performansı için onlara tekrar katılacağını kabul ettikten sonra, onu bardan çıkarıp serin akşam havasına soktu.

"Eğlenceliydi, değil mi?" diye sordu. "Çok eğlendim. Sen, Owen ve Isabella çok eğlencelisiniz."

"Biz senin üç arkadaşınız."

"Hey, sadece üç arkadaşım var diye benimle dalga geçme. Ya da 'eş' kelimesini kullandığım için. Bu benim kültürümün önemli bir parçası."

"Seninle dalga geçmiyorum, Autumn."

Yoldan geçen bir sokak lambasının altında adamın yüzünü inceledi ve kesinlikle huysuz görüldüğüne karar verdi. Ya da daha huysuz. "Sorun nedir, yılan Blake?"

Döndü ve gözlerini kırpmadan ona baktı.

"Tamam, sana bir daha öyle demeyeceğim ama cidden, bana kızgın mısın? Sarhoş olduğum için mi? Çünkü lezzetli bir sangria sipariş edip sonra tekrar doldurmak senin hatan olabilir. Cömert ve çekiciydi ama hiç durup hepsini kimin içeceğini düşündün mü? Ve o kişinin kesinlikle ben olacağımı?"

Blake homurdandı. "Sanırım yapmadım. Hadi sana yiyecek bir şeyler alalım."

Blake onun yanıtını beklemeden durdu ve yakındaki bir satıcıdan iki sosisli sandviç aldı. Autumn o kadar içkiden sonra kendini biraz atıştırmış hissediyordu ve sahte et ürününü memnuniyetle kabul etti. Bir dakika sonra da bitmişti. Tam kendisinden de bir ısırık isteyecekti ki Blake durdu ve cüzdanında sakladığı sonsuz gibi görünen nakit parayla ona bir çubuk kraker aldı.

"Bu kadar parayı nereden bulup duruyorsun?" diye sordu. "Ve beni beslemeye devam etmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ben de herkes gibi ATM'den para çekiyorum ve sen kuduz bir rakun gibi sosisli sandviçime bakıyordun." Blake ona tuzlu böreği uzattı. "Sana yiyebileceğin kadar yiyecek alırım, Fun-Size, ama paylaşma konusunda sınırı çizerim."

Sonbahar çubuk krakeri ısırıldı. "Fargh enoghff."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, sokak yemeklerini yerlerken Autumn nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti. "Bu sefer beni nereye götürüyorsun, Ev Sahibi? Operaya mı? Sıcak hava balonu yarışına mı? Uyuşturucu anlaşmasına mı?"

"Parka gidiyoruz."

"Mesela... yasadışı bir köpek dövüşü çetesini çökertmek için mi?"

Blake ona kaşlarını çattı. "Bazen kafanın içinde neler olup bittiği konusunda endişeleniyorum. Hayır. Sadece parka gidiyoruz."

"Sorun değil, sanırım." Yolun karşı tarafına park etmiş dondurma kamyonuna baktı ve Blake anında kolundan tutup onu kamyona doğru yönlendirdi.

"En azından bunun parasını ödememe izin ver," diye itiraz etti. "Dört farklı tat almak istiyorum ve aksi takdirde sana çok fazla harcama yaptırdığım için kendimi kötü hissedeceğim."

"İki yüz dolarlık altın varaklı pastayı unuttun mu?" "Neden? Neden bana hep bunu hatırlatıyorsun? *Neden?*"

Kıkırdadı. "Tepkini görmek her zaman komiktir. İstedğin kadar tat al."

On beş dakika ve muzlu, çikolatalı, naneli, vişneli, gökkuşaklı dondurma yedikten sonra parktaydılar. Park büyüktü ve Autumn'un gittiği daha turistik ortak alanlar kadar güzel değildi. Taş banklar grafitilerle kaplıydı ve çiçek tarhları yabani otlarla kaplıydı.

Her şey biraz uğursuz bir görünüme sahipti ama yanındaki adam sayesinde hepsini en ufak bir korku duymadan izleyebiliyordu. Blake oradayken kötü bir şey olmayacaktı. Sadece bir piramit büyüklüğünde olmakla kalmıyordu, aynı zamanda aşırı tetikteydi, her zaman olası risklere karşı çevreyi tarıyor ve tehlikeli biri yaklaştığında onu kendi tarafına yönlendiriyordu. Devasa, özgür bir koruma gibiydi ve aynı zamanda inanılmaz bir sikişçiydi.

"Ne düşünüyorsun?" Blake sordu.

"Bence sen kocaman, özgür bir koruma gibisin ve aynı zamanda inanılmaz bir sikişçisin."

Sırıttı, yanaklarına yayılan renk sakalından bile belli oluyordu. "Belki o kadar da kötü sarhoş değilsindir."

Ve belki de hiç o kadar kötü değilsin, diye eklemek istedi ama bunun yerine dondurmasının son külahını çığnedi. Ev sahibine karşı duygusal, altın renkli hislerle mücadele etmek giderek zorlaşıyordu. Owen'a , Blake'e aşık değildi, *olamazdı* ama uykusunu çalan ve göğsünü sızlatan bu duyguları bastırmak giderek zorlaşıyordu.

Onu çevrenin kenarındaki bir park bankına götürdü, görünüşe göre ziyaretçilerin kalın boğa çalısı çitine dikkatle bakabilmeleri için yerleştirilmişti.

"Bir park bankı için berbat bir yer," diye yorumladı Autumn.

"Manzara önemli değil." Blake oturdu ve onu kucağına çekti. "Burası hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bu çok..." Sonbahar, 'dağınık' ya da 'rastgele' olmayan sıfatlar bulmaya çalışarak parkı taradı. "Özel."

"Öyle. Ben de tam olarak bunu istiyordum."

Autumn elini göğsüne koydu. "Bekle, sana gerçek suç beynimden daha fazla örnek vermek istemiyorum, ama bu gece beni öldürecek misin, Ev Sahibi? Bedava güvercin eti karşılığında beni yasadışı olarak becerdiğini kimse öğrenmesin diye beni boğacak mısın?"

Adam ona kaşlarını çattı. "Hayır."

"Çok rahatladım." Autumn onun kucağında kaydı ve son bir aydır çok aşına olduğu sıcak bir ağırlık hissetti.

"Eğer durum buysa, beni buraya getirmenin başka, daha seksi bir nedeni olabilir mi..." kulağına doğru eğildi, "...sahibi?"

Blake'in gergin homurtularını duymanın, onun bacaklarının arasında kalınlaştığını hissetmenin tatminini yaşadı. Blake ona karşı şimdiye kadar tanıştığı tüm erkeklerden daha duyarlıydı. Yaptığı her şey onu tahrik ediyormuş gibi görünüyordu - neredeyse her gece sömürdüğü bir bu. İri elleri kadının kalçalarına dolandı ve bara giderken giydiği dökümlü diz boyu eteğini yumrukladı. Bir öpücük için gözlerini kapattı ama öpücük gelmedi.

Gözlerini açtı ve Blake'in başını salladığını gördü. "Her ne kadar oynamak istesem de, seni buraya getirmemin nedeni bu değil. Benim için rutin performansını sergilemeye karar verdim."

Autumn ilk başta striptiz gösterisini kastettiğini düşündü. Tam ona inanılmaz derecede boktan bir dansçı olduğunu ve lanet olası bir parkta olmasalar bile böyle bir şey yapmayacağını söylemeye hazırlanıyordu ki, komediyi kastettiğini ve bunun daha da kötü olduğunu fark etti. "Hayatta olmaz."

Blake kızın eteğini bıraktı. "Bu bir seçenek değil, Fun-Size. Sana aldığım tüm yiyecekleri bana geri ödemek istiyorsan, rutinini yapacaksın."

Ağzı dehşet içinde açık kaldı. "Yemeğimin parasını ödemek centilmenliğin samimi bir jestiydi!"

"Ve şimdi bunu senden bir şey almak için kullanıyorum. O rutini görmek istiyorum, Sarışın, ayağa kalk."

Kız reddedince, adam onu nazıkçe ayağa kaldırdı. "Hadi tatlım, yap şunu. Seni rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Sonbahar ona bön bön baktı. "Ciddi olamazsın-"

"Öyleyim. Rutin. Şimdi."

"Ama içinde şarkı ve müzik var ve benim Casio klavyem yok!"

"Klavyesiz yap."

"Ama bu utanç verici olacak!"

Blake gözlerini devirdi. "Sana zaten söyledim. Burada benden başka kimse yok." "Elbette, dünyadaki en korkutucu amcık olduğunun farkındasın, değil mi?"

Siz ne zaman lobide olsanız Ian posta kutusuna gitmekten kaçınırdı."

Blake küçük bir alay homurtusu çıkardı ama bir şey söylemedi. Autumn sıcak bir rahatsızlık hissetti. olaydan bu yana sık resmi meselesi hakkında konuşmamışlardı ama sevgilisinin yeniden sahiplenici bir tavır takındığını fark etmişti. Ne zaman birlikte yürüseler elini tutuyordu ve geçen hafta yatakta oynarlarken Blake, amının sahibi olduğunu haykırana kadar onun orgazm olmasını engellemişti. Bu çok ateşli ve oynadıkları role tamamen uygun bir hareketti ama aynı zamanda eskiden orada yaşayan adama bir siktirip gitme gibi de gelmişti. Ian ise bir daha mesaj göndermemişti ve Autumn onun gerçekten de kendisinden ümidini kesmiş olduğunu ve daha yeşil hayranlar aramaya gittiğini umarak yaşıyordu.

Ah, Ian. Stand-up yapmak istediğini ve parkta gerçekten bir gösteri yaptığını öğrendiğinde ne diyeceğini Autumn'un tüylerini diken diken etti. Komik olan o değildi. Çok az insan komikti. Stand-up komedisi, tıpkı bir roman yazmak ya da bir bilgi yarışmasını kazanmak gibi, herkesin mükemmel olduğunu hayal ettiği şeylerden biriydi, ama bunu sadece yüzde onu yapabilir ve yüzde biri de iyi yapabilirdi. O yüzde bir değildi, ne para açısından ne de bu açıdan. "Blake, senin için rutinimi yapamam. Ciddiyim."

"Evet, yapabilirsin."

Autumn ellerini kaldırdı. "Tamam, uzlaşalım. Bunun yerine... ve bu sadece bir öneri, kendimizi öldürmeye ne dersiniz?"

Kaşlarını çattı. "şeyler söyleme." "Ama ben korkuyorum!"

"Neyin?"

"Cidden, dostum *zar zor* gülümsüyorsun ve seni gerçekten hiç lol yaparken duymadım. Sen bir stand-up komedyeninin en kötü kabususun. Çıldırmadan tek bir parçasını bile yapabilir miyim bilmiyorum!"

Blake burun kemiğini kaşdı. "Tamam, şuna ne dersin, sen parktaki bankın arkasına geç ve gösterini yap. Böylece ben de sana bakmamış olurum. Kulağa nasıl geliyor?"

Bu daha iyi olurdu, diye düşündü ve sonra bu fikrin üzerinde tepindi. "Hayır. Bunu yapamam."

Blake öne doğru eğildi ve ellerini dizlerinin arasında kavuşturarak ona baktı. "Fun-Size, açık mikrofon gecesinin afişine nasıl baktığını gördüm. Saatlerini mi harcadın? Kimsenin görmeyeceği bir rutini hazırlamak için günlerini mi? Bir gün birilerinin duyacağını düşünmeseydin neden böyle bir zahmete giresin ki?"

"Bilmiyorum."

"Korkuyorum. Bence performans sergilemek istiyorsun ve korkuyorsun. Bu anlaşılabilir bir şey ama kendini zorlamazsan bir gün pişman olursun."

Bu iyi bir noktaydı. Autumn ayakkabısının burnunu toprağa sürttü. Ne kadar kötü olursa olsun, Blake'in onunla alay etmeyeceğini ya da rutinini ona karşı kullanmayacağını biliyordu, o öyle bir adam değildi. Ve itiraf etmeliydi ki içinde bir heyecan kıpırtısı vardı, sadece nasıl bir şey olduğunu görmek için bile olsa gösteri yapmak isteyen bir şey.

"Bana kendinle ilgili utanç verici bir şey söyle," dedi. "Buna giriş ücreti diyeceğiz."

Blake tereddüt bile etmedi. "Ortaokulda tarih dersinde uyuyakalmışım. Ereksiyonla uyandım. Arkadaşım Kevin gördü ve gülerken neredeyse altına işiyordu."

Güldü. Elinde değildi. Genç Blake'in yüzündeki mahcubiyeti hayal etmek çok sevimliydi.

"Tamam," dedi, parktaki bankın etrafından dolaşıp Blake'in arkasına bakarak. "Şimdi başlayacağım. Eğer hâlâ rutinimi görmek istiyorsan. Görmek zorunda değilsin. Eve gidip sevişebiliriz, biliyorsun."

"Bunu her şekilde yapacağız. Gidin."

"Peki." Derin bir nefes aldı ve sadece başlayıp devam etmenin daha kolay olacağını bilerek başladı. Kelimeleri hatırlamak zor değildi. Uzun zamandır her harfi hafızasına kazınmıştı.

"Herkes merhaba, ben Autumn Reynolds ve bu gece hayallerinizin peşinden gitmediğinize memnun olmanızı sağlayacağım."

Blake kıkırdadı.

Autumn öfkeli parmağını kafasının arkasına doğrulttu. "Sakin bana gülme, dostum!"

Havada kocaman bir el salladı. "et."

"Yani ben komedi hukuku eğitimi almadım, böyle bir şeyin var olduğunu düşünmüyorum ve eğer varsa da kesinlikle olmamalı. Ben bir veterinerim. Evet, doğru, eğer köpeğiniz o Lego tuğlasını sıçamazsa, size yardım edebilecek kız benim."

Blake tekrar güldü ve bu ses Autumn'un sinir sistemine merhem gibi geldi çünkü onun numara yapmadığını gerçekten anlayabiliyordu. Cildi karıncalandı ve karnı sıcak ve gergin bir hal aldı. Bu, dondurma ya da orgazm gibi zevkli değildi, çok keskin, çok korkutucuydu ama çok, çok iyi hissettiriyordu. Boğazını temizledi. "Evet, gülebilirsiniz ama gerçekten de günlerimi bu işle geçiriyorum. Yedi yıl okudum, binlerce dolar harcadım ve asıl işim aşırı kilolu golden retrieverların bağırsaklarından küçük oyuncaklar çıkarmak. Bunu söylediğimde bazı insanlar üzülüyor. 'Bundan daha fazlası var mı' diye soruyorlar, ben de 'evet, *Marley* ve 'i izlediniz *mi*' diyorum." Hayatının her günü böyle geçiyor dostum, çocukların ve yetişkin adamların sevgili aile hayvanlarını yok ederken ağlamalarını izliyorum. Bazen kendimi Azrail'in çırağı olmak için kaydolmuş gibi hissediyorum..."

Konuştukça Autumn sesinin daha gür ve kendinden emin çıktığını, yatak odasında, salonda ya da işten eve dönerken pek çok kez prova ettiği o tanıdık tıkırtılara ve yivlere girdiğini hissedebiliyordu. Mükemmel değildi, birkaç satırı unuttu ama önemli değildi, içinden akan dikenli enerji devam etti ve bitirip Blake'in çalkantılı alkışları arasında selam verdiğiğinde, kulaktan kulağa sırtıyordu. "Bu harika hissettirdi."

"Kulağa daha da iyi geliyor," dedi Blake ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

"Bunu sadece senin için yaptım. Tüm bunları bana *sen* hissettirdin. Gelip sana sarılabilir miyim?"

"Sen *daha iyisin*."

Aşırı heyecandan kız gibi ciyaklamasına engel olamayan Autumn bankın etrafından dolandı ve kendini Blake'in kollarına attı. Blake onu yakaladı ve etli göğsüne doğru çekti. "Seninle çok gurur duyuyorum. Çok zekiydin. Çok cesurdun."

"Kertenkeleler hakkında söylediğim şey hoşuna gitti mi?" Sonbahar sordu. "Çok aptalca olduğunu düşünmedin mi?"

" de değil." Onu alnından öptü. "Bence Netflix'i aramalı ve özel bir şey alıp alamayacağını sormalısın."

"Bu umurunda değil, sadece tüm rutinimi başka bir insanın önünde yüksek sesle söylediğime inanamıyorum!" Autumn yanan yüzünü onun gömleğine gömdü. "Gerçekten beğendiğine söz veriyor musun?"

"Söyledim. Ve eğer yüzüme karşı çalmak istersen, tekrar dinlemekten mutluluk duyarım."

Ama bir stand-up komedi gösterisini başarıyla tamamlamış olmanın verdiği parıltı, Blake'e bu kadar yakın olmanın verdiği huzurla şimdiden sönmeye başlamıştı. Onunla bir aydan biraz fazla bir süredir takıldığını düşünmek delilikti. Bu gece arkadaşlarıyla tanışmakla kalmamış, ona bir sosisli sandviç ısmarlamış ve esprilerine gülmüştü. Tanrım, eve giderse onu çok özleyecekti. Duygularının bir kısmının geçmesine izin verdi ve sürekli konuşan ve onu yeni şeyler yapmaya zorlamayan erkeklerle dolu bir hayata nasıl geri dönebileceğini sordu. Bu düşünce o kadar korkutucuydu ki Blake'i sertçe öptü, onun orada olduğunu ve endişelenmesine gerek olmadığını kanıtlamaya çalıştı. Ağızları mükemmel bir şekilde birleşti; artık birbirlerinin nelerden hoşlandığına yabancı değillerdi. Blake'in kalçalarına daha da gömülürken, onun sikiinin kalın kabarıklığını tekrar hissetti. "Bunu şakalarımдан anlamadığını söyle bana?"

"Komiksin ama kimse *o kadar* değil."

Güldü ve kalçalarını ona doğru yuvarladı. "Hâlâ tek başımıza olduğumuzu biliyor musunuz Bay Ev Sahibi?"

"Fark etmiş olabilirim." Eli kalktı ve kızın saçlarına dolandı. "Gecenin bu saatinde burada olmamalısın sarışın. Etrafta bir sürü kötü adam var, yanlış bir fikre kapılabilirler."

Autumn, Blake'ten gelen o tanıdık uyarılmayı kulağında sıcak ve hışırtılı bir şekilde hissetti, ama sürpriz bir şekilde aynı beklentiye sahip değildi. O

Ağzını açtı. Tekrar kapattı.

"Ne?" dedi hemen. "Söyle."

Dudaklarını yaladı, nedense aptalca gergindi. "Normal bir şekilde yapamaz mıyız? Yani, normal değil ama vanilya gibi? Mesela ben üste çıkıp aletine binebilir miyim?" Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, bu dünyadaki en seksi şey değil-"

Onu sert ve derin bir şekilde öptü, eli saçlarından kayarak nazikçe boynunu kavradı. "Benden ne istersen alabilirsin. Her zaman."

"Sadece düşündüm... çünkü sana geldiğimde her şeyin fantezilerimle ilgili olmasını istedim..."

Eli Autumn'un omurgasını kavrarken ona yumuşak bir gülümseme verdi. "Senin için fantezilerinden daha fazlası olduğunu biliyorum, Autumn."

New York'ta yaşadığı en iyi deneyimlerden doğru onu nazikçe iten adamın az önce ne yaptığını düşündü. "Biliyorsun, değil mi? Her zaman istediğim her şeyi biliyorsun."

"Peki şimdi ne istiyorsun?" diye sordu, sesi alçaktı. "Beni bu bankta becermek mi istiyorsun? Beni kontrol altına almak. Bana acı mı çektireceksin?"

Utangaç bir şekilde başını salladı. "Yine de işlerimizi ve itibarımızı riske atmak istemiyorum."

Sırıttı. "Ayağa kalk ve külotunu çıkar."

Autumn kendisine söyleneni yaptı, iç çamaşırını bacaklarından aşağı sıyırıp çantasına koydu. Blake'in fermuarını açmasını ve sikini çıkarmasını izledi. Kalın ve koyu kırmızıydı, yumruğunun içinde geriliyordu. Ağzı hemen sulanmaya başladı ama ağzını ona doğru eğdiğinde Blake onu nazikçe itti. "Kuralları çiğnemekte bir sakınca görmüyorum, Fun-Size, ama bütün gece burada kalma riskini göze alamayız. Senden hiç bir saat sürmesini istemediğim bir oral seks almadım. Fikrimi değiştirmeden önce gel üzerine otur."

Autumn ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Yetkinin bende olacağını sanıyordum?"

"Eski alışkanlıklar hakkında ne derler bilirsin. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Ellerin başının arkasında arkana yaslan."

Hâlâ tembel bir tanrı gibi görünerek buna mecbur kaldı. "Şimdi ne olacak?"

Cevap vermek yerine, Autumn onun kucağına tırmandı ve eteğini, yaptıkları şey çitlere bile gizlenecek şekilde düzenledi. Kadın

Aralarına uzandı ve Blake'in sikini yumruklayarak sıırsıklam dudaklarının arasından geçirdi.

"Lanet olsun," diye homurdandı. "Artık utanmıyorsun, değil mi?"

"Azıcık bile değil." Yere çöktü, kendini santim santim ona bıraktı. "Birini görür ya da duyarsak öpüşmeye başlarız ve sadece öpüşüyormuşuz gibi yaparız, tamam mı?"

"Evet, patron."

Bu işten paçayı sıyrabilecekleri fikri, kadın yere çöktükçe ve ikisi de derin iniltiler çıkardıkça giderek zayıfladı.

"Tanrım, kırırdama," dedi Autumn, adamın omuzlarını kavrayıp kendini tekrar yukarı kaldırmak için kullandı. "Seni kullanmak istiyorum. Ben söylemedikçe hareket etme."

Başını salladı, dudakları konsantrasyon içinde ağzına doğru çekilmişti. Tüm işi onun yapmasına izin vermenin içgüdülerine aykırı olduğunu söyleyebilirdi, ama yine de orada oturdu ve onun horozuna binmesine izin verdi. Birkaç saniye içinde onun ıslaklığından kayganlaşmıştı. Hızını denedi, yavaşlamadan önce onu hızlıca aldı ve kendini ona karşı öğüttü. O oynarken, adam onu izledi; bir kral, bir tebaasının oyuncaklarıyla oynamasına izin verirken, gücünden bir gram bile kaybetmiyordu. Bakışları buluştu ve kadın ürperdi. "Çok iyi görünüyorsun."

"Lanet olsun, sen de öyle. Şimdi sikimi al, Fun-Size. Sana aldırdığım gibi sonuna kadar al."

Seks yaparken her zamanki lakabını kullanması onu gülümsetti. Blondie onun dolapta becerdiği kadındı. Fun-Size ise parkta stand-up yapan kızdı. Onun üzerine olabildiğince derine battı ve gece havasına doğru inledi. "Çok büyüksün."

Kıkırdadı ve her ikisinin de vücudunun titremesine neden oldu. "Bunu duymak hoşuma gitti. Eskiden bunu hayal ettiğimi biliyorsun. Birbirimizi tanımadan önce."

"Ne? Parkta seni becermem mi?"

"Onun gibi bir şey."

Sonbahar öne doğru eğildi ve boynundaki bir çizgiyi öptü. "Bunu nasıl hayal ettin? Bana tam olarak anlatırsan belki yaşamana izin veririm."

Başka bir kıkırdama. "Sahildeydik, bu küçük ipli bikiniyle sürünerek yanıma geldin, sikim için yalvardın, o kadar hevesliydin ki, çıkardığım anda üzerine oturdun."

Gözlerini kapattı, uyarılması hızlanıyordu. "İstekli olabilirim."

Ona hızla bindi, kalçaları onunkilere çarpıyordu. Adam bu şekilde o kadar derindi ki, devam ettirmek onun için zordu. O bir veteriner ve amatör bir komedyendi, spin eğitmeni değil.

"Blake," diye fısıldadı. "Bana yardım edebilir misin?"

Anında, elleri kalçalarındaydı ve hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yukarı kaldırılıyor, kendi başına başarabileceğinden daha hızlı bir şekilde aşağı indiriliyordu. Hafifçe utanarak Blake'in omzuna doğru inledi.

"Keşke bunu yapabilseydim," diye mırıldandı. "Senin beni becerdiğin gibi ben de seni becermek isterdim."

"Bunu düşünme," dedi Blake, eli kızın saçlarında gezinirken. "Kimse beni senin kadar güldüremez."

Tanrım, bu adam. Bu adam, vücudu ve sözleri, bir kızın kaldırılabileceğinden çok daha fazlaydı. Autumn gözlerini kapadı ve sadece hissetmesine izin verdi, eteğinin dalgalanması, terinin karıncalanması, Blake'in ellerinin sertliği onu kendisine doğru bastırırken, klitorisini kasıklarını kaplayan kasık kıllarına sürüyordu. "İyi hissediyor musun?"

"Evet," dedi, başka bir şey ekleyemeden. "Evet, evet, evet!"

Bu sekste farklı bir şeyler vardı ama orgazm karanlık gibi etrafını sarana kadar ne olduğunu anlayamamıştı. Bir park bankında, herkesin onları görebileceği bir yerde sevişiyor olabilirlerdi ve işin çoğunu Blake yapıyor olabilirdi - muhtemelen biraz squat falan yapması gerekiyordu - ama bedenlerinden daha derine inen bir şekilde birbirlerine bağlıydılar. Tamamen giyinik haldeyken Blake'e bir şeyler gösterdiğini hissedebiliyordu. Paylaştıkları fantezilerin ötesine geçen bir şey. Belki de hoşlanmak. Ona karşı hissettikleri. Şu andan itibaren New York'tan ayrılmanın en zor yanının ondan ayrılmak olacağını biliyordu.

Bu bilgi acı veriyordu. Seksi daha tatlı ve daha acı verici hale getirdi. Orgazmı kabardıkça, güzel bir buket aldığı gibi hissettiği gibi hissetmesine neden oldu. Çiçek açacak, sonra patlayacak ve sonra yok olup gidecekti, böyle güzel şeylerin solup gittiğini bildiği için onu biraz daha boş bırakacaktı.

"Saçımı tutabilir misin?" Autumn acı hissetmeye, tüm bu yakınlığın ezici boşluğundan kaçmaya ihtiyaç duyarak sordu. Blake ona uydu ve yumruğu saçlarında sıkılıyken, onu eskiden olduğu gibi hayal etti, şimdi şehvet olduğunu bildiği bir yoğunlukla onu izleyen düşünceli bir yabancı. Rol yaptı

Ev sahibi onu parkta dolaşırken bulmuş ve kendi bencil amaçları için kullanmaya karar vermişti.

Fantezi beynini sardığı anda kendini daha iyi, daha kontrollü hissetti. İçindeki adam yanaklarını öperken ve onu cesaretlendirmek için inlerken bile, adama süründü, onun böylesine istekli küçük bir fahişe olduğu için kendisine küfrettiğini ve alay ettiğini hayal etti. Bu şekilde boşaldı, göğsündeki parıltı bunun çok daha fazlası olduğunu söylese de zihni pis ve kişisel olmayan şeylere tutunuyordu. Orgazmı bir bomba gibi patladı. Tüm düşüncelerini sıcak bir his parıltısı içinde köreltmesi bir merhametti. Birkaç saniye sonra onu takip etti, onu aşağı doğru bastırdı ve derinlere, çok derinlere boşaldı.

Birlikte oturdular, hâlâ birleşmişlerdi ve nefes alışlarının yavaşlamasını bekliyorlardı.

Blake yüzünü gece gökyüzüne doğru eğdi. "Bu senin için nasıldı patroniçe?"

"Gerçekten çok iyi," dedi, bu doğrudu ama hepsi değil.

"Autumn...?"

Ona doğru baktı. "Ne ?"

Uzun bir süre ona baktı, sonra başını salladı. "Geç oldu, seni eve geri götürmeliyiz."

Autumn'un çantasında sakladığı kâğıt mendillerle paspas yaparak güçlkle çözüldüler. Artık hava zifiri karanlıktı ve uzaktaki trafiği hâlâ duyabiliyor olsa da, Blake'le birlikte dünyadaki son iki insan olduklarını hissediyordu. Bir an için ikisinin kıyamet sonrası çorak bir arazide yürüdüklerini hayal ederek kendini eğlendirdi. İşin tuhafı, Blake böyle bir senaryoda hayatta kalabileceğini düşündüğü ilk kişiydi. İri, sert, becerikli. Tüm sokakları biliyordu ve muhtemelen nasıl yiyecek bulacağını da biliyordu. Eğer şanslıysa, onunla takılmasına izin verebilirdi. Onun daha sinir bozucu kişilik özelliklerine aldırıyor gibiydi ve biraz tıbbi bilgisi vardı. Bu da bir şey ifade eder miydi?

Aklı hâlâ kıyamette olan Autumn, dalgın bir şekilde telefonunu kontrol etti. Beyni gerçekte ne gördüğünü algıladığında, kalbi göğsünde duracakmış gibi hissetti. "Hay sikeyim!"

"Ne?" Blake sertçe konuştu ama kızın dikkati cevap veremeyecek kadar dağınıktı. "Lanet olsun!"

İki yüzden fazla Facebook uyarısı almıştı. Bunun iyi bir anlama geldiğinden şüphe ederek uygulamayı açtığında Owen'ın barda çektiği bir fotoğrafta etiketlendiğini gördü. Arka planda insanlardan ve küçük peri ışıklarından oluşan bir bulanıklık vardı ama o ve Blake çok netti. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki az önce merhaba öpücüğü verdiklerinden emindi. Blake'in elleri onun belindeydi ve aynı anda hem eğlendiğini hem de endişelendiğini gösteren o tanıdık şekilde kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Kız ona gülümsüyordu, gözleri bir anime karakterininki kadar büyüktü. Aşık olmuş gibiydi. Sanki adamın ayı ve evrendeki tüm yıldızları astığını düşünüyordu.

Boğazında bir yumru oluştu ve yutkunarak onu bastırmaya çalıştı. Şimdi zamanı değildi. Bunun için uygun bir zaman değildi. Kaydırmaya devam etti ve Owen'ın resme *'Zaman kadar eski bir masal'* başlığını attığını ve #yaz ve #NewYorkRomance gibi bir sürü hashtag eklediğini fark etti. Üç yüzden fazla beğeni almıştı ama sorun bu değildi. Sorun, hesabının herkese açık olması ve evden bir sürü arkadaşının yorum yapmış olmasıydı.

"Aman Tanrım, Ian nerede? mı?"

"Lanet olsun Autie, sen ve Fletcher bir şeyler mi ?" "Tanrım, döngünün dışındayız! Daha fazla resim yükle seni spaz!"

"New York Romantizmi" mi? Yani eve gelmiyor musun? Annen eve geleceğini söyleyip duruyor!"

Hepsi benzer şeyler soran yirmi doğrudan mesajı vardı ama hepsi bu kadar değildi. Ailesinden dokuz, amcasından iki cevapsız arama ve çok sayıda mesaj vardı. Taş bankın üzerine çöktü ve hepsinin aynı şeyi söylediğini fark etti; *neler oluyor?*

Sonra daha da kötüleşti. Görünüşe göre annesi Ian'ı aramış, ayrılık gerçeğini zorla ondan öğrenmiş ve şimdi de *ona eve dönüş bileti ayarlamaya* çalışıyordu.

"Oh Tanrım..." Sonbahar inledi. "Tanrım, hepsi biliyor, herkes . Doğru anı bekliyordum ve şimdi herkes biliyor."

Midesi yukarı doğru kabardı ve dondurma/otomat arabasındaki akşam yemeğini dışarı atmakla tehdit etti. Bekâr olduğu ortaya çıkmakla kalmamış, açıkça başka bir adamla çıkmaya başlamıştı. Herkes biliyordu ve bilmeyenler de yakında öğrenecekti. Tüm bu durum kontrolden çıkmıştı.

"Sonbahar," dedi Blake. "Sorun nedir? Herkes biliyor da ne demek?"

Ona bakmak için döndü. Dehşet içinde neredeyse onun orada olduğunu unutmuştu. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var. Annem, babam, amcam, Ian ve çok ama çok yakınlaşmasına izin verdiğim bir randevu hakkında."

BÖLÜM 15

BLAKE sandalyesinde geriye yaslandı ve masasının üzerinde duran bitmiş kitaba baktı. Gecikmiş olan İncil projesi değildi. Hayır, bu restorasyon programda yoktu ama şimdiye kadar üzerinde çalıştığı en önemli projeydi. Kapağın zengin pembeleri, kırmızıları ve yeşilleri lamba ışığında parlıyor, kabartmalı altın harfler pırıl pırıl parlıyordu. Satın aldığı anda orada olan yıpranmış sırttan veya düzensiz sayfalardan hiçbir iz yoktu. Yapabildiği kadar mükemmeldi ama yine de bir restorasyonu tamamlarken hiç olmadığı kadar kendinden emindi. Genellikle bir projeyi bitirdiğinde rahatlama hissi duyardı. Eşyayı bırakmayı ve hayatından çıkmasını, müşterisiyle olan ilişkisinin bitmesini dört gözle beklerdi. Temiz kesimler. Hayatı *hep* temiz kesimlerle geçmişti.

İşi kelimenin tam anlamıyla yüzüne patladığında, şerit değiştirmişti.

Arkadaşlarının güvenilmez olduğu ortaya çıktığında, çekip gitmişti.

Nişanlısı başka biriyle yattığında, düğünü iptal etmişti.

Arkasına bile bakmadan çekip gitmek, kare bir çiviye yuvarlak bir deliğe sokmaktan çok daha kolaydı. Belki de saf pragmatizmle çalışan bir beynin tuzaklarından biriydi bu. Bir adamın bacağı kırılırsa, o bacağı kullanmasını gerektirmeyen bir iş bulur. Eğer insanlar bir adamın hayatına kattıklarından daha fazlasını götürüyorsa, onları kesip atın. Bu kadar basit. Başkalarının neden kısa ve gerekli değişiklikleri kolay bulmadığını hep merak etmiştir.

Blake, dairesinde yığılı klasikleri yeterince okumuştı ve diğerlerinin neden beyinlerini ve Tanrı vergisi kendilerini koruma duygularını kullanmak yerine rahatsız edici bir durumdan sıyrılmayı seçtiklerinin bir cevabı olduğunu biliyordu. Romantizm. Aşk. Ama *aşk* yeterli olurdu.

Sonbahar'a vereceği kitaba bakarken, şimdi anlıyordu.

Aşk insanlara rahatsız edici şeyler yaptırır.

Daha önce hiç kimseyi sevmemişti - nişanlısını bile - çünkü Autumn için konfor alanından çıkmıştı. Her seferinde daha kolay oldu,

Özellikle de onun yüzünden. Onun elini tutması ve huysuz biri olmasına izin vermesi, hatta bunu kutlaması. Diğer taraftan, şaka yaptığında ya da mutluluğunu tam olarak saklayamadığında, bunu da kutluyordu. Onun içindeki bir şeyi onarmıştı, tıpkı masasındaki kitabı onardığı gibi. Sonra yine, onu eskisinden daha iyi biri yapmıştı. Onu sevme kapasitesine sahip olduğuna inandırmıştı ve şimdi... şimdi onu kaybedemezdi.

Blake Sonbahar'ı severdi.

Duygularını itiraf etmek, özellikle de her zamanki keskin ve kuru zihniyetinin bu nadir karmaşasının ortasında, kolay değildi. Aslında, kendini bir başkasına *bu kadar* açtığını kabul etmek de zordu. İlk başta nedenini bilmiyordu, ta ki bu sefer temiz kesimi yapanın o olabileceğini fark edene kadar.

İşin bu değil mi?

Hayatında ilk kez bıçağın diğer tarafındaydı. Sevdiği birinin varlığının dengede olmasının nasıl bir şey olduğunu düşünmek için hiç zaman ayırmamıştı. Onlara layık olmadığını ve birlikte kalma ya da ayrılma kararının onların elinde olduğunu bilmek.

Blake'in midesinde rahatsız edici bir düğüm oluştu ve kendini sandalyesinden dışarı iterek masasının arkasında tedirgin bir şekilde yürümeye başladı. Uzun zamandır geçmişle arasına tuğladan bir duvar örmüştü ama şimdi harç çatlamaya başlamış, gün ışığının içeri girmesine izin veriyordu. Diğer tarafta, bir saniye bile düşünmeden geride bıraktığı yüzler vardı.

Gerçi Blake şimdi ikinci düşüncelerden yoksun olduğundan ya da onları engellediğinden, geçmişin hayati parçalarını kesip atmanın neden olduğu acıyı asla kabul etmediğinden pek emin değildi. İlk kez olayları arkadaşlarının bakış açısından hayal etmeye çalıştı. Nişanlısının. Eğer onunla iletişim kurmaya, duymak istemediği şeyleri ona dinletmeye çalışsalar, yine de onları kesip atar mıydı? Onlar daha yanlış bir şey yapmadan?

Şu anda bunu düşünecek zamanı yoktu.

Blake kitabı kaptı ve bekleyen plastiğin içine yerleştirdi. Tanrım, bu gece zaten birçok şey terazide tartılırken bu zihinsel işkence neden? Autumn'a bu kitabı verir vermez, onu sevdiğini anlayacaktı. Kitabın baş sayfasına yazdığı yazı olmasa bile, Autumn onu o kadar iyi tanıyordu ki, bu hediye her şeyi anlatacaktı.

Onu yeterince iyi tanıyordu.

Onu iyi tanıyan biri çıkmayalı ne kadar olmuştu?

Asla. Kimsenin onu Autumn gibi tanımasına izin vermezdi. Bu gece ona bunun tersinin doğru olduğunu gösterecekti. Tanıştıklarında, ona geçmişini hatırlatan bir durumdaydı, ancak altındaki kızın hala çok parlak bir şekilde yandığını görebiliyordu. Her şey plana uygun giderse, bu gece herkes onun bu şekilde yandığını .

Blake kitabı paltosunun iç cebine koydu, lambayı söndürdü ve evinin anahtarlarını pantolonunun içine soktu. Autumn'u kapısından almaya niyetlenmişti ama kapısını açtığı anda Autumn oradaydı, eli kapıyı çalmaya hazırdı.

"Merhaba," dedi şaşkınlıkla. "Ben de tam seni almaya geliyordum."

Çenesini eğdi. "Değişiklik olsun diye seni tavlayayım dedim ev sahibi. Erkekler de kur yapmayı hak ediyor."

Bir an için konuşmak zor oldu, ışıltılı taytı ve siyah dantel elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Adamın bir yanı onu eve sürüklemek ve bu geceki planları unutmak istiyordu. Son birkaç haftadır olduğu gibi devam etmek çok kolay olurdu; o mor kalemle bir deftere espriler karalarken birlikte akşam yemeği yemek, arada sırada bir tanesi hakkında onun fikrini sormak. Parktaki geceden beri her seferinde daha da kendinden emin bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Bazen adam bina için kira beyannamesi hazırlarken ya da bir restorasyon üzerinde çalışırken onun dizine oturuyordu.

Bir de sikiş vardı. Tanrım, sikişmek. En küçük bir teşvikte ona bir hayvan gibi saldırmaktan kendini alamıyordu. Ya da aralarındaki oyunda sık sık olduğu gibi, cesaret eksikliği. Ne zaman sınırın ortadan kalktığını düşünse, daha keskin ve daha talepkâr bir şekilde geri geliyordu. Bu kız için her zaman böyle olacaktı, bunu içten içe biliyordu. Kalbinde. Bir zamanlar boş olan başucu çekmecesini şimdi ip, kelepçe, ağız tıkaçı, fidyeye mektupları için bir not defteri, Autumn'un sinsice çektiği yeni fotoğrafları ve el koyduğu külotlarla doluydu. Ama şaka defterini orada bıraktığında, kendisinin böylesine özel bir parçası, en tatmin edici eşya olmuştu.

"Blake?"

Koridorda uzun süredir yorum yapmadan ona baktığını fark etti. "Çok güzel görünüyorsun," dedi boğazını temizleyerek. "Nedir o? Yeni ruj mu?"

"Evet. Elektrikli mercan."

Blake onun bir şaka yapmasını ya da yanağına bir ruj izi bırakmasını bekledi. Bunlardan herhangi biri tipik bir Autumn davranışı olurdu. Onun yerine öylece durdu. Onda bir dalgınlık havası var gibiydi. Bu hiç hoşuna gitmemişti, özellikle de bu gece bu kadar çok şey söz konusuken. Parkta olanlardan sonra bu iki katına çıkmıştı. Telefonunda beliren şeye verdiği tepkiyi, tartışmak istemediği bir aile dramı olarak özetleyerek açıklamış, sonra da onu koyu bir sessizlik içinde evine bırakmıştı. Sadece eski erkek arkadaşından gelen bir başka sık sık snap olmadığından emin olmak için yeterince bastırmış, sonra da Autumn'un hazır olduğunda açıklayacağını umarak konuyu kapatmıştı. Belki de bu bir hataydı.

Koridora çıktı ve çenesini iki parmağının arasına aldı. "Aklında bir şey mi var, Fun-Size?"

"Kim, ben mi?"

"Hayır, arkadaki minyatür şeker çubuğu."

Gözlerinin ela yeşilini bir ışık ısıttı. "Hey, ben kendimi hevesli bir komedyen sanıyordum."

Kapıyı kilitlemek için çenesini bıraktı. "Belki de "

Autumn'un kolları arkadan onun beline dolandı. "Evde kalabilir miyiz?" Autumn daha da sıktı ve Blake'in göğsünde atan organ kalkıp boğazında düğümlendi. "Yine müdürüne itaatsizlik eden bir kız gibi davranabilirim. Bu şimdiye kadarki en iyisiydi."

Ekose eteğinin altına giydiği masum beyaz külotu hatırlayan Blake pantolonunun içinde kaskatı kesildi.

Ne yaparsan yap, saç örgüsünü düşünme. Tanrım. Acı çeken kalbine bir de şehvet eklenince onu eve sürüklememek imkânsız hale geliyordu. Ona nasıl hissettiğini şimdi ve burada söyleyebilirdi. Gösteri için Essence Tiyatrosu'na gitmelerine gerek yoktu. Oraya vardıklarında yaptığı planları unutabilirdi. Ama aşık olduğu bu kız için kelimeler yeterli değildi. Dünyayı ondan alacaktı.

Blake arkasını döndü ve kızın yüzündeki sıkıntıyı bir anlığına yakaladıktan sonra göğsüne sakladı. "Autumn, bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Myphrodion tulk prow-" Kızın saçından bir avuç aldı ve başını geriye doğru eğdi. "Gömleğimin içine doğru konuştuğunda seni duyamıyorum."

"Ve bu... kötü bir şey mi?"

Kalçalarını uzakta tuttu, çünkü Tanrı biliyordu ki ellerini onu bir şey yapmaya ikna etmek için kullanırsa, onu reddedemeyecekti. Başını eğerek onun surat asışını düşündü ve bugün işe çağrıldığını hatırladı. "Bir hastayla ilgili kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır. İshal olmuş bir kaplumbağa dışında." "Sorduğuma sevindim. Bir şakaya mı takıldın?"

"Beni duydun mu? Az önce altına sıçmaktan kendini alamayan bir kaplumbağayı tedavi ettim. Eğer şakalar altın olsaydı, gerçek Midas Kral olurum."

"Doğru." Blake eğildi ve onun ağzını öptü, uzun ve yavaş bir şekilde, yüzünün elektrikli mercanla dolması umurunda bile değildi. Ve eğer rujunun adını hatırlaması onu sevdiğini kanıtlamadıysa, hiçbir şey kanıtlayamazdı. Adil olmasa da harikalar yaratacağını bildiği bir teknik kullanarak Blake onun saçlarını daha sert çekti ve sesini alçalttı. "Konuş."

Autumn'un göz kapakları titredi. "Ailem... hayır, tanıdığım *herkes* öğrendi." Sertçe yutkundu, boynunun açısı kaslarının kaydığını gösteriyordu.

"Herkes neyi öğrendi?"

"Ayrılık hakkında. Yalnız yaşadığım hakkında. Kendime zaman ayırabildiğim her an arkadaşlarıma mesaj atıyor ve aileme yetişkin hayatım olan bu gemi enkazından kurtulduğuma dair güvence veriyorum."

Blake'in kulakları kan çanağına döndü. "Onlara ayrıldığınızı söylemediniz mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

Autumn, çoğunlukla hazırlıksız yakalandığı ve devam edecek gücü olmadığı için adamın elinden kurtuldu. "Buraya Ian'ın komediye başlamasını desteklemek için geldim. Eğer artık bu yüzden burada değilsem... o zaman neden *buradayım*?" Çabucak ona baktı. "Herkes bana bunu soruyor. Arkadaşlarım eve dönmemi, ailem de amcamın işini almamı istiyor. *Hep* bunu istediler."

Hayır.

Bu kelimeyi avazı çıktığı kadar bağırmmamak için tüm iradesini kullandı. Ceketinin içinde duran kitap o anda kendini gülünç hissettirdi. Saçma. Autumn'un yetişkinlik hayatı başka bir adamla yıllar süren bir ilişkiyle şekillenmişti. Bu adam hakkında evi aramamış olmasına şaşırmak için hiçbir neden yoktu - basitçe kendisini becermesini istediği bir adam

daha fazlasını yapmadan önce. Ne de olsa Blake Sonbahar'dan kime bahsetmişti? Birkaç kiracıya mı? Hayatında anlatacak kimse yoktu. O sadece sunacak bir kitabı olan yalnız bir pislikti.

Ne yakalayış ama.

"Ne istiyorsun, Autumn?"

Ona doğru sendeleyerek yürüdü ve yüzünü göğsüne yasladı. "İçeri girip kitaplarının derisini koklamak ve beni soymana izin vermek istiyorum. Sadece telefonumu görmezden gelmek ve gece boyunca kaybolmak istiyorum."

Çok kolay. 1-2-3. Autumn'a istediğini vermek onu öylesine cezbediyordu ki, başını hayır anlamında sallamak fiziksel olarak acı veriyordu. *Bu gece için ne istediğini sormamıştı. Genel olarak sormuştu. Gelecek için. Avustralya'ya geri dönmek istiyor muydu? Ailesinin, sadece ilkel sosyal becerilere sahip eski bir münzeviyle çıktığını bilmesini istiyor muydu? Onu New York'ta kalmak için meşru bir neden olarak görebilir miydi?*

Sormadığı sürece asla bilemezdi. Ne yazık ki kelimeler konusunda berbattı. Ve bu gece için topladığı kelimeler, kızın az önce ona söyledikleri karşısında basmakalıp ve etkisiz görünüyordu. Onu bu kasabada tutmak için yeterli olamama ihtimali vardı. Bunu kabullenmek zorundaydı ama Autumn'un tek başına kalamayacağına izin vermezse lanetlenirdi. New York'u gelmeden önceki halinden daha iyi bir yer haline getiremeyeceğine. Eğer zaten inanmadıysa, her ikisine de yetecek kadar inanacaktı.

Blake yüzünü rahat bir ifadeye zorladı. "Hangi dünyada *seni* dışarı çıkmaya zorlayan ben oluyorum, ha? Bunun tam tersi olması gerekirdi." Eğildi ve Autumn'u omzunun üzerinden attı, onun çığlıklarını duymazdan gelerek kıcını sıktı. "Al bakalım. Bana üç randevu sözü verildi ve ben de lanet olası bir koleksiyon yapıyorum, Fun-Size."

"Ev sahibi!" Kadın adamın omzuna sarıldı. "Bu tür rehin almalardan hoşlanmıyorum."

"Yapacaksın."

Umut etti. Cehennem gibi umut etti.

İnsan ırkından ayrı kaldığı süre boyunca bir noktada, konserlerde koltukları belirlemeyi bırakmışlar ve şeyin serbest olmasına izin vermişlerdi. *Orada*

Essence Tiyatrosu'nda gerçek koltuklar vardı, ama sadece balkon bölümlerinde, diğer her şey genel giriş gibi görünüyordu ve bu konuda hiçbir şey Autumn'a şaşırtıcı gelmedi. Blake'in önündeki bara doğru ilerledi, evdeki gecesine izin verilmediği için tüyleri hâlâ biraz diken dikendi. Doğruyu söylemek gerekirse, Blake onun bu alingan yanının ortaya çıkmasından hoşlanmıştı. İlk birkaç karşılaşmalarında, Blake ona her yaklaştığında bayılmaya hazırdı. Şimdi ona göz devirecek kadar rahattı ve bundan kurtulabileceğini biliyordu. Sadece adamın ona elini bile sürmeyeceğini değil, aynı zamanda hâlâ orada bekliyor olacağını da biliyordu. Ona yeterince acı çektirdiğine karar verdiğinde.

İşte bu yüzden bu geceki planının doğru olduğunu biliyordu. Autumn her zaman yetenekli ve dirençli olağanüstü bir kadın olmuştu. Bir milyon yıl geçse de *ona ait* olan bu özelliklerden *kendine* pay çıkaramazdı. Ama onu dışarı çıkarmak ve New York'u göstermekteki asıl amacı işe yaramıştı. Birincisi, artık onun yanında ürkek bir fare gibi davranmıyordu. İkincisi, ayrılık yüzünden sönmüş olan ışıltısı geri gelmişti. Onu daha önce güzel bulduysa bile, şimdi dizlerinin üzerine çökmek istemeden ona bakamıyordu. Kız büyümüştü. Bunu izleme ayrıcalığına sahipti. Bu gecedен sonra, kendisinden, kendi başına gelişebilme yeteneğinden ve belki de... onunla birlikte olma arzusundan hiç şüphesi kalmayacaktı.

Blake, içkilerin parasını ödemedен önce Autumn'un başının üzerinden yirmiliği barmene uzattı. Autumn yine sevimli bir göz devirmeyle arkasını döndü ve kasten ona bakmadan birasını uzattı. Bu çok güzel bir şeydi.

Blake ağzını onun kulağına götürdü ve birkaç saniye boyunca kulağına doğru nefes alıp vererek onun tadına alıştı. "Bana kızgın olduğunu biliyorum. Ama sana söylemeliyim ki Autumn, burada seninle olmaktan gurur duyuyorum. Senin elini tutarak bir odaya giren kişi olmaktan. Birlikte bir yere gittiğimizde, daha genç biri yerine burada benimle olmayı seçtiğin için gurur duyuyorum." Onun saçlarına doğru sessizce güldü. "Ya da *daha kibar*."

Bir ses çıkardı. "Kahretsin ev sahibi, gerçekten tatmin edici bir hüznü yaşıyordum, berbat ettin."

"Güzel. İşe yaradı."

Parmakları adamın göğsünde bir aşağı bir yukarı gezindi. "Tüm bunlarda ciddi miydin?" "Kastetmediğim şeyler söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bana sadece oral seks için iyi olduğumu söylediğin zaman hariç."

"Bu konuyu açmak zorundaydın."

Sonbahar'ın nefesi kesildi. "Az önce *güncel* bir tartışmayı *geçmişten* bahsederek kazandım.

Tartışma. İşte bu . Biz resmen bir çiftiz!"

Blake bunu bir şaka olarak söylediğini biliyordu ama bu, kalbinin sızlamasını ve bu ifadenin gerçek olmasını istemesini engellemedi. Muhtemelen evren de onun zamanlamasını hızlandırmaya karar vermişti çünkü açıklamasının hemen ardından Autumn'un parmak eklemleri ceketinin cebindeki kitaba çarptı. "Vay canına, bu da ne böyle? Ateş mi taşıyorsun?"

İşte bu, diye düşündü. *Ona her şeyi şimdi anlatacağım*. Yeni keşfettiği spontanlığına hayret etmek için bir an ve bunun sadece Sonbahar'a atfedilebileceğini biliyordu, sonra kitabı çıkarmak için ceketine uzandı-

"N'aber pislikler?" Owen barda yanlarındaki boş yere kayarak, boynunda dövmesi ve hoşgörülü bir gülümsemesi olan bir adamla kollarını birleştirdi. "Hadi, kıyafetime iltifat et de tanışma faslına geçelim."

"Çok güzel!" Sonbahar, paltosundaki nesneyi tamamen unutmuş bir şekilde, "Çok güzel!" dedi. "Var olmayan kırmızı halının şerefine."

"Biliyorum." Owen arkadaşını daha yakına sürükledi. "İşte bu eski top ve zincir. Ryan, Autie ve onun suratsız erkek ayısı Blake'le tanış. Durum: Durum karışık."

Ryan onlara parçalayıcı bir bakış attı. "Sadece izin verirlerse."

Owen barmene işaret etti. "Haklısın, bebeğim. Çok haklısın."

Tanrı Blake'i yaşlarının ötesinde bilge Y kuşağından korusun. Yirmili yaşlarının ortalarındaki insanlara yeterince boş daire göstermiş ve kira tartışmalarına kulak misafiri olmuştu. Hatta bu, onların yaşındayken aynı özelliklerle neler yapabileceğini merak etmesine neden olmasaydı etkileyici bile olabilirdi. Ancak, yakın zamana kadar bunu merak etmeye başlamamıştı. Tam olarak son birkaç gündür.

Binanın dışındaki Kevin Donahue'ya dair bir anı canlandı. Neden şimdi eski arkadaşını düşünüyordu ki? Geçmişinin bu geceyle hiçbir ilgisi yoktu. Hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Bundan emin olmuştu.

"Ön tarafa doğru savaşmalı mıyız? Isa'nın sevildiğini ve desteklendiğini bilmesini istiyorum." Owen cevap beklemeden, ışıklar söndüğü için giderek yoğunlaşan kalabalık sahne alanını işaret etti. "Şaka yapıyorum, en önde ve ortada olmazsam beni hadım eder. Yürüyün millet."

Blake bir elini Autumn'un sırtına koydu ve onu kalabalığın arasından geçirerek öne doğru itilmelerinden şikâyet edenlerin içine Tanrı korkusu saldı. Ancak sahneye ulaştıklarında Blake kendisinden çok daha kısa boylu olanlara merhamet etti ve Autumn'u sağ taraftaki bir oyuğa götürdü. Autumn nefes almak kadar doğal bir şekilde Blake'e yaslandı ve birbirlerine bağladıkları ellerini tutup vücudunun üzerinden geçirdi. Blake bu rahat yakınlık anının tadını çıkarırken, Autumn sahnede ilk gösteriyi sunacak olan beat boks yapan mızıkacıya gülüyordu.

Tabii, neden olmasın?

Isabella'nın sırası geldiğinde gösterinin yaklaşık beşinci perdesindeydiler. Mikrofona doğru süzülürken gülümsemedi, sanki bunu binlerce kez yapmış gibi mikrofonu sehpadan aldı ve teli sallayarak uzaklaştırdı. Çoğu sanatçı müziğe önce kalabalıkla konuşur ya da anlamsız bir anekdot anlatırdı ama bu kız öyle yapmadı. Üç parmağını havaya kaldırdı, sessizce geri saydı ve ardından Etta James'in At Last şarkısına geçti.

"Vay anasını," diye fısıldadı Autumn. "İnanılmaz biri. Yani, tabii ki öyle. Erişte yemeyi bile zarif gösteriyor. Cidden, onun peşinden gitmeyi hayal edebiliyor musun? Ölmek isterdim."

Blake midesinde oluşan kayayı görmezden geldi. Sadece lafın gelişi. Gerçi birkaç gün önce organizatörle telefon görüşmesi yaptığında Essence Tiyatrosu'nun bu kadar büyük olacağını tahmin etmemişti. Ya da bir Pazar gecesi bir varyete gösterisine bu kadar çok insanın geleceğini. Sıradan bir gösteri olacağını düşünmüştü.

Isabella'nın şarkısı sona erdiğinde şakağında bir tik sesi duyuldu ve son notanın ardından büyük bir alkış koptu. Autumn Blake'in ellerini tuttu ve onun için alkışladı. Tek yapabildiği ona izin vermek ve sunucunun tekrar mikrofona yaklaşmasını izlemektir.

"Bu aşkın değil miydi çocuklar?" Sunucu şapkasını yüzünün önünde salladı. "Adı Isa. I-S-A. CD'leri lobide mevcut, ama dürüst olmak gerekirse, CD'ler artık ne ki? Kimse bilmiyor. Aklınıza gelmişken hemen indirin. Ben beklerim." Seyircilerden biri bağırarak sunucunun kaşlarını çatmasına neden oldu. "Hayır, *sen* bir CD'sin. Tamam."

Ellerini çırpı ve başka bir gözlüklü genç adam sahneye koştu. Elinde bir Casio klavye vardı ve onu mikrofondaki adama uzattı. "Sıradaki sanatçımız sizi güldürmek için burada. O geliyor

aşağı topraklardan. Lütfen Autumn Reynolds için pençelerinizi birleştirin!"

Autumn gerildi ve gergin bir kahkaha yükseldi. "İsa ondan sahne arkasında bana bir şaka yapmasını istemiş olmalı. Yani...değil mi?"

Kalabalık mırıldanmaya başladı, neden kimsenin sahneye çıkmadığı konusunda kafaları karışmıştı ve Autumn dönüp Blake'e baktı. "Klavyeyi nereden bulmuşlar ki? Aman Tanrım. Ne yapmalıyım...?"

Kadının yüzündeki rengin çekilmesini dehşet içinde izledi. Çok mu ileri gitmişti? Hayır. Doğru anda birlikteydiler, değil mi? Oradaydılar, geri dönüş yoktu ve kadın çok *iyiydi*. Oraya çıkarsa, odadaki herkesin onun mizahına aşık olacağını biliyordu. Önyargılı mıydı? Hem evet hem hayır. Kıza aşıktı, bu yüzden onun her nefesini harika buluyordu, ama yine de tarafsız bir şekilde dinleyebiliyor ve komedisinin gerçek bir anlaşma olduğunu anlayabiliyordu.

"Autumn, bunu yapabilirsin."

Yüzündeki ifade şaşkındı. "Hayır, yapamam."

Blake onu çevirdi ve omuzlarından hafifçe salladı. "Milyonlarca kez pratik yaptın. Sadece yukarı çık ve parkta benimleymişsin gibi performansını sergile. Ya da aynanın önünde. Yapabileceğini biliyorum."

"Sen..." Ondan kurtulmaya çalışarak başını salladı. "*Bu ne cüret.* Bunu bana nasıl yaparsın? Buna ne *hakkın* vardı?"

Etraflarındaki kalabalık, sunucunun teşvikiyle Autumn'un adını söylemeye başladı. Autumn titremeye başladı ve küçük beyaz ellerini yumruk yaptı. Blake'i tam ortasından yırttı.

Büyük bir hata yaptım.

"Sonbahar..." diye homurdandı.

"Hayır." Krav Maga'da öğrendiği hareketlerden birini kullanarak onu döndürdü ve kaburgalarına sert bir dirsek atarak kaçtı. Blake onun peşinden koşmaya başladı, tezahürat yapan kalabalığın arasından tünel kazmaktan başka çaresi yoktu. Onun peşinden gitmekten başka yapabileceği bir şey yoktu, sıkışık bedenlerden oluşan kalabalığın arasından geçerken bacağı itiraz ediyordu. Pişmanlık boğazını tıkamış, panik görüşünü bulanıklaştırmıştı. Hayalini gerçekleştirmek için tek ihtiyacının bir itme olduğunu düşünmüştü ama bir kez daha yanlış hesaplamıştı. Her zaman yaptığı gibi manzaranın bir tepesini kaçırmıştı. Ama bu sefer, bu ona her şeye mal olabilirdi.

Blake yan çıkıştan hızla giren sarı saçlı bir parıltı gördü ve onu takip ederek ağlayan Sonbahar'ın arkasından sokağa fırladı. Ona doğru döndü, elleri onu engellemek için titriyordu. "Bana yaklaşma."

Bir özrün sağır kulaklara takılacağını biliyordu, bu yüzden bir açıklama yapmaya karar verdi. "Düşündüm ki-"

"Ne düşündün Blake? Birlikte yatıyoruz, belki de bu sana benim için büyük bir karar verme hakkı verdi? Beni hazır olmaya *yakın* bile olmadığım bir şeye itmek için mi?" Elleri başının üzerinde, bir daire çizerek döndü. "En azından bu geceden önce böyle bir ihtimal varmış *gibi davranabiliyordum*. Sahneye çıkıp gerçekten komik olmaya çalışıyordum. Ama sen beni bu işin içine attın ve şimdi korkağın teki olduğumu *biliyorum*. Gerçek bu."

"Sen bir korkak değilsin," diye hırladı Blake. "Hiçbir zaman doğru bir zaman olmayacak. Sen yapana kadar her zaman çok erken olacak."

Belki de söylenecek doğru şey bu değildi; yanaklarında beliren parlak kırmızı lekeler de bunu kanıtlıyordu.

"Biliyor musun Blake? Haklısın. Ben bir korkak değilim." İki adım attı ve onu itti, ama Krav dersindeki aksine, dengesini kaybetmiş gibi davranacak akli yoktu ve yerinden kıpırdamayı reddetmesi onu daha da kızdırmış görünüyordu. "*Sen*. Kitap yığınlarının arasına saklanıp on yıldır kin tutuyorsun. Arkadaşının özürlerine burun kıvırıyorsun. Her ne olursa, bir ömür önce oldu ve sen sadece kendini kapatıp yaralarını yaladın. *Bu* korkaklıktır."

Autumn'un ağzı kapandı ve arkasını döndü. Hâlâ öfke içinde olduğu belliydi ama söylediklerinin sınırı aştığının da farkındaydı. Blake'in göğsündeki sivri yaradan başka pek bir şey algılayabildiği söylenemezdi. Yarık açılmış ve kaldırırma doğru kanıyordu.

Haklıydı. Tanrım, bundan daha doğru bir gerçek söylenebilir miydi? Bir ayını Autumn'u düzeltmeye çalışarak geçirmişti ama Autumn zaten hiç kırılmamıştı ki. Bozuk olan kendisiydi. İçine dönüp kendi saçmalıklarını çözmek yerine, belli ki hiç yapmadığı bir şekilde iyileşmesi için ona baskı yapmıştı.

"Eğer eve dönmek istersem, bu *benim* kararım olacak. Eğer komediye devam etmek istiyorsam, bu *benim* kararım olacak." Nemli gözlerini kırıştırdı. "Ne istediğimi düşünmeden bana manevra yaptın. Tıpkı onun yaptığı gibi."

Boynunun arkasında bir kısıkaç sıkıştı. "Beni onunla kıyaslama."

"Peki o zaman Ian'ı kiminle kıyaslamalıyım? Eski nişanlıyla mı?" Sarsak bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu rehabilitasyon projesinin bu muydu? Bize ihanet edenlere haddini bildirmek mi? Biz bir çeşit üzgünler kulübü müyüz? Çünkü ben üyelik formu imzalamadım."

"Bana neden kızgın olduğunu anlıyorum ama bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." Adam kadının kolunu yakalamaya çalıştı ama kadın ondan kaçtı. "Birlikteyiz çünkü birlikte olmak istiyoruz."

"Daha fazlası olduğunu biliyorum." Ona doğru baktı. "Beni ikinci şansın olarak kullanmaya mı çalışıyordun Blake?"

"Hayır, Tanrım..."

Ama bunu farkında olmadan yapmadığını tam bir kesinlikle söyleyemezdi.

Her şeyden çok Autumn'u kendine çekmek ve son bir aydır yaptığı her şeyin ona aşık olduğu için olduğunu söylemek istiyordu. Çizimini ararken dairesine girmiş ve güneş ışığını getirmişti. Güneş ışığına imrenmeden edememiş ve sonunda bencil bir piç gibi içine çekmişti.

Paltosunun içindeki kitap, kurşun bir gülle kadar ağırmış gibi hissettiriyordu. Şimdi ona veremezdi. Belki de hiç veremezdi. Son bir ay hayatının en güzel dönemiymiş ama Autumn geriye dönüp baktığında ne görecekti? Geriye dönüp baktığında her şey darmadağın olmuşken onu daha iyi hale getirmek için yaptığı zavallı girişimleri mi? Hayır. Hayır, bu işe yaramazdı. Asla işe yaramazdı. Başını öne eğdi. "Özür dilerim, Autumn."

Blake arkasında birinin olduğunu hissetti ve yarı umutla Owen olduğunu düşünerek döndü. Eğer Autumn Blake'in onu teselli etmesine izin vermezse, en azından iş arkadaşı onun ağlamasını durdurabilirdi. Tanrım, sadece ağlamasını *durdurmak* istiyordu. Ama gelen Owen değildi, tüm dehşetlerin dehşeti, Autumn'un eski erkek arkadaşıydı. Ian yüzünde boktan bir sırıtışla kaldırımından aşağı salına salına indi.

"İyi akşamlar çocuklar," diye . Aşırı yüksek sesi ve gevşek adımları sarhoş olduğunu gösteriyordu ama Blake'in de hatırladığı gibi nefret edilecek kadar yakışıklıydı. Yepyeni bir BMW kadar şık, onun asla olamayacağı şekilde klasik yakışıklıydı. İnkâr onu olduğu yerde dondurdu. Şimdi olmazdı. Bu şimdi olamazdı.

Ama öyleydi.

Autumn'un eski sevgilisi doğrudan onun bakışlarıyla karşılaştı. "Pek iyi gitmedi, değil mi dostum? Yani, romantizm konusunda bazı boktan girişimler gördüm ama bu sadece..." İki parmağını dudaklarına götürdü ve onları öptü. "Şaşırtıcı derecede beceriksiz."

Blake konuşamıyordu. Duygularının yoğunluğu o kadar güçlü, o kadar eziciydi ki ne söyleyeceğini bilemiyordu. Eğer Ian dün ortaya çıksaydı, Blake yine de onun mükemmel düzlükteki beyaz dişlerini kırmak isterdi ama en azından bu kadar dezavantajlı durumda olmazdı. İçgüdüleri ona Autumn'u kaybettiğini söylüyordu ve sonra uğruna kıtalar değiştirdiği adam gelip bunu göstermişti. Ona ne kadar acı verse de, Autumn'un eski sevgilisi haklıydı. Her şeyi berbat etmişti. Çok kötü batırmıştı.

"Ian?" Autumn burnunu çekerek söyledi. "Burada ne işin var lan senin?"

Sanki bu boktan gösterideki varlığını kutlamak yerine açıklamak zorunda kalmak hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çattı. "Bir... arkadaşım bir dakikalık, tek kişilik bir gösteri yapıyor. Normalde bir saat sürerdi ama kısaltmışlar. Sarmaşıklar hakkında. Bitkiler, altı saniyelik video şeyi değil."

"İçeride onu izliyor olman gerekmiyor mu?" Blake hırladı.

Ian dönüp ona baktı, rahatsızlığı yerini eğlenceye bırakmıştı. "İnan bana, bu çok daha ilginç."

Sonbahar'a döndü ve genişçe sıırttı. "Seni hiç tanımıyor, değil mi? Benim tanıdığım gibi değil."

Blake dişlerini sıkarak, "Gitmen gerek," dedi.

Ian ona bir kaşını kaldırdı. "Cidden dostum, yedi yıldır birlikteyiz. Parkta yürüyüşler, aile yemekleri ve toplum içinde aşağılanma falan yok."

"Onu küçük düşürmeye çalışmıyordum," diye homurdandı Blake. "Onun bir hayali vardı. Ben sadece... bunu gerçekleştirmesine yardımcı olmak istedim."

Ian yine güldü ama gözleri sertleşmişti. "Siktir git ev sahibi, birkaç haftadır kız arkadaşına aletini sokuyorsun ve onu benden daha iyi tanıdığını mı sanıyorsun?"

"Ben senin kız arkadaşın değilim Ian," dedi Autumn. "Lütfen, defolup gider misin?"

Sözler sertti ama Blake onun hâlâ yanaklarından süzülen yaşları sildiğini görünce yıkıldı. "Fun-Size, lütfen-"

"Eğlence Boyutu mu?" Ian geriye doğru eğilmiş, aya doğru kıkırdıyordu. "Bu adam gerçek mi? Bu hayatımda duyduğum en aptalca evcil hayvan ismi."

Ian doğruldu ve parlak mavi gözleri tekrar Blake'inkileri buldu. "Tadından dolayı ona şeker diyorum ama siz bunu biliyorsunuz, değil mi ev sahibi?"

"Kapa o lanet ."

Blake kendi sesini zar zor tanıyordu, o kadar nefret doluydu ki. Yumrukları iki yanında kenetlenmiş, damarlarına zehir dolmuştu. Tanrım, bu pisliğin canını yakmak, öfkesini ve kafa karışıklığını gidecek bir yere bırakmak istiyordu. Ian içinde bulunduğu sıkıntının farkında değil gibiydi çünkü bir adım daha yaklaştı. "Kız arkadaşımı benim yatağında mı beceriyordun koca adam? Yoksa onu cinayet bodrumuna ya da her nerede yaşıyorsan oraya mı götürüyorsun?"

Blake bu hakareti zar zor fark etti. Autumn'a kız arkadaşım demesi burnundan solumasına neden olmuş, kendi kendine ona vurmaması gerektiğini, vurmaması gerektiğini, vurmaması gerektiğini, vurmaması gerektiğini söylemişti...

Sonbahar inledi. "Ian, ciddiyim, gitmen gerek. *Gerçekten* iyi bir zaman değil."

Blake genç adamın yüzünün çocuksu bir empati ifadesiyle buruşmasını izledi. "Utanmış olmalısın, biliyorum Aut, ama inan bana, sahneye çıkması gerekenin sen olduğunu kimse bilmiyor. Gidip kahve içmek ister misin? Sevdğin kırmızı kadife pastaları yapan yere gidebiliriz?"

Autumn'un alnı kasıldı, bir damla gözyaşı daha elbisesine sıçradı. "Seninle kırmızı kadife bir şey yapmak istemiyorum, Ian! Lütfen siktirip gider misin?"

Ian suratını asarak Sonbahar'a doğru yürümeye başladı ama Blake onun yoluna çıktı. "Olduğun yerde iyisin."

Ian alay ettikten sonra Autumn'a hitap etmeye devam etmek için onun etrafında eğildi. "Autie, Shrek'i becerdiğin için seni affediyorum, tamam mı? Sadece seninle tekrar konuşabilmek istiyorum. Seni özledim. Ve mesajlarıma hiç cevap vermiyorsun, hatta fotoğrafa bile ve bu arada onu yapmak çok uzun sürdü. Işığđ doğru ayarlayana kadar dokuz kere çekmem gerekti ve sonra-"

"Sen klinik olarak deli misin?" Autumn araya girdi. "Hayır, bekle, bunu biliyorum; evet öylesin. Şimdi lütfen beni dinleyip gider misin? İçeri dön ve sarmaşıklarla ilgili programı izle."

Ian sabırsız bir ses çıkardı. "Buraya gerçekten tek kadın gösterisi için gelmedim. Geldim çünkü burada olacağını biliyordum. *Senin* için geldim."

Autumn hiçbir şey söylemedi, sadece uzun, çok uzun bir süre eski erkek arkadaşına baktı. Blake'in kanı köpürdü ve çatırdadı. Hayır. Böyle bir şey olamazdı. Onunla bir yere gitmeyi düşünüyor muydu? Eğer düşünürse, Tanrım, buna nasıl dayanabilirdi?

"Sonbahar..." Blake sesindeki titremeyi yutarak başladı. "Lütfen."

"*Sonbahar. Lütfen,*" diye taklit etti Ian kendi ses tonundan yaklaşık on bir oktav daha alçak sesle. Blake dişlerini gösterdiğinde kabadayılığı biraz azaldı ama adam geriye doğru aceleyle birkaç adım atmasına rağmen o iğrenç gülümsemesi hiç . Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam Frankenstein, şiddete başvurmayalım. Sadece yeni seks zamanının bittiğini anlamalısın. Autie ve ben ruh eşiyiz. Ara verdiğimiz sırada ona garip bir şeyler vermiş olman, onun gerçekten seninle birlikte olmak istediği anlamına gelmez."

Bu sözler Blake'in haftalardır kafasında duyduklarına o kadar yakındı ki öfkesi daha da arttı. Ağzında bakırın tadını alabiliyordu ve ipinin ucunun yaklaştığını biliyordu.

"Git buradan," diye hırladı. "Bu sana son uyarım."

Ian yana doğru eğilerek tekrar Autumn'a hitap etti. "Ben yokken becerdiğin adamın bu olduğuna inanamıyorum. Cidden, Chewbacca müsait falan değil miydi?"

"Git başımdan," diye hıçkırdı Autumn ve Blake adamın ellerini arkasına bağlayıp onu uzaklaştırmak üzereydi ki Ian'ın gözlerinde bir ışık belirdi. "Aman Tanrım, şimdi anladım! Anladım amına koyayım! Bu salak senin kırbaç ve zincir olayından bahsediyor, değil mi?"

"Kapa çeneni," diye fısıldadı Autumn, sesi Blake'in kalbinin sıkışmasına neden olacak kadar incinmişti.

Ian kıs kıs güldü, gözleri kötü niyetli bir neşeyle parlıyordu. "Evet, öyle. Bunun yeni bir sikiş *olduğunu* biliyordum! Bu benim hatam, esir olayını daha ciddiye almalıydım. Eğer yatakta gerçekten bir Neandertal istiyorsan, yapabilirim-"

Blake'in yumruğu o durduramadan havada uçtu. Bunu durdurmak *istemedi*. Kendisinden, Autumn'dan ve seksten bahseden adama zarar vermek -Aynı nefeste acı çekmesi gerekiyordu. Ona ondan başka kimse dokunmamıştı. Ondan başka kimse onu tatmin edemezdi.

Ian'ın burnundan bir gayzer gibi fışkıran kan, Blake'in koluna gelişigüzel bir şekilde düştü. Geri kalanı kaldırıma sıçradı, çünkü Ian oraya düşmüştü. Cenin pozisyonunda yan yatmış, çarpık bir dirseğe doğru inliyordu. "*Lanet olsun, kırılmış. Lanet burnumu kırdı.*" Parmağıyla köprüyü test etti ve uludu. "Autie, Tanrım, yardım et bana. Acıyor."

Yerde kıvranan adam bahanesini pek umursamayan Blake, Autumn'a baktı ve onun dehşet içinde eski erkek arkadaşına baktığını gördü. "Lanet olsun Blake, bunu neden yaptın? Sağlık sigortası yok! Ve polise gidebilirdi! Tanrı biliyor ya, o yeterince büyük bir korkak."

Bir an için yüzünü ellerinin arasına bastırdı. "Biliyor musun? Lütfen git. Şu anda seni görmek istemiyorum."

"Seni onunla bırakamam," dedi, kendini bitkin ve yorgun hissediyordu.

Autumn eski sevgilisine iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Birinin onu acil servise götürmesi ve sana dava açmasını engellemesi gerekiyor. Bana başka seçenek bırakmadın." Hayal kırıklığı alnını kırıştırdı. "Bu bir gecede iki oldu."

Bu nakavt edici bir darbeydi. Bir anda, kendisini dışında yazdığı bir sahnenin kenarlarında duran bir yabancıydı. Belki de en başından beri bunun bir parçası olmamalıydı - belki de olabileceğine inanmakla aptallık etmişti. Autumn onu izliyordu, gözyaşları dökülmeye hazırdı, verdiği acı çok açıktı. Onun gitmesini bekliyordu. Buna *ihtiyacı vardı*.

Sonunda, Autumn'un bir şeye ihtiyacı olduğunu bilmek Blake'i ona son bir kez bakmaya zorladı, dönüp uzaklaşmadan önce endişeli ve yeni gelmiş olan Owen ve Ryan'ın yanından geçti. Kendisinin yarısı kaldırımda parçalar halinde kalmış, arkasından dağılmıştı. Kaybetmeyi bildiğini sanıyordu ama lanet olası yarısını bilmiyordu, değil mi? Bu kayıptı.

Yirmi dakika sonra, binaya girerken Blake, girişin yakınında toplanmış olan Ross, Bayan Zhu ve Bayan Fuller'ın selamlarını algılayamayacak kadar uyuşmuştu. Sadece cebinden kitabı çıkardı ve yeşil metal çöp kutusuna attı. Sonra da ait yere, içeri döndü.

BÖLÜM 16

ACİL DURUM ODASI iş gibi kokuyordu -antiseptik mendiller, yer temizleyicisi, hafif kan ve vücut sıvıları. Eksik olan tek şey hayvan tüylerinin orman kokusuydu ve Autie kendini evinde gibi hissedecekti. Ama öyle hissetmeyecekti çünkü sık kafalı eski erkek arkadaşıyla acil servisteydi ve bu hayatının en kötü gecesi idi. Gözlerini kapatsa Blake'in ona korkak dediği zamanki yüz ifadesini hâlâ görebilirdi.

Beni o şova yazdırmamalıydı! Ne tür bir sık kafalı böyle bir şey yapar? Orada insanlar vardı. Onun önünde rutinimi zar zor yapabiliyordum, buna hazır olduğumu nasıl düşünebilir?

Sahnede Casio klavyesini düşündü ve ürperdi.

"Üşüyor musun?" Ian burnunu kaplayan kalın tuvalet kâğıdı tomarının arasından sordu. "İstersen sana ceketimi verebilirim?"

Autumn cevap vermedi. Hastaneye doğru yürürlerken Ian'a sadece ona yardım ettiğini, çünkü New York'ta bir kaldırımında kan kaybından ölürse annesinin üzüleceğini ve kendisini suçlu hissedeceğini söylemişti.

"Sonbaharınnnnn..." Ian inledi ve ona yalvaran köpek yavrusu bakışları attı. "En azından bana bakamaz mısın?"

Autumn başını çevirmeden orta parmağını ona doğru kaldırdı. Ian somurtkan bir ses çıkardı ve tekrar sessizliğe gömüldü.

Güzel, diye düşündü. Sessiz ol, seni işe yaramaz pislik. Yeterince şey yapmadın mı?

Sinemadaki tüm bu karmaşa Ian'ın kandırılmış benlik duygusuna bağlanamazdı ama kesinlikle yardımcı olmamıştı. Onun ortaya çıkışı Autie'ye *Gladyatör* filmini hatırlattı - *iki savaşı kanlı bir savaş yaparken imparator "bu çok sıkıcı, sürpriz aslanlar istiyorum!" demiş ve ortalığı canlandırmak için insan yiyen devasa canavarları savaşa salmıştı. Ian bir aslan değildi, daha çok yeni ve tedavi edilemez bir hepatit türü olan bir rakun gibiydi.*

Autumn Blake'in nerede olduğunu merak etti, sonra merak etmesine gerek olmadığını fark etti, Blake dairesine dönüp kendini güvenli alanına kapatacak, kitapları üzerinde çalışacak, müziğini dinleyecek ve buğulu bir bardaktan viski içecekti. Bir zamanlar o güzel yere girmesine izin verilmişti, ama artık değil. Sanki hiç var olmamış gibi olacaktı. Bir katır tarafından göğsüne tekme yemiş gibi hissederek kendine sarıldı. Blake kendini dünyadan soyutlamamalıydı. Bunun için fazla ilginç ve komikti. Neden onu o aptal programa yazdırarak her şeyi mahvetmek zorundaydı ki? *Neden mi?*

"Auts, benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama aklımdan geçenleri söylememe izin verir misin? Lütfen?"

Ian, şüphesiz yatıştırıcı olduğunu düşündüğü *"hey bebeğim, her şey aşıktır, biliyor musun?"* sesini benimsemişti. Bu onun surat asmasından bile daha sinir bozucuydu. Autumn, Blake'in onun yüzüne nasıl vurduğunu tekrar hatırladı ve bu anının verdiği memnuniyetin, dönüp eski erkek arkadaşını boğazından yakalamasını engellemesini diledi.

Kolunu dürttü. "Bak, *cidden-*"

Sonbahar tersledi. Döndü ve onun vücudunun ve omuzlarının her yerine tokat atmaya başladı. "Kapa çeneni. Lanet olsun. Kapa çeneni. Seni lanet olası. *Moron*. Sadece kapa çeneni. Kapa çeneni."

"Hey, whoa, hey!" Ian ondan uzaklaştı. "Ben yaralıyım, unuttun mu?"

"Evet ve sen bunu hak ediyorsun! Gösteriye gelmemeliydin, bana yaklaşmamalıydın ve Blake'e söylediğin şeyi kesinlikle söylememeliydin."

"*Ooh, Blake,*" dedi Ian alaycı bir ses tonuyla, tüm sahte samimiyeti gitmişti. "O sik kafalının sana aşık olduğunu biliyordum. Ne zaman yanından geçsek gözlerini kışından ayırmıyordu."

Autumn'un vücudunu garip bir sıcaklık kapladı. Oynadıkları oyundan sonra, Blake'in onu tahrik olmadan izlediğini düşünmek imkânsızdı ama bunu Ian'ın önünde hissetmek yanlıştı. Ian onun geçmişinde o kadar çok yer tutuyordu ki, Blake'le birlikte takip etme rolü oynadıkları ve halka açık bir parkta seks yaptıkları şu anda onun yanında olmak yanlış geliyordu.

Ian yakışıklı suratından tuvalet kağıdının artık kabuk bağlamış parçasını çekti. "Bu herifte ne buluyorsun? Birden sakal fetişi mi geliştirdin? Yoksa şirket içi rahatlık karşı konulamayacak kadar fazla mıydı?"

Autumn göğsündeki sızıyı, Ian'ı itme ve Blake'in bunlardan çok daha fazlası olduğunu söyleme isteğini görmezden geldi. "Sana aynı soruyu aldattığın kadınlar hakkında da sorabileceğimin farkındasın değil mi?"

Eski erkek arkadaşı utanmış görünecek kadar farkındalığa sahipti. "Tanrım Auts, her şeyi berbat ettiğimi biliyorum, tamam mı? Pislik gibi davrandığımı biliyorum. Sonunda hayallerime kavuştuğum için kendimi çok kaptırdım-"

"Adını Mark Wahlberg'in alan bir doğaçlama grubunda olmak mı?"

Ian kaşlarını çatı. "New York'ta sahne almak, seçmelere gitmek, üniversiteye birlikte gitmediğimiz insanların bana önemli biri olacağını söylemesi. Tiyatroda takılan tüm bu kızlar... Benim bir efsane olduğumu düşünüyorlar ve bir yanımda bunun saçmalık olduğunu biliyor, ama bana böyle davranmaları kimyasal bir yükselişti. Buna bağımlı oldum. Sürekli daha fazlasını istiyordum."

Autumn gözlerini devirdi. Sadece Ian on dokuz yaşındaki bir grup seksi genci delmekle ilgili bir hikâyeyi bir kurban anlatısına dönüştürebilirdi. Plastik koltukların izin verdiği ölçüde ondan uzaklaştı. "Kapa çeneni, tamam mı? Buradayım çünkü fiziksel olarak yaralısın ve ağzından çıkan her kelime seni fiziksel olarak daha fazla yaralamak istememe neden oluyor. Azıcık aklın varsa o aptal suratını kapatırsın."

"Ama-"

"Dur. Konuşmayı kes."

"Konuşmak istemiyorsan neden buraya geldin?" Ian daha yakına eğildi, yüzündeki ifade neredeyse ciddi bir kuruntuydu. "Ciddi değilsin."

Yine kırmızıyı gördü, katı, kıpkırmızı. Döndü ve adamın göğsünü sertçe dürttü. "Evet, söylediklerimin canı cehenneme, değil mi? Ben konuşurken neden gerçekten dinliyorsun ki? Neden ayrılığımı ciddiye alıyorsun ki? Bu sadece istediğin her şeyi yapmana engel olur, değil mi?"

"Sonbahar-"

Onu tekrar dürttü, tam göğüs kasına. "Hiç susmuyorsun, ben tartışamayacak kadar yorulana kadar konuşup duruyorsun. Blake'te ne bulduğumu bilmek ister misin? Başkalarının bir şeyler söylemesine izin veren birini. Nasıl dinleyeceğini bilen biri."

Ian öfkeli bir of çekti, sonra da burnunu tuttu. "Ow! Yani itiraz bu mu? Seni *dinledi* mi?"

"Evet. Aynı zamanda yaşadığım en iyi seksti. Bilginiz olsun."

Ucuz bir atıştı ama isabet etti. Ian'ın yüzü, yumruğundaki tuvalet kâğıdına benzeyecek şekilde berbat oldu. "Birlikteyken hiç bu kadar agresif olmamıştın."

Güldü. "Ama yine de kocaman bir alet kutusuydun. Beni incittin ve umursamadın bile."

Ian'ın gözleri büyüdü. "Umursadım! Önemsiyordum! Sen gittikten sonra hayatın hiçbir anlamı kalmadı. Her zaman yanında olmaya dayanabildiğim tek kişi sensin. Diğer herkes bir veba salgınında ölebilir, umurumda değil."

Autumn başını yana eğdi. Adam o kadar gülünçtü ki artık beynini zar zor ayakta tutabiliyordu. "Tanrım, sen lanet olası bir edgelord'sun."

"Edgelord?"

"Evet, bir edgelord. Her şeyi dramatik ve nihilist hale getiriyorsunuz çünkü bunun sizi derin gösterdiğini düşünüyorsunuz, oysa tek yaptığınız insanlara beş yaşındaki bir çocuğun duygusal derinliğine sahip olduğunuzu hatırlatmak."

Ian'ın üst dudağı kıvrıldı. "Bu da seni ne yapar? Seks suçlusu mu?"

Autumn onu tekrar dürtmeye hazırlanıyordu ki bir doktor hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü. "Pekâlâ, buradaki sorun nedir?"

Bariz cevap her-şeydi ama Autumn bununla devam etmemeye karar verdi. Ian'ı işaret etti. "Burnu kırılmış."

Çekici bir esmer olan doktor sempatik bir ses çıkardı. "Tamam, beni takip edin."

Onları küçük, daha da antiseptik kokan bir odaya götürdü. Autie'yi soluk mavi koltuğa oturttu ve Ian'ı dar plastik yatağa yönlendirdi.

"Ee," dedi tuvalet kâğıdını adamın yüzünden çekerek. "Ne oldu burada? Başınızı belaya mı soktunuz bayım?"

Ian, savaş alanından bacağı kesilmiş olarak getirilen cesur bir askerin yorgun gülümsemesini takındı. "Sadece çok mantıksız bir adamla küçük bir anlaşmazlık."

Doktorun nefesi kesildi. "Bu korkunç, Bay....?" "Ian."

Gülümsedi. "Ian, o zaman. Eğer polisi aramamı istersen, kesinlikle ararım. Başınıza gelenler için çok üzgünüm, tüm şehir adına özür dilerim."

Autumn acı bir kahkahayı bastırdı. Nedense doktorun, Ian'dan başka birini tedavi ediyor olsaydı bunu söyleyeceğinden şüpheliydi.

yontulmuş gövdesi ve elektrikli gülümsemesiyle. Örneğin Blake gibi, sakallı, huysuz ve bir milyon yıldır gülümsememiş gibi görünen birine davranıyor olsaydı.

Hayal etmek bile acı veriyordu. Onun kazadan sonra buraya gelişini hayal etti. Aylarca sürececek bir rehabilitasyon süreciyle karşı karşıya olduğunu bilerek, kırık vücudunun içinde sıkışıp kalmanın onu ne kadar çaresiz hissettirmiş olabileceğini. Bir sarsıntıyla, aynı gün nişanlısının başka biriyle birlikte olduğunu öğrendiğini hatırladı. Bu haberin ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyordu. Sonraki on yılı kendi dünyasında kaybolmuş bir şekilde geçirmiş olması o kadar da şaşırtıcı mıydı?

Ona nasıl korkak dediğini hatırladı ve yüzünü buruşturdu. Kim oluyordu da ona böyle bir suçlamada bulunabiliyordu? Ne fiziksel ne de zihinsel olarak böyle bir acıya hiç katlanmak zorunda kalmamıştı. Elbette, stand-up denemesi korkunçtu ama Tanrım, ona *sarılmak* istiyordu.

Ian kedi gibi acı dolu bir çığlık attı ve Autumn gözlerini devirdi. Acı söz konusu olduğunda hep bebek gibi davranırdı. Yine de doktor onu o kadar nazikçe temizliyordu ki, bir bebeğe pansuman yapıyor olabilirdi. "Bu daha iyi mi?"

Ian yüzünü bir kez daha buruşturdu. "Evet, sorun değil. Sadece biraz acıtıyor, hepsi bu."

Autumn daha cesur corgileri temizlediğini söyleme dürtüsüne direndi. Bunun yapıcı olmayacağını düşündü. Doktor Ian'ın yüzünü kurulamaya devam etti. "Söylesene, sen oyuncu musun?"

"Bazen," dedi Ian, yürüyen yaralı rolünü bir çırpıda bırakarak. "Yerel bir tiyatrodan doğaçlama yapıyorum."

Doktorun yüzü güldü. "Biliyordum. Öyle bir yüzün var. Burada bulunduğumuz süre boyunca kime benzediğini tahmin etmeye çalışıyordum."

Ian güldü. "Aklına ne geldi?"

"Oh, genç bir Paul Newman, James Dean, Chris Pine..."

"Chris Pine'ı seviyorum."

Doktor kızardı. "Ben de onu seviyorum. Siz ? Aksan konusunda çok kötüyümdür."

Eski erkek arkadaşı az önce Kainat Güzeli seçilmiş gibi sırıttı. "Melbourne."

"Bu Yeni Zelanda'da mı?"

Ian, Autie'ye karşılık vermeyi reddettiği hınzır bir sırıtış fırlattı.

"Hayır," dedi Ian. "Avustralya'nın en büyük ikinci şehri. Chris Hemsworth, Hugh Jackman, Thunder from Down Under. Bu tür şeyler."

Doktor güldü ve Autumn küçük bir öksürükle Ian'ın, onun bir mankafa olduğunu düşündüğünü anlamasını umdu. Aksanını daha da kalınlaştırmasının tek yolu ağzına Vegimite sürmesiydi. Eski sevgilisi, 'kadınları' etkilemek için milliyetlerini kullanmaktan çekinmiyordu. Bir keresinde Avustralya sözlüğünde kadınlara atıfta bulunacak çekici bir sıfat olmadığından yakınmıştı. Amerikalı güneyliler 'hanımefendi' ile kalpleri eritebilir, İskoçlar 'lass' der, Fransızlar 'mademoiselle' diye mırıldanırdı, ama onların tek sahip olduğu şey 'mate' ya da 'sheila' gibi aptalca ve bogan bir şeydi. Çekim hızını etkilediğinden değil, doktor orgazmdan bir kol uzakta gibi görünüyordu. Bunu kendisi de fark etmiş gibiydi, boğazını temizledi ve Autie'ye döndü. "Sen de Avustralyalı mısın?"

"Evet."

"Peki bu senin erkek arkadaşın mı?"

"Evet," dedi Ian, o cevap vermeden önce. "Autie benim ruh eşim."

Doktorun gözleri karikatür kalplere dönüştü. "Oh ne kadar güzel. Adı Ortie mi? Almanca mı?"

Ian neşeli bir psikopat gibi güldü. "Hayır, Sonbahar'ın kısaltması. Bilirsin, sonbahar gibi?"

"Oh Aaaaautie," dedi doktor ellerini çırparak. "Bu çok sevimli. İkiniz de çok tatlısınız."

Autumn ona kocaman, portakal suyu reklamı gibi bir sırıtış attı. "Teşekkürler doktor. Eğer vaktin olursa Kaptan Edge'e söyle, ben onu terk etmeden önce beni kaç kere aldatmış. Uyarı; otuz ila yüz kez arasında bir yerde."

Doktor sanki biri yavru bir fok balığına vurmuş gibi görünüyordu. "Ben... um..."

Ian hemen kurban pelerini giydi.

"Doktor," dedi, ses tonundan tuzlu bir erkek sefaleti damlıyordu. "Bir hata yaptım ama söz veriyorum bunu telafi edeceğim. Autie gerçekten üzgün olduğumu görene kadar pes etmeyeceğim-"

"Evet, güzel hikâye kardeşim," diye araya girdi Autumn. "Mesele şu ki, sizi dünyanın en boktan insanı yapan şey aldatma bile değil. Seni dünyanın en boktan insanı yapan

Sevdiğiniz birine yapabileceğiniz en kötü şey, cinsel organınızı bir gence sürtmek ve bu konuda yalan söylemektir."

Hem Ian hem de doktor gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Ne gibi?" diye sordu.

Autie düşünceli bir tavırla çenesine vurdu. "Beni görmezden gelmeyi, hayallerimin peşinden gitmem için beni asla cesaretlendirmemeyi, beni New York'a sürüklemeyi ve bir kulübe gelip para almadan aptalca şeyler yapmanı izlemek istemediğim sürece her gece beni evde bırakmayı dene-"

Ian yüksek sesle, komplocu bir fısıltıyla, "Autie'nin para takıntısı var," dedi.

Sonbahar ayağa kalktı ve koltuğu geriye itti. "Siktir git! Paraya *takıntılı* değilim, sadece hayatlarında beş saatlik bir bar vardiyasından fazla çalışmamış bazı kendini beğenmiş pisliklerin aksine paranın önemli olduğunu biliyorum."

"Bundan daha uzun saatler çalıştım!"

"Oyunlarda. Ergenlik çağındaki koro çocuklarının kendi aletlerini hakkında." "Bunun bir metafor olduğunu hiç anlamadın!"

"Bunun çok garip olduğunu anladım!"

Autumn doktorun gözlerinin bir pinpon maçı izler gibi ondan Ian'a kaydığını görebiliyordu. Kendini utandırdığını biliyordu ama umursamayacak kadar öfkeliydi. Blake gitmişti, tüm hayatı için için yanan bir çöp yığınıydı ve hepsi Ian'ın suçuydu. Onu New York'a, anti-rüyalar diyarına getirmişti. Eğer evde kalıp herkesin olmasını istediği kişi olsaydı, bunlar asla olmazdı. "Biliyor musun, Ian? Sen bir çöp torbasısın."

"Çok olgunca." Ian doktora döndü. "Ev sahibimizi beceriyor. Yüzüme vuran oydu." Doktorun nefesi kesildi.

"Bunu sen istedin," dedi Autumn, kelimenin anlamıyla öfkeden kudurarak. "Ve o artık senin ev sahibin değil, çünkü benimle yaşıyorsun."

"Haklısınız, *ait* olduğum yerde, bir sanatçı evinde yaşıyorum."

"Evet, sen kesinlikle birinin asbestle kaplı bodrumuna aitsin."

"Tamam, bu kadar yeter, siz ikiniz!"

Hem o hem de Ian sessizliğe gömüldü. Doktor kanlı bezleri bir kenara bıraktı. "Ian, emin olmak için yüzünün CAT taramasını yapmamız gerekecek.

Gevşek kemik parçaları yok. Yine de herhangi bir sorun olmamalı, sadece küçük bir kırıktı."

"Harika," dedi Ian.

"Yani gidebilir miyim?" Autie sordu.

Doktor küçük lavaboya doğru yürüdü ve avucuna el pompaladı. "Yapabilirsiniz ama önce konuşmanız için size biraz zaman vereceğim. Buna ihtiyacınız var gibi görünüyor."

O ve Ian aynı anda, "Yok," dediler.

Doktor gülümsedi. "İkinizin arasında her ne olduysa, çok fazla geçmişiniz olduğu açık ve annemin dediği gibi, 'asla kızgın ayrılma'. Sadece beş dakika sürecek ve sonra gidebilirsin Autie."

Kendi kendine gülümseyerek odadan çıktı. O olmadan oldukça garipti. Ian ona bakmıyordu ve ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ian ona bir yabancı gibi geliyordu, sanki yıllarca birbirlerinin ceplerinde yaşamamışlardı. Hayatın bu şekilde akması, bir zamanlar sevdiğiniz birini düşmanınız haline getirmesi çok garipti. Autumn onunla ilgili sadece sevgi dolu gerçekleri hatırlayabiliyordu, duyguları değil. Yakışıklı yüzü ve şeytani gülümsemesiyle bu adama bakıp da odadan istememenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu. Özellikle de Blake'le tanıştıktan ve el üstünde tutulmanın ne demek olduğunu öğrendikten sonra. Ian ona hiç değer vermemişti ama belki de bu onun hatası değildi. Nasıl değer verileceğini bilen bir adam değildi, tıpkı muhtemelen asla tek eşli bir taahhütte bulunamayacağı gibi. Her şey kötü bitmişti ama belki de buna sevinmeliydi. En azından çocuk sahibi olmadan ya da geri dönüşü aynı derecede imkânsız bir şey yapmadan önce olmuştu.

"Yani..." dedi. "Yüzünün dağılmamış olması iyi bir şey mi? Oyunculuk açısından."

"Evet."

Kısa bir duraklama oldu.

"Bir daha asla bir araya , değil mi?" Ian söyledi.

Autumn kışını tekrar misafir koltuğuna bıraktı. "Hayır Taylor Swift, değiliz ve ben seni kapı dışarı ederken bana biraz dikkat etseydin bunu bilirdin. Ama sen beni ciddiye almamayı ve istediğin zaman koşarak geri gelebileceğini düşünmeyi seçtin."

Ian bir elini özenle kırpılmış saçlarında gezdirdi. "Bu adil, sanırım. Ben sadece... Seni özlüyorum."

Autumn 'sert memeler' demediği için kendisiyle gurur duyuyordu. "Yaptığın Şeyden sonra beni zleyemezsin. Ya da sanırım zlyyorsun ama bunu umursamak gibi bir zorunluluğum yok."

Ian gözlerini devirdi. "Biliyorum."

"yle mi? Çünkü bana o sik fotoğrafını gndermemeliydin ve kesinlikle Essence'a gelmemeliydin. Orada olduğumu nereden bildin?"

"O gey herif fotoğrafta seni etiketlemiŐ. Ev sahibinle birlikte olduğunu görünce kendimi kaybettim." Adam ona baktı, mavi gözleri burnunun kırmızılığıyla daha da mavileŐmiŐti. "Sarıldığınız o aptal fotoğraf ortalıkta dolaşmaya başladıktan sonra pek çok kişi bana mesaj attı. Herkes beni aldattığını düşündü. Bunun ne kadar aşağılayıcı biliyor musun?"

Autumn derin bir nefes aldı ve sinirlerine hakim olmaya çalıştı. "Sana tekrar kızmak istemiyorum ama cidden, aklını kullan. *Hâlâ birlikte yaşarken* beni gerçekten aldattığını öğrendiğimde ne hissettim sanıyorsun?"

"Bu farklıydı!" Ian tahmin edilebilir bir ikiyüzlülükle Şöyle dedi. "O kızların hiçbiri bir Şey ifade etmiyordu. Bu, sen ve lanet olası ev sahibimiz, bunun bir anlamı var, bunu söyleyebilirim."

Sözleri, içinde zaten ağrıyan bir boŐluđa çarptı. "Karmaşık bir durum," dedi, çünkü söylediği Şey buydu en başından beri. "Sen anlamazsın."

Ian homurdandı. "Evet, tamam, ama daha önce hiç kimseye ona baktığın gibi baktığını görmemiŐtim, ama tabii."

Autie cevap vermedi, . Bu çok büyüktü, pek çok Şeyin yaŐandıđı bir gecede sindirilemeyecek kadar çok Şey vardı. Tek istediği Blake'in yatağında onunla birlikte olmak ve geleceğinin gerçekliğini en azından birkaç saat daha ertelemektir. Nasıl olmuştu da kendini burada bulmuş, eski sevgilisiyle olan hayatını yeniden gözden geçirmişti?

Ian parmaklarını kalçasına vurdu. "Madem en az dört dakikamız daha var ve ben sıkıldım, o zaman soruyorum: Ev Sahibiyle aranızdaki mesele nedir? Artık bir çift misiniz?"

Ona doğru baktı. "Sen gerçek misin?"

Bir zamanlar kızın kalbini yerinden oynatan o ukala omuz silkme hareketini yaptı. "Neden olmasın? başka bir Şey yok."

Autumn başını salladı. "Sen bir topuzsun, ama biz bir çift değiliz, sadece çıkıyoruz."

"Cidden çıkıyor musun?"

Autumn, Blake'le birlikte yaptıkları her şeyi, paylaştıkları deneyimleri, Blake'in katmanlarını nasıl soyduğunu ve onun daha önce tanıdığı herkesten çok farklı olduğunu nasıl anladığını düşündü. Her şey çok ama çok karmaşıktı. "Bilmiyorum. Çok garipti. İyi ve yeni ve korkutucu ve... garip."

"Tanrım, ondan hoşlanıyorsun. Ondan gerçekten hoşlanıyorsun." Ona sırtıttı. "Seni o şova yazdırması çok yazık. Aptalcaydı."

Sonbahar bir elini alnına götürdü. "Evet, ." "Pek nazik değildi. Hatta duygularına saygısızlıktı."

"Evet, artık çeneni kapatabilirsin."

Ian öyle yaptı ama REM'in 'Everybody Hurts' şarkısını ıslıkla çalmaya başladı. Autumn onu görmezden geldi. Doktor birazdan dönecekti ve sonra ayrılabilir, aptal dairesine geri dönebilir ve duş alabilirdi. Belki eve dönerken yolda yaralı bir güvercin bulabilirdi. Onunla ilgilenir ve kendini en azından biraz olsun işe yarar hale getirirdi. Yoksa Blake bunu yaptığı için onu dışarı mı atacaktı? Muhtemel görünüyordu. Eski haline geri dönecek, belki daha da huysuzlaşacaktı. İşte bu kadar, Happy Paws'a istifasını vermek ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Melbourne'a geri dönmek zorunda kalacaktı. Mükemmel trajik bir peri masalı. Belle'in memleketinde kalıp aynı dokuz kitabı okuması ve sonsuza dek çatlak babasına bakması gibi.

"Komedi yapmak istediğini biliyordum."

Ian'ın sesi yüksek ve net çıkmıştı ama Autumn hâlâ onu doğru duyduğuna inanamıyordu. "Ha?"

Boynunun yan tarafını kaşıdı. "Komedyen olmak istediğini biliyordum."

"Hayır, yapmadın."

". Defterini okudum, hani şu kapağında yıldızlar olan."

Autumn'un karnı sıkıştı. Tanrım, tam da yeterince acı çektiğini düşündüğün anda, hayat yine kafana vuruyordu. "Berbatsın, Ian!"

Omuz silkti. "Özür dilerim. Sadece sürekli ne üzerinde çalıştığını bilmek istedim. Bunun bir beat şiiri olmadığını biliyordum."

Autumn başını salladı. "İnanılır gibi değil. Neden hiçbir şey söylemedin?" Eski sevgilisi karanlık pencereden dışarı bakıyor, hâlâ boynunu kaşıyordu. "Bilmiyorum."

"Oh, hasta. Harika. Konuyu açtığına sevindim o zaman."

"Kıskandım ya da öyle bir şey oldu," diye patladı. "Yaptığın şey iyiydi. Harika değil ama iyiydi."

Ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

Ian onu hiç görmediği kadar rahatsız görünüyordu, omuzları kamburlaşmış ve ağzı kapanmıştı. "Sayılır. Biliyorsun, kendi şeylerimi yazmakta zorlanıyorum. Atölye çalışmalarına katılıyorum, aynı esprilerin üzerinden saatlerce geçiyorum ve sonra kız arkadaşımın not defterini açıyorum ve o benden daha iyi yazıyor."

Autumn duyduklarını zar zor algılayabiliyordu. Seviştiği başka bir adamın onun özel komedi çalışmasına karışması yeterince aşağılayıcıydı, ikisinin de bunun iyi olduğunu düşünmesi bir yana. Blake'in hevesini takdir etmiş ve bunu söylediğinde ona inanmıştı. Daha yeni reddettiği eski erkek arkadaşı Ian'ın ise ona şakalarının iyi olduğunu söylemek gibi bir zorunluluğu yoktu. Hatta bu konuda limon kadar acı görünüyordu. "Dalga mı geçiyorsun?"

Ian kaşlarını yukarı kaldırdı ve dudaklarının kenarlarını aşağı çevirdi. Bu konuda iyiydi. Lastik gibi suratıyla bütün soneleri anlatabilirdi. Bunun özü şuydu: *"Siktir git, evet ciddiylim. Çok komiksin."*

"Tamam, demek iyi olduğumu düşünüyorsun." Autumn sırtıttı. "Komedide iyi olduğumu düşünüyorsun."

"Kendini beğenmişlik yapma."

"Neden, dikkatini dağıtacağı mı?"

Gülümsedi ve böylece çok acı tatlı bir anın içinde kaldılar. Autumn eski sevgilisinin gülümsemesinde hem bir zamanlar sevdiği adamı hem de hiç tanımadığı adamı görebiliyordu ama bunun bir önemi yoktu. Hepsi sadece... Ian'dı. Entrikacı, zeki, yakışıklı pislik Ian. İlişkilerinin bittiğini zaten biliyordu ama o anda bu kesinleşti.

"Kendi eserlerini yazmak konusunda endişelenmene gerek yok," dedi. "Sen bir oyuncusun, harika bir zamanlaman var. Replikleri başkaları yazacak."

"Bu aynı şey değil. Ben yaratıcı dahi olmak istiyorum. Senin de buna sahip olman haksızlık. Sen zaten bir veterinersin..." Ian yüzünü buruşturdu. "Her neyse, unut

Tüm bu saçmalıklar. Sadece Ev Sahibi'nin seni canlı bir gösteriye kaydettirmekle kesinlikle bir pislik olduğunu söylemek istedim, ama belki de sadece... bilirsin... belki de senin iyiliğini düşünüyordu..." Ian şiddetli bir şekilde öksürmeye başladı, yırtılan burnundan kan fışkırıyordu.

"Tanrım, iyi davranmak seni gerçekten öldürüyor mu?" Autumn ayağa kalktı ve bir kâğıt bardağa lavabo suyu doldurdu. "Al bakalım."

Ian fincanı kabul etti ve mideye indirdi. "Teşekkürler."

"Sorun değil," dedi Autumn ve ciddiydi.

Komedide de iyi olduğumu düşünüyor.

Bu düşünce göğsünde sıcak bir parıltı yarattı, Blake'in gittiğini ve Amerika'daki geleceğinin sona erdiğini hatırladığında sönen bir parıltı. Aptal karanlığa daha fazla derinlik katmak için bir anlık zevk.

Doktor odaya geri döndü ve onlara gülümsedi, birbirlerine bu kadar yakın durdukları için mutlu olduğu belliydi. "Gördüğüm kadarıyla işleri yoluna koymuşsunuz?"

Autumn eski sevgilisine baktı. "Evet... Sanırım."

"Elimizden geldiğince," diye kabul etti Ian. "Ama gitmen gerekiyor, değil mi Autie?"

"Evet," dedi minnetle. "Peki, iyi şanslar? Burnunla mı? Ve hayatınla?"

"Teşekkürler." Ian lastik suratını buruşturarak ters ters baktı. "İşte sana bakıyor, evlat."

Sonbahar gülümsedi. "Sana söylemiştim, başkalarının repliklerinde harika olursun. Sonra görüşürüz."

Acil servisten çıkarken içeri girdiğinden çok daha az boktan hissediyordu ki bu da bir şey ifade ediyordu. Ön bankoda Ian'ın ziyaret ücretini ödedi. Sadece birkaç yüz dolardı ve eskiden kendisi için çok şey ifade eden adama bir veda hediyesi gibi hissetti. Ayrıca, Blake onun yüzünü kırdığı için hâlâ çok mutluydu ve bu da kendisini suçlu hissetmesine neden oluyordu.

Şaşkınlık içinde binasına döndü ve Blake'in kapısının önünden geçti. Kapıyı çalmaya cesaret edemedi ama kulağını tahtaya dayayıp yaşam belirtisi olup olmadığını dinledi. Hiçbir şey yoktu ve bunu kanıtlayamasa da, içeride olmadığına bahse girebilirdi. Kendini kesinlikle boş hissederek asansöre doğru ilerledi ve kendi katına çıktı.

Dairesi aynen bıraktığı gibiydi, her şey normalmiş gibi düzenli ve tertipli bir şekilde duruyordu. Bunun değişmesi gerekecekti. Autumn ayakkabılarını tekmeledi.

Yatağa gitmek ve bunun bilmek. Markasız bir kutu enerji içeceğini açtı ve kapısı çalındığında odanın içinde ne yapacağını düşünüyordu. Kalbi durdu. Kesinlikle o değildi... olabilir miydi?

Bir elini dağınık saçlarında gezdirip dudaklarını ıslattıktan sonra kapıya doğru koştu ve kapıyı açtığında apartmandan çeşitli insanlarla karşılaştı. "Ah, hey... dostlar...?"

"Hey, Autumn," dedi Ross, alt kattaki sürekli kafası güzel olan adam. "Neler oluyor?"

"Ah, hiçbir şey, gerçi saat sabahın biri olduğu için olabilir." Korku filmlerini andıran bir tavırla kendisine bakan grubun geri kalanına baktı. "Eğer bir komite ya da benzeri bir şey kuruyorsanız bunu duymaktan mutluluk duyarım ama sabah ya da belki e-posta yoluyla?" Autie'nin adının Bayan Fuller olabileceğini düşündüğü keskin sarışın kadın, "Komitemizle ilgili değil ama Bay Munroe'nun bize yeni bir sıcak su sistemi sağlaması için verdiğimiz dilekçe hakkında sizi bilgilendireceğim," dedi.

"Şu anda hepimiz sizinle Bay Munroe'nun kendisi hakkında konuşmak için buradayız." Genel bir anlaşma itiş kakışı oldu.

Oh lanet olsun. Az önce yarım kutu guarana aromalı kokain içmiş olmasına rağmen, Autumn aniden çok ama çok yorulmuştu. Blake'le aralarındaki ilişkiyi biliyorlardı ve muhtemelen uygunsuz inşaat ilişkilerinden şikâyet etmek ve amcığı karşılığında daha iyi bir anlaşma almadığından emin olmak için kira ödemelerinin makbuzlarını görmeyi talep etmek için buradaydılar. "Çocuklar, gerçekten konuşmak istemiyorum-"

"Onunla kalmalısın," dedi Bayan Fuller. "Ayrılmaya *izniniz* yok."

Kapısının önündeki dokuz kadar apartman sakininin hepsi başlarını salladı. Sonbahar başının iki yanını kavradı. "Ne oluyor lan?"

Rüya mı görüyorum?"

"Hayır," dedi Bayan Zhu. "Sen ve Blake birlikte olmalısınız çünkü-"

"Söylemeye çalıştığım şey," araya girdi Bayan Fuller. "Yani biz Blake'le *çıkma*ya başladığınızdan beri yepyeni bir adam olduğunu fark ettim. Anlaşılabilir, arkadaş canlısı, *daha da arkadaş canlısı*. Oğullarımdan birine bile gülümsedi. *Andrew* bebekliğinden beri ondan korkuyordu ve bunu bilmenin özgüvenine ne kadar iyi geldiğini anlatamam-"

Ross, "Onun hayatını aydınlatmaya devam etmelisin, Autumn," diye ısrar etti. "Sadece artık çocukları korkutmadığı için değil, hepimiz onun havalı biri olduğunu biliyoruz ve sen ortaya çıkmadan önce yalnızlık içinde boğuluyor gibiydi. Bu çok üzücü, dostum."

Başka bir anlaşma mırıltısı.

Sonbahar yüzünü ovuşturdu. "Tamam, teşekkürler çocuklar. Olabilir. Ama sorun şu ki Blake ve benim ilişkimiz bitti."

"Nasıl?" Bayan Fuller sordu. "Neden?"

"Benden habersiz beni bir komedi gecesine kaydettirdi ve ben ona kızdığımda, 'günü yakala Sonbahar, benim boktan sürprizim tamamen yardımcı oldu!' gibi davranmaya çalıştı ve sonra eski sevgilimin yüzüne yumruk attı-"

"Ian?" Bayan Zhu sordu. "Onun bir pislik olduğunu sanıyordum?"

"Öyle, ama bilirsiniz, şiddet asla çözüm değildir. Ve daha da önemlisi..." Sertçe yutkundu. "Blake aslında benden hoşlanmıyor çocuklar, sanırım ben onun için garip bir projeydim. Geçmişini telafi etmenin bir yolu."

Bunu yüksek sesle söylemek acı veriyordu ama Essence'tan ayrıldığından beri onu en çok korkutan düşünce buydu. Blake ona ilgi göstermeye başladığından beri. Onun kendine has sert sevgisinden çok yararlanmıştı ama asla onun görevi olmak istememişti, onun olmak istemişti.

-

"Bu doğru değil," dedi keskin sarışın. "İkinizi birlikte gördük. O artık yeni bir adam."

"Bu bir şey ifade etmiyor."

"Peki ya buna ne dersin?" Ross onun önünde diz çöktü ve bir şövalyeye kılıç veren bir yaver gibi bir kitap tuttu.

Autumn ona baktı. "Umm..."

"Ne halt ediyorsun Ross?" Bayan Fuller kitabı kaptığı gibi Autumn'a uzattı. "Bunu dışarıda bulduk. Senin için olduğunu düşünüyoruz."

Autumn onu ters çevirdi ve ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. "Bu... sen nasıl...?"

"Sizin için tamir ettiğini düşünüyoruz," dedi Bayan Fuller. "Bunun herhangi önemi var mı?"

"Bu bir ilk baskı," diye nefes aldı Autie. "Bu benim eski... bu benim *en sevdiğim*..."

Tüm grup ona gülümsedi. Belli ki heyecanlanmışlardı. Sonbahar bir elini kitabın kapağında gezdirdi. Nereden biliyordu? Ve bildiği zaman, nasıl

Bunu o mu bulmuştı? Adamın parası ve bağlantıları olduğunu biliyordu ama bu çok fazla çalışma gerektiriyordu.

"Aç ," dedi Ross. "İç kapağında bir şey yazıyor."

Kalbi ağzında olan Autumn tam da bunu yaptı ve o tek kelimeyi okuduğunda gözleri doldu. Karmaşık olmayan bir adama yakışan basit bir mesajdı ama aynı zamanda her şeyi anlatıyordu.

Kal, diye yazmıştı.

Sadece, *kal*.

"Ah, Blake," diye fısıldadı. "Aşk bizim için pek de yolunda gitmedi, değil mi?"

Bu mu?"

"Yani, seviyor musun?" Ross sordu. "Onun gibi olmak istiyor musun? ikiz alev mi?"

Sonbahar gözlerini sildi. "Evet. Bilmiyorum, kulağa biraz aptalca geliyor ama gidip onu görmem gerekiyor."

Grup onun önünde rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve hepsi onun gözlerinden kaçındı.

"Ne?"

Ross kederli bir iç geçirdi. "Blake burada değil. Bu gece geri geldiğini gördüm. Kitabı çöpten çıkaran bendim-"

"Çöp kutusunda mıydı?" Sonbahar dehşet içinde kitaba baktı. "Bu çok değerli. Bana bunu çöpe atmadığını söyle."

Ross ciddiyetle, "O yaptı," dedi. "Onu gördüm ve çıkardım. Sonra ona bir sigara sardım - belki faydası olur diye düşündüm, bilirsin - ve sonra ona verdim ve senin hakkında konuşmaya çalıştım ve 'binadaki herkes beni ve Autumn'u biliyor mu' dedi ve ben de 'evet' dedim ve sonra 'hepinizden nefret ediyorum, hepiniz tahliye edildiniz, bu hayatımın en kötü gecesi, Autumn Avustralya'ya geri dönüyor, falan filan' dedi, sonra cigarayı bana fırlattı ve gitti."

"*Sana söylediğim gibi*," dedi Bayan Fuller hışımla. "Kim bilir şimdi nerede, muhtemelen bir yerlerde kendini unutturmak için içiyordur. Çok güvensiz. O hassas bir adam ve çok şey yaşadı. Sonbahar konusunu onunla tartışmaya çalışmamalıydın Ross."

"Biliyorum," dedi taşçı, üzgün görünüyordu. "Özür dilerim."

"Peki, onu nasıl bulacağız?" Autumn çaresiz hissederek konuştu. "Evde olmadığı zamanlarda nerede takıldığını bilen var mı? Onu arayan oldu mu?"

"Cevap vermiyor," dedi Bayan Zhu ve Autumn'a yeşil elma şekeri uzattı, o da alıp ağzına tıktırdı. "Teşekkürler."

"Her zaman. Ama nereye gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Sizinle çıkmaya başlayana kadar hiçbirimiz onu binadan çıkarken görmedik."

Autie yüzünü buruşturdu. Blake için şehir çapında bir arama başlatmak istese de, yardımcı olamayacağını biliyordu. Sokakları çok az biliyordu ve yarın işi vardı. Owen yıldönümünü Ryan'la geçirmek için bir gün izin istemişti bile. Vardiyasını aksatırsa, Happy Paws tam bir kaosa sürüklenir ve kovulabilirdi. Bir zamanlar bu ona iyi bir şey gibi gelebilirdi, geleceğiyle ilgili bir karar vermekten kurtulmanın bir yolu olabilirdi ama şimdi...

Kitaba, "*Kal*" kelimesine baktı. Ona bunu veren adam ona herkesten daha çok değer veriyordu, yoksa bunu yapmazdı. Yazdığı kelimeye güvenmek zorundaydı, kalmak ve onun geri döneceğine inanmak zorundaydı. Ve eğer dönerse, kazançlı bir işte çalışıyor olmak iyi olacaktı. New York'taki iş piyasası çılgıncaydı.

"Teşekkür ederim çocuklar," dedi kapısındaki pek de yabancı olmayanlara. "Çok teşekkür ederim."

"Gitmeyecek misin?" Bayan Fuller bastırdı. "Arkamızı döndüğümüzde kaçıp gitmeyecek misiniz?"

Sonbahar gülümsedi. "Hayır. Söz veriyorum kalacağım."

BÖLÜM 17

BLAKE A treninden inip Rockaway Sahili'nin zifiri karanlığına adımını attı. Metro peronundaki diğer tek kişi, treni Manhattan'a doğru geri döndürmeden önce muhtemelen işlemek ya da bir şeyler yemek için dışarı çıkmış olan yorgun kondüktördü. Son durakta inmiş olması çok manidardı ama ironiyi takdir edecek durumda değildi.

Burada ne işi vardı? Nişanlısıyla paylaştığı daireden eşyalarını topladığından beri eski mahallesine dönmemişti. Ama Autumn'un binaya dönmesini beklerken çıldırmaya hazırlanıyordu. Ya onu arayacak ve kendini tekrar aptal durumuna düşürecekti ya da defolup gidecek ve lanet kafasını toplayacaktı.

Böylece buraya, Gramercy dışında evim dediği tek yere, Queens'in en kuzey ucuna gelmişti. İstasyondan çıkarken, yirmili yaşlarının başından bu yana ne kadar çok şeyin değiştiğini gördü. Ticari franchise'lar Kore marketi, Rogoff oyuncak mağazası ve Tobacconist arasında küçük noktalara yerleşmişti. Ciro'nun pizza dükkânı hâlâ bloğun sonunda, ¹¹⁶. Cadde'nin sahiline doğru duruyordu. Yanılmıyorsa tentesi aynıydı ama yepyeni bir Wendy's'in hemen yanındaydı. Gençliğinde sık sık gittiği aynı yerler, modernizmle desteklenmişti.

Blake, Atlantik'in uzaklardan gelen sesini dinleyerek, nereye gittiğinden pek de emin olmadan sessiz sokakta yürüdü. Tek bildiği Autumn'un onu kendi geçmişini unutmak için kendisini kullanmakla suçladığıydı. Bu doğru değildi. Kıza sıırıslıkam aşıkı ve açıkçası, kulağa ne kadar saçma gelse de, önemli bir kısmı kızın bunu fark etmemiş olmasına sinirleniyordu. Birbirlerini görmeye başladıklarında, iki cümleyi zar zor bir araya getirebilen sertifikalı bir münzeviydi. Şimdi ise sırf onun gülümsemesini görmek için lanet olası varyete şovlarına katılan, halka açık yerlerde kaşıklıaşan ve barlardan aptalca içkiler sipariş eden bir adamdı. Dünya üzerinde bunları Autumn'dan başka yapabileceği kimse yoktu.

Nerede yanlış yapmıştı? Çünkü kesinlikle çuvallamıştı ve sadece onu bir kalabalığın önünde stand-up yapması için kaydettirmekle kalmamıştı.

Blake kadınlar söz konusu olduğunda manzaranın bir tepesini göremediği diğer zamanları düşündü; annesi arkadaşlarıyla birlikte bir spa açmak istediğinde ve nişanlısı onu aldattığında. Yine de o iki durumu da Sonbahar'la ilişkilendirmek istemiyordu çünkü bu kalp kırıklığı çok daha şiddetliydi. Bu yüzden ıssız tahta kaldırıma doğru yürüdü ve okyanusun kırılan beyaz dalgalarına bakarken cevabın kendisine geleceğini umarak yürümeye devam etti.

Evet. Autumn'un ayrılıktan kurtulmasına yardım etmek istemesinde geçmişinin de payı olabilirdi. Aylarca koridorda bir aşağı bir yukarı zıplayan bu görkemli küçük güneş topunu izlemiş ve bu ışıltının bir saniye bile azalmasına dayanamamıştı. Blake *hiçbir* zaman kelimenin tam anlamıyla parlamamıştı, ama emin olmak için o da bir sönüklüğün ürünüydü. Aynı şeyin Autumn'a olması kabul edilemezdi. Yine de çok zorlamıştı. Kendini tamamen onun iyileşmesine adanmış için kendi iyileşmesinin de gerekli olduğunu görememiş miydi?

Blake metal parmaklığı itti ve tekrar yürümeye başladı. Bankta esrar içen birkaç çocuğun yanından geçerken elini sallayarak onları umursamadığını belli etti. Ona arkadaşlarını hatırlattılar. Aileleri uyurken nasıl da gizlice tahta kaldırıma çıkıp her türlü alçakça aktiviteyi yapıyorlardı. Herkes bakmıyormuş gibi yaparken çiftler kumların üzerinde öpüşüyordu. Kağıt torbaların içindeki biralar elden ele dolaştırılırdı. En yakın cankurtaran kulesinin yüzeyine baş harfler karalanırdı.

Belki de Blake'i Kevin Donahue'nun evine getiren şey bu anılardı. En azından Blake, zemin kat penceresinde sendika çıkartmaları olan iki haneli, kırmızı tuğlalı evin hâlâ Kevin'e ait olduğunu varsayıyordu. Dört kızını büyüttüğü için taşınmış olması tamamen mümkündü. Yine de Kevin haftalar önce onu şehirde ziyaret ettiğinde, blok partisinin burada, her zaman olduğu yerde olacağını söylemişti.

"Ne yapıyorsun sen?" Blake, tahta kaldırıma doğru geri dönerek mırıldandı. Reşit olmayan dört kızın yaşadığı bir evin önünde aylak aylak dolaştığı için tutuklanmak bu boktan günün kreması mı olacaktı? Cidden, blok partisinden önce sabahın erken saatlerinde Rockaway'de ne işi vardı? Gerçekten yüzünü göstermeyi mi planlıyordu?

Autumn'la arasını düzeltmeyecek, onu kendisine geri getirmeyecek ya da Avustralya'ya dönmesini engellemeyecekti. Tek bildiği, kızın Ian'la ilişkisini bir kez daha denemeye karar vermiş olduğuydu.

Adımları kaldırmı aşındırırken acı göğsüne saplandı. O küçük pislği yere sermenin ne kadar tatmin edici olduğunu, ama bu tatminin ne kadar çabuk geçtiğini düşünerek morarmış parmak eklemlerini esnetti. Çok hızlı, geriye kalan tek şey onu kaybetmek olana kadar. Kahretsin, bunu düşünmek kafatasını acıtıyordu. Daha birkaç saat önce ona eşlik etme, geceleri kollarına girme, onu öpme, komedi defterini okuma ayrıcalığına sahip olan adamdı. Şimdi ise elinde sorulardan başka bir şey kalmamıştı. Eğer onu geri kazanma şansı varsa, onu kendisinden uzaklaştırmasına neden olan şeyin kaynağını bulmak için geçmişini araştırmaya nereden başlayacaktı?

"Hey." Arkasından bir kapı çarptı. "Polisleri arıyorum."

Elaine O'Leary'nin -şimdi Donahue'nun- sesiyle Blake döndü ve Kevin'in karısını sundurma ışığının sert parıltısı altında, dirseğini kalçasına dayamış, gevşek sağ elinde sigarasıyla buldu. Çocukluklarından beri aynı pozda duruyordu. Aynı eğim de. Muhtemelen onu orada son gördüğünden beri ampulü sadece iki kez değiştirmişlerdi. O kadar da çok zaman geçmemişti. İçinden sıcak bir nostalji kıpırtısı geçti. "Elaine."

Kıpırdamadan durdu, sonra sarsılarak harekete geçti ve sigarasını tuğla duvarda söndürdü. "Şu anda benimle oyun bile oynama. Blake Munroe?" Adımları hızlıydı ama merdivenlerden inerken tereddütlüydü. "Eğer o sensen, kıcını tekmeleyeceğim."

Blake sokak lambasının parıltısına doğru adım atmadan önce içini çekti. "Benim."

Elaine merdivenlerden geri koştu ve paravan kapının ahşap kenarına vurdu. "Kevin!" Merdivenlerden ikinci kez inerken başparmağını omzunun üzerinden salladı. "İçeride American Pickers'ı izliyor. Buraya gel ve bana sarıl, seni koca götlü. Seni on yıldır görmedim."

Birlikte büyüdüğü insanlarla yeniden bir araya gelmeyi hayal etmesine izin verdiği nadir durumlarda, gariplikler, sert selamlaşmalar ve belki bir ya da iki suçlama . Görünüşe göre bu varsayımlarda yanılmıştı çünkü Elaine Donahue kendini onun kollarına bıraktı ve sırtını daireler çizerek ovdu... ve her şeye rağmen Blake rahatladı.

Buraya rahatlamak için gelmişti.

İnanılır gibi değil. Niyeti Autumn'u iyileştirmek olabilirdi ama onu iyileştiren Autumn olmuştu. Kat kat yara bantlarıyla kaplı korkunç bir yara kabuğu uzun zamandır içinde yaşıyordu ama onun ruhu ve iyimserliği bu kucaklaşmayı mümkün kılmıştı; bunu kabul etmesini ve buna ihtiyaç duymasını mümkün kılmıştı. Keşke bunu yaşarken bilseydi.

"Burada olmana çok sevindim," diye fısıldadı Elaine geri adım atarak. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Cevap Sonbahar'dı ama Blake ölmek istemedi bunu yüksek sesle nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, o yüzden yutkundu.

"Blok partisi için biraz erken geldiniz," diye seslendi Kevin. "Şanslısın ki biraları çoktan buza koyduk."

"İçeri gel de bir tane açalım." Elaine kolunu adamın dirseğinin kıvrımından geçirerek onu öne doğru çekti. "Söylenmesi gereken şeyler var ama istemiyorsan bu gece hiçbirini söylemek zorunda değiliz."

Kevin onu kapıda sırtına bir tokat atarak karşıladı. "B-Para."

Belli ki onu orada görmenin şaşkınlığını hâlâ üzerinden atamamış olan Kevin geri çekildi ve düzinelerce montun sıralandığı darmadağın koridoru garip bir şekilde işaret etti. "Herkesi nasıl hazırlıksız yakalayacağını hep biliyordun."

"Geleceğimi bilmiyordum," dedi Blake, sesi paslanmış metal gibiydi. "Neden burada olduğumdan bile emin değilim."

"Bizi özledin, işte bu yüzden." Elaine onun ceketini aldı ve birbiriyle uyumlu pembe yağmurlukların yanına astı. "İçeri gel. Otur. Otur. Bize yenilikleri anlat. Kevin bir kız arkadaşın olduğunu söyledi."

Kevin elini boynuna götürerek karısına tısladı. "İlk biradan sonrasına kadar böyle şeyleri gündeme getirme."

"Bana nasıl konuşacağımı söyleme," diyerek Blake'i oturma odasına götürdü ve kahverengi, deri bir koltuğa oturttu. Oturma odası, evin Kevin'in ailesine ait olduğu zamankinden farklıydı. Duvar kâğıtları sökülmüş, yerine alçıpan döşenmiş ve zevkli bir maviye boyanmıştı. Aile fotoğrafları beyaz çerçeveler içinde duvarları süslüyordu. Ayakkabılar. Her yerde kızlara ait olduğu belli olan ayakkabılar vardı. Televizyon karanlık odada titriyor, odayı aydınlatıyor ve istediği zaman karartıyordu. Merdivenin altından iki kedi ona bakıyor, Sonbahar'ın hayvan hastalarını düşünmesine neden oluyor ve bıçağı kaburgalarına saplıyordu.

"Blake." Elaine L şeklindeki kanepede onun karşısına oturdu, öne doğru eğildi ve iki elini dizlerinin arasında kavuşturdu. "Seni gece yarısı evimizin önünde buldum. Seni gördüğüme çok sevindiğimden değil ama bana bir şey vermelisin." Her ikisine de birer şişe açık Bud Light uzatmakta olan Kevin'a bir bakış fırlattı. "Özür dilemeye korkuyorum. Tekrar gidersen diye bir şey söylemeye korkuyorum."

"Sanırım özür dilemesi gereken kişi benim," dedi Blake ve mucizeler mucizesi, içinde bir eklem gevşer gibi oldu. Bunca zamanı bir şekilde geçirmiş, kendisine bir özür borçlu olduğunu düşünmüştü ama iş o noktaya geldiğinde özür bile istememişti. Belki de on yılını kendi hatalarıyla baş edemediği için kendine daha da öfkelenerek geçirmişti. Arkadaşlarından bu kadar uzun süre uzak kalmak kesinlikle yanlıştı. Onların karşısında otururken bunu hissedebiliyordu. Blake dürüst olmak gerekirse, Kevin haftalar önce binaya geldiğinde attığı yanlış adımlar apaçık ortadaydı. Şimdi bunu kabullenebilmesinin ve dünyanın başına yıkılmamasının nedeni Autumn'du. Bunu yapabilecek tek şey onu kaybetmektir. "Evet, ben... üzgünüm. Bu kadar uzun süre uzak kalmakla bencillik ettim. Bencil bir adam olduğum ortaya çıktı."

Hem Elaine hem de Kevin onun gözlerinden kaçarak biralarının yarısını içtiler.

"Her şeyin kendi zaman çizelgemde yapılmasını istiyorum," diye devam etti Blake. "Ve yanılıyor olabileceğimi düşünmek için durmuyorum. Konuşmuyorum..." Adını sahneye çağırdıklarında Autumn'un yüzünü düşününce, derisinde dikenli bir enerji dalgalandı. "Ben konuşmam ya da soru sormam. Sadece yaparım. Konuşmadan sadece karar veririm."

"Bizim tarafımızı açıklamamıza izin vermeden yolumuzu kesip ortadan kaybolmak gibi mi?" Elaine uzandı ve onun dizini sıktı. "Sen haklıydın Blake. Bize kızmalıydın. Biz iyi arkadaş değildik. Jodie'nin ne yaptığını sana söylemeliydik."

"Sanırım bunun bir aşama olduğunu umuyorduk." Kevin omuz silkti. "Daha fazla zarar görmeden kendine gelir diye. Ve her şeyi olduğu gibi bırakabilirdik. Değişim ihtimali çok korkutucuydu."

"Yine de hiçbir şey aynı kalmıyor, değil mi? Ne kadar uğraşırsan uğraş." Elaine koltuk minderlerine yaslandı. "Grubun çoğu hâlâ aynı yerde yaşıyor ama Stop & Shop'ta birbirimize el sallayacak zamanımız bile olmuyor. Bir araya geldiğimizde, birbirimizi doldurmak için acele ediyoruz ve ayrıntılar uçup gidiyor. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, o eski duygu gidiyor."

ona tutunmak. Ama arada bir öyle anlar olur ki. Biri eski bir fıkra anlatır ya da size bir lakapla seslenir ve siz de neden iletişimde kalmak için çaba sarf ettiğinizi hatırlarsınız. Hepimiz anılardan oluşuyoruz ama hepsini kendi başımıza hatırlayamayız."

Kevin dalgın bir hareketle elini Elaine'in kalçasına koydu. "Bir içkiden sonra filozofa dönüşüyor bu kadın." Elaine omzuna bir yumruk attı ama o sadece kısa bir gülümseme gösterdi. "Sen... sen anılarımızın bir parçasısın dostum. Ailenin eski evi sokağın aşağısında. Ne zaman önünden geçsem seni düşünmemek mümkün değil."

"Ben de öyle. Zor bir telefon görüşmesinin kalmanı nasıl sağlayabileceğini düşünüyor. Ve bu kadar Katolik suçluluk duygusu sağlıklı değil." Elaine'in kahkahası tereddütlüydü. "Jodie yarınki blok partisinde olacak. O benim arkadaşım, Blake. O hepimizin arkadaşı. Yaptığı şey yanlıştı ama onu hâlâ seni sevdiğimiz gibi seviyoruz."

"Sevindim," dedi Blake ve bunda ciddiye. "Hâlâ birbirinize sahip olmanıza sevindim. Umarım o da mutludur." Geçmişin şimdiki zamanla birleşmesine izin vererek durakladı. "Belki yaralanmamış olsaydım, yalan söylemeyi atatabilirdim ama zaten moralim bozuktu. Etrafta kör gibi dolaştığımı bilmek durumu çok daha kötüleştirdi. Yine de bu benim suçum."

Elaine bir nefes verdi. "Neler düşünmek çok garip. Patlama hiç olmasaydı ve sen kalsaydın. Başından beri burada olsaydın..."

"Autumn'la asla tanışamazdım." Blake kelimeleri otomatik olarak söyledi ve kalbi boğazına tırmandı. "O kesinlikle daha iyi durumda olurdu. Ama ben değil. Çok kısa bir süre için de olsa onu tanıdığım için daha iyiyim."

"Kız arkadaşın bu mu?" Elaine ellerini birbirine sürttü. "Şimdi iyi şeylere geliyoruz."

Blake bir kaşını kaldırdı. "Benim on yıllık kızgınlığım iyi bir şey değil miydi?"

Zor bir kalabalık."

"Şu haline bak, kendine gülüyorsun." Kevin bira şişelerinin ağızlarını birbirine vurdu. "Rockaway'e döneli bir saat oldu ve sen şimdiden espri anlayışını geri kazanmaya başladın."

"Benim hiç mizah anlayışım oldu mu?"

Elaine mırıldandı. "Bazen... biraz garip oluyordu. Ama sayılırdı."

Blake canı acımasına rağmen gülümsedi. "Doğru."

"Seni Manhattan'da gördüğüm o gün-"

"Ne?" Elaine, Kevin'i göğsünden yakaladı. "Bana bundan bahsetmemiştin."

"Erkek erkeğe ," diye karşılık verdi Kevin.

"Siktir git." Kocasına el salladı, tiksiniş görünüyordu. "Devam edin."

"Teşekkür ederim," dedi Kevin, bir kamyon dolusu iğneleme yapmadan.

"Seni Manhattan'da gördüğümde koridorda bir kız vardı. Sarışındı, yaklaşık 1.80 boylarında." Omzunu işaret etti. "Bu Autumn mu?"

"Evet." Lanet olsun, onu herkesten daha iyi tanıyan bu insanlarla onun hakkında konuşmak... konuyu açmak bile katartıktı. Birkaç ay önce biri onu kendini eve kapatmasının sağlığı için kötü olacağı konusunda uyarsaydı, alay ederdi. Şimdi bunun doğru olduğunu biliyordu. İnsanlarına ihtiyacı vardı. İnsanları vardı. "Evet, oydu. Bu gece eski erkek arkadaşını dövdüm."

Elaine kükredi. "Aferin oğlum." "Onunla birlikte gitti."

Kevin yüzünü buruşturdu. "Ohhh oğlum."

"Evet." Blake burnunun kenarına masaj yaparak, Ian'a karşı duyduğu kıskançlığın o kadar derinlere batmış olmasına hayret etti ki, sanki Ian onun bir uzantısı gibiydi ve omzunda yüz kiloluk bir tümör gibi oturuyordu.

"Jodie konusunda hiç böyle olmamıştım. Şimdi fark ediyorum ki öfkem, bunun olacağını göremediğim için bana. Yaptığı şeyi. Ve şu anda yine aynı yerdeyim, sadece kendime kızgınım. Ama sonuçları daha kötü. Çok daha kötü. O benim için..." Blake nefes verdi, sonra da Autumn'a danışmadan gönüllü olarak şovda neler yaptığını anlattı. "Kimse için sürpriz değil, her şeyi kendi zaman çizelgeme göre yaptım. Ben..."

"Onunla iletişim kurun." Elaine bekledi ama Blake ne için beklediğinden emin değildi. "Ona ne düşündüğünü sor. Ne istediğini."

Blake kaşlarını çatı.

"Hayır." "Neden hayır?"

"Ya bana bir şey istediğini söyleseydi-" "Bu senin için uygun değil miydi?"

"Evet," diye sertçe karşılık verdi Blake. "Ya ne kadar güçlü olduğunu hiç fark edemeseydi? Ya hiç sahneye çıkmasaydı ve hayalini yaşamasaydı? Bu belki de

onu Avustralya'ya geri gönderdim. Kalmasına ihtiyacım vardı. İhtiyacım vardı..." Blake birasına baktı. "Siktir."

Elaine bacak bacak üstüne atarak büyük bir gösteri yaptı. "Saat başı fatura kesiyorum."

Kevin homurdandı. "Cevapları biliyor çünkü ben de aynı şeyi yapıyorum. Gözlerinin içine bakmayı ve ne düşündüğünü sormayı unutuyorum."

"Kafan kıcının içindeyken bunu yapmak kolay." Elaine kıkırdadı. "Ah, ben de bundan suçluyum. Duymak istemediğimiz şeyleri duymak istemeyiz. Bu insan doğasında var."

"Neye ihtiyacı olduğuna ben karar verdim." Blake birasını yere bıraktı. Eğer bir damla daha içerse, hasta olacaktı. Zaten olduğundan daha da hasta olacaktı ki bu da bir şey ifade ediyordu. Autumn şimdi neredeydi? Ondan nefret mi ediyordu? "Keşke dün buraya trenle gelseydin."

Elaine ayağa kalktı ve Blake'e sarılmak için eğildi. "Sakinleşmesi için ona biraz zaman ver, sonra gidip özür dile. Ve Tanrı aşkına, onu *dinle*. Bu bir emirdir."

Elaine doğrulurken Kevin bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Demek bu kadar, ha? Bizi bok gibi hissettirmekten bıktın mı?"

Blake odanın içinde etrafına bakındı, Autumn'la aynı yatakta olmayı, uyku bastırıldığında onun saçlarını koklamayı diledi... bir yandan da hâlâ arkadaşlarına sahip olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu. "Sanırım başka seçeneğim yok, çünkü senin kanepende uyumam gerekiyor."

BLAKE'in nihayet uykuya dalması saatler sürdü ve uykuya daldığında bir depreme uyandı. Çok fazla yaşamamış olmasına rağmen, çığlık atmanın senaryonun bir parçası olduğunu hatırlayamıyordu. Keskin bir cisim karnını deşti ve kanepeye çakılarak bir *çocuğu* sırt üstü yere düşürdü.

"Kimsin sen?" Başka bir küçük kız çığlık attı, yüzüne vurmak için hazırda bir yastık tutuyordu. "*Baba!*"

Yastık birleşti ve Blake yıldızları gördü.

"Dur bakalım..." Beynindeki örümcek ağlarını temizlemeye çalışarak başını salladı. "Ben ailenizin bir arkadaşımym."

"Hayır." Diğerlerinden daha iri olan bir başka kız ayağını yere vurdu. "Bütün arkadaşlarını tanıyoruz. Sen serseri gibi bir şeysin. *Anne!*"

"Eğer ben bir serseriysem, benimle muhatap olmamalısınız."

Kafasına bir yastık daha savruldu, ama o tam zamanında eğilerek bundan kurtuldu. "*Kevin!*"

Kahkahalar merdivenlerden aşağı inerken, bornozlarını giymiş eski arkadaşları ortaya çıktı. "Kızlar," dedi Elaine gözlerindeki yaşları silerken. "Siz bundan daha iyi eğitildiniz. Neden ona su işkencesi yapmıyorsunuz?"

Kevin kızlardan birine uzandı ve onu omzuna aldı. "Bayan Donahue, Blake amcanızla tanışın. Huysuzun tekidir ama nedense biz ona katlanıyoruz."

Elaine Blake'e göz kırptı. "Onu buralarda daha sık göreceksin. Hadi onu besleyelim ve evindeymiş gibi hissettirelim."

Böylece devlet düşmanı olmaktan çıkıp merak konusu haline geldi. Blake, her bir kızın yaşadığı yer, en sevdiği yiyecekler ve büyüdüğünde ne olmak istediğiyle ilgili sorularını yanıtlayana kadar koltuktan kalkmasına izin verilmedi. En büyükten en küçüğe doğru sırayla yunus eğitmeni, anaokulu öğretmeni, YouTube yıldızı ve yay yapımcısı olmak istediklerini söylediler. Kalkıp mutfığa girmesine izin verildiğinde, iki kedi de kucağında uyuyordu ve zaten kalkamıyordu, bu yüzden Elaine ona kızlarının başlarının üzerinde bir kase mısır gevreği verdi ve hepsi Disney Chanel'de Descendants adlı bir şeyi izlemek için yerleşti. Bir saat içinde kendini hangi kızın hangi karakterin repliklerini ezbere söyleyeceği konusundaki anlaşmazlıkları çözerken ve başroldeki erkeklerden hangisinin daha sevimli olduğunu tartarken buldu.

Blake başını kaldırdığında Elaine ve Kevin'in kapı aralığından kendisine gülümsediğini gördü. Gözlerini devirdi ama dün gece Rockaway'e gelerek doğru şeyi yaptığını da kabul etmekten kendini alamadı. Farkında olmadan bu ev duygusuna ne kadar zamandır ihtiyacı vardı? Kalbi paramparça olsa bile, içinde birbirine bağlanan ve sağlamlaşan gevşek uçlar vardı.

Sonbahar'la düzeltmek için yükünü nasıl boşaltacağını çok mu geç bulmuştu? Tanrım, bir umut kırıntısına sahip olmak bile dün gece içinde bulunduğu yıkım halinden kilometrelerce uzaktaydı. Blok partisinden sonra eve gidecek ve onun kapısını çalacaktı. Kapıyı açmayı reddederse, tüm binaya ona aşık olduğunu söyleyecekti. Bunun sonuçları ne olursa olsun, kız ona karşılık vermese bile kabul edecekti.

Yedi kişilik bir evi sadece dışarı çıkmaya hazır hale getirmenin bu kadar uzun sürmesi inanılmazdı. Saatler süren ağlamalar, pazarlıklar ve

Giysiler, Kevin, Elaine, Blake ve dört kız, komşularının mahalle partisi için hazırlık yapmalarına yardım etmek üzere dışarı çıktılar. Kurulum her zamanki gibi uyumsuz katlanır sandalyeler, şişme bir kale ve birkaç tekerlekli barbeküden . Blok dolmaya başladı ve öğlene kadar her ev sokağa boşaldı. Kimi geleneksel İrlanda müziği, kimi Journey ve Bob Seger olmak üzere birçok kaynaktan müzik yayılıyordu ve çocuk sürüleri vahşi köpek sürüleri gibi kalabalığın arasından geçiyordu. Blake, Donahue Hanımlar gözden kaybolduğunda endişelenmeye başladı ama Elaine ona rahat olmasını, kızların yüzlerce bakıcısının onlara göz kulak olduğunu söyledi.

Blake birlikte büyüdüğü birkaç kişiyle karşılaştı, hepsi de onu mahallede gördükleri aynı derecede şaşırmıştı. Gerçekten de kendisine söylediklerine odaklanmak istiyordu ama aklı Sonbahar'a gitmeye devam etti. Kabalık etmek istemiyordu ama içinde bir endişe çalkalanıyor, onu Manhattan'a dönmeye ve aralarında yarattığı uçurumu onarmaya çağırıyordu. Elaine ve Kevin'le konuştuktan sonra, gözlerinin içine bakıp düşüncelerini öğrenmek için yalvarmak istedi.

Ne istiyormuş?

Ona yardım etmesine izin verecek miydi? Kalacak mıydı?

Omzuna vurulan bir yumruk Blake'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Arkasını döndüğünde eski nişanlısının şok içinde kendisine baktığını gördü. Blake içinde bir şeylerin bekledi. A treninden indiğinden beri yaşamaktan vazgeçemediği nostaljinin bir tekmesini. Üzüntü, öfke ya da durumu nasıl idare ettiğine dair pişmanlık. Ama olgunlaşarak yumuşamış ve sonunda topuklu sandaletleriyle boyunu kucaklamış olan kızıl saçlı kıza dönüp baktığında çok garip bir şey oldu. Blake kendini gülerken buldu.

Güldü, çünkü onlar hata yapan çocuklardı. Çünkü artık birer yetişkindiler ve dünyada onların ayrılmasından daha büyük, daha korkunç şeyler vardı. Çünkü o boktan bataklık çukurundan çıkmanın en kolay yolu onu geride bırakmakken, öfkelenerek ve kendini üstün görerek zaman kaybetmişti.

"Jodie," dedi başını sallayarak. "Harika görünüyorsun. Sen nasılsın?"

Kekeledi ama hemen toparlandı. "Ben iyiyim. Sadece... seni burada görmeyi hiç beklemiyordum. Nasıl...?"

Oraya nasıl gittiğinin cevabı çok uzundu ve Sonbahar hakkında konuşmayı kendine yediremediği için basit bir cevapla yetindi. "Az önce bir trene bindim." Küçük bir kız koşarak Jodie'nin bacağına yapıştı, çilek rengi saçları aralarındaki ilişkiyi hemen ele veriyordu.

"O senin mi?" Blake sordu.

"Evet," dedi Jodie, sesinde hafif bir pürüzle. "Bu Brianna."

"Babam bana sosisli sandviç alacak!"

"Ooh. Yum." Jodie bir eliyle küçük kızın saçlarını düzeltirken bir yandan da ona bakmaya devam ediyordu. "Bu... bu aynı adam değil. Bundan neden bahsettiğimi bilmiyorum ama rahatsız olmanı istemiyorum."

Bir şaşkınlık yumruğu Blake'in karnına saplandı. Her zaman Jodie'nin doktorla evlendiğini düşünmüştü ama evlenmemiştir. Başka birinden bir çocuğu olmuştu. Bu konuda ne hissedeceğinden emin değildi ama içinde bir pişmanlık vardı. Sadakatsiz olmasına rağmen Jodie'ye karşı daha duyarlı olmadığı için pişmanlık duyuyordu. Yirmili yaşlarının başında ondan başka kimseyle birlikte olmamıştı. Onunla konuşmak daha kolay olsaydı, belki de ona evliliğin çok fazla, çok erken olduğunu söylerdi, özellikle de henüz keşfetmemişken. Sadece soru sorarak hayatındaki pek çok tuzaktan kaçınabilirdi. İletişim kurarak. Aynı hatayı tekrar yapmak niyetinde değildi.

Lütfen Tanrım, küçük Avustralyalı'sının ona bir şans daha vermesine izin ver.

"Peki ya sen?" Jodie sordu, Blake boynuna kırmızı bir harf asmadığı ve onunla açıkça alay etmediği için artık daha rahat görünüyordu. "Bir kız var mı?"

"Evet." Boğazı . "Keşke ."

Jodie dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri parlıyordu. "Özür dilerim Blake," diye fısıldadı. "Gücenmedin değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hiçbiri."

Blake, Jodie'nin kızını bir adama doğru taşımalarını ve adamın taşıdığı üç kişiden bir sosisli sandviç almasını izledi, üçü de mutlu görünüyordu. İçerik. Blake hayatında ilk kez kendini onların yerinde görebiliyordu. İçlerinden biri bir çocuğu beslerken bir kolunu Autumn'un omzuna dolamıştı. Uzun boylu, huysuz bir çocuk ya da ela yeşili gözleri olan komik bir sarışın.

Autumn bir gün bunu ister miydi?

Ona sorması gerekecekti.

Cebindeki cep telefonu çaldığında Blake düşüncelerinden sıyrıldı. Arayanın kimliğini gördüğünde ağzı kurudu. Sonbahar.

"Hey, Fun-Size," diye cevap verdi, onun sesini duymak için can atıyordu. Ama konuşan Autumn değildi, trafik ve siren sesleri arasında bağırmaya çalışırken sesi stresli gelen tanımadığı bir adamdı. *"Alo, efendim...?"*

"Autumn," diye bağırdı Blake telefonda, ciğerleri sıkışmıştı.

"Efendim, bir kaza oldu. Sizi aramam söylendi..."

Blake, adam daha cümlesini bitirmeden Kevin'in arabasının anahtarlarını istiyor, blok partisine hürmeten bir sokak öteye park edilmiş araca doğru koşuyordu. Az önce duyduğu şey kafasının içinde bir kükreme gibiydi.

Hayır, hayır. Lütfen onu benden alma. Bunu nasıl doğru yapacağımı buldum.

BÖLÜM 18

Mesaj sabahın dördünde geldi. Autumn mesajın geldiğini duyduğunda uyanıktı. Birkaç saat içinde başlayacak olan vardiyadan korkarak sırtüstü yatıyordu, gözlerinin zonklayacağını ve başının şiş ve aptal olacağını biliyordu. Tanıdık "bing!" sesi hoş bir dikkat dağıtıcıydı.

*Lütfen, diye yalvardı yastığının altından telefonunu bulmaya çalışırken.
Yüce Tanrım, lütfen Blake olsun, sağ salim ve beni özlüyor.*

Bir heyecan sarsıntısıyla bunun ondan gelen bir mesaj *olduğunu* gördü. Titreyen parmaklarıyla mesajı açtı, sevincinin içinde bile kafası karışmıştı. Blake hiç mesaj atmazdı. Neredeyse hiç aramazdı. Eski usul "şu yer ve saatte buluşmak üzere anlaşıyoruz ve sonra da tüm bu gereksiz elektronik teknolojiyi kullanmadan ortaya çıkarız" cıydı. Owen'ın kendisine gönderdiği bazı memleri ona gösterdiğinde, bu konseptte gerçekten şaşırmış görünüyordu: haftada kırk saatini aptalca şakalarla geçirdiğin biriyle resimli mesajlaşmak mı? *Eğlenmek için mi?*

Mesajın ilk satırını okuduğunda kalbi yerinden çıkacak gibi oldu: *"Merhaba tatlım, ben Blake değilim..."*

"Siktir," diye mırıldandı.

'...ama endişelenmeyin, ben onun eski bir arkadaşım. Ben Rockaway'den Elaine, Blake'in büyüdüğü yerden. Adamın bu gece bizimle, o iyi. Kanepemizde bir ayı gibi horluyor, telefonunu da bu sayede çalabildim...'

Hâlâ gerçekten şaşırmış olsa da Sonbahar sırtıttı. "Bu mesaj da ne böyle, hiç tanımadığım bir bayan?"

Elaine de aynı düşünüyor gibiydi. *'...Umarım seni korkutmuyorumdur ama Blake bu gece bize senden bahsetti ve her ne kadar çuvalladığı çok açık olsa da - yemin ederim ki kocam bana bunu yapsaydı bir ay boyunca oturup işerdi - ikinizin arasında özel bir şey olduğu çok açık. Sizi tanımıyorum ama içimden bir ses, onun size taktığı kadar sizin de ona takıldığınızı söylüyor. Eğer bu doğruysa, onu bir an önce bulup işleri yoluna koymak isteyeceğimi de biliyorum. Bu yüzden uzatıyorum. Biz*

Yarın burada bir blok partisi var ve bence gelip Blake'e sürpriz yapmalısın. Belki bilgisiz bir pislik olduğu için onu biraz tokatlayabilirsin ama gel onu da gör. Nasıl yapacağımı öğrenir öğrenmez sana bir iğne göndereceğim...'

Autumn'un telefonu çaldı ve Elaine'in gerçekten de olayı çözdüğünü gösterdi.

...Umarım yarın seninle tanışabilirim! Blake her zaman garip bir ördek olmuştur, ama o iyi bir adam ve mutlu olmayı hak ediyor. Ps. Eski sevgilini neden patlattığını duymam lazım, Blake bana hiçbir şey söylemedi. Yarın gelersen şarap eşliğinde konuşabiliriz.

"Elaine," diye fısıldadı Autumn. "Sesin harika geliyor."

Telefonunu kilitledi ve az önce kendisine söylenenleri düşünerek arkasına yaslandı. Bir blok partisi mi? Şu Amerikan sokak panayırlarından biri gibi mi? Ve Blake de gidiyor muydu? Koca adamının kalabalığın arasından geçip sosisli sandviç yeme fikrine gülümsedi. Tabii ki gidecekti. Patronundan erken çıkmasını isteyecek, Rockaway'e giden bir Lyft yakalayacak ve kendini Blake'in büyük, ayı gibi kollarına atacaktı. Ona korkak dediği için kendisini affetmesini isteyecek, sonra da ne olursa olsun barışacaklardı. Esnedi, yorgunluğu bir sis gibi üzerine çökmüştü. Her şeyi yoluna koyacağından emin olan Autumn uykuya daldı.

Beş saat ve dört kahve sonra, kendinden o kadar da emin değildi. Happy Paws kapılarını açtığı andan itibaren, o ve diğer tüm personel müşterilerle dolup taşmıştı. Ortalıkta bir tür köpek mide virüsü dolaşıyordu ve bekleme odası son derece mutsuz shih tzular ve onların daha da mutsuz sahipleriyle doluydu.

Autumn, bekleme listesini azaltmak için umutsuzca öğle yemeği molasını zorladı, ancak hiç ara vermeden bile, blok partisi için erken çıkma şansı, lanet bir kuğunun sırtında aya uçmak kadar muhtemel görünüyordu.

Hüzünlü bir spanyel sahibini köpek antibiyotiği reçetesiyle gönderir göndermez, kedisinin 'haplarını' yediği konusunda ısrar eden histerik bir İranlı sahibi daha oldu.

-her zaman olduğu gibi- MDMA'ydı. Biraz soluklanır soluklanmaz Autumn telefonunu çıkardı ve saate baktı. Blok partisinin bir saattir devam ettiğini fark edince nabızı hızlandı. Elaine, Blake'in ruh haliyle ilgili hiçbir şey söylememişti. Ya partiyi terk ettiyse?

ve yollara mı düştü? Onu bulamayacağı bir yere mi gitti? Eşyalarını alıp kaçma isteği çok güçlüydü.

Blake için işini bırakmanın işten atılmak anlamına geleceğini ve bunun da çalışma vizesinin geçersiz kılınması anlamına geleceğini kendine hatırlatmaya çalışarak titrek bir nefes verdi. Yine de Blake'e gitmezse onunla birlikte olamayabilirdi, bu da o aptal işe ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu. Durum tam bir iki arada bir derede kalmıştı. Bir sonraki müşterisi kliniğin kapısını çaldığında, Autumn çantasına koştu ve Küçük Prenses'in ilk baskı kopyasını çıkardı. Masasının üzerine bıraktı ve delireceğinden emin olduğu her an ona baktı. Blake'in onu önemseydiğini ve muhtemelen Güney Amerika'ya gitmek niyetiyle blok partisinden ayrılmayacağını hatırlatıyordu. Muhtemelen.

Isabella süzülerek odasına girdiğinde, epilepsi hastası bir hamsteri değerlendirmiş, su şişesinden kafatası içiyordu. Her zamanki gibi bir bahar sabahı kadar güzel görünüyordu ve elinde büyük bir paket servis fincanı vardı. Autumn taze espresso kokusu karşısında neredeyse inleyecekti. "Nasıl-sın bakalım?"

"Güzel," dedi İsa o ruhani sesiyle. "Mola verdin mi?"

Sonbahar başını salladı. "Yapamam. Gitmeden önce sırada bekleyen on kadar müşterim daha var."

Isabella kahve fincanını Autumn'un masasına bıraktı. "Dün gece hiç uyudun mu?"

Sonbahar zayıfça gülümsedi. "İstedğim kadar değil."

"Evet, Owen bana sen ve Blake'ten bahsetti. Ve sen ve Ian. Kötü zaman geçirmişsiniz gibi görünüyor."

"Bu doğru olurdu." Autumn telefonunu kontrol etti ve küfretti. "Üzgünüm, konuşmak isterdim ama bir blok partisi için çok geç kaldım. İşe dönmem gerekiyor."

Isabella kıpırdamadı, onun yerine Autumn'a Blake'i hatırlatan bir şekilde baktı. Her ikisinin de günlük yüz hatlarında, insanların acılarına diğer insanlardan daha fazla uyum sağlamalarını sağlayan bir ciddiyet vardı. Sanki ikisi de çok uzun bir hayat yaşamış ve her türlü çirkinliği görmüş gibiydiler.

"Sen iyi misin?" Autumn sordu. "Bir sorun mu var?"

Isabella masasının üzerine eğildi ve uzun parmak uçlarıyla Blake'in ona verdiği kitabın kapağına dokundu. "Bu Küçük Prenses mi?"

Autumn, tüm bağırsakları dışarı fırlayacakmış gibi hissetmesine rağmen gülümsedi. "Evet."

"Bu kitabı sevdim."

"Ben de öyle. Çocukken en sevdiğim şeydi. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen şimdi de en sevdiğim kitap. Ben pek kitap okumam."

Isabella öne doğru eğilerek kapağı inceledi. "Çok eski." "Bu... bu bir ilk baskı. 1905'ten."

Islık çaldı.

"Biliyorum." Autumn elini daha da sert bir şekilde göğsüne bastırdı. "Blake benim için aldı. Tamir etmiş olmalı ya da birinin ona büyük bir iyilik borcu vardı. İstenen fiyata baktım ve bir ton."

"Belli ki senin buna değdiğini düşünüyor. Bu seni mutlu ediyor mu?"

"Evet," dedi Autumn, bunun doğru olup olmadığını bilmese de. Mutluluk, bir zamanlar yabancı olan bir adam tarafından tamamen ihlal edilmiş hissetmek miydi? Saklanacak bir yeriniz yokmuş ama yine de size bakılmasını istiyormuşsunuz gibi mi hissettiriyordu?

"Blake'i seviyorum," dedi Isabella, Küçük Prenses'in kapağını okşayarak. "O çok..."

"Büyük mü?"

Uzun boylu kız gülümsedi. "Hakiki. Bu nadir bulunan bir şey. Değeri bilinmez."

"Öyle." Autumn'un göğsü sıkıştı. "Hâlâ keşke beni dün geceki gösteriye kaydetmeseydi diyorum. Owen ne olduğunu açıkladı mı bilmiyorum-"

"Öyle," dedi Isabella. "Bu arada o kahve senin."

Autumn o kadar duygulanmıştı ve kafeinden mahrum kalmıştı ki neredeyse ağlamaya başlayacaktı. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum. Ben istedim."

Bu cevap Blake'i o kadar anımsatıyordu ki Autumn ağlamaya başladı. Destek almak için masaya yaslandı ve içindeki tüm acının ve hayal kırıklığının sıcak patlamalar halinde dışarı akmasına izin verdi. Isabella ona doğru yürüdü ve bir kolunu omuzlarına doladı. Harika kokuyordu ve Autumn anında tüm saygınlığından vazgeçerek onun omzuna hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

"Her şey yolunda," dedi Isabella ölçülü sesiyle. "Kendi sınırlarına sahip olmaya hakkın var. Blake'in seni varyete şovuna yazdırarak incitmek istemediğinden eminim ama incindin ve sana pahalı bir kitap vermiş olsa bile hâlâ incinmeye hakkın var."

"değil," diye hıçkırdı Autumn. "Tamam, öyle sayılır ama daha çok... hayal kırıklığı gibi."

"Neden?"

Daha çok ağladı, düşünceleri Blake'ten ailesine, gizli şaka defterine, asla yürümeyeceğini içten içe bilmesine rağmen Ian'la geçirdiği yıllara kaydı.

"Daha çok çabalamalıyım," dedi Isabella'ya. "Kendimden ne istenirse yapan bir insan olmama izin vermemeliydim. Herkesle birlikte hareket etmeliydim. Blake'le tanıştığımda daha iyi bir konumda olsaydım, beni kendi projesi yapmaya çalışmazdı. Ian olmadan kendi ayaklarımın üzerinde dururdum, belki de komedi yapardım. Bunun yerine, beni konfor alanımın dışına itmesine izin verdim ve sonra da işi çok ileri götürdüğü için ona kızdım. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım."

Isabella sessizdi ama kolları onun etrafında sıkıca duruyordu. Oldukları yerde sallanıyorlardı ve Autumn, Isa'ya sarılmanın hiç de garip olmadığını fark edince şaşırdı. Bu ona çok küçükken annesi tarafından kucaklanmasını, sallanmasını ve Postacı Pat şarkısının söylenmesini hatırlattı. Bunlar sahip olduğu tek tatlı aile anılarından bazılarıydı ve nostaljiyi nadiren yaptığı bir şekilde memnuniyetle karşıladı.

"Geçmiş değiştiremezsin," dedi Isabella sonunda.

"Hayır."

"Ama istediğin şeye giden bir yol her zaman vardır. Seni hiç stand-up yaparken görmedim ama Blake gibi birinin seni bu pozisyona getirmesi için iyi olmalısın."

Utanan Sonbahar ayakkabısıyla yere vurdu. "Bilmiyorum..."

"Evet. Sana bakışından, senin mükemmel olduğunu düşündüğünü anlayabilirsin. Sanırım herkesin de seni böyle görmesini istiyordu. Bence sen onun küçük prensesinin Autie."

Autumn'un gözyaşı kanalları yeniden sızlamaya başladı. "Lütfen bana böyle şeyler söyleme dostum, o kadar yorgunum ki patlayıp yine üzerine ağlayacağım."

"Ağlamakta sorun yok."

Autumn'un fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. Son yirmi dört saatin stresi içinde ve saniyeler içinde soluk soluğa kalmış ve yine her yere tuzlu su sızdırmaya başlamıştı.

"Tam olarak üzgün değilim," diye mırıldandı Isabella'nın omzuna. "Gerçekten çok acemiyim ve Blake'i seviyorum ve bunu yeterince hızlı fark edemedim. Ayrıca, ben

Çok uzun zamandır isteyim, açım, yorgunum ve partiye gidemiyorum. Ayrıca çok inanılmazsın, hoşsun, güzelsin ve vanilyalı krema gibi kokuyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi Isabella, bunu çok duymuş birinin sakinliğiyle. "Bence gitmelisiniz."

Autumn'un kalbi sıkıştı. "Bana sarılmaktan nefret mi ediyorsun?"

"Hayır. Yani işten çıkıp Blake'i bulmalısın. Karnının ağrıdığını söyle ve onu görmeye git."

Sonbahar ona bön bön baktı. "Bunu yapamam! Owen hastalarına bakmam için bana güveniyor ve-"

"Happy Paws iyi olacak. Owen anlayacaktır. İş büyük bir mesele değil, Blake'le olan bu şey büyük bir mesele. Git hadi."

"Ama-"

"Aması yok." Isabella onu kapıya doğru itti. "Git mutlu sonunu kovala. Kahveni de yanında götür. On iki dolar tutuyor."

"Tanrım!" Autumn kendini çok suçlu hissetti, tek kullanımlık fincanı aldı ve hemen bir yudum aldı. Kahve diline çarptığı anda neredeyse tükürüyordu. "Ne oluyor lan?"

"Bir sorun mu var?"

"Bu..." Sonbahar tek kullanımlık bardağa baktı. "Lezzetli. Hem de çok lezzetli."

Tadını bu kadar güzel yapan şeyin açlığı ve paniği olup olmadığını merak ederek büyük bir yudum aldı ama hayır, sadece çok *güzeldi*, acı, kremsi ve zengindi. Tadı evi gibiydi.

"Nasıl?" diye yalvardı. "Bunu nasıl aldın?"

Isabella omuz silkti. "New York'ta kal, ben seni bir ara götürürüm. Şimdi git ev sahibini yakala."

Autumn ona tekrar sarıldı, tek eliyle çünkü bırakmayacaktı. Bu kahve bir işaretti. New York'ta kalması gerekiyorsa, New York'ta kalabilirdi. Tek ihtiyacı olan Blake, arkadaşları ve iyi bir kahveydi. Yeni arkadaşını sıkıca kucakladı. "Sen iyilik meleğisin ve seni seviyorum."

Isabella sessizdi, güzel yüzü düşünceliydi. Sonra gülümsedi. "Ben de seni seviyorum, Sonbahar. Şimdi git."

Autumn eşyalarını rekor bir sürede topladı, beyaz önlüğünü çıkardı ve herkese hasta olduğunu söylediği kısmı atlamaya karar verdi. O

ön kapıdan dışarı fırladı. Resepsiyon görevlisi Glenn seslendi ama Autumn onu duymazdan geldi. O bir görevdeydi. Dışarıdaki güneş ışığı yoğun ve parlaktı, bunun hissi onu tam olarak adlandıramadığı bir duyguyla doldurdu. Kalbini normal boyutunun üç katı büyüklüğünde hissettirdi. Yüzünü gökyüzüne çevirdi. "Blake! Senin için geliyorum!"

Yaya yolunda yürüyen bir düzine insandan birinin bile ona bakmaması New York'un bir göstergesiydi, ancak gözleri kararmış bir kardeş ona parmak salladı. "Bağırmayı kes, sürtük."

Autumn saf adrenalinle koşuyor olmalıydı çünkü bir kasırga gibi onun üzerinde döndü. "Bana ne yapacağımı söyleme, amcık!"

Kardeşinin ağzı açık kaldı. O kadar dehşete düşmüş görünüyordu ki neredeyse onun için üzülecekti.

"Her neyse," dedi ceketinin yakasını düzelterek. "Ben Avustralyalıyım, siktir git."

Tekrar gökyüzüne baktı. "Blake! Geliyorum!"

Altın rengi güneş ışığı yüzüne vurdu ve Autumn görevini onaylayarak telefonunu çıkardı ve daha iyi bir buluşma yerine doğru koştu.

Şoförü, saçları arkaya taranmış ve kalın altın zinciri olan başka bir kankası, akın sırasında onu Rockaway'e götüreceği için oldukça heyecanlıydı. Yolculuk çok pahalı olacaktı ama başka yolu da yoktu. Arabası yoktu ve acil bir durum sırasında metroda kaybolmak sadece onun şansı olurdu ve zaman çok önemliydi. Blake her an rahatsız olup blok partisini terk edebilir, daha az kıllı bir Kocaayak gibi Queens'in vahşi doğasına kaçabilirdi. Oraya gitmeli ve bunun olmamasını sağlamalıydı. Ayrıca iyi uyumuş ve bütün gününü evcil hayvanların içlerini inceleyerek geçirmemiş biri gibi görünmesi gerekiyordu.

Çantasında bir sürü makyaj malzemesi vardı ve kaşlarına ve göz kapaklarına vazelin sürerek ve ruj parçalarını allık olarak kullanarak yüzüne elinden geldiğince makyaj yaptı. Blake onu gördüğünde iyi görünmek istiyordu, özellikle de aynı anda arkadaşlarıyla buluşması gerekiyorsa.

Autumn kendini kesinlikle güvensiz hissetmeye başladığında yola çıkalı iki dakikadan az olmuştu. Şoförü son derece mutsuz bir kız arkadaşına benzeyen bir telefon aldı ve cihazına bağırırken, sürüşü giderek daha düzensiz hale geldi. Rastgele hızlanıp yavaşlamaya, işaret vermeden şerit değiştirmeye başladı. Normalde ondan kenara çekmesini isterdi ama başka bir araç bulamayacağından emindi.

Otoyolda yürürken, en azından onu öldürmeyecek bir yolculuk. Sadece oturup beklemesi ve yolculuk bittiğinde ona inanılmaz derecede boktan bir puan vermesi gerekecekti. En azından adam paralel şeridin yarısına kadar sürüklenip başka bir sürücünün korna çalmasına neden olana kadar kendine böyle söylemişti. Sonra bu riske değmeyeceğine karar verdi.

"Affedersiniz," dedi en otoriter veteriner sesiyle. "Lütfen çağrınızı bitirip kenara çekebilir misiniz?"

"Kim o?" diye bağırdı sürücünün kız arkadaşı adamın iPhone'unun içinden. "Kim o kaltak?"

Autumn bir yabancı tarafından bir saat içinde ikinci kez kaltak diye çağrılmaktan hoşlanmamıştı. "Benim adım Akademi Ödülü sahibi Helen Mirren. Yetmişli yaşlarımdayım ve bikini içinde hâlâ çok seksi görünüyorum."

"Ne?" bağırdı kız arkadaşı. "Marcus, o da kim?"

Şoför döndü ve Autumn'a pis bir bakış attı. "Biraz dışarı çıkabilir misin? Bazı şeyler yaşıyor."

"Şu lanet olası yola bakar mısın?" Autumn bağırdı ama sürücü ona bakmaya devam etti. "Siz pislikler o kadar nankörsünüz ki, sanki ben de bir insanım. Lanet olası kız arkadaşımı aramaya hakkım var-"

Autumn bunun olacağını daha önceden biliyordu. Araba sol şeritte rölantide gidiyordu ve yanlarındaki beyaz Nissan'ın sürücüsü etrafı izlemiyordu, kulaklıklarını takmıştı ve gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. Kaza yapacaklardı. Sürücü koltuğunun arkasını tekmeledi, çığlık attığının farkındaydı ama kelimelerin ne olduğundan emin değildi. Ama önemli değildi. Kaza yapacaklardı.

Bir cam patlaması ve metal çatırdaması oldu. Araba şaha kalktı ve yere çakıldı. Emniyet kemeri göğsüne ve boynuna sıkıca kilitlendi. Autumn , onu hayatta tutan etten saat mekanizmasını korumak için içgüdüsel olarak ellerini yüzünün etrafında kavuşturdu.

Blake'e onu sevdiğimi hiç söyleyemedim, diye düşündü belli belirsiz. Mesaj atmalıydım. Ona yüz yüze söylemek için beklememeliydim.

Sonra zaman bir süreliğine tuhaflaştı. At toynakları gibi kırışıarak geçti, ses ve hareket patlamaları, sürücünün ıslak inlemeleri, kadının ağzından aynı seslerin çıkması, diğer arabalar etraflarında durdukça lastiklerin gıcırdaması. Sonra Japon aksanı olabileceğini düşündüğü yumuşak bir erkek sesi geldi. "Hanımefendi, iyi misiniz?"

Güzel bir soru. Cevaplayabileceğinden emin olmadığı bir soru. Yüzünden akan kanı hissedebiliyordu ve onu silecek gücü yoktu. Gözlerini açacak gücü bile yoktu.

"Şoför," dedi. "Şoför nasıl?"

Adam hiçbir şey söylemedi, bu da ona durumun kötü, belki de daha kötü olduğunu düşündürdü. "Ön pencereden mi girdi?"

"Evet," dedi adam. "Ben... Ben emniyet kemeri taktığını sanmıyorum. Yine de iyi, doktor olan bu adamın söylediği bu. Ama o bir ayak doktoru, belki de yanılıyor..."

Autumn gözlerini daha da sıkı kapattı. Adam konuşmaya devam etti, beyaz Nissan'lı kadının iyi olduğunu, üzerinde tek bir çizik bile olmadan etrafta dolaştığını söyledi ama adam konuşmaya devam ettikçe Autumn dikkatini toplamakta zorlanıyordu. Çok uykusu gelmeye başlamıştı, bunun iyiye işaret olmadığını biliyordu.

Blake, diye düşündü. Neredesin? Gel de kurtar beni. Seni kurtarmaya gelmem gerektiğini biliyorum ama planlarda ufak bir değişiklik oldu.

"Hanımefendi." Japon adamın sesi kulağında yankılanıyordu. "Ambulans çağırdık ama telefonunuz var mı? Sizin için arayabileceğim biri var mı?"

Sonbahar yutkundu. Ağzı çok kuru ve yapış yapıştı, eski bir sakız gibiydi. Ayağını çantasına vurdu ve acıyla yüzünü buruşturdu. Bacağı kırılmış olamazdı, bu çok daha fazla acıttı ama kesinlikle bir şey yapmıştı. Ya da en azından o aptal kaza yapmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam, sesi gergindi. "Telefon.

Çantamda, kodum... bir, dört, sekiz, yedi."

Autumn adamın talimatlarını dinlerken gözlerini kapattı. Her şey çok parlaktı ve başı çarpıyordu.

"Kimi arayayım?" dedi adam. "Sana mesaj atan adam kim? Onu arayayım mı?"

Kim olduğunu hatırlamaya çalışırken çatlamış ağzını yaladı. "Ne... mesajda ne yazıyordu?"

"Mad Magazine'in eski nüshasını görüp görmediğini soruyor, hani şu kapağında George W. Bush'un olduğu. Ondan önce senden onu affetmeni istedi ve ondan önce senin onun mutluluk sebebi olduğunu söyledi ve ondan önce, *aman Tanrım*, sana bir resim gönderdi..." Japon adam boğazını temizledi. "Bu senin erkek arkadaşın mı? Onu aramamı ister misiniz?"

"Nooooooooo!" Sonbahar içindeki son gücü de topladı. "O saksafonu çağırma. Blake de. Blake! Telefonumda şu şekilde kayıtlı..." İstemsizce esnedi, başı donuk bir sıcaklıkla zonkluyordu.

"Ne olarak?"

"...Ev sahibi... değiştirmeyi unutup duruyor." Adam Blake'i çağırırken uyanık kalmaya çalıştı ama başaramadı. Zihninin etrafını saran karanlığa gömülmesine izin verdi ve uykuya daldı.

SONBAHAR ilk fark ettiği şey hâlâ yolun kenarında olduğuydu. Bu rahatsız ediciydi. Hava yoluyla hastaneye kaldırılmayı umuyordu. Yine de, Amerika'nın sağlık sistemi düşünüldüğünde, bu muhtemelen en iyisiydi. Helikopter yolculuğu için fatura kesilmemesine dayanabilirdi. Yutkundu ve hâlâ yolun kenarında olmasına rağmen artık arabanın içinde olmadığını fark etti. Bir minibüsün içinde sırtüstü yatıyordu. Muhtemelen bir ambulans. Tekrar yutkundu ve kazadan hemen sonra olduğundan çok daha açık kafalı olduğunu fark etmekten memnun oldu. Belki de az uyuması iyileşmesine yardımcı olmuştu-

"Ow!"

Ayağını hareket ettirmeye çalıştı ve sağ bacağına bir acı hissetti. Yine de kırılmış gibi hissetmiyordu ve yüzü artık kanla yapış yapış değildi. Derin bir nefes aldı ve etrafında olup bitenlere odaklanmaya çalıştı. Bir sürü korna ve trafik sesi vardı ve öfkeli bir adamın bağırıldığını duyabiliyordu.

"...böyle birinin Uber için çalışmasına nasıl izin verilir?" diyordu adam. "Yönetmelikler yok mu? Bu tehlikeli pisliklerin başka insanları kullanmasını engellemenin yolları yok mu?"

Bir kadın nötr bir sesle "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Özür dilerim, efendim."

"Bunu öğreneceğim. Eğer o pislik zaten hastanede olmasaydı, onu oraya kendim koyardım. Kaburgalarında çürükten fazlasını da verirdim. Autumn ciddi şekilde yaralanmadığı ya da *daha kötüsü* olmadığı için şanslı."

Hey, diye düşündü, bu benim, ben Sonbahar'ım.

Dudaklarını yaladı ve deli gibi susadığını fark etti.

"Alo?" diye seslendi. "Biri bana su ya da maden suyu, Capri Sun ya da başka bir şey getirebilir mi?"

Adam ve kadın anında konuşmayı bıraktı. Birisi onunla birlikte ambulansın arkasına tırmanırken Autumn'un çevresi sarsılmaya başladı.

"Affedersiniz, efendim! İzniniz yok-"

Bir parmak ucu çenesinin kıvrımında gezindi. "Bebeğim, lütfen uyanık ol. Lütfen iyi ol."

Hayır, olamaz... O burada mıydı? Sonbahar gözlerini açtı. Beyaz ışık onu birkaç saniyeliğine kör etti ve sonra yumuşayarak haklı olduğunu gösterdi. Blake orada onunla birlikteydi. Çağırıyor ve tam da umduğu gibi onu bulmuştu. Kız ona gülümsedi ama Blake gülümsemesine karşılık vermedi, kaşları çatılmıştı ve güzel açık kahverengi gözleri kısılmıştı. Tamamen dehşete düşmüş görünüyordu.

"Efendim!" dedi kadın sertçe. "Yetkiniz yok-"

"Blake, seni seviyorum," dedi Autumn, kimse ya da başka bir şey onu durduramadan. "Seni seviyorum ve bence sen harikasın ve seninle New York'ta kalmak ve kız arkadaşın olmak istiyorum."

Ev sahibinin ağzı açık kaldı.

"Sanırım size bir dakika vereceğim," dedi kadın. "Ona şu şişeden birkaç yudum su verin."

O içinden çıkarken ambulans sarsıldı ve sonra yalnız kaldılar. Autumn Blake'ten bir aşk itirafı ya da en azından onun aşkını kabul etmesini bekliyordu ama Blake bunun yerine bir su şişesine bir pipet yerleştirdi ve dudaklarına götürdü. "İç."

Tartışmamanın daha kolay olduğunu düşünerek pipeti emdi ve ağzında birkaç lezzetli soğuk su patladı.

Blake pipeti çıkardığında, "Teşekkürler," dedi. "Ama neden yolun kenarına park edilmiş bir ambulanstayım?"

"Seni tekrar hareket ettirmeden önce uyanmanı istediler." Parmakları vücudunun farklı bölgelerini yokluyor, sanki bir kırılma noktası arıyor ya da hayatta olduğundan emin olmak istiyordu. "Beyin sarsıntısı geçirmediğini, sadece uyuduğunu söylediler."

Autumn kıkırdadı ve gözlerini tekrar kapattı. "Sanırım gerçekten geç bir gece geçirdim. Yine de bir araba kazasından sonra uyumuş olmam biraz saçma."

"Bunu beni bir deliye dönüştürmek için yaptığını düşünmüştüm." Blake'in sesi daha alçaktı, sanki onun yanında diz çökmüş gibiydi. "Nasıl hissediyorsun Fun- Size?"

"İyi. Oldukça uyanık. En azından yüzde yirmi uyanık."

"Sana bir uyarıcı verdiler."

"Ah, işte bu yüzden harika hissediyorum. Harika. Aman Tanrım, tahmin et ne yaptım?"

"Ne?" Blake kızın saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı ve bu his kızın ürpermesine neden oldu. "Adamın biri sokakta bana kaltak dedi ve ben de ona bağırdım."

"Affedersiniz?" Blake'in eli saçlarını bıraktı. "Size tam olarak ne söyledi? Bu neredeydi?"

Güldü ve Blake ona bir iyilik yapıp elini onun elinin içine koyana kadar körlemesine uzandı.

"Kızma," dedi. "Bu sadece New York saçmalığıydı ama sana söylemek istediğim de buydu, artık New York'la başa çıkabilirim. Bu adam pisliğin tekiydi ve sinirlenmek yerine yüzüne karşı ona amcık dedim!"

Kısa bir sessizlik oldu. "Aferin sana."

"Teşekkürler! Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? New York'un artık benimle uğraşamayacağı anlamına geliyor. Hâlâ çöp suyu dolu bir delik olduğunu düşünüyorum ama hoşuma gidiyor. Ve o adamı tamamen korkuttuğumda, benden hoşlandığını hissettim."

Biri, muhtemelen az önceki kadın, minibüse tırmandı ve boğazını temizledi. "İyi... hissediyor musunuz Bayan Reynolds?"

"Tamamen iyiyim. Eve gidebilir miyim?"

"Muhtemelen içeri gelip sizi muayene etmeliyim?"

"Tamam," diye başladı Autumn, sonra aklına bir düşünce geldi ve gözlerini açtı. "Bir saniye bekle," diye bağırdı bekleyen kadına.

Sağlık görevlisi döndü ve onunla yüzleşti. "Evet, hanımefendi?"

Autumn Blake'i işaret etti. "Az önce ona ne dediğimi duydun mu? Onu sevmek hakkında? Yoksa bunu söylediğimi mi hayal ettim? Gerçekten utanç verici olsa bile dürüst olmalısın."

Sağlık görevlisi onun gözlerini kaçırdı. "Sanırım, um. Sen yaptın."

Autumn gözlerini Blake'e dikti. "Ne be adam? Aşk itirafımı görmezden mi geldin?"

Ama Blake daha çok yaklaşan muayenesi konusunda endişeli görünüyordu. Sanki kimlik bilgilerini görmek isteyecekmiş gibi acil yardım görevlisine bakıyordu. "Şu anda bunu konuşmamıza gerek yok bebeğim, bileğini ve bileğini burkmuşsun ve hastaneye gidip-"

Panik damarlarına pompalandı, uyanmasına neden olan şeyden bin kat daha güçlüydü. "Sen de beni sevmiyor musun Blake? Sen de beni sevmiyor musun?"

Ev sahibi ona baktı, ifadesi okunamıyordu ve Autumn'un korku hissi yükseldi. Sonra adamın açık kahverengi gözlerindeki parıltıyı gördü.

"Aman Tanrım, ben tam bir pisliğim," dedi Autumn. "Bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz, bekleyebiliriz, *ben* bekleyebilirim. İhtiyacın olduğu sürece."

"Nasıl..." Blake başını sallayarak sözünü kesti. "Ne?"

Onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Kaza geçirdiğini duyduğumda ne hissettiğimi biliyor musun?"

"Üzgün mü?"

Mizahsız bir kakhaha. "Çılgınca dene. Hayallerimin kızını kaybettiğimi sandım. Kaybettiğimi sandım-" Başını sallayarak sözünü kesti. "Elbette seni seviyorum, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Bana yeniden güneşin altında olma isteği verdin. *Sana* güneşi veren kişi olmak istememi sağladın."

Autumn gözlerinin arkasının yandığını hissetti. Kelimeler Blake'in güçlü yanı olmayabilirdi ama istediği zaman onları mükemmel bir şekilde bir araya getirebiliyordu. Uzanıp Blake'in sakallı çenesine dokundu ve büyük, sevimli erkeğinin verdiği hissin tadını çıkardı. "Başka bir şey söylemene gerek yok. Ben de seni seviyorum. Ayrıca, Küçük Prenses'i gördüğüm anda benim hakkımda ne hissettiğini anlamıştım."

Gözlerini ona dikti. "Bunu nasıl aldın? Ondan kurtuldum."

Sonbahar bir esnemenin daha ardından gülümsedi. "Anlaşılan diğer kiracılar da en az arkadaşın Elaine kadar birlikte olmamızı istiyor. Bu arada bana senin telefonundan mesaj attı. Bu yüzden blok partisine geliyordum."

"Biliyorum," dedi Blake, uğursuz bir ifadeyle. "Ben buraya geldikten sonra gönderdiği mesajı buldum. Onunla konuşacağım."

"Kaba olma. Beni sana geri getirmeye yardım etti."

Blake'in sert ifadesi yumuşadı. "Haklısın. Uykun mu var?"

"Biraz," dedi Autumn gözlerini tekrar kapatarak. "Bileğim burkuldu, ha? Belki bunu rol oyunumuza dahil edebiliriz, gitmemi engellemek için sen yapmışsın gibi davranabiliriz - hayır, bu çok karanlık olur, değil mi?"

"Evet." Eğildi ve sesini alçaltarak onun ağzını usulca öptü. "Bir süre işleri ağırdan almamız gerekebilir tatlım, ama

oraya geri döneceğiz, söz
veriyorum." Autumn
gülümsedi. "Blake...?"
"Evet?"

"Çocukken küçük prensesin ben olduğumu sanırdım, kimsenin sonuna kadar prenses olduğunu fark etmediği o büyülü özel kız gibi, ama yanılmışım, küçük prenses sensin. Sen bir berduşa benzeyen sihirli kişisin ve ben seni keşfetmeye ve dünyanın geri kalanına göstermeye yardım ettim."

Blake kıkırdadı. "Bunu duyduğuma sevindim. Sanırım."

"Öyle olmalısın, tüm kiracılar seni gerçekten önemsiyor ve ben de..."
tekrar esnedi, "ben de öyle."

"Teşekkürler Fun-Size," dedi kızın zar zor duyabileceği kadar yumuşak bir sesle. "Sen..."

Tam olarak anlayamadığı bir şeyler fısıldadı. Uyku kadifemsi bir örtü gibi yükseliyor, onu örtüyordu. "Benimle kalır mısın? Kimsenin saatimi çalmadığından ya da bana bir helikopter parası ödetmediğinden emin olur musun?"

En hafif yanak dokunuşları. "Elbette yapacağım. İyi uykular."

Sonra yakınına eğildi ve daha önce özlediği şeyi tekrar söyledi. "Sen benim her şeyimsin, Autumn."

EPILOG

BLAKE yeşil odanın kapısında durdu ve Autumn'u fark ettirmeden incelemek için kendine bir an tanıdı. Lanet olsun, şanslı bir adamdı. En şanslısı. Yalnız, öfke dolu bir varoluştan bu hale nasıl gelmişti? Güzel kız arkadaşının ilk açık mikrofonu için notalara göz gezdirmesini izleyen bir adam. Casio'su oturduğu köhne kanepeye yaslanmış, ağzı okuduğu kelimelerle birlikte hareket ediyordu. Blake bunları ezbere biliyordu, çünkü son bir aydır yatakta prova yapıyordu - hayatının en güzel anlarından bazılarını oluşturuyorlardı.

"Kalabalığın iç çamaşırlarıyla olduğunu farz edin. Bu eski bir numara değil mi?"

Elinde not defteri, yatağın ortasında diz çökmüştü. "Rol yapmak eğlenceli değil. Benim için soyun, ev sahibi."

İşte Blake bu şekilde onun her gece çoğunlukla çıplak izleyicisi haline gelmişti. Bu noktada, o sahnedeiyken kıyafet giymek doğal gelmeyecekti ama yine de siyah pantolon ve gri düğmeli bir bluz giymişti. Kevin ve Elaine kulübe birlikte gidebilmek için geldiklerinde, Hollywood'a gittiği için epeyce azar işitmişti ama Autumn'un onun için önemli olan şeylerin, özellikle de kendisi için önemli olduğunu bilmesini istiyordu.

Kazadan bu yana bir gün bile ayrı kalmamışlardı. Blake'in geceleri Autumn'u kucağına alıp alamayacağı konusunda da bir tartışma olmamıştı ama bunun *nerede olacağına* dair çabucak bir çözüm bulmuşlardı. Autumn'un daha parlak dairesi ev olarak kullanılıyordu, yani artık kiranın yarısını kendisi ödüyordu. Onun dairesi ortak ofisleri olarak kullanılıyordu. Blake burayı kitaplarını yenilemek ve egzersiz yapmak için kullanırken, Autumn genellikle kanepede uyukluyor ve ara sıra eve hasta güvercin getiriyordu. Blake istemese de kanatlı sıçanlarla bir tür akrabalık kurmuş, hatta Autumn klinikte çalışırken hemşirelik görevlerini bile üstlenmişti. Kız arkadaşının orada olmadığı zamanlarda ona küçük hatırlatmalarda bulunuyorlardı.

Tanrım, böyle bir aşkın onu beklediğini bilseydi, belki de on yılını bu kadar huysuz bir piç olarak geçirmezdi. Sonbahar ona her şeyin iyi tarafını göstermişti. Gündüz vakti artık güneşten ve tatsız işlerden saklanılan bir dönem değildi. Parkta kese kâğıtlarından içki içmek ve eve çakırkeyif, sebepsiz yere gülerek dönmek gibi yeni şeyler deneme zamanıydı. Her seferinde bir deneyim olmak üzere kendi hikayelerini yaratma zamanıydı.

Arkadaşları Autumn'a ilk karşılaşmalarından birkaç dakika sonra aşık olmuş, Elaine onu dedikodu yapmaya ve Autumn'a Autie Teyze diye hitap eden dört küçük kızıdan saklanmaya sürüklemişti. Hatta bir hafta sonu Rockaway'e gidip sörf dersleri almışlar ve sonrasında Kevin ve Elaine'de kalmışlardı. Blake, sadece sakat bacağıyla sörf tahtasının üzerinde durabildiğini değil, sürekli hareket ederek hasarlı bölgeyi esnetebildiğini ve topallamasını hafifletebildiğini görünce şaşırılmıştı. Kız arkadaşını o gece internette sörf kaçamakları için fırsatlar ararken yakalamıştı... bir zamanlar bu olasılık onu alay konusu yapardı. Şimdi ise Autumn'u şehir dışına çıkarmak, ondan başka hiçbir şeye odaklanamayacağı bir yerde olmak için sabırsızlanıyordu.

Belki Melbourne'daki ailesini bile ziyaret edeceklerdi. Pazar günleri yaptıkları Skype görüşmesi, çoğunlukla Autumn'un bitmek tükenmek bilmeyen pozitifliği sayesinde giderek daha az garip bir hal alıyordu. Ailesinin onun eve dönmesini istediği açıktı.

-Blake de onları suçlayamazdı. Autumn'u yirmi beş yıldır tanıdıktan sonra ondan ayrılma düşüncesi korkunç bir ihtimaldi - birkaç ay sonra onsuz yaşayamazdı. Blake ekran karşısında konuşmakta zorlanıyordu ama geçen hafta Autumn'un annesi Autumn'u hiç bu kadar mutlu görmediğini söylemişti. Babası da aynı fikirdeydi. Ve gergin ortam yumuşamıştı. Rahatlamaya devam edecekti çünkü Blake'in hayattaki misyonu Autumn'un mutlu kalmasını sağlamaktı. Ailesinin onun kararlarını anlaması ve onaylaması da bunun bir parçasıydı.

Mutlu varlığıyla bu kadar oyalandığın yeter. Bu gece onunla ilgiliydi. Autumn gerçek bir kalabalığın önünde şakalarını anlatacaktı. Blake ağzını açıp, salonun dolu olduğunu ve onu beklediğini söyledi. Kevin ve Elaine her şeye rağmen bu gece için bir bebek bakıcısı ayarlamışlardı. Bayan Zhu, Bayan Fuller ve Ross da evdeydi, hepsi de minimum iki içki sınırını aşmışlardı - ne de olsa onun çılgın kiracılarıydılar. Isabella, Owen ve Ryan ön sırada cep telefonlarına bakıyorlardı ve Autumn'un hastalarından bazıları da gelmişti. Ya da *sahipleri*

daha doğrusu hastalarının. Bu da onun herkes üzerindeki etkisinin bir göstergesiydi. Hepsi onun başarılı olmasını istiyordu.

Omuzlarındaki gerginlik fark edilince ona salonun tıklım tıklım dolu olduğunu söylemeyi düşündü. Autumn'un onun arkasında durduğunu zaten bildiğini fark etti. Odanın karşısında cam kapılı eski müzik sistemi vardı ve kapı aralığındaki yansıması açıkça görülebiliyordu. Peki neden onu selamlamak için arkasını dönmemişti?

Farkındalık küçük yeşil odada çatırdayarak canlandı ve onu, hayatının ne kadar inanılmaz hale geldiğini hayal ederken kaçırdığı şeyleri fark etmeye zorladı. Autumn'un boynunun kenarındaki tüyler diken diken olmuştu, koltukta huzursuzlaşmıştı, kalçaları yavaş bir tempoyla sallanıyordu, defteri kucağında unutmuştu. Eteği Blake'in aletini şehvetle kalınlaştıracak kadar yukarı kalkmıştı. Çoraplarını kalçalarına bağlayan şey jartiyer kemeri miydi?

"Sonbahar..."

Yine de dönmedi ama nefes alıp vermesi hızlandı, omuzları kalkıp indi.

Sinirleri iyice gerilmeye başlamıştı. Blake'in sezgileri Autumn'un cinsel ihtiyaçları söz konusu olduğunda lanet olası bir balta kadar keskinleşmişti. Eğer arkasını dönüp korkularını onunla konuşmak istemiyorsa, onun yok etmesini istiyordu. Onları yok etmesini. O da öyle yapacaktı.

Blake sessizce kapıyı kapatıp arkasından kilitledi, kalabalığın enerjisi yok olup gitmişti. Setinin başlamasına daha on dakika vardı, bununla başa çıkabilirdi. Oda beklemek zorunda kalsa bile, öyle olsun.

Adam Autumn'a yaklaşırken ayak sesleri gıcırdadı, bakışları Autumn'un boynunun dibindeki nabza odaklanmıştı. Adam onun çevresine girdiğinde nefes nefese kaldı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Ama adam onun yerine saçlarına bir yumruk attı ve onu yarı sürükleyerek, yarı yönlendirerek odanın karşısına geçirdi.

Autumn'un avuç içleri duvarda düzleşti, başı yana döndü, böylece Blake çiğnenmiş dudaklarının dış hatlarını görebildi. Kadının gerginliğinin kanıtını görünce kalbi sıkıştı. Yine de yavaş yavaş damarlarında belli bir güç pompalanmaya başladı. Sadece ona bahsettiği bir güç. "Herkesi öylece bekletebileceğini mi sanıyorsun sarışın?" Dişleriyle kulak memesini yakaladı ve fermuarını indirdi, ses küçük odada fazladan noktalandı. "Bütün erkekler seni bekliyor, değil mi? Senin gibi görünen kızlar istedikleri zaman gelirler ve biz

Sadece kabul et. Sana bakmamız lazım, seni *becerme* şansımız varmış gibi davranmamız lazım. Ne yazık ki beklemekten ve düşünmekten yoruldum. Bu amı nasıl bulayım alacağım." Blake, Autumn'u duvara bastırmak için vücudunun üst kısmını kullanarak eteğini kalçalarına kadar sıyırdı ve tangasını bir tarafa çekti. *Hay sikeyim*. Her iki kalçada da jartiyer kemeri vardı. Şükür mü etmeliydi yoksa onu dizlerinin üzerine mi oturtmalıydı bilemiyordu, çünkü sahnede bunlardan bir ipucu görüleceği kesindi.

"Bu çok hızlı olacak, tıpkı seni düşünerek mastürbasyon yaptığım zamanki gibi. Eğer yakında sahnede olmazsan, seni aramaya gelecekler."

"Hayır, lütfen." Duvarı itti ve dönerek uzaklaşmaya çalıştı ama Blake onu sabit tutmak için ileri atıldı, sonra kalçalarını geriye doğru salladı ve sikini kalçalarının arasına sokarak yumuşak etini sıırıslıklam buldu. "*Lütfen*. Bunu istemiyorum."

"Oh, *anlıyorsun*. Parmak uçlarına git ve o amcığa vurmamı kolaylaştır. Tabii daha uzun sürmesini istemiyorsan?"

"Belki de istiyorumdur," diye sızlandı, kaçmaya çalışıyormuş gibi görünerek kışını Blake'in kucağına yapıştırdı. "Belki de sahneye çıkmak istemiyorum," diye bitirdi, neredeyse Blake'in duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde. Ama Tanrı'ya şükür duydu. Blake, planladığı gibi Autumn'un içine girmek yerine, son saniyede kontrolünün dizginlerini geri çekti ve yavaşça, santim santim sıkı kızının içine gömüldü. "Siktir," diye nefes aldı kızın omzuna, oyunlarının çizgileri bulanıklaşıyordu. Autumn'un başı geriye düştü, gözleri buluştu... ve mükemmel, tekil aşk onları birbirine bağladı, her şeyi ilettilti.

"Korkuyorum," diye fısıldadı. "Heyecanlıyım ama korkuyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama çok istediği halde onu öpmedi. "Elbette öylesin, ama bunun seni ezmesine izin vermeyecek kadar cesursun."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü benden vazgeçmedin. Daha iyi yaşamak istememi sağladın. Sensiz bir gün geçirmenin yanında geçmişin hiçbir şey gibi görünmesini sağladın." Pes etti ve onun şakaklarını, yanaklarını ve burnunu öptü. "Sen bir canavarı evcilleştirdin, güzelim. Bu da fethedeceğin başka bir şey."

Bir kahkaha attı, adam içinde yer değiştirdiğinde gözleri yuvalarından fırladı. "Ya yapmazsam? Ya bombalarsam ve herkes bana çürük ürünler atarsa?"

"Sonra eve gideriz, en iyi iç çamaşırımı giyerim ve yeniden toplanırız." Bir kahkaha küçük bedenini sarstı ve Blake inledi, siki nedenini merak ediyordu

bir gecikme oldu. Kadının gözlerinin içine baktığında, sözlerinin yerini bulduğunu görebiliyordu.

"Seni seviyorum, Blake."

"Ben de seni seviyorum, Autumn." Ağzının etrafındaki stres çizgileri solmuştu. Ve adam kalçalarına açı verip dizlerini büktüğünde ve alttan pompaladığında, çenesi düştü ve onları daha da sildi. "Şimdi bu jartiyer kemerleri kimin için?"

Autumn döndü ve alnını duvara dayadı, Blake onu ciddi bir şekilde sikmeye başladığında sert bir hıçkırık çıkardı, kıcı adamın karnından hızlı ve müstehcen sesler çıkarıyordu. "Hiç kimse. Yemin ederim."

"Yalancı. Onları benimle sevişmek için giydin." Etrafına uzanıp amına sert bir tokat atmadan önce bir tanesini kalçasına vurdu. "Alay edersen böyle olur. Bundan vazgeçeceksin. Teslim edeceksin."

"Aman *Tanrım*."

Tanrım, bunu bir saat boyunca sürdürebilirlerdi. Blake onunla pis pis konuşuyor, onu uçurumun kenarına getiriyor ve tekrar orgazma ulaşmasını sağlamadan önce acı çekmesine izin veriyordu. Gecelerini, hafta sonlarını ve istekleri inkâr edilemeyecek kadar yoğun olduğunda ara sıra sabahları böyle geçiriyorlardı. Ama şimdi Autumn'un hayallerinden biri onu bekliyordu ve Blake bunu gerçekleştirme şansına sahip olduğundan emin olmaya kararlıydı. Zamanı, tarihi ve yeri o seçmişti. Şimdi onun zamanlamasını destekliyordu. Onun kararlarını. Zor yoldan öğrendiği ama yine de öğrenmesi gereken bir ders.

Blake'in parmakları Autumn'un klitorisini buldu ve şehre gitti, durmadan veya yön değiştirmeden hızla ovuşturdu. İçindeki doruk noktası o kadar hızlı gelişti ki, ona karşı geri çekildi, kamburlaştı, kıvrıldı ve sızlandı, kalçaları altında çıldırdı, ayakları duvarla birleşti. Adamın siki kızın içine girip çıkıyor, homurtuları kızın kendi adını haykırışlarını yarıda kesiyordu.

"Hadi, küçük velet. Hiç bu kadar iyi olmamıştın, bırak da amcığın kabul etsin."

"Oh Tanrım. *Tanrım*." Kadının bedeni adamın sikinin etrafını sarmış, emdiği nefesi uzun bir duraklama izlemişti. İşte o zaman titremesi başladı, her santimi spazm geçiriyor ve titriyordu. Blake alt dudağını sertçe ısırды, sıvı ateş sikinde acımasızca hızlı bir yükseliş yaptı ve Autumn'u doldurdu. Her santimini talep ediyordu. Son birkaç kez pompaladı, ikisini de acının, baskının her ayrıntısından kurtarmaya çalıştı.

Dakikalar sonra duvara yaslanmışlardı, kıyafetleri darmadağınktı, nefes alışları normale dönmeye başlamıştı.

Blake ağzını açarak onun yanağını okşadı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kollarında döndü ve ona şaşkın bir bakış attı. "Sanki bunu bir ritüel haline getirmekten nefret etmeyecekmişim gibi."

"Hizmetinizdeyim, Fun-Size." Eteğini ve külotunu düzeltirken onun ağzını uzun ve sert bir şekilde öptü. "Şimdi ve her zaman."

Birkaç öpücük daha aldıktan ve harika olacağına dair güvence verdikten sonra Blake Autumn'a son bir kez baktı ve yeşil odadan çıkıp koridorda ilerleyerek kulübe tekrar girdi. Kevin ve Elaine'in yanındaki yerine oturduğunda sırtmalarının sonu gelmiyordu ama onlara sadece ters ters bakabildi. Çünkü şimdi Autumn adına gergindi, sempati sancılarının komedi versiyonu gibiydi.

"Ona bacağına kırmasını mı söyledin, yoksa sadece kırmasını mı?" Elaine bir dirseğiyle onun yan tarafını oyarak sordu. "Seni pis köpek. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Halka açık yerler ve her şey. Kevin, çift terapisine ihtiyacımız var."

"Keser misin şunu?" Tam Autumn'un adı sahnede anons edilirken Kevin garsona bir tur daha atmasını işaret etti. "O haklı, B-Money. Artık seni tanıyamıyorum bile."

Blake gülümsedi. "Güzel."

Autumn kucağında klavye ile sahneye çıktığında Blake neredeyse nefes almayı bıraktı. Tanrım, orada küçük bir melek gibi görünüyordu. Eğer biri ona sataşır, başka birinin suratına yumruk atmak zorunda kalacaktı. Elaine'in Blake'in kolunu çekiştirmesi üzerine Blake onu sahnede görmekten o kadar etkilenmişti ki alkışlamayı unutmuştu. Tam o başladığında herkes durdu. Sahnede, Autumn olanları izlerken gülüyordu. Omuzlarını dikleştirdi ve Casio'da ilk birkaç notasını çaldı... ve Autumn'un üzerinde bir dönüşüm meydana geldi, Autumn aylardır bu dönüşümü izliyordu ama o anda bu dönüşüm somutlaştı. Çıplak gözle görülebilen bir şey.

Tanrım, daha fazla gurur duyamazdı. Ya da onu seçtiği için minnettar.

"İyi akşamlar," diye yarı söyledi, yarı şarkı söyledi mikrofona. "Ben Autumn Reynolds ve bu gece hayallerinizden vazgeçtiğiniz için kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacağım."

Yüksek sesli bir kahkaha patlaması oldu ve Kevin "Umarım" diye mırıldandı ve hemen ardından Elaine tarafından yan tarafına dirsek atıldı.

Autumn sahte bir baştan çıkarıcılıkla, "Fark etmişsinizdir, ben bir kadını, isterseniz bir dişi," dedi. Eteğinin bir tarafını yukarı çekti ve çorap askısını ortaya çıkardı. Daha fazla kahkaha ve bazı kedi sesleri duyuldu. Kulağa iyi huylu ve Owen'dan geliyormuş gibi geliyordu, bu yüzden Blake buna aldırmadı. Hâlâ gergindi ama aynı zamanda kız arkadaşından yayılan saf zevkten beslenerek neşelenmişti.

"Ve kadınlarda ne var biliyor musunuz...?" Bir eliyle Casio klavyesini çalarken, ilk şarkısının parlak gösteri melodisini üreterek seyirciyi yaklaştırmaya çalıştı. "Regl dönemleri."

Seyirciler güldü ve o da onlara kemerli bir gülümseme verdi. "Biliyorum, oldukça çılgınca, umarım bu seksi feragatnameyle kimsenin ergenliğini tetiklememiştir, ama regl dönemlerinden bahsediyorum çünkü bununla ilgili bir şarkım var. Dinlemek ister misiniz?"

Blake'in en büyük korkusu, ukalanın birinin 'olmaz lan' diye ama kalabalık tezahürat yaptı, alkışladı ve biri laf atsa bile hiçbir şey duyulmuyordu.

Autumn göz kırparak "Tamamdır," dedi ve 'Benim Dönemimde Sikişmek (sikin kan kaybından öleceğini düşünme)' bölümüne başladı.

Kalabalık kısa sürede gülmekten kırılıyordu ve Blake geçmiş performansların alkol ve enerjisinin bunda payı olduğunu bilse de, tiyatrodaki insanların eğlendiğini kimse inkâr edemezdi. Arkadaşlarına doğru baktı. Elaine kendini tamamen kaptırmış bir halde Autumn'u izliyordu ve Kevin ona sırıttı. "Çok iyi. Tebrikler."

"Teşekkürler," dedi Blake, arkadaşlarının burada olmasından, hayatı boyunca inatçı bir aptal gibi davranıp ikisinin de ellerinden kayıp gitmesine izin vermemiş olmasından dolayı neredeyse minnettarlık duyuyordu. "Geldiğinize sevindim."

"Aman Tanrım, siz pislikler çenenizi kapatacak mısınız?" Elaine tısladı. "Burada sadece Autumn'un performansını dinlemeye çalışıyorum."

Sustular. Autumn'un ilk şarkısı sona erdi ve kız arkadaşı kısa bir selam verdi.

"Teşekkürler çocuklar, gerçekten minnettarım," dedi ve su şişesinden kısa bir yudum aldı. "Yani benim eski bir erkek arkadaşım var. Kimin yok ki, değil mi? Sana bakıyorum, Papa. neyse, eski erkek arkadaşım ile ilgili olan şey, 'The UnReal World' adlı bir reality TV programında ana karakter olması. Bunu uydurmuyorum, o bir aktör ve bir *reality şovda ana karakter*. Bu size eski ilişkimiz hakkında bilmeniz gereken her şeyi anlatmalı."

Herkes güldü.

"Uzun bir süre birlikteydik ve beni bir sürü kez aldattı, çünkü yine reality TV yıldızı. Bunu öğrenme şeklim korkunç derecede kötü bir şekilde komikti çünkü..."

Blake, Autumn'un Ian malzemesi ve ardından gelen 'Delete Your Nudes (You Silly Cunt)' şarkısı sırasında biraz kendinden geçti. Komik olmadığı için değil, Ian'ı uzun süre düşündüğünde yumruklarının sıkılmasına neden olduğu için. Adam çoktan gitmişti, batı yakasında yaşıyordu, o aptal TV programında 'rol yapıyordu' ama Blake, Autumn'a yaptıklarından sonra ona asla bira ısmarlamayacaktı. Kalabalık şarkıyı sevdi ve Autumn bittiğinde tavanı çökertecek kadar yüksek sesle alkışladılar, daha önce mekânda duyduğundan daha yüksek sesle ve daha uzun süre.

"Teşekkürler," dedi tekrar ve bu kez Blake onun gözlerindeki yaş pırıltılarını görebildiğinden emindi. Göğsü kasıldı, gururla doldu taşıtı.

"Eski sevgilimle ayrıldık," dedi Autumn, parmağını göz kapaklarının altına götürerek. "Çıkarken ona vajinalar hakkında bilmediklerinin bir milyon vajinayı doldurabileceğini söyledim. Bu ona gerçekten harika *'bir milyon vajina değildi ama epeyce vardı'* şakaları için kapı açtı. Komik olduklarını düşünen iki insanın buluşmasındaki sorun da bu, kimin daha iyi repliklere sahip olduğu konusunda bitmek bilmeyen bir kavga gibi."

Kasvetli bir melodi çalmaya başladı, ya da Casio klavyede üretilen herhangi bir şey ne kadar kasvetli olabilirse kadar kasvetli. "Kötü ilişkilerde, partnerinizi kesici bir mantıkla yakabilirsiniz, ona *gerçekten* hasta edici bir yanık verebilirsiniz, ne kadar pislik olduklarını görecekleri ve her konuda haklı olduğunuzu kabul edecekleri gibi gerçek ama yanlış yönlendirilmiş bir fikir vardır. Ne yazık ki, bu uzaktan bile doğru değil. İşte bununla ilgili bir şarkı."

Autumn 'Beni Sevseydin Ne Kadar Sikik Olduğunu Kabul Ederdin' şarkısını söylerken Blake saatine baktı. Ona yirmi dakika verilmişti ama şimdiden on beşe yaklaşıyordu. Ya bitirmesine izin vermezlerse?

"Merak etme," diye fısıldadı Kevin. "Öldürüyor, onu çıkarırlarsa delirmiş olurlar."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye tısladı Elaine.

Autumn şarkıyı iki buçuk dakika kala bitirdi. Azalan süresinin farkında gibi görünüyordu ve hayatının en mutlu günüymüş gibi seyirciye gülümsüyordu.

Kalabalığa "Yeni bir adamım var" dedi.

Yüksek sesli bir 'oooh'lar ve 'ahh'lar korusu vardı. Elaine onun yan tarafını dürttü ve Blake yüzünün kızardığını hissetti. Bunun olacağını biliyordu ama yine de utanmamak elde değildi, özellikle de etrafında tanıdığı bu kadar çok insan varken.

Autumn, "Hayatımın büyük aşkı için düşündüğüm kişi o değildi," dedi ve Blake'in daha önce hiç duymadığı hafif, gezgin bir melodi çalmaya başladı. Beyni dondu kaldı. Bu onun gösterisinin sonu değildi. Bunu daha önce hiç duymamıştı.

Autumn, "Yeni erkeğim büyük, kıllı ve biraz da kaba," dedi. "Zuckerberg gibi değil, sadece biraz soğuk. Güzel ve Çirkin'deki Canavar'a benziyor. Ama asla Downton Abby'deki adama dönüşmüyor, sadece kıllı ve huysuz kalıyor. Bunu sevdim."

Elaine onun kulağına yüksek sesle güldü. "Birinin bunu yapmasına sevindim. Çok güzel bir rosto alıyorsun, Blake. Senden bahsedilmeyeceğini sanıyorduk."

"Bu onun gösterisinin sonu değil," dedi Blake uyuşuk bir sesle. "Ben... Bunun ne olduğunu bilmiyorum, bunu benim önümde prova etmedi."

olup bittiğini merak ederek ona baktı.

"Bazı insanlar canavarın Belle'i kendisini sevmesi için stokladığını düşünüyor, ben buna katılmıyorum ve gösteriden sonra bu konuda büyük bir kavga edebiliriz, ancak çıkarım şu; Belle'in canavarı düzelttiğini düşünmüyorum. Bence onun içinde zaten var olan şeyi ortaya çıkarıyor. İnsanları değiştirebileceğinizi sanmıyorum. Eski erkek arkadaşımı kocaman bir sik kafalı olmayan birine dönüştüremezdim ama bu adamla tanıştıgımda anladım ki doğru kişiyi değiştirmek istemezsiniz, sadece olduğu yerde olmak istersiniz."

Bir başka yüksek sesli 'ahh' sesi duyuldu ve Blake kalbinin vücudundan dışarı çıktığını, göğsünün içine sığamayacak kadar şiştiğini hissetti.

"Sonbahar," diye fısıldadı. Sonra bakışları onunkileri buldu ve gülümsedi. "Bu şarkıyı onun için yazdım, adı 'Beast I Never Knew I Needed'. Dinlemek ister misin?"

"EVET!" diye bağırdı kalabalık
hep bir ağızdan. "Evet," dedi Blake
sadece ona.

Gülümsedi, çünkü tam ona bakıyordu ve sonra dedi ki, "Tamam o zaman. İşte başlıyoruz!"

Anlaşıldığı üzere, Blake şarkı sözlerinin çoğunu duyamadı. Tiyatroda ses çok iyi değildi, özellikle de herkes alkışlarken ve

Ama bu önemli değildi, sadece Autumn'un yüzünü izledi ve onu sevmekle ilgili söylediği şarkıyı . Ayrıca kocaman sikiyle ilgili bir şey yakaladı ve Kevin ile Elaine yaşlı tavuklar gibi kıkırdadılar. Yine de umursamadı, bir daha hiçbir şeyi umursayacağını sanmıyordu.

Yüzünde umut ve endişe karışımı bir ifade ile son notalarını bir güzel çaldı ve reverans yaptı. Alkışlar salonda patlayınca ikisi de yerini rahatlamaya bıraktı. Islıklar, tezahüratlar, cep telefonu şakırtıları. Apartman sakinleri yuhalıyor ve kedi sesleri çıkarıyorlardı, çünkü onlar yine onun çılgın kiracılarıydı. Blake'in tanımadığı seyirciler bile birbirlerine doğru eğilip Autumn'un esprilerinden birini tekrarladılar ve ikinci kez güldüler.

Ayağa kalkıp sahneye doğru yürümekten, mevsimleri yeniden düzenlemekten daha fazla kendini alıkoyamadı. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz, Autumn döndü ve Casio'sunu göğsüne bastırıp gülerek geriye doğru onun kucağına düştü. Blake, Autumn'u kahkahalar ve alkışlar arasında kulüpten çıkardı ve sonsuzluğa doğru yürümeye başladı.

Son

TEŞEKKÜRLER

Tessa Bailey

Bu süreci bu kadar eğlenceli hale getirdiği için herkesten çok Eve Dangerfield'a teşekkür etmek isterim. Başkalarının kitaplarını okurken hiç bu kadar gülmemiştim ve bu kez kendi kitap cennetimizde gülme fırsatı buldum. Ben de bunun bir *parçası* oldum ve çok minnettarım. Beş yıldan biraz daha uzun bir süre önce yazarlığa başladığımda, yazdıklarımda geriye dönüp bakmadan risk aldım. Ve Eve ile çalışmak beni o cüretkâr zihniyete geri döndürdü, tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Tamamen vajinalarımız ve kalplerimiz için yazdık - ve okuyucuların vajinaları ve kalpleri için. Uç tavus kuşu, uç!

Aquila Editing'den Eagle'a, Captivated'ın ilk versiyonunu okuyup bize muhteşem yorumlarını ilettikleri için teşekkür ederiz. Her zaman olduğu gibi, katkılarınız inanılmazdı.

Bu Eve Dangerfield fangirl yolculuğuna benimle birlikte çıkan ve bu kitap için çok heyecanlı olan Bailey's Babes'e teşekkür ederim!

Yazar Skye Warren'a, daha sonra en sevdiğim kitaplardan biri haline gelen ve kutsal olmayan birlikteliğimizi kurmamıza ilham veren Açık Kalpler'de Eve'in bana seslenişini işaret ettiği için teşekkür ederim.

Ve her zaman olduğu gibi, en büyük destekçim ve hayatımın aşkı oldukları için aileme teşekkür ederim.

Eve Dangerfield

Her şeyden önce Tessa Bailey'e teşekkür etmeliyim. Benimle birlikte bir kitap yazmak istediğini söylediğinde neredeyse , çok heyecanlanmıştım. Altı aydan fazla bir süre ve dokuz yüz milyon kelime sonra bir kitabımız oldu! Buna hâlâ inanamıyorum! Captivated her zaman hayatın, çoğu zaman bir sürtük olsa da, gerçekten harika da olabileceğinin kanıtı olacak. Tessa'yla birlikte yazmanın kolaylığı neredeyse şüphe uyandırıcıydı ve bunu kariyerimin en iyi yazma deneyimleri arasında sayıyorum (kariyer diyebilir miyim? Siktir et; *kariyer*.) Cidden, ne kadar harika olduğunu anlatamam. Bunu gerçekleştirdiğimiz için çok mutluyum. Doğum günün kutlu olsun TB <3

Her zamanki gibi olağanüstü bir düzeltme işi çıkaran Kole'ye ayrıca teşekkür ederim. Kızım, kartal gözlerin çok ama çok takdire şayan. Tüm komedi olmayanlar için özür dilerim, ama ben ben olarak kalıyorum

“\ (ツ) /”

Ayrıca, muhteşem kapağımızı süsleyen inanılmaz tasarımıyla RBA tasarımlarından Letitia'ya çok teşekkürler. Çalışmalarına bayılıyorum.

Her zaman olduğu gibi, beni güldüren, düşündüren, kucaklayan, başımı okşayan, anüs gibi davrandığımda beni uyaran ve özürlerimi içtenlikle kabul eden en yakınlarıma ve en sevdiklerime büyük sevgiler. Sizin olmak ne kadar güzel.

TESSA BAILEY HAKKINDA

Tessa Bailey aslen Carlsbad, Kaliforniya'dan. Lise mezuniyetinin ertesi günü yıllığını, yırtık kot pantolonunu ve dizüstü bilgisayarını toplayarak dört günden kısa bir sürede New York'a gitti. En değerli yaşam deneyimlerini, amcasının sahibi olduğu Manhattan'daki K- Dees adlı barda garsonluk yaparken edindi. Bu dört duvar arasında kocası ve en iyi arkadaşıyla tanıştı, klasik rock'ın büyüsunü keşfetti ve aynı zamanda Kingsborough Community College ve Pace Üniversitesi'nde İngilizce programına devam etmeyi başardı. Gazeteci olarak iş gücüne katılma girişimleri birkaç kez sekteye uğradı, ancak romantizm yazarlığı dikkatini çekmeye devam etti. Şu anda Long Island, New York'ta on bir yıllık kocası ve altı yaşındaki kızıyla birlikte yaşıyor. Ciddi derecede uykusuz olmasına rağmen, aşık olan insanlar hakkında yazma hayalini yaşamaktan inanılmaz derecede mutlu.

[Instagram](#)

[Facebook](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

Tessa Bailey Yazarının Diğer Kitapları

Standalones

Kaçak Kız

Takip et

Düzeltilmeyen Baş

Nedime'yi Yemlemek

Üs Dışı

Görev Çizgisi Serisi

Onun Olanı Korumak

Onun Olanı Korumak

Alacağı Risk

Memur Sınırların
Dışında Sorun
İstiyor Hak
İddiasında
Bulunmak Riskli İş

Serve Serisi Kader
Tarafından
Sahiplenildi Kader
Tarafından Açığa
Çıkarıldı Kader
Tarafından
Sürüklendi

Broke & Beautiful Serisi

Kovala
Beni
İhtiyacım
Var Yap
Beni

Çizgiyi Aşmak Serisi

Her Şeyi Riske
Atmak
Kaynama
Noktası
Ham Kefaret

Made in Jersey Serisi

Çöktü Kaba Ritim
Aşağı Atıldı
İşlenmiş -
Yara Sıkı

Romancing the Clarksons Serisi

Başa
Çıkılamayacak
Kadar Sıcak
Evcilleştirilemeyec
ek Kadar Vahşi
Unutulamayacak

Kadar Zor
Aranamayacak
Kadar Yakın
Kırılamayacak Kadar Güzel

Akademi Serisi
Düzensiz Davranış

Uygunsuz Teşir Huzurunu
Bozma

EVE DANGERFIELD HAKKINDA

Eve Dangerfield, büyükannesinin kitaplarını karıştırmaya başladığından beri aşk romanlarına bayılıyor. Şimdi karmaşık kadınlar ve muhteşem ama biraz işkence görmüş erkekler hakkında kendi hikâyelerini yazıyor. Eve şu anda Melbourne'da oğlu, bir grup yarı ölü bitki ve Billy adında bir tavşanla birlikte yaşıyor. Yazmadığı zamanlarda genellikle bir bira, telefonu ve rujuyla hokkabazlık yaparken bulunabilir. Gerçek anlamda değil, hokkabazlık konusunda gerçekten kötü. Bu ve daha fazlası ile ilgili detayları www.evedangerfield.com adresinde bulabilirsiniz.

Çeşitli sosyal medya hesapları var

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[Goodreads](#)

Başka kitapları da var Ödünç

Bir Şey Başka Bir Şey

Alay Et

Açık Kalpler

Yaşına Göre

Hareket Et

Kilitli Kutu

Kontrol Dereceleri

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.